

# Giới thiệu [Ngôn Tình] Mị Hoạn

**Thể loại:** Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Cung đình hầu tước, Nhẹ nhàng, Duyên trời tác hợp

**Người chỉnh sửa:** Hân Hân ~^O^~

**Nguồn từ chương 1 đến chương 27:** Winnie + Vuning + Xiaoyuming

- ----

Nữ chính tên là Châu Châu là một nữ nhi mang dòng máu lai giữa người Hán và người Hồ, đáng thương số phận không may mắn khi phụ thân bất tường, mẫu thân chết sớm, do nàng bị mò côi mà phải chịu cảnh làm nô lệ rồi sau đó lại bị bán đến chợ đấu giá.

Châu Châu tuy rằng được sinh ra với dung mạo kiều diễm, nhưng ở cái triều đại hỗn loạn ăn không đủ no này, ai còn có sức tư tưởng muốn mua thêm một người dù có đẹp về làm gì, chính mình còn chưa lo được nữa là. Nàng đã ở chợ quỳ qua mười ngày, rốt cuộc mới xuất hiện một người mua nàng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Chủ nhân quot; xinh đẹpquot;

*Edit + Beta: Winnie*

Sắc trời đã chuyển tối, chỉ còn tàn lại chút ánh màu vàng của hoàng hôn treo ở phía chân trời, kinh thành náo nhiệt, chủng loại thương phẩm cũng nhiều nhất ở chợ, không khí tràn ngập phiên bang truyền đến vị hương liệu cùng với mùi cá.

Cách thành ba mươi dặm, dân chúng lầm than, nghiêm chính trọng thuế, có lộ xương trắng giữa đường cũng không ai quan tâm, hoàng tộc Lương Quốc chỉ biết hưởng lạc.

Ở Lương Quốc, người được chia làm nhiều loại, mà trong đó loại ti tiện nhất chính là loại người bị bán lại đây - người Hồ.

Người Hồ tướng mạo cực kỳ mỹ lệ, làn da trắng nõn như tuyết, dáng người tinh tế cao gầy, tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, các nàng được xưng là Mị Nô, nhóm người Mị Nô này cực kỳ được các đại quan quý nhân ưa thích, trước đây mười mấy năm, ở Lương Quốc chỉ cần là người có chút tiền đều lấy mua người Hồ về để thể hiện địa vị bản thân, thể hiện địa vị chính mình, nhưng theo thời gian triều đình Lương Quốc càng ngày càng hủ bại, bá tánh Lương Quốc chính mình còn nuôi không nổi, thì tiền đâu đi mua Mị Nô?

Mà những nhóm đại quan, quý nhân bởi vì thân phận hèn mọn của người Hồ, chơi một trận không khỏi cũng chán, trong đó một bộ phận nguyên nhân là do Mị Nô cùng người Hán kết hợp sinh ra con cái mà chúng thường mang đặc điểm của người Hồ rất rõ nét, những vị đại quan này không thể chịu đựng được hài tử chính mình sinh ra lại là loại người tiện nô.

Châu Châu là một Mị Nô, hơn nữa nàng so với người Hồ bình thường địa vị càng kém hơn, bởi vì phụ thân nàng là người Hán, mẫu thân của nàng bị vứt bỏ, thời điểm sinh hạ nàng liền qua đời, nàng cũng không biết chính mình như thế nào có thể lớn lên, dù sao nàng vẫn luôn biết đến lúc nàng lớn lên sẽ bị bán đi.

A Đạt nói nếu được bán vào nhà có tiền, nàng liền tốt lên, còn có thể ăn thịt.

A Đạt là người phụ trách bảy tám người Mị Nô các nàng hẳn phụ trách việc cho các nàng ăn, mặc, ở, đi lại, tuy rằng hẳn đôi khi rất hung tợn, nhưng ít nhất đi theo A Đạt sẽ có cơm ăn, hiện tại hẳn nuôi không nổi các nàng, bởi vì A Đạt sinh bệnh, hẳn vốn dĩ chờ các nàng lớn hơn một chút mới bán đi, nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, bởi vì nếu không bán các nàng thì các nàng sẽ cùng A Đạt đều chết cả.

Châu Châu nghĩ đến thịt, liền nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Nàng thật lâu rồi chưa có ăn qua, thời điểm nàng được ăn là cách đó rất lâu rồi, lúc đấy đang là tết và nàng hãy còn nhỏ.

Nhưng giờ Châu Châu đã ở trên chợ quỳ mười ngày qua, trừ bỏ nàng còn có hai người Mị Nô khác nữa, đều bị bán đi, bán đi kia mấy người tuổi lớn hơn một chút, có người mười tám, mà Châu Châu năm nay mới mười lăm, bởi vì hàng năm không được ăn thịt, nàng thoát nhìn càng nhỏ hơn so thực tế, không ai nghĩ sẽ mua một Mị Nô thoát nhìn giống tiểu hài tử về, lại còn phải nuôi thêm nhiều năm, huống chi Châu Châu là người Hồ cùng người Hán hỗn huyết, loại Mị Nô này là không đáng giá tiền nhất cũng khó bán nhất.

Mặt khác hai người Mị Nô kia là một đôi song sinh, Châu Châu nhìn các nàng bị mua đi, nàng cắn môi, trong lòng mất mát. A Đạt nhận xong tiền đi tới bên Châu Châu, hẳn thở dài, "Châu Châu, chỉ còn lại ngươi thôi."

Châu Châu ngẩng đầu, trên mặt có chút dơ lộ ra vẻ đáng thương hề hề biểu tình, trông mắt nàng là màu xanh biếc, như thiên băng lục đá quý.

"A Đạt, ta..... Ta nhất định có thể bán đi mà."

Châu Châu minh bạch, nếu nàng vẫn luôn không có cách nào bán đi, A Đạt liền sẽ đem nàng ném vào trong viện Nhất Hạ Tam lam câu lan, những nơi câu lan viện có rất nhiều Mị Nô lớn tuổi, các nàng đều bị chủ nhân vứt bỏ, không chỗ để đi, sẽ phải tới đó. Châu Châu từng nghe nói qua nơi đó rất dơ, đều là những lão nam nhân người Hán không có nương tử, cod một chút tiền liền đi đến đó ngủ với Mị Nô. Bọn họ thô tục bất kham, nghe nói trên người còn có vị tanh tươi, trong số đó giống như còn có vài nam nhân thân bị bệnh hiểm nghèo, nhưng những Mị Nô vì sống sót chỉ có thể tiếp.

A Đạt lắc lắc đầu, hẩn nhìn trời ngày càng tối, phía chân trời màu vàng đã hoàn toàn biến mất, "Nếu thái dương xuống núi, ngươi còn không được người ta mua đi, ta đây cũng không có cách nào."

Châu Châu khịt khịt một tiếng, nàng chấp tay trước ngực quỳ trên mặt đất, nàng nhắm chặt hai mắt, khẩn cầu trời cao, chỉ cần có người mua nàng, không quan tâm đối phương là già là xấu, là lùn là béo, nàng đều hầu hạ đối phương tốt nhất có thể.

Thời gian một chút lại qua đi, trên chợ các người bán hàng rong bắt đầu lục đục thu sập, A Đạt nâng đầu nhìn một chút ánh sáng cuối cùng chậm rãi bị cắn nuốt, kinh thành bị tên quái thú đêm tối bao phủ, vì cưỡng chế đi dời quái thú. Từng nhà đều nổi lên ngọn nến.

"Châu Châu." A Đạt xoay người nhìn Châu Châu vẫn quỳ trên mặt đất, "Trời tối rồi."

Châu Châu nghe được câu nói kia liền òa khóc.

Nàng không phải đặc biệt thích khóc, chỉ là cảm thấy cuộc sống chính mình cứ như vậy mà kết thúc.

Nếu nàng vào câu lan viện, phỏng chừng sống không được thêm mấy ngày.

A Đạt đuổi tay muốn đem Châu Châu kéo tới. "Khóc gì, đây đều là số mệnh....."

Hắn nói câu đó ra, có một giọng nam bén nhọn vang lên, "Nàng ta bao nhiêu tiền?"

Châu Châu nghe vậy lập tức tránh khỏi A Đạt tay, ngẩng đầu nhìn về phía người mới vừa nói, vừa thấy liền ngẩn ra, bởi vì đối phương có chút độc đáo.

Hắn nhìn qua cũng không phải rất lớn tuổi, xem khuôn mặt tựa hồ vẫn giống như thiếu niên, mà thời tiết rõ ràng không lạnh, hắn lại ăn mặc rất nhiều, huyền sắc cừu y, trên quần áo một chút hoa văn cũng không có.

Ngoại trừ cách ăn mặc độc đáo, hắn lớn lên cũng thực độc đáo, Châu Châu chưa từng gặp qua nam nhân nào giống hắn. Một bạch nam nhân, khuôn mặt trắng tựa tuyết, mắt hẹp dài, trông mắt thấp phần đen tối, phảng phất giống như người từ bức họa bước ra, mà ấn đường của hắn cư nhiên còn có một viên hồng đến phảng phất muốn tích xuất huyết nốt chu sa.

Đây quả là một thiếu niên mỹ mạo.

Trừ điểm đó ra, trên mặt hắn chút râu cung không có, nếu không phải vóc người hắn rất cao, Châu Châu còn tưởng lầm hắn chính là nữ nhân.

A Đạt không nghĩ tới lúc này đột nhiên xuất hiện người muốn mua Châu Châu, hắn áp xuống sự vui sướng trong lòng, lập tức nói: "Nàng chỉ cần một trăm kim, nàng là người cuối cùng trong tay ta, nàng lớn lên tốt nhất, ta trước giờ vẫn luôn không muốn bán, thật sự là ta sinh bệnh, không có tiền nuôi sống nàng....."

Người thiếu niên không đợi A Đạt nói xong, đã cười lạnh một tiếng cắt ngang lời A Đạt nói, "Ngươi lấy cái móc bán không muốn bán đi Mị Nô lừa gạt ta, ngươi cho ta là loại coi tiền như rác? Năm mươi kim, ngươi muốn bán hay không tùy, dù sao phía trước còn có người bán Mị Nô, mua người lớn tuổi chút còn có thể hỗ trợ làm việc, người này của ngươi?"

Châu Châu nghe được chính mình bị bốn cột, còn chưa kịp sửng sốt, chưa kịp vì thế khổ sở, A Đạt cũng đã đồng ý đem nàng bán đi.

A Đạt thật sự gấp không chờ nổi muốn đem Châu Châu rời tay, nếu hắn đem Châu Châu bán đến câu lan viện, chỉ sợ là có thể bán được giá hai mươi kim đã quá tốt rồi, hiện tại có năm mươi kim, tuy rằng so với mấy người phía trước có chênh lệch, nhưng cũng đỡ hơn hai mươi kim, huống hồ cũng coi như cấp cho Châu Châu một con đường sống.

A Đạt lúc lấy tiền, Châu Châu nhìn vào mắt vị thiếu niên kì quái kia, nàng vẫn cảm thấy đối phương không phải người tốt, đặc biệt là cặp kia mắt, nhìn thế nào cũng giống như đang dọa người mà.

"A Đạt, ta không muốn bán cho hắn." Châu Châu nói ngôn ngữ của Hồ.

A Đạt liếc nàng một cái, trong ánh mắt sự cảnh cáo hiện lên dễ thấy, "Ngươi đừng ở chỗ này hồ nháo, ngươi không bán cho hắn, vậy muốn đi câu lan viện?"

"Hắn không giống người tốt."

Châu Châu hạ giọng nói.

A Đạt ngữ khí cực kì nghiêm túc, "Mặc kệ hần có phải người tốt hay không, thì sau này hần chính là chủ nhân của ngươi, ngươi phải nghe lời hần, ngươi đã quên ta đã từng dạy ngươi như thế nào à, bằng không với thân xương cốt thể này của ngươi đều không đủ cho hần đánh."

Châu Châu nghe được lời này, rồi khẽ nhìn sang vị thiếu niên, lại phát hiện hần ta đang trừng mắt nàng, nàng sợ tới mức hoảng hốt, hướng tới sau lưng A Đạt trốn đi.

Nàng sao lại có cảm giác đối phương giống như có thể nghe hiểu lời nói ban nãy của bọn họ, thật sự không có khả năng, người Hán chưa bao giờ học ngôn ngữ của người Hồ.

Mặc kệ là nói như thế nào, Châu Châu vẫn bị bán đi. Cô tay nàng bị một cây dây thừng trói lên, đây là để ngăn nàng chạy trốn, đầu kia dây thừng đặt ở trong tay nam nhân kia.

Hần đem Châu Châu mang lên một chiếc xe ngựa, Châu Châu mới vừa lên xe ngựa, mặt đã bị hần ta bóp lấy.

Vị thiếu niên đó như một bên lông mày, hung tợn mà trừng mắt nàng, ánh mắt kia phảng phất là muốn lột nàng da, róc xương nàng.

Trong nháy mắt, Châu Châu cảm giác được hàn ý tỏa ra thật sâu. Nàng cảm thấy người thiếu niên mỹ mạo trước mắt tựa hồ biết nàng, nhưng nàng chưa từng gặp qua hần, hần vì cái gì phải dùng loại này ánh mắt nhìn nàng đây?

"Ngươi hiện tại lạc ta trong tay, ngươi chết chắc rồi." Hần vẫn nắm chặt khớp hàm nàng rồi nói ra một câu, hàm răng trắng của hần hung hăng cắn xuống một cái, phảng phất đã găm trên da thịt nàng.

Châu Châu sợ tới mức cả người run rẩy.

17:13 - 1/12/18

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Quá khứ

Edit + Beta: Winnie

Lý Bảo Chương là con nhà nghèo, mới vài tuổi đã bị đưa vào cung, dẫn hần vào cung là một lão thái giám khá tốt, ở trong cung có đãi ngộ không kém, đi vào còn có người kêu hần một tiếng Bảo ca. Bất quá đây là sự tình một đời trước, trước đây Lý Bảo Chương cần cù chăm chỉ ở trong cung làm tiểu thái giám nhỏ nhoi, lại ngẫu nhiên có được cơ duyên, hần ngoài ý muốn chấn một kiếm thay cho Hoàng Thượng.

Trong cung lúc trước có thích khách trà trộn vào, Lý Bảo Chương đứng lúc lại ở đây thay trà cho Hoàng Đế, hần mơ mơ màng màng chấn kiếm cứu giá, lại còn gặp đại nạn mà vẫn còn sống.

Người ta thường nói đại nạn không chết tất có hậu phúc, lúc ấy Lý Bảo Chương cũng cho là như thế thật. Hoàng Thượng phái người tới hỏi Lý Bảo Chương có yêu cầu gì hay không, Lý Bảo Chương nằm ở trên giường suy nghĩ hồi lâu, liền đáp: "Nô..... Nô tài muốn được thưởng tức phụ."

Lương Quốc khá đặc biệt vì nơi đây cho phép thái giám cưới vợ, cũng cho phép thái giám cùng cung nữ đối thực, nhưng đều phải là lão cung nữ. Cung nữ đã ngoài hai mươi lăm tuổi, có thể được thả ra ngoài cung, ngoại trừ những người ở ngoài cung không có người thân, có ai lại muốn ở trong cung cùng một vị thái giám phối thành một đôi.

Đây chính là ném hết mặt mũi, lúc chết đi các nàng sẽ bị tổ tông mắng cho một trận vì như thế nào lại đem gả bản thân cho thái giám.

Trong cung các lão thái giám có chút quyền cao chức trọng liền sẽ cầu chủ tử cho phép sau này ở bên ngoài cưới lão nương về, ngoại trừ những trường hợp trong nhà đặc biệt nghèo, nghèo đến mức cơm ăn không đủ một người, sẽ không ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho một thái giám cả.

Cho nên hoàng tộc Lương Quốc liền ban lệnh cho phép một điều rằng, thái giám có thể mua Mị Nô.

Mị Nô là người Hồ, không phải là người Hán, là dạng thấp kém nhất ở Lương Quốc này.

Bất quá đây cũng là do các chủ tử phá lệ khai ân, mua Mị Nô về yêu cầu đăng ký danh sách, trước khi tiến cung cần phải làm kiểm tra sức khỏe toàn thân, sợ họ lại mang theo cái bệnh quái dị nào tiến Hoàng cung.

Hoàng đế nghe được thỉnh cầu của Lý Bảo Chương liền phì cười, nhưng cũng thỏa mãn hần, trong cung cung nữ chương mất một tiểu thái giám nhỏ như hần, huống chi hần bộ dáng ốm yếu nằm ở trên giường, còn không biết có thể sống qua được mấy ngày tiếp.

Hoàng đế tuy rằng đồng ý, nhưng cũng không có hứa đem cung nữ trong cung cho Lý Bảo Chương, mà là phái người từ ngoài cung mua về một Mị Nô cho hắn.

Kỳ thật tâm tư Hoàng đế cũng rất đơn giản, hắn là ngôi cửu ngũ, tuy rằng người hầu hạ đều là thái giám, nhưng là bản thân hắn lại cực kì khinh thường loại nam nhân không có nam căn này, những cung nữ được tuyển vào cung đều có gia thế trong sạch.

Hoàng đế Lương Quốc vốn nghĩ, trong cung cung nữ đều là nữ nhân trẻ tuổi, trừ bỏ nữ nhi của hắn đi thì số còn lại đều là nữ nhân của Hoàng đế như hắn không phải sao. Vậy thì làm sao có chuyện hắn lại ban nữ nhân của mình thưởng cho người khác, huống gì chỉ là một tên thái giám nhỏ nhoi.

Lý Bảo Chương biết Hoàng đế thưởng cho hắn Mị Nô, không chỉ không có ý không vui, ngược lại còn năn nỉ vị thái giám tổng quản giúp hắn mua Mị Nô phải chọn người giúp hắn.

"Ta yêu cầu không cao, tuyển người tính cách tốt một chút, không chê ta là được."

Vì thế Lý Bảo Chương gặp Châu Châu.

Lý Bảo Chương sinh ra đã có ngoại hình tốt, chính hắn cũng biết điều này, lúc trước từng có thời điểm hắn hầu hạ Thái Hậu được người khen một câu. Thái hậu nhìn Lý Bảo Chương, đắm chiều một lát mới cười cười, "Đứa nhỏ này sinh ra thật tốt, chỉ là... thật là đáng tiếc."

Hắn biết thái hậu vì cái gì mà nói hắn đáng tiếc.

Thái giám sao, là trong cung nhất bất kham tồn tại, bọn họ đều nói thái giám là người bị mất thứ đồ phía dưới, kiếp sau cũng chỉ có thể làm thái giám, đòi đòi kiếp kiếp làm nô tài.

Nhà ai có chút tiền, đều sẽ không đem hài tử của chính mình đưa vào trong cung làm thái giám.

Nhưng Lý Bảo Chương thì có biện pháp nào khác đây?

Hắn tuy là thái giám, nhưng trong đầu hắn vẫn luôn có mộng tưởng được thành gia, hắn khát vọng sau một ngày bận rộn xong, có người ở nhà chờ hắn, phẳng phất như trên đời này bất luận về điều gì hắn cũng cùng một nam tử bình thường giống nhau, hắn cũng âm thầm thề, nếu có người không chê hắn, chấp nhận ở cạnh hắn dù có liên mạng hắn cũng muốn chiều cổ nàng thật tốt.

Bất quá Lý Bảo Chương không nghĩ tới đối phương căn bản không cần hắn chiều cổ, nếu nàng muốn vứt bỏ hắn để đào tẩu, nhưng nàng vì sao cả mạng hắn cũng không buông tha?

Lý Bảo Chương bị người cột lấy, trên chân trên người đều bị trói vào cục đá, lại bị ném vào trong hồ. Hắn đương sống sờ sờ cuối cùng lại chết đuối. Có lẽ là ông trời có mắt, cư nhiên cho hắn một cơ hội trọng sinh.

Hắn trọng sinh đến thời điểm hắn còn chưa tiến cung, nhưng người trong nhà hắn đã cầm bạc trong cung, Lý Bảo Chương chỉ có thể tiến cung, nhưng hắn tránh thoát việc nghiệm thân.

Đời trước Lý Bảo Chương là thái giám thật sự, thì đời này Lý Bảo Chương chỉ là thái giám giả.

Lý Bảo Chương tuy rằng không thông qua kiểm mình, nhưng không biết vì cái gì, thân thể này không có mọc râu, hơn nữa lúc Lý Bảo Chương nói chuyện tuy thanh âm không bén nhọn như đời trước, nhưng nếu đem so với nam tử bình thường cũng thật không giống.

Kỳ thật đã hỗ trợ Lý Bảo Chương che giấu thân phận thái giám giả mạo này.

Một đời này Lý Bảo Chương dựa vào ký ức của bản thân lúc trước, tuổi còn trẻ đã bò lên trên chức tổng quản nội thị, hiện tại Hoàng đế không có hắn hầu hạ bên người cũng không được.

Một đời này Lý Bảo Chương cũng giúp Hoàng đế chấn kiểm, Hoàng đế càng thêm coi trọng Lý Bảo Chương, biết được Lý Bảo Chương thỉnh cầu, thậm chí còn hào phóng mà cho Lý Bảo Chương tự mình đi chọn, hắn muốn chọn cung nữ cũng có thể.

Nhưng Lý Bảo Chương mang theo tâm trả thù mà trọng sinh, hắn không biết đời trước là ai giao lệnh cho đám thị vệ kia trảm hắn xuống hồ, nhưng những thị vệ đó nói chủ tử bọn họ chán ghét việc hắn nhìn trộm Châu Châu cô nương.

Người kia nhất định là hoàng tử.

Nhưng cụ thể là vị Hoàng tử nào, hắn không biết, nhưng hắn có thể biết được hắn là bị Châu Châu con người độc phụ này hại chết, là nàng ở khoảng yên tịch tịch câu dẫn hoàng tử, thậm chí làm người hướng hắn hạ sát thủ.

Hắn thậm chí còn nhớ rõ quần áo nàng càng ngày càng hoa lệ, hắn ngày đó hỏi nàng quần áo từ đâu ra, nàng không chịu nói cho hắn, còn dứt khoát ở trong đêm tối chạy mất, mấy ngày sau hắn liền chết.

Lý Bảo Chương lúc này tự mình đi ra ngoài cung, hắn đi khắp bốn chợ lớn ở kinh thành, mới tìm thấy độc phụ đời trước hại chết hắn.

Hừ, hiện tại kẻ thù gặp nhau, hắn quyết định không cần dễ dàng buông tha nàng như vậy, hắn muốn báo thù, vị hoàng tử phái người giết hắn hắn cũng sẽ

không bỏ qua.

Châu Châu chưa từng thấy qua ai dọa người đến như vậy, vốn dĩ mặt không có chút huyết sắc nào còn hiện tại hoàn toàn là trắng bệch, mắt nàng màu xanh biếc rung rung lệ, còn nhìn không được khịt khịt một tiếng.

Lý Bảo Chương nhếch một bên khóe miệng, phát ra tiếng cười lạnh, loại nữ nhân quen dùng thứ kĩ xảo giả đáng thương hẳn sẽ không ngu ngốc mà mắc mưu lần nữa.

"Khóc cái gì?" Lý Bảo Chương vẽ mặt hung tợn "Lại khóc, ta liền móc hai tròng mắt của ngươi rồi giẫm nát nó ngay trên đất."

Hắn dứt lời vừa ra, liền thấy người trước mặt lệ rơi là tả không ngừng.

Châu Châu thật sự cảm thấy sợ hãi, vừa khóc vừa giãy giụa muốn từ xe ngựa đi xuống.

Lý Bảo Chương sững sốt, đối trước hắn đối với Châu Châu là tốt đến mức không thể tốt hơn, cái gì cũng đều không cho nàng đụng tay làm, Châu Châu tuy rằng cũng có khóc, nhưng chưa bao giờ ở trước mặt hắn khóc lóc thảm đến như vậy.

Hắn bắt được tay Châu Châu, mày nhíu chặt hỏi, "Ngươi hiện tại là người của ta, ngươi muốn đi đâu?"

Thời gian chừng một cái chớp mắt thôi mà Châu Châu đã khóc đến cả khuôn mặt đỏ ửng, tuy rằng lúc làm thuộc hạ A Đạt, thường xuyên không có thịt ăn, nhưng vì nàng tuổi nhỏ nhất, được các tỷ tỷ lớn bao dung, cũng không có chịu cái gì quá ủy khuất, hơn nữa bởi vì nàng là hỗn huyết, những Mị Nô ở chung nhiều ít đều có chút đồng tình với nàng, cái gì thứ tốt đều cho nàng chọn trước. A Đạt tuy rằng tính tình khó chịu, nhưng cũng chưa từng đối xử với các nàng quá hung hãn, đặc biệt là đối với Châu Châu, Châu Châu tính cách tốt, nghe lời, lại không tranh không đoạt.

Có thể nói, nàng sống mười lăm năm, còn không có gặp qua việc nào dọa người người như vậy, nghe qua lời lẽ khủng bố như vậy.

Châu Châu lức khóc rất giống một tiểu hài tử, không hề ngại ngần khóc, tiếng khóc lớn, khóc cực kì thảm, thờ hồn hèn, phảng phất sẽ nhanh chóng liền ngất đi.

Nàng một bên khóc một bên trốn tay Lý Bảo Chương, bất quá nàng chính là trốn, nhưng không dám đánh hắn ta.

Lý Bảo Chương vốn đang nghĩ nếu Châu Châu động thủ đánh hắn, hắn liền hung hăng đánh nàng, nhưng là Châu Châu chỉ khóc lóc rồi trốn hắn, muốn xuống xe ngựa, điều này làm cho Lý Bảo Chương quả thực không biết giải quyết như thế nào cho phải.

Tên tiểu thái giám phía trước tự nhiên cũng nghe từ đằng sau truyền đến tiếng khóc, hắn đảo mắt nhưng cũng chỉ đảo mà không dám nói cái gì.

Vị Lý công công này tuổi còn trẻ, hiện tại đã là người được Hoàng đế sủng ái nhất, là tâm phúc của Hoàng đế, hắn cũng không dám khuyên ngăn Lý công công.

"Ngươi không được khóc! Khóc cái gì! Tin ta đánh ngươi không!"

Lý Bảo Chương lời nói vừa ra, hắn liền nghe được tiếng khóc lớn hơn. Tuy là đã sống hai đời Lý Bảo Chương cũng không thể không bại trận, vốn dĩ kẻ thù gặp nhau, hắn hẳn là hung tợn trừng trị đối phương một trận, nào biết đối phương không theo kịch bản đã ấn định, dùng ra vừa đã dùng kĩ xảo khóc lóc, khóc đến trời đen kịt, khóc đến đầu óc hắn choáng váng nào quay cuồng, hắn hiện tại cảm thấy chỉ cần Châu Châu không khóc, cái gì cũng tốt, tạm bỏ chuyện trừng trị nàng cũng được, hắn có thể tạm thời ra phía sau một chút.

Hướng chi, phía trước còn có tiểu thái giám đánh xe ngựa, hắn không nghĩ tới đối phương dám nhìn náo nhiệt. Vạn nhất ở nếu chuyện này bị hăm lăm miệng nói ra, thật không tốt.

Rốt cuộc Lý Bảo Chương cùng Châu Châu dù gì cũng ở cùng nhau hai năm, hắn đối với tính tình Châu Châu cũng hiểu rất rõ ràng, dĩ nhiên Châu Châu, hẳn kỳ thật có rất nhiều tâm đắc.

"Được rồi, không khóc, đợi lát nữa mang ngươi đi ăn thịt." Lý Bảo Chương chỉ có thể hoãn hạ thanh âm nói, "Ta vừa rồi không cố ý dọa ngươi đâu, đừng khóc, ngươi khóc rất khó coi."

Châu Châu lại khịt khịt, nhưng chớp chớp mắt, tựa hồ nước mắt có xu hướng muốn dừng lại.

Lý Bảo Chương nhìn một hồi, nhưng nhìn xong một hồi, hắn lại cảm thấy loại hành vi này của chính mình thật sự vi phạm ước nguyện bản thân ban đầu.

Hừ, Lý Bảo Chương, ngươi thật là, sống hai đời còn để mắt mặt như thế, nữ nhân này chính là muốn đùa bỡn ngươi mà!

Châu Châu dùng mu bàn tay xoa xoa nước mắt trên mặt, nàng nhìn nhìn vị thiếu niên mỹ mạo trước mắt, chỉ thấy kia thiếu niên kia cau mày, mặt một bên trắng bạch một bên hồng hồng, không biết suy nghĩ cái gì.

Châu Châu nghĩ thầm, nàng hiện tại bị đối phương mua, chạy chủ sợ là chạy không thoát, chỉ có nhận mệnh, tuy rằng nàng rất không muốn đem vị thiếu niên mỹ mạo hung hãn này trở thành chủ nhân.

Nàng cắn môi dưới, do dự cất tiếng, "Ca ca, ta gọi là Châu Châu."

Lý Bảo Chương chính phiền lòng, nghe được thanh âm Châu Châu cất lên, tức giận đáp: "Ta biết."

Cái tên kia của nàng, hẳn đời trước còn theo ở bên trong túi tiền đây.

Hắn đáp xong lời, phát hiện cư nhiên lại nghe được tiếng khóc.

Hắn lập tức ngẩng đầu liền phát hiện đối phương lại khóc lên. Lý Bảo Chương chỉ có thể lại nỗ lực cười một cái, "Châu Châu, không khóc, ca ca nói gần mà, Châu Châu tên này thật là dễ nghe nha, người có muốn biết ca ca tên gì hay không?"

Chờ đến khi hồi cung, hắn nhất định giết chết nàng! Hắn thề! Dùng mạng sống mà hắn đã tìm lại thề!

**12:43 - 2/12/18**

-----

*Lời của Wie: Chắc, tội nghiệp Bảo ca ca thật đấy. Bị xoay như chong chóng luôn!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Thái giám

**Edit + Beta: Winnie**

Châu Châu một lúc lâu sau mới hoàn toàn ngưng khóc, mí mắt nàng đã sưng lên, thoát nhìn thật đáng thương. Nàng sợ hãi liếc mắt nhìn Lý Bảo Chương một cái, lại rất nhanh mà thu hồi ánh mắt đấy.

Lý Bảo Chương thấy nàng cuối cùng cũng không khóc nữa, liền xoay người ngồi, không hề quan tâm đến nàng.

Hiện tại muốn trừng trị nàng, đích thực không phải thời cơ tốt.

Trong lúc Lý Bảo Chương bận suy tư, Châu Châu trộm vén màn xe lên, nhìn ra bên ngoài.

Nàng không phải lớn lên ở kinh thành, là A Đạt nói kinh thành lắm kẻ có tiền nhiều, liền đem các nàng mang đến đây.

Nàng không chuyển mắt mà nhìn phong cảnh ở ngoài xe ngựa, nhà kinh thành ở đều là một tòa rồi lại một tòa, chỉ có chút khoảng cách ở giữa, vẫn chưa tính là liền sát nhau, con đường bốn phương thông suốt, cực kì hợp quy tắc, hai bên đường cây cối hẳn là có chuyên gia chăm sóc, đều không có khác nhau nhiều lắm.

Châu Châu vừa tới kinh thành liền ở chợ thượng quý mãi, cũng chưa có cơ hội xem qua kinh thành này như thế nào, hiện tại mới có thể lên lút mà xem một chút.

Bất quá xe ngựa chạy tốc độ rất mau, những ngôi đồ cây xanh nhanh chóng lướt qua. Nàng không biết nàng chuẩn bị đi tới nơi nào, nhưng nàng biết lần này nàng đi rồi sẽ không còn được gặp lại A Đạt bọn họ nữa.

Tuy rằng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thật sự đến giờ phút này, trong lòng nàng vẫn không ngăn được khổ sở.

Nàng thậm chí cũng không biết những người tỷ tỷ của nàng bị bán đến nơi nào. Mà chủ nhân nàng, thoát nhìn không phải một người dễ đối phó, sợ là nàng sau này còn phải ăn rất nhiều đau khổ.

Nghĩ đến đây, Châu Châu liền khổ sở. Nàng đem rèm cửa sổ xe thả xuống dưới, đỏ mắt xoay người lại.

Lý Bảo Chương vẫn đưa lưng về phía Châu Châu, cũng không chú ý tới sự khác thường ở nàng.

A Đạt từng dạy Châu Châu, hắn nói không được tùy tiện khóc, không ai thích người cả ngày khóc sụt sùi, chẳng sợ nhặt từ khổ một chút, cũng đừng tang mặt. Châu Châu nhớ kỹ những lời này, cho nên nàng cũng chỉ vành mắt đỏ ửng lên chứ nước mắt vẫn còn có thể khống chế được, sợ đối phương phát hiện mất nàng đỏ lên, còn đem chính mình cuộn thành một khối.

Chờ Lý Bảo Chương xoay người, Châu Châu đã dùng đôi tay ôm đầu gối hồi lâu, nàng còn đem mặt vùi xuống chỗ đầu gối. Lý Bảo Chương nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc phức.

Lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, bên ngoài tiểu thái giám giương giọng nói: "Lý công công, đã tới rồi."

Lý Bảo Chương ừm một tiếng, liền thấy Châu Châu ngẩng đầu về mặt ngọc lẫm nhìn hắn, hắn trong lòng lập tức hiểu rõ đối phương kinh ngạc cái gì, môi đỏ nhếch lên, lộ ra một vẻ tươi cười tràn đầy ác ý. "Đừng vậy, ta là một thái giám, còn người hiện tại là người thái giám ta."

Đời trước, hắn vẫn luôn sợ đối phương ghét bỏ thân phận của mình, cho nên gần như là móc tâm ra mà đối đãi với đối phương, nhưng nàng ở trước mặt hắn diễn thực giỏi, ngoài mặt không chê hắn nhưng trong tâm không biết đã chán ghét hắn như thế nào rồi.

Hắn là hoạn quan, chỉ sợ trên đời này không có nữ nhân sẽ thiết tình đãi hắn, bất quá này một đời, hắn đã không để bụng.

Hắn chỉ có mục đích duy nhất, liên tính mệnh này của bản thân, có chết cũng muốn đem độc phụ trước mặt này cùng người giết hắn ở đời trước kéo đến âm phủ.

Châu Châu thông thả chớp choeps mắt, nàng nhấp môi dưới, ánh mắt có chút lập loè.

Vị chủ tử thiếu niên "xinh đẹp" trước mặt này thế mà lại là một thái giám?

Khó trách hắn một chút râu cũng không có, thanh âm còn cực bén nhọn.

Kia..... Châu Châu nhận không được cười cười, nàng có chút việc vẫn là hiểu, thái giám chính là người không có vật kia, liền không thể ở đây khinh nhục nàng.

Nàng cũng không cần mang thai hài tử của hắn, nàng hài tử liền không cần giống như những người tỷ tỷ kia trở thành một Mị Nô.

Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương ánh mắt hiện lên vài phần vui sướng, nhưng nàng lại cảm thấy chính mình không nên vui vẻ như vậy, liền mạnh mẽ đem vui mừng nhanh chóng đè ép xuống.

Lý Bảo Chương không nhìn thấy được vẻ mặt mong muốn, biểu tình có chút kém đi vài phần.

Nữ nhân này chắc lại đang nguy trang.

Hắn nghiêng răng đứng dậy xóc màn xe lên, dẫn đầu xuống xe ngựa.

Thị vệ gác cửa cung nhận ra Lý Bảo Chương, thấy hắn trở về, một người đại diện đi lên phía trước cười nói: "Lý công công đã trở lại?"

Hắn nhìn thoáng qua trong xe ngựa, vì có màn xe che lại nên hắn nhìn không thấy tình huống bên trong, "Ngài xuất cung lần này thuận lợi chứ?"

Người trong cung đều biết hoàng đế cho phép Lý Bảo Chương đi ra bên ngoài mua lão nương về, ai nói Lý Bảo Chương là người phò trợ bên cạnh thánh giá lại còn cứu hoàng đế một mạng.

Loại vận khí này ai có thể sánh được đây? Mới mười chín tuổi đã làm đến tổng giám nội thị giám.

Lúc này mới vừa mới rời cung một lát, Hoàng Thượng bên kia đã sai người đến hỏi Lý Bảo Chương- Lý công công đã trở về hay chưa.

Vị thị vệ này vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Lý Bảo Chương ngoài cười nhưng trong không cười mà hạ khóa miệng. Nói đến Lý Bảo Chương rõ ràng là người sở hữu gương mặt cực kì đẹp, chỉ sợ cái vị luôn được khen là long chương phượng tư Cửu hoàng tử cũng chưa đẹp bằng Lý công công này, nhưng biểu tình trên mặt hắn luôn mang theo vài phần khắc nghiệt. Lòng mày hướng lên trên một cái, mắt nhắm lên trên một chút chính là cái bộ dáng hoàn hảo lúc khinh thường người khác.

Nhưng ai bảo Lý Bảo Chương là tâm phúc bên cạnh Hoàng đế, bọn họ dù có gia thế tốt Lý Bảo Chương một trăm lần cũng không thể không cúi đầu tôn xưng đối phương một tiếng Lý công công, thậm chí là Lý đại nhân.

"Còn nói lợi ích, hiện tại hành động của người chính là tự ý lộng hành trái phép." Đời trước nếu không phải Lý Bảo Chương đem người mang về, thì hắn cũng không biết mang một Mị Nô tiến cung làm cái gì, có yêu cầu gì.

"Lý công công đem người giao cho chúng ta đi, đợi lát nữa sẽ có ma ma lại đây thay Lý công công người tiến hành kiểm tra thân thể và đăng ký, đến lúc đó sẽ có người đem người của công công đưa đến tiểu viện của ngài."

Thái giám trong cung đều phải ở một khu vực giống nhau, nhưng loại đại thái giám quyền cao chức trọng như Lý Bảo Chương này lại có viện riêng của chính mình.

Lý Bảo Chương mắt nhìn xe ngựa, hắn là tên thị vệ cũng không tìm hiểu được việc gì khác lạ đâu. Hắn liền gật gật đầu, trực tiếp ngồi trên nhuyễn kiệu đi đến cung Hoàng Thượng, đến cửa cung điện, có mấy tiểu thái giám nhìn thấy hắn đến vội vàng chạy lại tiếp đón "Lý công công."

Hắn đem áo choàng trên người cởi xuống ném cho một tiểu thái giám trong số đó, sau đó lại từ trong tay một tiểu thái giám khác tiếp nhận xảo sĩ quan của hắn, đội lên, liền tay chân nhẹ nhàng tiến vào trong cung điện.

Lý Bảo Chương nhẹ nhàng không tiếng động đi vào, rồi quỳ xuống trước đại điện.

"Nô tài báỉ kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Bên trên truyền đến một âm thanh tương đối già nua "Lý Bảo Chương, người đã trở lại rồi. Người lần này tự chọn cho bản thân một người như thế nào đây? Có phải là dạng người đẹp như thiên tiên hay không?" Lời nói đến nửa câu sau liền mang theo ý trêu ghẹo.

Hoàng Thượng năm nay đã qua tuổi năm mươi, hậu cung giai lệ vô số, sinh một đồng hoàng tử, hoàng nữ ( công chúa).

Hoàng tộc Lương Quốc có truyền thống đặc biệt trọng dụng hoạn quan, vị hoàng đế hiện giờ cũng không ngoại lệ.

Hoàng Thượng kỳ thật cảm thấy Lý Bảo Chương rất thú vị, còn tự mình đi chọn tức phụ, tuy rằng hắn sùng tên nô tài này, nhưng trong lòng cũng âm thầm bật cười, nếu là một lão thái giám muốn tìm "bạn", hắn cảm thấy về tình cảm có thể tha thứ vì về sau này mà nói thì vẫn phải cần có một người làm bạn lúc tuổi già.

Lý Bảo Chương năm nay bất quá mới mười tám mười chín tuổi, đã có ý nghĩ cưới tức phụ về, thật sự có chút buồn cười. Cưới về, Lý Bảo Chương lại không cần phải...

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tài cảm thấy cũng giống nhau, bởi vì có chút ích lợi cho nên đã mua trở về." Lý Bảo Chương hạ mi mắt đáp.

Một câu đáp này liền chọc Hoàng Thượng cười ha ha, "Nhìn người điểm này thật có tiền đồ, trầm cho người ra tiền, người còn mua cái tiện nghi trở về. Nói nói trầm nghe, mua hết bao nhiêu đây?"

"Hỏi Hoàng Thượng, hết năm mươi kim."

Hoàng Thượng tâm trạng lúc này là cực kì vui vẻ, "Năm mươi kim? Lý Bảo Chương, mỗi tháng tiền bổng lộc là nhiều hay ít?"

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tài mỗi tháng bổng lộc là mười ngàn kim."

"Vậy người cũng quá keo kiệt rồi, không biết mua người tốt một chút." Hoàng Thượng mặt ngoài tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại thích Lý Bảo Chương thêm một ít.

Người ta đều nói gần vua như gần cọp, nhưng Lý Bảo Chương đã sống hai đời, sớm sờ thấu tâm tư của lão Hồ trên kia.

Lý Bảo Chương hầu hạ Hoàng Thượng đi đến cung Huỳnh mỹ nhân dùng bữa, làm đại thái giám bên cạnh Hoàng Thượng, Lý Bảo Chương có nhiệm vụ quan trọng là đứng ở mép giường nghe Hoàng Thượng cùng phi tần hành phòng, hắn phải nhớ rõ thời gian, thời gian không thể quá dài, miễn cho trường kỳ đến dĩ vãng, Hoàng Thượng thân thể hư không.

**\*\*** Wie: đại ý là "làm" lâu quá sẽ chết. *Chắc các cậu hiểu mà phải không!*

Lúc này Lý Bảo Chương đang nghe Hoàng Thượng cùng Huỳnh mỹ nhân thị tẩm, Huỳnh mỹ nhân năm nay bất quá mới hai mươi mấy tuổi, đúng là thời điểm tuổi trẻ xinh đẹp, câu dẫn Hoàng Thượng liên tục tới nơi này của nàng ta, mà cái vị Huỳnh mỹ nhân này từ trước đến nay là khá được chiều chuộng, ở trên giường yêu cầu gì thì đa số đều được Hoàng thượng chấp thuận.

Lý Bảo Chương toàn bộ quá trình vẫn yên tĩnh đứng đấy, đáy mắt một chút gọn sóng cũng không xuất hiện.

Một lát sau, bên trong mới hoàn toàn an tĩnh, Lý Bảo Chương đề thấp thanh âm nói: "Hoàng Thượng, người nên trở về cung rồi."

Ngay sau câu nói ấy là màn truyền đến các thanh âm quần áo ma xát, Hoàng Thượng một lát sau mới đáp, trong âm điệu còn mang theo một tia mệt mỏi.

"Hảo."

Giọng Huỳnh mỹ nhân vang lên ngay sau: "Hoàng Thượng, sao ngài lại đi?" Âm điệu của nàng ta nũng nịu đến độ phảng phất như có thể khảm vào xương cốt nam nhân.

Giường bên trong nam nhân đang tỏ nửa người, giường ngoài nam nhân mắt tròn trắng.

"Ngaoan, trầm còn có tấu chương muốn xem, ngày mai lại đến gặp nàng." Hoàng Thượng nói xong liền duỗi tay vén xong nợ tử, như thể Huỳnh mỹ nhân đã thành hồng thủy mãnh thú, hắn lại lưu luyến một khắc cũng không muốn rời đi.

Hoàng Thượng vén màn lên, Lý Bảo Chương lập tức kêu nhóm tiểu thái giám bên ngoài tiến vào, hắn tự mình hầu hạ Hoàng Thượng mặc quần áo.

Huỳnh mỹ nhân khẽ hừ nhẹ một tiếng, cũng từ trên giường bước xuống dưới, nàng nhìn vào mắt Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng thật sự muốn rời đi, sau liếc mắt nhìn Lý Bảo Chương một cái. Hoàng Thượng đã gần đến hoa giáp chí năm, mà trước mặt hắn cái tên thái giám lại đang niên hoa chính mụ, môi hồng răng trắng, hai người có đối lập quá lớn, Huỳnh mỹ nhân nhìn không được liếm môi.

Lớn lên đẹp đến vậy, nhưng cuối cùng trở thành như thế nào? Bất quá chính là một thái giám hèn mọn không hơn không kém.

Huỳnh mỹ nhân nghĩ đến đây, liền lập tức quần lên tay Hoàng Thượng, nàng ở trước mặt nhóm thái giám cũng không bận tâm chính mình ăn mặc ra sao,



dù sao ở trong mắt nàng, mấy tên thái giám đều không tính là nam nhân.

"Hoàng Thượng ngày mai khi nào mới tới được? Thần thiếp muốn cùng Hoàng Thượng dùng điểm tâm."

Hoàng Thượng cười tủm tỉm nhìn Huỳnh mỹ nhân một cái, "Ngày mai khi hạ triều trăm liền tới đây cùng nàng."

"Ân, Hoàng Thượng không được lừa thần thiếp." Huỳnh mỹ nhân cười nói, lại ý vị liếc nhìn Lý Bảo Chương thêm một cái.

Hầu hạ Hoàng Thượng hồi cung tắm gội, Lý Bảo Chương mới có thể trở lại viện của chính mình, gác đêm không cần hấn làm, vốn đều là tiểu thái giám gác đêm, bất quá là tự hấn muốn dậy sớm đi hầu hạ Hoàng Thượng thay quần áo.

Lý Bảo Chương xoa án đường từ nhuyển kiệu xuống dưới, hấn hôm nay còn có một người cần xử lý.

Hấn đi vào trong viện, chỉ thấy gian giữa có đèn sáng, đó là phòng ngủ của hấn mà? Lý Bảo Chương nhú mày, đòi trước Châu Châu là ngủ cùng phòng với hấn, nhưng này một đòi này hấn không chuẩn bị làm như vậy.

Lý Bảo Chương trực tiếp đẩy cửa đi vào, lại nhìn thấy Châu Châu ôm chân ở trên giường yên lặng nức nở, mà trên gương mặt trắng tựa tuyết của nàng xuất hiện nhiều thêm một dấu bàn tay.

**20:17 - 8/12/18**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Tức giận

**Edit + Beta: Winnie**

Có lẽ là nghe được âm thanh cửa bị đẩy ra, Châu Châu ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía cửa liền phát hiện người đẩy cửa là Lý Bảo Chương, nàng vội vàng lau nước mắt, gương mặt chỗ dấu tay liền quay sang hướng khác.

Lý Bảo Chương ánh mắt tinh xảo, sớm đã thấy rõ dấu tay trên mặt Châu Châu. Hấn nhớ rõ lúc đưa Châu Châu hồi cung nàng còn rất tốt, hiện tại trên mặt lại xuất hiện một dấu tát tay, là ai đánh?

Lý Bảo Chương đem áo ngoài treo lên, lại tự rót cho mình một chén trà, trà trong phòng nước đã lạnh, hấn nhấp một ngụm liền tỏ vẻ ghét bỏ mà buông xuống.

"Vừa rồi không ai tới thay trà sao?" Lý Bảo Chương hỏi với âm sắc lạnh lùng.

Châu Châu khịt khịt mũi, trả lời: "Ta không phát hiện."

Lý Bảo Chương nhắc mí mắt hơi hơi liếc nhìn nàng, nốt ruồi đỏ cạnh mí tâm ở dưới ánh nến càng thêm xinh đẹp.

"Dấu tay trên mặt ngươi từ đâu mà ra?" Hấn hỏi đã một lúc nhưng vẫn không nghe thấy người trả lời.

Lý Bảo Chương liền đứng lên khỏi ghế, chân hấn dài nên vừa bước vài bước đã đi tới mép giường. Rồi từ trên cao nhìn xuống Châu Châu, giọng nói so với ban nãy có phần lạnh hơn rất nhiều: "Lại không phải người cầm, tại sao nghe hỏi không đáp?"

Châu Châu nghe vậy thân thể nàng vô thức mà lùi về sau một chút, Lý Bảo Chương nhìn không được nhú mày.

Đòi trước Châu Châu cũng không có sợ hấn như vậy, lúc mới bắt đầu bọn họ là thật sự vui vẻ ở cạnh nhau, chỉ là sau đó nàng dần dần chán ghét thân phận thái giám của hấn.

Nghĩ đến đây, Lý Bảo Chương trong lòng có chút không thoải mái, hấn cong lưng, thấy Châu Châu càng nhanh chóng trốn về phía sau liền trực tiếp bắt lấy chân đối phương rồi đem người kéo lại gần mình.

"Trên người ngươi quần áo dơ như vậy, lại còn hôi nữa, ai cho ngươi ngồi lên giường ta?" Lý Bảo Chương trọng sinh một lần, cách nói chuyện càng thêm khắc nghiệt.

"Cũng không biết trên người có bệnh gì hay không, phỏng chừng ta dùng năm mươi kim mua ngươi chính là mua về một mối cho ta mà thôi."

Hấn vừa dứt lời, liền thấy Châu Châu khóc lóc nói: "Ta không có bệnh, ta thật sự không bệnh."

Nàng muốn đẩy Lý Bảo Chương ra lại đẩy không nổi, khổ sở nghiêng răng dùng sức.

Lúc Châu Châu bị bán đi còn có ý nghĩ mong muốn ngày ngày được ăn no, nàng cũng không biết rằng đây chỉ là A Đạt lừa gạt các nàng nên mới nói vậy.

Bất quá trong một buổi tối bị bán đi, nàng đã cảm thấy bản thân ăn rất nhiều khổ, không biết đã khóc bao nhiêu lần. Nàng khổ sở mà đẩy hắn, nhưng vừa khóc vài lần nên sức lực cũng chẳng còn.

Ánh mắt Lý Bảo Chương hơi trầm xuống, lông mày nhướng lên, hắn trực tiếp đem người kéo vào lòng ngực, tránh cho Châu Châu tiếp tục giãy giụa.

"Khóc cái gì? Người có phải có bệnh cho nên bị người đánh một cái tát hay không?"

Giọng của Châu Châu có chút khó thốt lên lời, nàng nức nở hai tiếng, nhưng vẫn lặc đầu.

Lý Bảo Chương vốn dĩ muốn buộc Châu Châu nói ra ai đánh nàng, nhưng xem chiến tại cái dạng này của nàng, vô thức lại mềm lòng lên. Hắn cũng biết hắn không nên mềm lòng như vậy nhưng lại không thể không như vậy, tâm tình liền trở nên phức tạp.

Châu Châu giãy giụa không đẩy Lý Bảo Chương, chỉ có thể ghé vào trong lòng ngực đối phương mà khóc, nàng giống như khóc đến mệt mỏi, không bao lâu liền ngưng, thân thể cũng chậm rãi mềm xuống, cuối cùng cứ thế ở Lý Bảo Chương trong lòng ngực ngủ mất.

Nàng ở trên chợ liên tiếp quỳ hơn mười ngày, mỗi ngày đều phải chống chọi với ánh nắng mặt trời gay gắt trên đầu, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hôm nay lại liền khóc vô số lần, nàng thực sự vẫn nhỏ, một đến khóc mắt còn treo nước liên ngủ rồi.

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu thiếp đi, trong lòng càng thêm phức tạp. Hắn vốn dĩ đặc biệt hận nàng, việc này chất chứa trong lòng hắn mười mấy năm, mỗi một đêm hắn đều mơ thấy buổi tối hắn chết.

Châu Châu biến mất, ngày ấy còn mưa to, hắn sợ Châu Châu vô thanh vô thức mà đụng phải các chủ tử trong cung, rốt cuộc hắn bắt quả chỉ là một tiểu thái giám, muốn bảo vệ Châu Châu là điều cực kì khó khăn.

Hắn cầm dù giấy đi tìm Châu Châu, kết quả lại bị mấy tên thị vệ trói lại, ném vào trong hồ.

Hắn suy tính nhiều năm đều để chờ đến ngày này, hắn muốn trả thù Châu Châu. Nhưng khi thấy Châu Châu như vậy, hắn vẫn không nhận được mềm lòng.

Lý Bảo Chương cắn răng, lông mày đều nhú thành một đoàn.

Hắn rũ mắt nhìn thiếu nữ trong lòng ngực, một lát sau đem người buông xuống. Còn hắn ra bên ngoài lấy nước.

Vốn dĩ ban đầu hắn hầu hạ Châu Châu vì thương tiếc nàng, mấy năm kia ở cùng nhau, hắn việc gì cũng không muốn nàng động tay, thậm chí đến tiểu y phục của nàng cũng do hắn giặt. Nàng tới quý thủy không cần thận làm dơ bẩn đệm, cũng chính hắn ban đêm bò dậy tẩy giúp nàng.

Lý Bảo Chương đem nước đặt ở trên chiếc ghế cạnh mép giường, hắn nhìn thiếu nữ đang hoàn toàn ngủ say, do dự hồi lâu mới vươn tay chạm xuống. Một lúc sau, Lý Bảo Chương bụng chầu nước đi ra ngoài, hắn vừa đi vừa thấp giọng mắng bản thân.

"Lý Bảo Chương, ngươi xem tại sao ngươi chẳng có chút tiền đồ nào vậy, đồ cái gì chứ? Nàng..... Ngươi đã nhìn qua nhiều lần như thế, ngươi mặt đồ cái gì?" Nhưng càng mắng mặt càng năng, Lý Bảo Chương cuối cùng sau khi giặt sạch khăn hắn liền đi tắm nước lạnh.

Thật vất vả thu thập xong nằm trên giường Lý Bảo Chương lại nghĩ, hắn này mặt đồ có phải bởi vì nguyên nhân đời này hắn còn chưa lau mình cho ai hay không, chính là đời trước như vậy nên hắn cũng đồ mặt.

Nhưng cũng không đúng, đời này hắn hận nàng đến vậy, làm sao có thể đồ mặt đối với kẻ thù của mình? Lý Bảo Chương một đêm này lăn qua lộn lại không thể ngủ yên, nhưng thiếu nữ bên cạnh hắn xem ra vẫn ngủ thật ngon.

Lý Bảo Chương có tâm thay đổi Châu Châu, hắn hạ quyết tâm phân chia giới hạn của hai người, nhưng hắn nghĩ đến phòng bên cạnh cũng lâu không có thu dọn,, mà Châu Châu lại ngủ rồi, cho nên vẫn là hai người một giường một chăn.

Trời còn chưa sáng, Lý Bảo Chương đã thức dậy. Thời điểm hắn xuất viện tử, bên ngoài đã có tiểu thái giám đang chờ.

"Thỉnh an Lý công công."

"Các người giữ lại một người, đợi lát nữa đến trong viện ta đưa điểm tâm, còn có..." Giọng Lý Bảo Chương bất chợt trở nên lạnh lẽo.

"Nước trà trong phòng ta sau này lại lạnh, các người đều phải ăn trượng hình, loại quy củ đơn giản này còn muốn ta tới dạy các người sao?"

Mấy tên tiểu thái giám lập tức quỳ gối trên mặt đất: "Nô tài biết sai rồi, nô tài không dám nữa."

Lý Bảo Chương khẽ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh băng, "Các người biết trong viện ta hiện giờ nhiều một người đứng không, các người giúp ta điều tra xem hôm qua là vị nào ma ma cho người tiến hành kiểm tra thân thể, rồi để lại trên mặt nàng một dấu tay, ta muốn biết là ai đánh. Việc này làm tốt, ta sẽ thưởng lớn. Còn không làm tốt, các người tự biết hậu quả."

Hắn muốn động thủ giết chết Châu Châu là một chuyện, nhưng có người đánh người của hắn, đó lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Lý Bảo Chương đêm qua ngủ không tốt, buổi sáng hôm nay sắc mặt liền âm trầm hơn cả thường ngày, mãi tới trước mặt Hoàng Thượng, hắn mới đem khí thu về. Hoàng Thượng liếc mắt một cái xem xét hắn, nhưng thật ra vui vẻ.

"Lý Bảo Chương, đêm qua ngủ không tốt à?" Lý Bảo Chương có làn da trắng, chỉ cần một đêm không ngủ tốt, phía dưới hai mắt phía dưới liền xuất hiện một vết đen.

"Có một chút." Lý Bảo Chương thấp giọng nói.

Hoàng Thượng nghe thế, cười lên tiếng. Hoàng Thượng tuy tính là ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng thực tế Ngài cũng không phải chính nhân quân tử, triều đình Lương Quốc hủ bại, có một nửa nguyên nhân là ở đương kim thánh thượng này đây.

"Đêm qua mưa tức phụ, vất vả cả đêm?" Hoàng Thượng cố ý vui đùa Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương trong tâm sinh chán ghét, nhưng trên mặt chỉ có thể cười bất đắc dĩ.

Lý Bảo Chương hầu hạ Hoàng Thượng đi vào triều sớm liền không cần đi theo, thời gian này hắn có thể đi dùng đồ ăn sáng, nghỉ ngơi một chút, chờ đến lâm triều kết thúc, hắn chỉ có thể chờ đến Hoàng Thượng ngủ trưa mới ăn tùy tiện mấy cái mìn thầu, chờ đến Hoàng Thượng lên, hắn muốn luôn ở bên người Hoàng Thượng hầu hạ đến Hoàng Thượng đi ngủ.

Cái chức nội thị giám tổng quản làm cũng không dễ dàng, nhưng Lý Bảo Chương cần cái quyền thế này.

Châu Châu ngủ thật lâu mới tỉnh. Lúc tỉnh lại nàng mở to mắt đã phát hạ ngục, rồi mới mới từ trên giường đi xuống, nàng phát hiện quần áo nàng đã đổi, là người kia giúp nàng đổi sao?

Lại nói nàng đến tên của hắn còn không biết, chỉ biết là người khác kêu hắn Lý công công.

Hắn thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, nhưng tựa hồ rất lợi hại.

Châu Châu đi ra nhà ở, liền phát hiện trong viện trên bàn có đặt một hộp đồ ăn, nàng đi đến bên cái bàn, mở hộp đồ ăn ra ngắm nghía, bên trong có một chén cháo, còn có thêm hai cái bánh bao. Đây là để cho nàng ăn đúng không?

Nàng nhìn không được liêm môi, đêm qua không ăn cái gì nên đói bụng đến không được (?/). Châu Châu ngoảnh nhìn trái phải, cũng không có ai khác, nàng tìm một vòng từ một gian phòng trống lấy nước lấy chút nước rửa mặt, cũng may thời tiết không lạnh. Nàng rửa mặt xong mới đem hộp đồ ăn có cháo cùng mìn thầu ngồi ăn.

Ăn xong, Châu Châu liền phát hiện chính mình không có việc gì làm. Nàng đầu tiên là đi tới cánh cửa ngoài sân, ngoài ý muốn phát hiện cửa viện là bên ngoài khóa, nếu là nàng muốn ra đi, chỉ có thể nhờ người bên ngoài giúp nàng mở cửa.

**19:39 - 11/12/18**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Hồ Ly

**Edit+ Beta: Winnie**

Châu Châu chờ mãi đến buổi chiều, cũng không gặp được ai tiến vào, đói đến không chịu nổi, nàng còn đứng ở cửa sau gọi đã lâu, bắt quá cũng không ai đáp lại nàng.

Đã đói bụng đến kêu ông ọc, nàng uống tạm một chút nước lạnh nhưng cũng không có tốt lên chút nào.

Bụng đói kêu vang Châu Châu cuối cùng đem ghế trong phòng dọn ra, đặt ở cạnh nhau, nàng dầm ghế nhảy ra ngoài sân.

Nàng là người Hồ, lại chưa ai dạy nàng quy củ trong cung, vốn dĩ Lý Bảo Chương hắn là phải dạy nàng, nhưng vì đêm qua Châu Châu khóc lóc rồi ngủ mất, Lý Bảo Chương không có cách nào dạy được, hắn càng không thể nghĩ tới Châu Châu dám trèo tường.

Châu Châu men theo vách tường đi ra ngoài, nhìn trên dưới, ngoảnh trái phải, biểu tình trên mặt liền ngốc lăng. Nàng đối với nơi này thực xa lạ biết bao, hơn nữa đối với nàng mà nói cung điện nguy nga màu đỏ kia cực kì dọa người, phảng phất như có một đám sư tử đang mở to miệng toàn máu là máu, nàng lỡ giẫm vào một cái liền bị ăn luôn.

Nàng theo sát tường đi tiếp một đoạn, lúc đến đi đến chỗ tầm nhìn trống trải, Châu Châu lại cảm thấy có chút sợ hãi, nàng rút thân thể, xoay người muốn trở về, thời điểm đi đến chỗ cửa viện, Châu Châu cảm giác được có thứ đồ vật gì màu trắng từ bên cạnh chân nàng vọt qua, làm nàng sợ tới mức nhỏ giọng kêu một tiếng.

Châu Châu vừa kêu ra tiếng, liền nghe được có người kêu to.

“Ồ bên kia.”

Nàng sững sốt, khi này hoảng loạn chỉ nghĩ sẽ bò tường trở về. Lúc ra ngoài Châu Châu cố ý ném hai cái ghế ra, nàng bây giờ định đâm ghế muốn trèo tường vào, lại bị người ta túm được cánh tay.

“Người nào đây? Sao lại ở chỗ này bò tường?”

Giọng của người này nghe có vẻ còn khá trẻ.

Châu Châu sợ tới mức chỉ dám quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng mặt nàng liền đâm vào một khuôn mặt tuấn tú khuôn mặt. Chủ nhân của khuôn mặt kia là một thiếu niên, thoạt nhìn tựa hồ không lớn hơn Châu Châu là bao, khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Hắn ăn mặc một thân măng bào màu đỏ thẫm, trên cổ đeo chiếc vòng hình cây bạc xà vân hoa khảm ngọc. Hắn ta khi thấy rõ mặt Châu Châu, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc, sau đó liền trực tiếp đem Châu Châu từ trên ghế bỏ xuống dưới.

Hắn bỏ đến cực kỳ thô lỗ, Châu Châu thiếu chút nữa ngã luôn trên mặt đất.

“Thập lục hoàng tử, thập lục hoàng tử.”

Đang sau truyền đến rất nhiều tiếng kêu gọi, vị thiếu niên anh tuấn trước mặt Châu Châu giọng nhàn nhạt, lười biếng nói: “Ta ở đây.”

Hắn vừa mới dứt lời không bao lâu, Châu Châu liền nhìn thấy một đám người gấp rút chạy lại đây, đi ở đằng trước là một người với gương mặt toàn nước mắt nói: “Thập lục hoàng tử, ngài chạy trốn quá nhanh, bọn nô tài đuổi không kịp.”

“Các người đều là một đám phế vật, cũng may ta lợi hại, nhìn xem, ta đã bắt được một tiểu hồ ly này.” Người được xưng là Thập lục hoàng tử đem Châu Châu về mặt tái nhợt kéo lên.

Nô tài kia vừa thấy liền sững sốt. “Đây…… Không phải con người sao? Có giống hồ ly đâu chứ?”

“Ta hỏi người, hồ ly kia có phải là một thân trắng tựa tuyết hay không?” Thập lục hoàng tử nói.

Tên nô tài gật đầu.

“Lại hỏi người, hồ ly kia có phải có đôi mắt màu lục hay không?”

Tên nô tài lại gật đầu.

Thập lục hoàng tử nhếch một bên khóe môi cười, ánh mắt hắn nhìn một lượt đánh giá Châu Châu.

“Người xem nàng một thân tuyết trắng, lại có đôi mắt xanh, còn không phải là tiểu hồ ly của ta đã hóa thành người hay sao?”

Nói tới đây, hắn càng cười càng lớn. “Cửu ca cười ta, nói ta xem dị chí đều là viết xằng bậy, huynh ấy còn nói rằng căn bản không có cái gì gọi là yêu tinh hóa thành người nói đến. Đề ta xem hắn lúc này còn như thế nào mà chê cười ta nữa đây.”

Gương mặt Châu Châu chằm trằm trắng bệch, có ý muốn đem cánh tay của mình đang bị đối phương níu giữ kéo ra: “Ta không phải hồ ly.”

Nhưng Thập lục hoàng tử kia nắm thật chặt, nàng càng cố nhanh chóng thoát khỏi hắn càng giữ chặt. “Người nghĩ sai rồi, người…… Người……”

Nàng chợt nhớ hình như mới vừa rồi bên chân nàng có một khối màu trắng chạy qua, không chừng đó chính là con hồ ly mà người này đang tìm.

“Tiểu hồ ly của người chạy đi rồi.” Nàng vừa giãy giụa vừa nói, nhưng vị hoàng tử kia nhìn nàng, chính là bộ dáng hoàn toàn không tin tưởng.

“Người đang lừa bịp hoàng tử ư, không có khả năng, đi, cùng ta hồi cung. Đợi lát nữa người biến biến cho ta nhìn thử xem người như thế nào biến thành người được.”

Hắn vạn phần tin tưởng Châu Châu chính là hồ ly của hắn chạy trốn, bọn nô tài hầu hạ Thập lục hoàng tử cũng không dám nói thêm gì.

Châu Châu vừa tức vừa sợ, rất nhanh chóng khóc đến nước mắt: “Ta không phải tiểu hồ ly của người mà, người nghĩ sai rồi, ta là người.”

“Nha, lại còn diễn.” Thập lục hoàng tử nghiêng ngả cười, phảng phất đối với việc Châu Châu là hồ ly của hắn không chút nghi ngờ.

“Người không phải hồ ly, vậy người nói xem người là ai trong cung này?”

Vấn đề đem hỏi Châu Châu nàng cũng không có cách trả lời. Châu Châu nào biết mình là cái gì cung, xác thực mà nói nàng với cái gì cung đều không thuộc về, nàng không phải cung nữ.

“Ta..... Ta không..... Là cái gì trong cung.” Châu Châu nói lấp lả, “Ta hôm qua mới tiến vào, ta không biết.”

Thập lục hoàng tử nghe vậy nhin không được trọn trắng mắt. “Ngươi cái tiểu hồ ly này, nói dối cũng phải nói cho tốt chứ, xem ra đạo hạnh của ngươi còn chưa đủ, đi, cùng ta trở về.”

Hắn mạnh mẽ kéo Châu Châu đi, bọn nô tài muốn hỗ trợ, hắn liền cự tuyệt.

“Các ngươi chỉ là nô tài không cho phép chạm vào tiểu hồ ly của ta.” Hắn nói như vậy, chính mình còn gắt gao túm lấy Châu Châu đi thẳng đến phía trước.

Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn là do hoàng hậu sinh ra. Hoàng hậu tổng cộng có hai nhi tử, ngoại trừ Thái Tử, còn lại chính là vị Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn này đây.

Lương Thiệu Ngôn thân là nhi tử của Hoàng hậu, ở trong cung cũng là nhân vật có thể hô mưa gọi gió, đặc biệt hắn năm nay mười lăm tuổi, vừa đúng là thời điểm nam hài tử nghịch ngợm nhất.

Dù sao nơi nào náo nhiệt cũng có mặt hắn, không có náo nhiệt thì hắn liền lăn lộn ra một phen náo nhiệt. Nếu gặp phải họa, đã có các ca ca phía trên bao bọc hắn.

Không nói đến Thái Tử, Cửu Hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất cũng cực kì yêu thương người đệ đệ này.

Lương Thiệu Ngôn cách Thái Tử hơn mười tuổi, hắn chỉ cảm thấy Thái Tử ca ca này không chơi cùng hắn đến một lần, huống chi Thái Tử mỗi lần nhìn thấy hắn đều phải đưa hắn bồi thư, hắn thật là phiền đến chết được.

Cho nên Lương Thiệu Ngôn càng thích chính mình cùng chín hoàng huynh cùng nhau chơi, không đề cập tới chín vị hoàng huynh lớn lên tuân tể lịch sự thế nào, chỉ nói đến phong độ dịu dàng, cũng có thể nói đây chính là kiểu người trong mộng của muôn vàn thiếu nữ xuân khuê trong khắp kinh thành.

Chín hoàng huynh mỗi lần đều dẫn hắn đi chơi du ngoạn, đi ăn ngon, quan trọng hơn hết là chín hoàng huynh sẽ không trừu hắn bồi thư, còn ở trước mặt phụ hoàng giúp hắn nói tốt.

Lương Thiệu Ngôn đem Châu Châu kéo về trong cung của mình, hắn một ngụm cắn chết không dứt tin rằng Châu Châu chính là tiểu hồ ly của hắn.

Châu Châu muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt, chạy lại chạy không thoát, cuối cùng còn bị Lương Thiệu Ngôn dùng dây thừng trói tay lại.

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Châu Châu đang ở trên giường, nâng tay sờ sờ cằm, mắt hơi hơi chuyển, cao giọng nói: “Các ngươi đi mời chín hoàng huynh đến đây. Nói rằng ta có chuyện cực kì cực kì trọng yếu cần tìm các huynh ấy, làm họ phải lập tức lại đây.”

“Được, Thập lục hoàng tử.” Một tên thái giám nhanh chóng đi ra ngoài.

Lương Thiệu Ngôn thấy bóng dáng của thái giám kia biến mất, mới vừa lòng mà cười một tiếng, hắn một lần nữa đem tầm mắt chuyển tới trên người Châu Châu.

Châu Châu bởi vì một đường bị trói lại đây, tóc có chút rối, nàng sợ hãi mà nghĩ đến mình ở trong cung điện Lương Thiệu Ngôn trở thành một mỹ nhân trên giường.

Lương Thiệu Ngôn đột nhiên bước tới trên giường, làm Châu Châu sợ tới mức càng thêm lùi về bên trong, nhưng phía sau chính là tường, nàng muốn trốn cũng không có đường trốn.

Mà tên Lương Thiệu Ngôn kia cũng nhìn chằm chằm Châu Châu không chớp mắt xem, hắn phát hiện cái tiểu hồ ly này lúc biến thành người quả là rất đẹp.

Lông mi sao có thể vừa cong vừa dài như vậy, lại còn đôi mắt màu xanh biếc, xinh đẹp giống như một viên pha lê thuần túy, tinh khiết.

**14:59 - 14/12/18**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Biện bạch

Châu Châu đối với loại ánh mắt như vậy liền cảm thấy sợ hãi dâng trào, nàng quay mặt sang hướng khác, cố gắng bỏ qua ánh nhìn chăm chăm của đối phương trên gương mặt mình.

Lương Thiệu Ngôn thấy vậy bất mãn hừ một tiếng, hất đuôi tay bắt lấy cánh tay Châu Châu, ngữ khí có phần giận dữ: "Ngươi trốn cái gì chứ, ngay bây giờ ngươi biến biến một chút cho ta xem đi."

Châu Châu cảm thấy bản thân không thể nói lý với tên này nữa, nàng hạ giọng nói tựa như bất lực, "Ta sẽ không biến biến được, ta không phải hồ ly, ngươi nghĩ sai rồi."

Lương Thiệu Ngôn tỏ vẻ mặt không tin: "Ngươi cho là nói mấy câu đơn giản như vậy liền lừa được ta hay sao?"

Nói rồi hất dứt khoát vươn hai tay đem gương mặt Châu Châu đang muốn xoay đi lần nữa kéo về, sau một lúc quan sát thật gần, hất lại khề nuốt nước miếng một cái.

Người Hồ tuy ngũ quan cân đối, khá dễ nhìn, màu da tựa tuyết trắng, nhưng trên người lại có lớp mao hơi dày hơn so với người thường. Mùi hương cơ thể cũng đậm hơn. Cũng chính vì làn da bạch, nên khi trên mặt xuất hiện tàn nhang sẽ cực kì rõ ràng, cho nên người Hồ thường sẽ đánh lớp phấn khá dày để che tàn nhang. Còn về mùi hương cơ thể sẽ dùng nùng liệt hương liệu, để che dấu.

Châu Châu là hỗn huyết, ngược lại kết hợp hoàn hảo ưu điểm của hai tộc người, nhược hóa khuyết điểm vốn có của người Hồ. Nàng có màu da trắng nõn, trên mặt không có tàn nhang, trên người cũng chỉ lưu lại một chút mùi hương nhàn nhạt không quá nồng đậm như các Mị Nô khác.

"Hồ ly các ngươi đều đẹp như thế sao?" Lương Thiệu Ngôn ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng Châu Châu lại cảm thấy rất vô ngữ, nàng cảm thấy người trước mặt này đại khái là một ngốc tử, lúc nào rồi lại còn tin cái gì mà hồ ly biến thành người, rồi còn nói nàng là hồ ly của hắn.

"Ta thật sự không phải hồ ly, ta cũng không bao giờ biến hình được đâu." Châu Châu nhỏ giọng nhưng cực kì kiên quyết.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn nhất mực nhận định Châu Châu chính là hồ ly hắn nuôi biến ra, quyết không chịu buông tay, bỗng hắn nghe thấy Châu Châu bụng thầm thì kêu một cái, trong đáy mắt hiện lên một tia hưng phấn, vội vàng đứng lên: "Ngươi vẫn chưa ăn gì phía trước sao?"

Châu Châu thật sự không thể hiểu hắn nói "Pia trước ăn" là có ý tứ gì, bất quá lúc nàng nhìn thấy một thái giám bưng con gà chết đi đến, nàng sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng bệch. Cái tên Lương Thiệu Ngôn còn nắm chân của con gà chết lên, huyết gà theo tay hắn chảy xuống dưới, hắn đứng đưa con gà qua lại, về mặt hưng phấn nói: "Tới đây, mau ăn đi này."

Hắn cầm gà chết tới gần Châu Châu, Châu Châu sợ tới mức trực tiếp hét lên một tiếng lớn. Nàng bị hành động của Lương Thiệu Ngôn dọa khóc, vừa trốn vừa khóc, thấy con gà chết kia cách mặt nàng càng ngày càng gần, Châu Châu tưởng như mình sắp không chịu nổi mà ngất đi.

Ngay lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt lấy tay Lương Thiệu Ngôn.

Lương Thiệu Ngôn đang muốn phát hỏa, kết quả lúc quay đầu lại thấy rõ người tới, biểu tình trên mặt lập tức chuyển giận thành mỉm cười: "Cửu ca, ngươi đã đến rồi sao. Ngươi tới thật tốt, tiểu hồ ly của ta đang đói, ngươi xem nàng ta sắp biểu diễn một màn ăn gà chết đây."

Người Lương Thiệu Ngôn gọi Cửu ca chính là hoàng tử thứ chín của Lương Quốc - Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ là nhi tử được đương kim thánh thượng sủng ái nhất, thậm chí còn có phần nổi bật hơn cả Thái Tử, cái tên Lương Quang Vũ ở khắp kinh thành đều cực kì nổi danh, thậm chí có khi giả mã tử đường phố đi qua, vốn dĩ trống không nhưng chỉ cần trong chớp mắt trên thân ngựa của hắn ta đều treo không ít hoa tươi cùng khăn lụa.

Về nguyên nhân nổi danh của Lương Quang Vũ, ngoại trừ việc hắn ta ở ngoài mặt chưa bao giờ trừu hoa ghẹo nguyệt ra, đa phần là vì trong số nhi tử đông đảo của Hoàng đế Lương quốc, hắn ta cũng coi như là người xuất sắc nhất. Vô luận là cầm kỳ thi họa hay đao thương kiếm kích, đều là xuất sắc.

Lương Quang Vũ bản thân cũng cực kì trường tu thiện vũ, sống hơn hai mươi năm, không ai nói hắn một câu nói bậy, cho dù là người nổi bật như Thái Tử, cũng đối với vị đệ đệ này khen không dứt miệng.

Xuất thân của Lương Quang Vũ cũng cực kì tốt, mẫu phi hắn là đương kim Hoàng Quý Phi, mà Hoàng Quý Phi cùng với Hoàng Hậu là đường tỷ muội, cho nên hắn cũng rất được Hoàng Hậu yêu thích.

"Thiệu Ngôn, ngươi lại ở đây hồ nháo cái gì?" Lương Quang Vũ nở nụ cười nhàn nhạt lạnh lẽo, lại nhìn xuống con gà chết bị Lương Thiệu Ngôn cầm trong tay: "Ngươi nhìn xem, tay kia của người toàn máu tanh, còn không nhanh đi rửa sạch."

Lương Thiệu Ngôn sốt ruột giải thích: "Ta không có hồ nháo, Cửu ca, ta nói cho huynh biết, hồ ly thật sự có thể thành tinh biến ra hình người, không tin huynh xem hồ ly ta nuôi giờ đã biến thành người kia." Hắn chia ra một bàn tay chỉ chỉ về phía Châu Châu.

Châu Châu mới vừa rồi gặp một hồi kinh hãi, nước mắt đều bị dọa ra tới, mắt nàng đỏ hồng, thân thể cuộn lại ở trên giường, thoát nhìn thật là thập phần đáng thương.

Lương Quang Vũ nhìn thoáng qua Châu Châu, liền trực tiếp nói rõ: "Nàng ta là một Mị Nô, không phải hồ ly."

"Cái gì?" Lương Thiệu Ngôn lập tức sững sốt, hần nhìn nhìn Châu Châu: "Không đúng mà, ta đã thấy Mị Nô của phụ hoàng, Mị Nô kia có giống nàng ta (Châu Châu) đâu."

Những Mị Nô kia đều là tay dài chân dài, tuy rằng kiều mị, nhưng nếu gần gũi xem xét thật là làm người ăn không tiêu, đặc biệt chính là một thân đậm hương, hần thật sự bội phục phụ hoàng của hần có thể nuốt được thứ giống vậy.

"Trước kia người thấy đều là Mị Nô người Hồ huyết thống thuần chủng, chưa thấy qua loại hỗn huyết tương tự vậy, tính sai đảo về tình cảm có thể tha thứ, Mị Nô của phụ hoàng đều là chọn người Hồ thuần, các đại thần không dám dâng lên loại hỗn huyết thấp kém này."

Lương Quang Vũ giải thích "Người xem nàng ta có nơi nào giống hồ ly của người đâu, các người còn đem nàng dọa đến choáng váng, còn không để người ta trở về, miễn cho chủ nhân của nàng tìm tới cửa đòi người."

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, mày nhíu thành một đường, hần từ trên xuống dưới đánh giá Châu Châu rất lâu, cuối cùng đứng lên đem con gà chết tùy tiện quăng qua một bên: "Cái gì chứ, ta còn tưởng rằng nàng là hồ ly."

Lương Quang Vũ trao cho thái giám bên cạnh một ánh mắt, thái giám kia lập tức biết điều đem gà chết trên mặt đất thu dọn, tên thái giám khác thì lập tức bưng nước lại cho Lương Thiệu Ngôn rửa tay.

Lương Thiệu Ngôn vẫn bên cạnh oán giận: "Cửu ca, còn hảo này ô long chỉ có huynh biết, bằng không ta nhưng ném quá độ."

Hần rửa xong tay thở dài, "Huynh nói xem những điều trong sách kia viết là thật hay giả?"

"Giả." Lương Quang Vũ cười nói, "Không ngờ người lại tin đó là thật."

Lương Thiệu ngôn hừ một tiếng, lần nữa xoay người nhìn Châu Châu trên giường, "Chủ nhân của người là ai? Vì sao trước đó người không nói người là Mị Nô chứ, làm hại ta chút nữa mất hết mặt mũi."

Lương Thiệu Ngôn không phải hảo gia hỏa, thấy chính mình nghĩ sai rồi, lập tức đem suy nghĩ lúc trước vứt đi, phảng phất giống như người lúc trước vẫn luôn không nghe đối phương giải thích cũng không phải hần.

Mà Châu Châu căn bản không biết tên của Lý Bảo Chương, chỉ biết hần họ Lý, là một vị thái giám. Nàng ngập ngừng hạ, chỉ có thể trả lời nói: "Lý công công."

Lương Thiệu Ngôn nhíu mày, "Thái giám? Trong cung này thái giám nhiều đếm không xuê, họ Lý cũng không ít, người người muốn nói rốt cuộc là ai đây?" Hần vẫn muốn truy vấn, nhưng Lương Quang Vũ đã đoán được rồi.

"Thiệu Ngôn, người nàng ta nói hần là vị Lý Bảo Chương - Lý công công hầu hạ bên người phụ hoàng."

"Lý Bảo Chương? Là thật sao?"

Lương Thiệu Ngôn cực kì chán ghét vị công công hầu hạ bên phụ hoàng của hần. Từ chân cho đến sợi tóc trên đầu, người nọ không có một chút nài làm hần vừa lòng, nhưng phụ hoàng lại cố tình phá lệ sùng tín hần, mỗi lần Thiệu Ngôn muốn nói xấu hần ta vài câu, phụ hoàng đều sẽ cười đánh gãy ý định của hần, làm hần không thể nhắc lại.

Trước đó vài ngày, tên Lý Bảo Chương kia xòn thay phụ hoàng đỡ một kiể, địa vị càng trở nên chắc chắn, đôi khi hần thậm chí còn sinh ra hoài nghi Lý Bảo Chương mới là nhi tử của phụ hoàng.

Bằng không, phụ hoàng hần sao lại có tín nhiệm cao như vậy đối với một thái giám?

Lương Quang Vũ nói tiếp: "Lý Bảo Chương trước đó vài ngày cầu ban thưởng, hần ta hy vọng phụ hoàng ban cho hần một mối hôn sự, tuy rằng thái giám không thể thành hôn, không thể tổ chức hôn tịch, nhưng phụ hoàng lại đồng ý cho Lý Bảo Chương đi ra ngoài cung mua một Mị Nô trở về, cái người Mị Nô hỗn huyết đang trên giường run sợ kia hơn phân nửa là người của Lý Bảo Chương rồi, sợ là hôm qua tiến cung, không hiểu quy củ, hôm nay mới đúng lúc bị người bắt lại đây."

Hần bắt quá nghe được Châu Châu nói ba chữ, đã đem chân tướng đoán được rõ ràng.

"Nếu là người của hần, ta đây liền không cần tiếp, dù sao ta cảm thấy nàng ta rất đáng yêu, tiểu hồ ly ta nuôi đã chạy mất, bây giờ cho nàng ta thể chỗ hồ ly bị lạc."

Lương Thiệu Ngôn bị sùng đến hừ, nói chuyện thập phần ngang ngược vô lý. Hần đặt mộng ngồi xuống trên giường, muốn đem Châu Châu kéo lại, may mắn có Lương Quang Vũ nhanh chóng ngăn cản.

"Thiệu Ngôn, người muốn kéo nàng lại gần cũng không thể đối đãi như vậy, dù gì nàng ta cũng là một nữ nhân."

Lương Quang Vũ nhìn thấy trên tay Châu Châu bị buộc bởi dây thừng: "Người đem dây thừng cởi bỏ đi, dù sao nàng ta cũng chạy không thoát."

Châu Châu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Lương Quang Vũ một cái, nhưng lại vừa lúc đụng phải ánh mắt hần, không biết vì sao, nàng cảm thấy người này so

với Lương Thiệu Ngôn còn dọa người hơn, hẳn rõ ràng là cười, thoát nhìn tựa hồ cũng rất ôn nhu, nhưng hẳn tạo cho Châu Châu cảm giác có gì đó không tốt.

Lương Quang Vũ thấy trong ánh mắt Châu Châu có chút sợ hãi, vì lảng hạ, sau đó lặng yên chớp mắt.

**12:38 - 22/12/18**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Khó chịu

**Edit + Beta: Winnie**

Tổng Đức Hải là tiểu thái giám thủ hạ của Lý Bảo Chương, hẳn luôn luôn để Lý Bảo Chương sai bảo, lúc trời chạng vạng tối, hẳn theo lệnh Lý Bảo Chương tới viện đưa cơm, kết quả phát hiện trong viện không có người. Sau một chút hoảng loạn hẳn ta vội vàng đi tìm Lý Bảo Chương.

Thời điểm Tổng Đức Hải tìm tới, Lý Bảo Chương đang ở ngự tiền hầu hạ, nghe được tiếng thông báo mới lặng yên đi ra điện.

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Bảo Chương vừa thấy bộ dáng Tổng Đức Hải bộ dáng, sắc mặt liền trầm xuống nhanh chóng.

Tổng Đức Hải hai chân run rẩy, vẻ mặt đau khổ nói: “Lý công công, trong viện của ngài không thấy người, ta tìm một vòng lớn cũng chưa tìm được nàng, cửa sân sau đã được khóa kỹ, nhưng trong viện có bày hai hàng ghế, nàng có phải đã trèo tường chạy mất rồi hay không?”

Trèo tường chạy mất?

Gương mặt Lý Bảo Chương càng thêm trầm xuống một tầng sắc thái, đôi môi đỏ khẽ mấp máy, hẳn không nghĩ tới một đời này Châu Châu còn dám trèo tường, Hoàng cung cũng không phải là cái chợ, nàng đi loạn một bước đều có khả năng bị giết.

“Người âm thầm đi tìm xem Hạp cung có phải có thêm một cung nữ hay không, hoặc là tìm xem nơi nào trong cung hôm nay ra sự việc kinh động, khéo léo đi hỏi một chút.” Lý Bảo Chương nói xong, Tổng Đức Hải nhận mệnh rồi lập tức chạy đi tìm.

Lý Bảo Chương tuy rằng đuổi Tổng Đức Hải đi, nhưng trong lòng lại không bỏ xuống được, theo lý thuyết mà nói Châu Châu cho dù chết, hẳn cũng sẽ không thương tâm khổ sở, hẳn phải người đi tìm, chẳng qua là sợ độc phụ kia xông ra gây họa, làm liên lụy hẳn.

Nói thì nói như vậy, nhưng thật sự thì khoảnh khắc Lý Bảo Chương biết được Châu Châu mất tích, liền bắt đầu tâm thần không yên, cuối cùng bị Hoàng đế nhìn ra được. Hoàng Thượng đảo mắt xem xét hẳn một lát, đột nhiên nói: “Mực nước dính vào ống tay áo của ngươi rồi.”

Một câu nói làm Lý Bảo Chương kinh động bưng bình, liền thấy, ống tay áo bên phải của mình quả nhiên đã dính chút mực nước, hẳn vội vàng buông nghiêng mặc bông trong tay, thật nhanh quỳ xuống thỉnh tội, nhưng lại bị Hoàng Thượng ngăn trở.

“Đừng quỳ, nói trầm nghe thử xem ngươi đang buồn rầu cái gì?”

Lý Bảo Chương mấp máy môi, trên mặt lộ ra vài phần do dự. Hoàng Thượng đây là lần đầu thấy Lý Bảo Chương như vậy, lại nói đến, hẳn ngay từ đầu cũng không có cảm thấy thiếu niên này so người khác tốt hơn ở điểm nào, nhiều lắm là gương mặt này nhìn còn thoải mái, Hoàng Thượng tuổi đã khá cao, nên thích những người hầu hạ bên mình có chút tuổi trẻ và xinh đẹp, như vậy khi nhìn xuống dưới phảng phất giống như chính mình cũng đang tuổi trẻ.

Còn sau đó Hoàng Thượng thật sự là cảm thấy vị Lý công công này hầu hạ rất thoải mái, có chút lời nói không cần hẳn nói, Lý Bảo Chương vẫn có thể lĩnh ngộ nhanh chóng, lên làm vị giả có thể gặp phải một nô tài thông minh nhưng lại không khoe khoang chính mình thông minh kỳ thật rất khó, cho nên hẳn đối với Lý Bảo Chương coi trọng thêm vài phần.

Đến thời điểm mà Lý Bảo Chương giúp hẳn chắn một kiếm về sau, Hoàng Thượng lúc này mới thật đem Lý Bảo Chương xem như người của chính mình.

Thật khó tìm được người có tâm trung thành mà.

“Hoàng Thượng, nô tài thật sự là khó có thể mở miệng.” Nửa ngày trời qua, Lý Bảo Chương mới nghẹn ra một câu, hẳn cau mày, ánh mắt ngập tràn ưu sầu đến độ phảng phất có thể tích ra nước.

“Nói đi, đừng có mà dông dài.” Hoàng Thượng tức giận nói.

“Nô tài ..... Mị Nô trong phòng của nô tài đã không thấy đây.” Lý Bảo Chương mặt đỏ hồng.



Hoàng Thượng không nghĩ tới cư nhiên là việc này, sững sốt đôi chút sau đó cười ha ha: “Người tuy vậy nhưng thật ra lau mình cũng là cái huyết khí phương cương nam nhân nha.”

Hoàng Thượng chỉ là thuận miệng nói, nhưng Lý Bảo Chương trong lòng lại lập tức dâng lên cảnh giác, hần mặt đỏ là diễn cho Hoàng Thượng xem, nhưng có khả năng hoàn toàn ngược lại.

“Nô tài nào xưng được với cái gì nam nhân, chỉ là nô tài sợ Mị Nô kia không hiểu quy củ, ở trong cung gặp phải tai họa, ngược lại liên lụy nô tài, nô tài có việc không quan trọng, vạn nhất chậm trễ Hoàng Thượng, việc kia thật là không tốt.” Lý Bảo Chương tự tự khấn thiết, tựa như lời nói ra chính là lời từ đáy lòng.

Hoàng Thượng hừ cười một tiếng: “Lại nịnh nọt trẫm”\*

*\* Nguyên bản: vuốt mông ngựa*

Tuy nói là nói như thế, nhưng Hoàng Thượng lại trực tiếp gọi người đi tìm Châu Châu giúp Lý Bảo Chương.

Hoàng Thượng tìm người, tốc độ cực nhanh, bất quá mới chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền có nô tài hồi bẩm.

“Bẩm...Mị Nô Hoàng Thượng muốn tìm hiện đang ở trong cung của Thập Lục hoàng tử.” Nô tài kia quỳ gối trên gạch, vạn phần cung kính mà trả lời: “Thập Lục hoàng tử vốn nuôi một con hồ ly, vào buổi chiều nay lại chạy mất, Thập Lục hoàng tử liền tìm được ở chỗ Lý công công, nên ngài ấy cho rằng Mị Nô của Lý công công là do hồ ly biến thành, nên đem người mang đi.”

Lý Bảo Chương nghe được lời này, trong tay áo tay lạng lẽ nắm chặt thành quyền, nhưng trên mặt hoàn toàn không hiện lên bất kì cảm xúc khác lạ nào.

Hoàng Thượng không nghĩ tới hần đưa cho Lý Bảo Chương tức phụ lại bị nhử từ chính mình đoạt đi, hơn nữa hải tử kia còn nói người đó là hồ ly biến thành, thật là xem kỳ quái thư quá nhiều rồi.

Hoàng Thượng ngữ khí trầm xuống: “Đi đem Thập Lục hoàng tử gọi tới đây cho ta.”

Lương Thiệu Ngôn đang ở trong cung cùng Lương Quang Vũ nghĩ như thế nào thả người cho an toàn, lại nghe một nô tài tới nói Hoàng Thượng cho mời Lương Thiệu Ngôn sững sốt: “Phụ hoàng sao lại đúng lúc này kêu ta đi chứ? Người biết là chuyện ở đây rồi sao?”

“Người đừng hỏi, hơn phân nửa là chuyện của Mị Nô này.” Lương Quang Vũ lắc lắc đầu: “Người đem đồ vật của người khác đoạt lại đây, chủ nhân nằng ta chắc chắn muốn tìm người đòi lại.”

“Lý Bảo Chương? Hần ta dám cáo trạng trước mặt phụ hoàng?” Lương Thiệu Ngôn lỗ mũi hướng lên trời, tức giận đến không chịu nổi: “Ta sợ hần chính là một hoạn quan không thành, hiện tại ta sẽ đi tìm phụ hoàng.”

“Người nói cái quái gì thế, người cứ đi như vậy, nhất định sẽ bị phụ hoàng mắng.”

Lương Quang Vũ từ từ nói: “Đem chuyện người tin Mị Nô này do hồ ly hóa thành, phụ hoàng cho dù không che chở Lý Bảo Chương, cũng sẽ mắng người không làm việc đảng hoàng chỉ biết đọc sách loạn.”

Lương Thiệu Ngôn ban đầu không nghĩ tới việc này, biểu tình có chút luống cuống, hần vội vàng xoay người bắt lấy tay Lương Quang Vũ:

“Cửu ca, huynh nhất định phải giúp ta, vạn nhất phụ hoàng lại khảo ta công khóa, ta đáp không đúng, lại phải bị phạt sao, ta thật sự không muốn bị phạt đây. Nếu là mẫu hậu biết phụ hoàng phạt ta, người sẽ ở bên tại ta toái toái niệm, trời ơi, chỉ nghĩ đến thôi ta đã cảm thấy đáng sợ.”

Hần chớp chớp mắt nhìn Lương Quang Vũ, ý đồ giả bộ đáng yêu. Bất quá Lương Thiệu Ngôn bề ngoài tuy tuấn tú đáng yêu, nhưng phía trong lại là một tiểu Hồn Thế Ma Vương.

“Kỳ thật rất đơn giản, người tạo chút vết thương trên mặt rồi đi qua là được.” Lương Quang Vũ nhẹ giọng nói.

Lương Thiệu Ngôn còn chưa kịp phản ứng lại đây, Lương Quang Vũ đã nhìn về phía trên giường Châu Châu.

“Cửu ca, người là muốn nói làm giống như nàng đánh ta?” Lương Thiệu Ngôn cuối cùng cũng phản ứng lại tuy chậm mất nửa nhịp. Hần cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy cái ý kiến này rất hay, cứ như vậy, hần liền có thể nói là Mị Nô này có mắt không thấy Thái Sơn, không hiểu quy củ, động thủ làm bị thương hần, hần liền đem cô ta Mị Nô hồi cung, chuẩn bị trừng trị một phen.

Cứ như vậy, hần ngược lại có lý do từ trong tay Lý Bảo Chương muốn người, người của Lý Bảo Chương làm bị thương hần, tự nhiên là do hần tới xử trí, hơn nữa loại này hành vi này hần ta làm hoàn toàn là Mị Nô kia với tình huống nước sôi lửa bỏng bên trong, gả cho một tên thái giám còn không phải giống như trở thành quả phụ sao?

Huống hồ Lý Bảo Chương kia thoát nhìn cũng không phải loại người tốt gì.

Lương Thiệu Ngôn nghĩ đến đây, lập tức nhảy tới trên giường, Châu Châu sợ tới mức run lên. Hần ta nhìn Châu Châu nhếch miệng cười, động thủ mở dây thừng trên cổ tay Châu Châu: “Tới đây tới đây, động thủ đánh ta một chưởng, dùng sức đánh.”

Cái yêu cầu kỳ quái này làm Châu Châu không biết phải làm sao, nàng cảm thấy Lương Thiệu Ngôn tựa như người điên, mà tên sau lưng - Lương Quang Vũ là một nguy hiểm từ.

Lương Thiệu Ngôn còn không biết chính mình đã thành kẻ điên trong lòng Châu Châu, hắn thấy Châu Châu bắt động, dứt khoát vươn tay bắt lấy tay Châu Châu hướng trên mặt đánh một cái, sau khi đánh qua vài lần, cảm giác càng giống như ở trên mặt hắn nhẹ nhàng phát qua phát lại. Lương Thiệu Ngôn còn chưa bao giờ được lòng bàn tay nữ nhân đụng tới mặt, làn da mềm mịn kia cảm giác làm hắn như đã quên ước nguyện ban đầu là cái gì, vẫn là Lương Quang Vũ xem không nổi bèn lên tiếng.

“Người đánh như vậy, không biết muốn đánh tới năm nào tháng nào đây, để t.” Lương Quang Vũ tiến lại phía giường, từ phía sau bắt lấy tay Châu Châu, hướng đến gương mặt tuấn tú của Lương Thiệu Ngôn trực tiếp chính tát một cái.

Hắn dùng lực lớn, đánh đến nổi mặt Lương Thiệu Ngôn cũng trật qua một bên. Lương Thiệu Ngôn ai da mà kêu ra tiếng: “Cửu ca, sao huynh xuống tay nặng quá vậy, gương mặt đẹp như hoa như trăng của đệ đệ huynh đều bị huynh đánh hỏng rồi.”

“Ta không đánh như vậy, người làm thế nào đến phụ hoàng trước mặt diễn một lần đây.”

Hắn nói xong nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, bởi vì Châu Châu đã nhanh đem tay mình rút về. Tay nàng thật sự đã tê rần, Lương Thiệu Ngôn đau, nàng càng đau gấp bội, nhưng vì tay nàng bị Lương Quang Vũ bắt lấy, nàng động cũng không dám động, đau cũng chỉ dám cắn răng chịu đựng.

“Thật đau.” Lương Thiệu Ngôn bùm mặt, “Ta hiện tại liền đi đến chỗ phụ hoàng, Cửu ca huynh cần phải phù hộ ta lừa dối qua cửa, ta cũng không thể vừa mất phụ nhân lại thiệt quân.”

Lương Thiệu Ngôn đi rồi, nhưng trước mặt Châu Châu vẫn còn dư lại một Lương Quang Vũ. Châu Châu trộm liếc Lương Quang Vũ một cái, nàng mới vừa nghe hiểu bọn họ hai người đang nói cái gì, ở trong lòng nàng, nếu như rơi xuống trong tay cái kia kẻ điên kia, nàng chắc chắn cả đời không xong rồi, hiện tại cẩn thận mà nghĩ thì Lý Bảo Chương ngược lại cũng không khó để tiếp nhận rồi.

Nhưng Châu Châu từ những lời bọn họ nói chuyện cũng biết được thân phận hai người, bọn họ đều là hoàng tử, còn Lý Bảo Chương chỉ là một rhái giám, tuy rằng giống được Hoàng Thượng sủng tín, nhưng hắn làm sao có thể địch nổi hai vị hoàng tử đây chứ? Châu Châu nghĩ vậy, liền cảm thấy nhân sinh vô vọng.

“Người kêu là gì?” Đang lúc Châu Châu miên man suy nghĩ, một giọng nam trầm thấp vang lên.

Châu Châu nấp mấy môi do dự, nhưng vẫn nhỏ giọng đáp: “Ta kêu là Châu Châu.”

Lương Quang Vũ khoé môi lộ ra một tia ý cười: “Cái nào Châu? Thật ra chính là tiểu trư heo?”

“Không.” Châu Châu vội vàng phản bác, “Là bảo Châu Châu, không phải tiểu trư heo.”

“Ngà.” Lương Quang Vũ kéo dài thanh âm, hắn cười tùm tùm nhìn Châu Châu: “Người xem người mười phần đáng yêu, cũng khá giống với tiểu trư nha, ban đầu ta còn tưởng rằng người là tiểu trư đấy.”

Châu Châu há miệng thở dốc, lại nhắm lại, chỉ cảm thấy cái tên Cửu hoàng tử thập phần khiến người ta căm ghét.

Bên này Lương Quang Vũ cố ý chọc Châu Châu nói chuyện, còn Lương Thiệu Ngôn bên kia lại là cố sức gào khan vào cung điện Hoàng Thượng.

“Phụ hoàng!”

Hắn giọng nói còn không có mạch lạc, trên đầu liền hứng chịu một quyển tấu chương.

“Gào khan cái gì? Phụ hoàng của người còn chưa có chết đâu!”

“Không phải đâu, Phụ hoàng.”

Lương Thiệu Ngôn không dám động, “Người xem mặt nhĩ thần mặt đi, nhĩ thần vô pháp gặp người.”

Hắn nói rồi đem nửa bên mặt bị đánh của bản thân lộ ra.

**19:49 - 22/12/18**

-----

Lời của Wie: không hiểu rành tiếng Trung cũng là một cái tội =.=

Chỗ in nghiêng gần cuối vì hiểu không rõ nên không biết giải thích sao luôn. Hahaha:")

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8: Trả người

**Edit + Beta: Winnie**

Sắc trời dần dần tối sầm đi, Châu Châu nhìn mấy vị thái giám đem những ngon nển trong cung thấp sáng, trong lòng nàng càng thêm hốt hoảng hơn một phần.

Đêm tối đã đến, lại làm nàng càng thêm bất an. Nàng bắt quá mới bị bán đi một ngày, chỉ mới một ngày ngắn ngủi như thế đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện khó lường, trước nay nàng chưa từng nghĩ tới việc chính mình có thể nhìn thấy hoàng tử, sau khi nhìn thấy rồi vẫn cảm thấy có gì đó không tốt.

Lương Quang Vũ ngồi ở bên cạnh Châu Châu, hẩn từ sau khi Châu Châu nói, thấy nàng không nói chuyện nữa, cũng không giận, chỉ là lệnh cho thái giám chuẩn bị thức ăn mang lên.

Thức ăn chuẩn bị cho Hoàng tử trong cung so với bữa sáng nay của Châu Châu không giống nhau, thịt cá, chay mặn phối hợp, sắc hương vị đều đầy đủ. Châu Châu trộm nhìn thoáng qua, nhìn không được liếm môi, tuổi nàng vẫn còn nhỏ, vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi dụ hoặc của đồ ăn. Tuy rằng nàng toàn lực khắc chế, nhưng ánh mắt luôn dễ dàng lén nhìn qua. Lương Quang Vũ ngồi cạnh tự nhiên đem toàn bộ thần thái cũng cử chỉ của Châu Châu này giờ thu hết vào đáy mắt.

Hắn là thấy được, cũng đoán được rõ ràng. Lý Bảo Chương tuy là người hậu hạ bên cạnh Hoàng Đế, nhưng lại không có cách nào tự mình lại đây an bài thức ăn của Châu Châu, hơn phân nửa là thuộc hạ hoặc tiểu thái giám tới làm, tiểu thái giám kia chuẩn bị đồ ăn cho một Mị Nô đương nhiên đều là chút đồ không thể nào so sánh với số mỹ thực hiện giờ ở trên bàn.

“Ngươi đói bụng sao? Ăn trước chút gì đi.” Lương Quang Vũ nhìn nàng, trong giọng nói thêm nhiều phần dụ hoặc.

Châu Châu nhìn thoáng qua một bàn bày thức ăn, Lương Quang Vũ có ý để người cầm cái bàn nhỏ lại đây, đem đồ ăn bưng lên giường, vừa đứng đặt ở trước mặt Châu Châu. Nàng trong mắt hiện lên vài phần gầy gù như kháng cự với hai suy nghĩ trái chiều trong đầu, nhưng cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu.

“Ngươi không ăn không sợ bản thân bị đói à? Hắn là ngươi sợ chủ nhân ngươi biết điều này sẽ rầy la?” Lương Quang Vũ nhẹ nhàng nói.

“Nhưng bây giờ nếu ta không nói ngươi không nói, hắn cũng không biết ngươi ăn đồ ăn của người khác đúng không? Huống hồ gì ngươi đã đói bụng, hẩn thân là chủ nhân của ngươi lại không chiếu cố ngươi, ngược lại làm ngươi bị đói, hẩn như thế không xứng làm chủ nhân, ngươi còn ở đây tiếp tục vì hẩn mà đói bụng sao?”

Hắn nói những lời này chính là hướng dẫn từng bước, muốn cho Châu Châu ăn đồ ăn của hẩn mang đến, nhưng Châu Châu vẫn cảm thấy có chút gì đó sai lệch, nàng cảm giác được nếu hiện tại dù chỉ ăn một trong số đồ ăn của Lương Quang Vũ, tựa hồ không có chuyện tốt, liền cắn môi lắc đầu.

Lương Quang Vũ thấy thế thờ dãi, “Nếu ngươi kiên quyết như thế, ta đây cũng không ép ngươi.”

Châu Châu nghe được lời này, ngược lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng Lương Quang Vũ cũng không có an tĩnh lâu, hẩn lại phất người cầm thuốc mỡ lại đây, “Trên cổ tay ngươi bị dây thừng thắt chặt làm bị thương, chính ngươi có thể xử lý không?”

Hắn đem thuốc mỡ đưa cho Châu Châu, thấy Châu Châu không nhận, cười khế lắc đầu, “Ngươi nếu không bôi được vết thương sẽ không thể lành được đâu?”

Lương Quang Vũ ở kinh thành chính là dạng nam tử phong lưu, hẩn không cần biết đối với dạng nữ tử như thế nào cũng là ôn nhu dễ thân, chẳng sợ nữ nhân kia lại mạo xấu vô muối, phong lưu đa kim hay thân phận tôn quý Lương Quang Vũ đi đến nào vẫn được hoan nghênh, hẩn còn không có nghĩ đến có người lại dám không nhận tình của hẩn, cự tuyệt hẩn.

Loại đối đãi không bình thường này ngược lại làm Lương Quang Vũ nổi lên hứng thú.

Hắn rũ mắt nhìn thiếu nữ trước mặt chậm rãi vuốt tay muốn lấy thuốc mỡ, khi tay nàng cảm được lọ thuốc mỡ kia, hẩn lẳng lẳng giữ tay đối phương lại.

Chỉ mới nắm lấy tay nàng một chút, hẩn liền phát hiện bàn tay của Mị Nô này đặc biệt trắng mềm, so với những bàn tay lúc trước hẩn từng chạm qua còn mềm mại hơn.

Châu Châu rõ ràng bị hành động này của hẩn dọa sợ, một đôi mắt màu lục đá quý lập tức trừng thật lớn, có điểm giống lúc mèo đã chịu kinh hãi, đồng tử không tự giác mà mở rộng.

Lương Quang Vũ ở cung điện của mình dưỡng một con mèo Ba Tư, mèo kia là mèo đực, nhưng lá gan lại cực kì nhỏ, chỉ cần nghe tiếng bước chân người khác lớn một chút, nó đều sẽ bị dọa. Lương Thiệu Ngôn lúc trước đem nàng nói thành hồ ly, thật sự là cái tên đầu toàn đất, tính cách nàng như thế này sao lại giống được loại hồ ly hoang dã kia.

Ngay lúc này lại vang lên tiếng kêu của Lương Thiệu Ngôn.

“Cửu ca!” Hấn dùng thanh âm rất lớn kêu lên, phảng phất như toàn bộ cung điện đều bị thanh âm của hắn làm cho rung chuyển. Lương Quang Vũ không nhanh không chậm mà buông lỏng tay Châu Châu ra, hấn phát hiện lúc mình vừa buông lỏng tay, thiếu nữ kia liền lập tức trốn ra chỗ khác, hấn càng cảm thấy đến nàng giống hệt như con mèo hấn nuôi.

Nhát gan, cảnh giác tâm trọng, nhưng nhận chủ.

Dưỡng mèo cùng dưỡng người khá giống nhau, đều yêu cầu sự kiên nhẫn.

Không kiên nhẫn với người khác, sao có thể làm một chủ nhân tốt.

Lương Thiệu Ngôn thờ phỉ phỉ đi vào, nhìn thấy Lương Quang Vũ ngồi ở trên giường ngay bên cạnh Châu Châu, sắc mặt càng trở nên không tốt, “Cửu ca, ngươi cho ta cái chủ ý ngu ngốc gì vậy chứ.”

Lương Quang Vũ cười liếc hấn một cái: “Chủ ý ngu ngốc sao?”

“Được rồi, cũng không tính quá ngốc, nhưng phụ hoàng không đồng ý cho ta đem nàng lưu lại.” Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng. “Tên Lý Bảo Chương kia không biết là cho phụ hoàng uống canh mê hồn gì rồi, bất quá ta hôm nay cũng không lấy được tiện nghi từ chỗ hấn.”

Nói tới đây, hấn oán hận mà hướng Châu Châu trên người nhìn thoáng qua, phát tay gọi tới hai thái giám, “Người tới, đem nàng đưa trở về.”

Châu Châu đột nhiên được tự do, vội vàng bước xuống giường, mà nàng lúc đi qua bên người Lương Thiệu Ngôn, lại bị Lương Thiệu Ngôn bắt được cánh tay.

“Tiểu hồ ly, ngươi dùng cao hứng quá sớm.” Lương Thiệu Ngôn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, giống như Châu Châu đã là vật trong bàn tay hấn, kỳ thật Lương Thiệu Ngôn có rất nhiều tính cách của hải tặc, nếu là không ai cùng hấn tranh đoạt, hấn chơi một lúc liền chán, nhưng lần này Lý Bảo Chương lại cùng hấn đoạt người, lòng hiếu thắng của Lương Thiệu Ngôn lập tức bị kích lên, hướng chi hấn còn thua.

Hỗn Thế Ma Vương Lương Thiệu Ngôn sao lại dễ dàng đồng ý như vậy, hấn đã hạ chủ ý, mặc kệ là như thế nào, Mị Nô này bắt buộc phải là của hấn, hấn không có hồ ly, liền lấy nàng thế vào.

Châu Châu ánh mắt lo sợ không dám mở miệng, vẫn là Lương Quang Vũ ở bên nói: “Ngươi đừng dọa nàng, nàng sẽ càng không thích ngươi.”

“Hừ, ta cần nàng ta thích sao?” Lời nói là nói như thế, Lương Thiệu Ngôn lại buông lỏng tay.

Châu Châu không còn trói buộc, lập tức chạy chậm ra khỏi cung điện, cũng không hề quay đầu lại một lần, Châu Châu không biết việc làm của nàng khiến Lương Thiệu Ngôn tức giận đến không chịu được. Hấn kinh ngạc nhìn Châu Châu chạy mỗi lúc một xa hơn, “Nha đầu này! Ta đối xử với nàng tệ lắm sao? Chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Nói lại cho ta nghe, lúc này ngươi ở trên điện đã xảy ra việc gì? Phụ hoàng vì sao lại không muốn đem người cho ngươi?” Lương Quang Vũ đứng lên, trong tay hấn vẫn còn giữ thuốc mỡ, hấn suy tư một chút, dứt khoát bỏ vào ống tay áo.

Mới vừa rồi ở trên đại điện phía trên, Lương Thiệu Ngôn lộ ra phía mặt bị đánh cho Hoàng Đế xem, vừa khóc vừa nói: “Phụ hoàng, nhi thần lúc này bị phá tướng rồi.”

Hoàng Thượng nhìn kỹ, chỉ thấy trên gương mặt tuần tú kia của Lương Thiệu Ngôn xuất hiện thêm một dấu ray, xem vết đánh, người đánh có bàn tay không lớn, Hoàng Thượng biết rõ đứa con trai này của mình, suốt ngày nghịch ngợm gây sự làm không biết bao nhiêu việc quấy phá.

“Dấu vết trên mặt dấu ngươi từ đâu mà ra? Tự mình nói rõ?”

“Phụ hoàng!” Lương Thiệu Ngôn bắt nắn mà hô một tiếng, hấn liếc liếc mắt một cái thấy Lý Bảo Chương đang đứng bên cạnh Hoàng Đế, chỉ thấy Lý Bảo Chương mặc một bộ quan phục thái giám, rõ ràng là loại màu xanh sẫm này cực kỳ khó coi, nhưng hấn ta thoát nhìn lại có vài phần cảm giác chi lan ngọc thụ, trong lòng Lý Thiệu Ngôn liền chán ghét càng là thêm vài phần, hấn ta tự nhận là nô tài nên có bộ dáng của một nô tài bộ dáng, Lý Bảo Chương lại có một bộ mặt như chủ tử, làm hấn thật sự không vui nổi.

Lương Thiệu Ngôn đem ánh mắt thu về, nói rõ, “Phụ hoàng, mặt nhi thần là bị một nữ nhân đánh, nữ nhân kia rất hung dữ, nhi thần chẳng qua chỉ hỏi nàng có nhìn thấy hồ ly của nhi thần hay không, nàng liền động thủ đánh nhi thần, hồ ly kia chính là do đại hoàng tỷ đưa đến cho nhi thần.”

“Ồ? Ngươi đây là bị người ta đánh?” Hoàng Thượng biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, “Trẫm lại có việc khác hỏi ngươi, ngươi có phải đã mang theo một cô nương trở về cung điện của mình hay không?”

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội, “Phụ hoàng hỏi chính là nữ nhi đã ra tay đánh nhi thần kia sao? Nhi thần bị đánh, đương nhiên không phục, hướng chi nàng ta chắc chắn đã gặp qua hồ ly của nhi thần, nhi thần đương nhiên phải đem nàng về cung điện chuẩn bị thẩm vấn.”

“Cô nương kia chính là tức phụ Lý Bảo Chương mới cưới về, ngươi đừng làm vậy, đem người trả lại cho Lý Bảo Chương ngay.” Hoàng Thượng ho nhẹ hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 8-2: Trả người 2

**Edit + Beta:Winnie**

□ *Happy new year* □

"Phụ hoàng, nữ nhân kia đánh ta! Ta làm sao có thể buông tha nàng dễ dàng vậy được?" Lương Thiệu Ngôn nói đến đây liền quay sang Lý Bảo Chương liếc một cái, ngữ khí lập tức trở nên khắc nghiệt:

"Lý công công một tên hoạn quan còn muốn cưới vợ? Thật là có ý tứ, bất quá Lý công công, ngươi phải đem người của ngươi giáo cho tốt, ừm... hần là nên đem nàng ta huấn luyện thành người giống hệt ngươi, làm một nô tài trung thành và cầu tận tâm tận lực."

Lý Bảo Chương mặt không đổi sắc, chỉ nói: "Thập lục hoàng tử nói đùa rồi, nàng hôm qua mới tiến cung, đích xác còn chưa kịp học quy củ trong cung, nô tài sau này chắc chắn hảo hảo dạy bảo nàng, sẽ không làm nàng lại làm ra chuyện đi hạ phạm thượng."

Hoàng Thượng đã mấy chục tuổi, lại hiểu rất rõ đứa con trai này của mình, sao lại không hiểu ý tứ hần suy nghĩ, "Thiệu Ngôn, ngươi chuẩn bị trừng trị cô nương kia thế nào đây?"

Lương Thiệu Ngôn suy nghĩ một lúc, mới nói: "Đem nàng lưu tại trong cung nhì tử, thật tốt vừa có thể làm nàng ta học được quy củ trong cung."

"Việc này được tính là trừng trị sao, theo ý trẫm, nếu cô nương kia đã không hiểu quy củ như vậy, lại chỉ là một cái hương dã thôn phụ, ở trong cung nháo đến thật sự khó coi, hay trẫm hạ lệnh chém nàng ta."

Hoàng Thượng nhẹ nhàng buông một câu nói, ánh mắt Lý Bảo Chương bên cạnh chợt nóng lên, nhưng nháy mắt, hần lại khôi phục bình tĩnh.

"Không, không được! Không thể chém!" Lương Thiệu Ngôn trực tiếp hét to, sau đó hần mới chợt nhận ra người ở trước mặt mình là Hoàng Thượng liền không vui mà nhú mày.

Hoàng Thượng chỉ cần một lần thử liền biết Lương Thiệu Ngôn đang nói dối, dựa theo tính tình hần, thực sự có người tát hần một cái, đừng nói chém, chỉ sợ tiểu ma vương này sẽ tự mình động thủ lột da người kia, hần soạn ra loại lời nói dối này xem ra là có ý định khác.

"Không thể chém, vậy nên như thế nào? Thiệu Ngôn con nói trẫm xem."

"Nha đầu kia ban cho nhì thần có được không, còn về Lý công công thì phụ hoàng Người lại ban cho hần một tổng quản cung nữ là được rồi, cung nữ trong cung đều có gia thế trong sạch, xứng với Lý công công đây."

Lý Bảo Chương nghe vậy lập tức quỳ gối trên mặt đất, "Hoàng Thượng, nô tài không dám mong cầu xa vời."

Hoàng Thượng nhíu mi tâm, kỳ thật việc này có một chút làm khó ông, Lương Thiệu Ngôn là con của hần, hần tự nhiên muốn thiên vị nhì tử của mình, nhưng Lý Bảo Chương lại là người có công hộ giá, ban đầu là hần chính miệng ưng thuận hứa hẹn, hiện tại lại đổi ý đem người giao cho nhì tử chính là tự mình ném đi uy tín cùng thân phận Hoàng Thượng. Lương Thiệu Ngôn vẫn là một hài tử, hần lần này cần người, hơn phân nửa cũng là nhất thời nổi lên hứng thú, nghĩ đến đây, Hoàng Thượng liền nói: "Như vậy, người kia vẫn nên trả về cho Lý Bảo Chương, nhưng vì nàng đã làm bị thương thập lục hoàng tử, cũng nên phạt, hình phạt dành phải dành cho Lý Bảo Chương." Hần nhìn về phía Lý Bảo Chương đang quỳ trên mặt đất, "Lý Bảo Chương, trẫm để thập lục hoàng tử phạt ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Nô tài nguyện ý." Lý Bảo Chương thấp giọng nói.

.....

"Vì thế ngươi đánh Lý Bảo Chương?" Lương Quang Vũ nói.

Lương Thiệu Ngôn gật đầu, hần đưa tay ra, "Ta đã ngâm bồ hòn làm ngọc bao lâu nay rồi, lần này hần ta đã bị ta đánh đến thổ huyết. Tuy rằng ta không thể muốn người tới, nhưng làm trước mặt phụ hoàng đánh Lý Bảo Chương vẫn thực sự rất là thống khoái."

Lương Quang Vũ bật cười lắc đầu, "Ngươi ở chỗ này đi, ta về." Hần đi rồi vài bước liền quay đầu lại nhìn Lương Thiệu Ngôn, "Thiệu Ngôn, đừng trách hoàng huynh này không nhắc nhở ngươi, ngươi đó, tốt nhất vẫn là đề phòng tên Lý Bảo Chương kia, hần không phải là nhân vật đơn giản."

Lương Thiệu Ngôn không đề bụng mà nói: "Một cái hoạn quan có thể lợi hại đến mức nào? Cừu ca, ngươi cũng quá đề cao hần rồi."

.....

Châu Châu từ cung điện Lương Thiệu ngôn đi ra ngoài, có hai thái giám đem nạng đưa về tiểu viện của Lý Bảo Chương, cổ kiệu vừa mới hạ nạng liền nhìn thấy một thân ảnh cao dài đứng ở chỗ cửa sân, nhìn kỹ, liền phát hiện đó là Lý Bảo Chương.

"Lý công công." Hai tên thái giám đến trước mặt Lý Bảo Chương vẫn an.

Lúc này sắc trời đã tối sẫm, chỉ có thể dựa vào ánh trăng chiếu sáng. Lý Bảo Chương nghiêng mình đứng, nửa khuôn mặt bị bóng đêm che giấu, giọng nói hần ta cực kì lãnh đạm, "Người cần đưa cũng đưa đến rồi, trở về đi."

"A."

Châu Châu nhìn thoáng qua Lý Bảo Chương một cái, chậm rãi đi tới bên người hần, mới vừa đi đến bên cạnh, nạng liền thấy rõ mặt hần ta. Khuôn mặt tuấn mỹ, làn da tuyết trắng, lúc này nửa khuôn mặt lại sưng to, khóe môi còn mang theo một tia máu mờ nhạt.

Châu Châu hoảng sợ, còn Lý Bảo Chương nhìn nạng, ánh mắt trầm xuống, duỗi tay giữ chặt nạng kéo vào trong viện. Hần đi thẳng một mạch đem Châu Châu kéo tới phòng, "Phanh" một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

"Người hôm nay dám trèo tường đi ra ngoài?" Lý Bảo Chương nén giận trừng mắt nhìn Châu Châu, tựa như chỉ giây tiếp theo đây hần liền đem người trước mặt cắn xé thành từng mảnh nhỏ. Châu Châu hạ mi, nhỏ giọng nói: "Ta tại vì quá đói bụng, mới đi ra ngoài."

"Đói?"

Lý Bảo Chương không nghĩ tới lại là cái đáp án này, hần vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ Châu Châu vì sao ngay ngày thứ hai liền phải trèo tường chạy ra, nạng rồi đi ý là hiện tại đã bắt đầu ghét bỏ mình sao? Lương Thiệu Ngôn chẳng lẽ chính là hoàng tử đời trước cùng nạng thông đồng?

"Người không có đồ ăn?" Lý Bảo Chương nhướn mày, giống như giữa mày có thể tích ra nước, hần nghĩ đến tên Tống Đức Hải chạng vạng tối mới tìm hần, trong lòng lập tức minh bạch vài phần, hần thấp giọng mắng một câu, "Cái tên Tống Đức Hải chết tiệt này."

Mắng xong hần lại một lần nữa nhìn về phía Châu Châu, ngữ khí hung dữ, "Vậy người hiện tại vẫn chưa ăn?"

Châu Châu lắc lắc đầu.

"Người đi đến điện của Thập Lục hoàng tử, hần ta không cho người thứ gì để ăn à?" Lý Bảo Chương nói ra điều mà chính hần cũng không tin.

Châu Châu có chút ủy khuất nói: "Là ta không chịu ăn."

Lý Bảo Chương vốn dĩ rất tức giận, hần còn chuẩn bị phạt Châu Châu một trận, rốt cuộc nạng trèo tường thì trèo đi còn gặp phải nhiều phiền toái như thế làm gì, làm Hoàng Thượng đều đã biết, còn làm Lương Thiệu Ngôn thương bản thân mình mấy bàn tay, nhưng ngay khoảnh khắc Châu Châu nói rằng chính mình không chịu ăn đồ trong cung Lương Thiệu Ngôn mang đến, Lý Bảo Chương như là một con mèo được vuốt vuốt lông, nháy mắt tâm bình khí hòa hoãn, đem khí tức thu về, thậm chí còn nguyện ý cấp Châu Châu chia sẻ một chút niềm vui nhỏ.

"Người chờ ở chỗ này." Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, xoay người mở cửa đi ra ngoài, qua một lúc lâu, hần bưng đến một phần đồ ăn nóng hổi tiến vào.

Lý Bảo Chương đem đồ ăn đặt lên bàn, lại cầm khăn lông lau tay cho Châu Châu, động tác này của hần làm quá thuận tay, đến nỗi chính hần còn sững sờ, đời trước hần chính là như vậy hầu hạ Châu Châu. Châu Châu lúc này lại lo lắng không để ý đến hành động thập phần nhẹ nhàng của hần, nạng lấy lông mà nhìn Lý Bảo Chương cười một cái, "Ta có thể ăn chưa?"

"Ăn đi." Lý Bảo Chương đem khăn lông bỏ vào chậu nước, trên mặt biểu tình có chút xấu hổ, bất quá may mắn người hần đối mặt chính là Châu Châu. Châu Châu cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn, nạng đã bị bỏ đói tận một ngày, buổi sáng chỉ ăn chút cháo lạnh cùng mìn thẩu nhỏ, thật vất vả mới có thể ăn cơm nóng, trong lòng vui vẻ vô cùng, huống chi lúc này còn có một vài món ăn mặn.

Nạng từng ngậm từng ngậm mà ăn cơm, rất mau liền làm người ta có cảm giác như mặt nạng đều đã vùi vào bàn ăn mất rồi, Lý Bảo Chương ở bên cạnh nhìn đến độ trong lòng thâm kêu trời, đời trước hần như thế nào lại cảm thấy cái người ăn như quỷ chết đói này đáng yêu chứ? Hần dùng ngón tay thon dài trắng nõn gõ gõ trên bàn, "Người ăn chậm một chút, có ai giành với người đâu."

Châu Châu đem cơm trong miệng nuốt vào, ngượng ngùng mà nhìn Lý Bảo Chương một cái. Lý Bảo Chương bắt đắc dĩ thờ dài, ghét bỏ nói: "Thôi tùy người, ăn tiếp đi."

Nói xong lời này, hần liền xoay người đi ra ngoài, chờ hần trở về, Châu Châu đã ăn xong rồi. Hần nhìn xuống bàn, thấy trên bàn chén sạch không, nhưng trên mặt lại không lộ ra một chút biểu tình kinh ngạc nào.

Bởi vì đời trước hần đã biết được Châu Châu có thể ăn được bao nhiêu, đại khái là bởi vì nguyên nhân đó nên nạng mới có câu tên như vậy, nạng ăn siêu nhiều!

Tuy rằng mặt ngoài nhìn không ra, nhưng là mỗi lần ăn xong lúc sau, nạng bụng nhỏ đều sẽ cổ thật sự cao, thậm chí có một lần ăn đến cần thiết muốn còi bỏ đại lụng.

"Người ngày hôm qua đã không tắm gội, một thân hôi đến chết, đi tắm đi." Lý Bảo Chương đã cho người chuẩn bị nước ấm, lại chỉ cho Châu Châu đầu là gian phòng chuyên dùng để tắm, chờ Lý Bảo Chương cầm chén đĩa thu dọn xong, dọn giường, lại quét mà, liền nghe giọng nói Châu Châu vang lên.

Nàng đang tắm trong phòng kêu Lý Bảo Chương, bởi vì không biết kêu đối phương cái gì mới tốt, cho nên nàng quyết định kêu ca ca.

"Ca ca, ca ca, người tới một chút."

Lý Bảo Chương thờ dãi đi đến phòng tắm, "Người lại xảy ra chuyện gì rồi?"

Châu Châu giọng nói yếu ớt, "Ca ca, người vào đây một chút được không."

Lý Bảo Chương lại nhủ mi, đẩy cửa ra tiến vào, vừa đi được một bước liền ngừng lại, nguyên nhân là Châu Châu cái gì cũng chưa mặc đứng ở phía trước chậu tắm, trong tay nàng xách theo một kiện tiểu y phục, vẻ mặt nghi hoặc, "Ca ca, cái thứ này phải mặc như thế nào đây?"

09:58 - 1/1/19

----- Ngoài lề-----

**Không có trong nguyên tác**

*Châu Châu: Ta thật sự không biết mặc cái thứ này mà! \* tay cầm tiểu y phục, vẻ mặt ghét bỏ\**

*Wie: \*che miệng ho\**

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Thói quen khó bỏ

**Edit + Beta: Winnie**

Lý Bảo Chương trầm mặc khẽ chớp mắt một cái, tiến đến trước mặt Châu Châu, hắn không đáp một tiếng mà nhanh chóng lấy tiểu y phục trong tay Châu Châu, giúp nàng mặc vào, chỉ là thời điểm giúp nàng buộc lại hệ dây lưng, ngón tay vì đụng tới làn da mịn màng của đối phương liền không kìm được khẽ run một chút.

Châu Châu khẽ bước lui một chút, "Ca ca, tay người thật lạnh."

"Lạnh sao? Vậy người tự mình mặc đi." Giọng Lý Bảo Chương lúc này ẩn hiện lãnh khí, Châu Châu lườm hắn một cái, trong lòng cũng minh bạch một ít, Lý Bảo Chương tuy rằng khá hung dữ, nhưng lần nào cũng chỉ hung hãn trong lời nói, trên thực tế động tác lại rất ôn nhu.

"Người bị thương là chuyện như thế nào?" Lý Bảo Chương giúp Châu Châu xuyên xong tiểu y phục, đột nhiên nhìn thấy trên cổ tay nàng hiển hiện rõ ràng vết đỏ, hắn nắm lấy tay Châu Châu nhìn kỹ, vết đỏ kia tựa hồ là bị dây thừng thắt chặt tạo ra: "Bọn họ trói người?"

Châu Châu gật đầu, nghe đáp ánh mắt Lý Bảo Chương càng thêm âm trầm vài phần, hắn nhìn thẳng vào mắt Châu Châu, "Người lần sau còn dám trèo tường trốn không? Nếu có lần sau, bọn họ chắc chắn sẽ trói lại người rồi đặt trên lửa nướng chín."

A?

Châu Châu sùng sốt, không rõ nguyên do, "Vì sao lại muốn nướng ta?"

"Bởi vì người chính là Châu Châu." \*

\* *Châu Châu ~ heo nhỏ (=.=)*

Châu Châu còn chưa kịp phản ứng lại đây, "Vì sao ta là Châu Châu lại đem ta đi nướng chứ?"

Lý Bảo Chương bị chọc cười, "Người thật sự rất rất ngốc."

Lý Bảo Chương giúp Châu Châu đem quần áo mặc xong, Châu Châu là người Hồ, chưa từng mặc qua quần áo của người Hán bao giờ, quần áo mà Lý Bảo Chương lấy cho Châu Châu hiện giờ chính là quần áo của cung nữ, y phục cung nữ so sánh với y phục của Hán nữ bình thường càng phức tạp hơn trong cách mặc, nàng cũng không hiểu tại sao phải như vậy.

"Người đã nhớ kỹ cách mặc chưa?" Lý Bảo Chương một bên giúp Châu Châu thắt đai lưng một bên hỏi nàng, quả nhiên nhìn thấy ngực từ kia lác lác đầu. Trải qua hai đời, hắn đã quá quen với tính cách của tiểu trư ngọc này, đời trước y phục của Châu Châu đều do hắn hỗ trợ mặc, bất quá một đời này hắn không tính sự việc như vậy tiếp tục diễn ra.

"Lần sau ta lại dạy người thêm một lần, người nếu lại học không được, cũng đừng mặc quần áo làm gì. Khi mùa đông tới lạnh chết người." Lý Bảo Chương không quên đe dọa Châu Châu vài câu.

Châu Châu nga một tiếng, nàng nhỏ giọng trả lời: "Ta sẽ học được mà."

Lý Bảo Chương giúp Châu Châu mặc tốt quần áo, liền đem nàng về phòng, giường đệm đã trải sẵn, "Người nằm trên giường đi, đừng lộn xộn." Kỳ thật theo đạo lý, khoảng thời gian này thường ngày Lý Bảo Chương còn phải ở bên cạnh hoàng đế hầu hạ, bất quá mặt hắn bị tên Lương Thiệu ngôn đánh sưng lên, Hoàng Thượng nhìn thấy liền không thoải mái, liền để hắn trở về nghỉ ngơi.

Châu Châu nằm ở trên giường, lại không biết nên làm chút cái gì, đêm qua nàng là khóc lóc rồi ngủ mất, sáng nay lúc tỉnh lại, Lý Bảo Chương cũng không còn ở bên người nàng, nghĩ đến nàng cùng Lý Bảo Chương ở một chỗ thời gian cũng không quá dài. Châu Châu sờ sờ mũi, A Đạt nói khi có chủ nhân, nàng liền có thể sống tốt hơn, hiện tại đây chính là sống tốt sao?

Nàng nhìn giường nệm mềm mềm dưới thân, này giường ngủ của Lý Bảo Chương, thông thường mà nói thì cái ổ chăn của nam nhân luôn thoải mái, tựa như A Đạt, phòng hắn luôn hơi ối là hơi, trên người hắn cũng có mùi nữa, nhưng Lý Bảo Chương lại không giống, từ lúc nàng cùng hắn tiếp cận tới giờ, phát hiện trên người luôn có mùi hương nhàn nhạt, giống như hắn rắc phấn thơm lên trên người vậy.

Đại khái nguyên nhân chắc là do thân phận thái giám này, cho nên so nam tử bình thường kia càng thêm ái nữ đi. Châu Châu lại nhớ tới Lý Bảo Chương kia, hắn ta có một đôi môi hồng, răng trắng, da lại mịn, nếu là hắn không hung dữ như vậy, cho dù là nhieu mây, hay cười một cái, nhất định sẽ cực kì đẹp nha.

Thời điểm Châu Châu đang miên man suy nghĩ, cửa phòng bị đẩy ra, Lý Bảo Chương từ bên ngoài đi vào. Hắn hình như vừa mới tắm gội xong, trên mặt còn vương chút bọt nước. Hắn ghé mắt vào trên giường liền thấy đôi chân nhỏ của Châu Châu. Đi tới trước gương trang điểm, hắn nhìn kỹ gương mặt của chính mình, rồi trong ngăn tủ ở bàn trang điểm lấy ra một lọ dược, hắn là một nô tài, chuyện bị người ta đánh này chỉ là chuyện thường ngày, chỉ là từ lúc hắn trọng sinh rất ít bị đánh, bất quá hắn vẫn sẽ chuẩn bị dược phòng ngừa.

Nếu như ngày mai mặt hắn còn sưng đến lợi hại như vậy, sợ là lại không có biện pháp ở ngự tiền hầu hạ. Hôm nay bị thập lục hoàng tử Lương Thiệu ngôn phiền mấy bạt tay, hắn càng rõ ràng một điều, hắn tuy được Hoàng Thượng sủng tín, nhưng chung quy vẫn chỉ là một nô tài, nô tài sao có thể qua mặt chủ tử đây?

Lý Bảo Chương bôi trên mặt một lớp dược thật dày, dược khí có vị huân làm hắn đều nhìn không được nhieu mây. Bôi xong lại cầm dược bình đi tới mép giường, hắn nhìn một lát, liền ở mép giường ngồi xuống, "Đưa tay."

Châu Châu bò dậy từ trong chăn, ngồi thẳng lên, nàng đem hai tay mình hai tay duỗi ra ngoài, Lý Bảo Chương một tay nắm lấy một tay tỉ mỉ bôi dược lên cổ tay Châu Châu, hương vị kia thật sự rất khó chịu, Châu Châu liền ngưỡng đầu ra sau tránh né. Động tác của nàng cư nhiên bị Lý Bảo Chương chú ý tới, hắn khẽ nhắc mí mắt lườm một cái, nói: "Đã ngại hương vị khó nghe, thì lần sau đừng treo tường."

Châu Châu bậm bậm môi, nàng nhìn Lý Bảo Chương, trên nửa khuôn mặt bị đánh kia của hắn bị bôi dược thật dày, thoạt nhìn có chút đáng sợ. Hắn buông ánh mắt, hàng mi dài giống như ánh sáng ở cánh đom đóm, ánh sáng nơi đáy mắt giống như ánh sáng đom đóm chi đuôi, mắt hắn trông rất tuyệt, mi cốt cao, có vẻ mắt càng thêm thâm thúy, nếp gấp mí mắt rất sâu, phẳng phất như đã dùng dao khắc nên.

"Ca ca, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Châu Châu nhỏ giọng hỏi, nàng cảm thấy Lý Bảo Chương đối nàng thực hung lại thực ôn nhu, một vị tỷ tỷ nói cho nàng biết, trên đời này có vài người trời sinh tương đối kì lạ, rõ ràng là người tốt nhưng lại cố ý giả bộ thực hung hãn, có lẽ Lý Bảo Chương chính là người như vậy, bọn họ sau này còn phải cạnh nhau cả đời, hắn không thể nào cứ hung với nàng như vậy được.

"Liên quan gì người."

Sau một câu nói của Lý Bảo Chương, Châu Châu cúi đầu quyết định vẫn là không nên chủ động cùng Lý Bảo Chương nói chuyện, hắn thật sự rất hung nha.

Lý Bảo Chương sát xong dược liền đi rửa sạch tay, trong lúc rửa tay thuận tiện suy nghĩ đêm nay làm sao ngủ, vẫn còn phòng trống nhưng lại chưa được dọn, hắn tối nay cũng mệt mỏi, không muốn dọn nữa, ngày mai còn phải dậy sớm, vẫn là tạm thời chấp nhận ngủ chung đi, chờ khi rảnh lại đem kia phòng dọn ra, đến lúc đó liền đem cái độc phụ kia đuổi qua đó.

Nghĩ một lúc sau, Lý Bảo Chương thờ dài một hơi, hắn lắc tay làm nước trên tay rơi xuống rồi vào trong phòng.

Trong phòng Châu Châu đã nằm vào trong chăn, hắn nhìn thoáng qua sau đó thổi tắt ngọn nến.

Lý Bảo Chương ngủ ở phía sườn ngoài, Châu Châu ngủ ở phía trong, cả hai người đều ngủ không được, Châu Châu thanh tỉnh là vì lần đầu cùng nam nhân cùng nhau nằm trong chăn, tuy rằng nàng cảm thấy người nam nhân này không thể làm gì nàng, nhưng trên người đối phương vẫn mang hơi thở xa lạ làm nàng rất khó đi vào giấc ngủ.

Còn Lý Bảo Chương là bởi vì Châu Châu tỉnh, nên chính hắn cũng ngủ không được.



Người đời trước hại hân bây giờ nằm ở bên cạnh hân, tuy rằng hiện tại nàng ta cái gì cũng không có làm. Nhưng trong lòng hân vẫn rất phức tạp, hân cảm thấy chính mình hân là nên đối xử Châu Châu tàn nhẫn chút nữa, chứ không phải giống như bây giờ, còn cho phép nàng ngủ ở trên giường. Loại nữ nhân ngoan độc như nàng, hân là nên ngủ ở trên mặt đất.

Bọn họ cũng biết đối phương chưa ngủ, nên hô hấp hai người cực kì dùng sức khắc chế.

Châu Châu nhìn chằm chằm màn màu xám một hồi lâu, cảm thấy mắt có chút mờ, liền nâng lên tay chuẩn bị xoa mắt, mới vừa nâng lên tay liền nghe được giọng Lý Bảo Chương mang theo một tia khẩn trương.

"Người định làm gì?"

Châu Châu bị hoảng sợ, nàng rút tay, nhỏ giọng mà nói: "Mắt đau, ta muốn xoa một chút."

Nàng nói xong Lý Bảo Chương vẫn trầm mặc, qua một lúc lâu, hân trở mình, đưa lưng về phía Châu Châu ngủ.

Hân cũng không biết chính mình vì sao lúc ngủ, cái người ở phía sau thời điểm dính sát vào mình, thân thể Lý Bảo Chương lập tức cứng rắn, nhưng rất mau hân liền thả lỏng hạ thể. Trời chưa sáng, Lý Bảo Chương đã tỉnh, mặt hân vô cảm đem trong lòng ngực người hướng bên trong giường đẩy đẩy ra, chính mình xuống giường. Cánh tay hân hôm qua bị Châu Châu gối một đêm, đã tê rần.

Hân xuống giường, đứng dậy xoay đầu nhìn Châu Châu, trong phòng khá tối, hân không thể thấy rõ mặt nàng, nhưng là từ tiếng hít thở có thể phán đoán được nàng hiện tại ngủ thật sự ngon.

"Thật giống heo." Lý Bảo Chương nhỏ giọng nói thầm một câu, hân cầm quần áo đi ra bên ngoài mặc.

Tiểu thái giám nâng kiệu đã chờ sẵn, nhìn thấy Lý Bảo Chương cầm quần áo ra tới, không khỏi sửng sốt, đến khi thấy Lý Bảo Chương đứng ở trong viện mặc quần áo, trong lòng liền đều đã hiểu.

Vị này Lý công công từ trước đến nay nhất khắc nghiêm nghị không buông tha người, nhưng từ khi có tước phụ thật là ghê gớm, hôm qua bị thập lục hoàng tử thưởng mấy bàn tay, vẫn như cũ đem vị Mị Nô gây chuyện kia nâng niu ở trong bàn tay, quần áo còn phải mặc ở viện ngoài, sợ đánh thức kiêu kiêu.

Nếu là Lý Bảo Chương biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhất định sẽ hung hăng mắng bọn họ một trận.

"Loạn ngôn\*, ta không phải vì nàng ta mới phải ra đây mặc quần áo."

Mắng xong lúc sau, nhưng phỏng chừng Lý Bảo Chương cũng tìm không ra cái lý do gì để phản bác.

So với cừu hận, thói quen còn khắc sâu vào trong xương cốt hân thêm vài phần.

.....

Thời điểm Châu Châu tỉnh lại, bên ngoài ánh nắng đều đã chiếu vào tận giữa nhà, nàng nhìn áo ngoài được đặt ở trên ghế, mặc vào lưng tung buộc lại thất lưng, nàng hôm qua cũng là tùy tiện mặc vào.

Đêm qua bởi vì sợ buổi sáng sẽ không mặc được, nàng chỉ cởi áo ngoài, bên trong quần áo căn bản không dám cởi.

Nàng hôm nay bò dậy hảo hảo nghiên cứu sau sân viện Lý Bảo Chương, rốt cuộc đây là nơi có khả năng nàng phải ở cả đời, tuy rằng nàng không thích, Châu Châu cảm thấy vẫn là ngoài cung tự do hơn, trong hoàng cung thì không thể đi loạn giống vậy. Lý Bảo Chương đã dặn dò nàng, làm nàng không được ra khỏi viện, nếu không lại xảy ra chuyện, hân cũng không giữ được nàng.

Cái viện này có bốn gian phòng, một gian phòng ngủ, một gian tắm phòng, còn có một gian phòng chất củi, phòng chất củi phía trước đặt một cái bếp, hân là dùng để nấu nước, vẫn dư lại một gian phòng trống, bên trong có một chiếc giường bằng ván gỗ, nhưng nhìn kĩ trên bề mặt ván gỗ tích lớp bụi bẩn rất dày, xem ra đã lâu không ai ngủ qua.

Châu Châu tìm nước rửa mặt, đồ ăn buổi sáng hôm nay chuẩn bị cho nàng so với hôm qua trông tinh xảo hơn nhiều, là một ít điểm tâm. Châu Châu đang muốn ăn, sân ngoài lại vang lên tiếng ồn ào.

"Cửa này còn dám khóa lại, mở ra cho bản hoàng tử mau."

Châu Châu nghe thấy thanh âm kia liền sửng sốt, chờ nàng ý thức được đó là giọng của thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn, nàng sợ tới mức chạy vào trong phòng trốn đi.

Hân sao lại tới?

Nàng chợt nhớ tới lời nói hôm qua khi hân lôi kéo tay nàng, trong lòng liền sinh ra cảm giác bất an lo sợ.

**17:45 - 4/1/19**

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 9-2: Thói quen khó bỏ 2

Edit+ Beta: Winnie

Lương Thiệu Ngôn bởi vì không cướp được người, ban đêm trước khi ngủ còn bị hoàng hậu kêu đến giáo huấn một trận, hoàng hậu biết hắn nháo loạn, nói hắn đường đường một vị hoàng tử lại cùng một tên thái giám gây chuyện đoạt người, nói ra thật sự quá mất mặt. Lương Thiệu Ngôn đang ở giai đoạn có tâm lý phản nghịch nghiêm trọng, hắn cảm thấy bất quá chỉ là một tên Lý Bảo Chương, sao phụ hoàng lại chọn giúp hắn, giờ đến mẫu hậu cũng giúp hắn, thật không biết ai mới là nhi tử của bọn họ.

Vốn dĩ ban đầu hắn cũng không quá muốn người Mị Nô kia, nhưng hiện tại, hắn còn một hai nhất định phải đòi được.

Một đêm không ngủ tốt, hôm sau trời vừa sáng Lương Thiệu Ngôn liền chạy đến trước sân viện của Lý Bảo Chương, thuộc hạ thái giám không thể ngăn cản. Lương Thiệu Ngôn đứng ở cửa sân, nhìn cái khóa ở đại môn, cười lạnh một tiếng, "Cửa này còn khóa lại, mở ngay ra cho bản hoàng tử."

Thái giám đến khuyên: "Thập lục hoàng tử, lát nữa ngài còn phải đến chỗ thái sư mà."

"Hôm nay ta muốn vắng một ngày không được sao? Ta mỗi ngày đều phải đọc sách, đọc đến choáng váng mụ mị hết cả đầu óc rồi đây." Lương Thiệu Ngôn không kiên nhẫn nói tiếp: "Các người đem cánh cửa đang khóa này mở ra, dù phá hư nó cũng phải mở được ra cho ta."

Chủ tử phân phó, nô tài há nào dám không tuân, chờ khóa lớn bị phá hỏng, Lương Thiệu Ngôn liền nghênh ngang đi vào, rõ ràng là tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng sự ương ngạnh của hắn thật sự là đi đến cực điểm, vừa đi vào vừa kêu lớn: "Tiểu hồ ly, tiểu hồ ly, người ở đâu rồi?"

Hắn không biết tên của Châu Châu, trước đó vẫn luôn kêu Châu Châu vì tiểu hồ ly.

Lương Thiệu Ngôn vào sân, liền ghét bỏ nhíu mày, "Nơi này là cái nơi quái quỷ gì thế này? Trong cung còn có nơi xấu xí như thế sao?"

Trên thực tế, bên trong chỗ ở của phận nô tài như Lý Bảo Chương như vậy đã là quá tốt.

Lương Thiệu Ngôn xoa xoa mũi, biểu tình ghét bỏ hiện lên rõ ràng trên mặt, hắn nhìn khắp chung quanh, cuối cùng đem ánh mắt phóng tới gian phòng nằm ở trung gian kia. Không biết nghĩ đến cái gì mà trên môi hắn gọn lên một nụ cười thật tàn khốc.

"Còn trốn tránh, cho rằng ta tìm không thấy sao?" Lương Thiệu Ngôn nhẹ giọng nói, hắn chậm rãi đi lên trước, còn cố ý tăng thêm lực bước chân. Thợ săn khi săn mỗi phía trước, nên làm gì để cho con mồi cảm giác được sự hoảng sợ đang cận kề mà vẫn không biết làm sao? Tất nhiên là nên làm nó nghe được tiếng bước chân ngày càng đến gần nó.

Một bước, lại một bước, chậm rãi tiếp cận.

Trốn tránh, không nhìn rõ được thợ săn nhưng lại nghe tiếng bước chân của hắn thực rõ ràng, nháy mắt nỗi sợ hãi của con mồi sợ đáng trào đến cực hạn.

Lương Thiệu Ngôn dùng một chân đá văng cửa, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt Châu Châu hoảng sợ nhìn hắn.

Ý cười trên khóe môi ngày càng sâu, khụ khụ hai tiếng thanh thanh giọng nói, "Không cần biểu lộ kinh ngạc như vậy mà nhìn ta đâu, ta chỉ là tìm người rồi dẫn người đi ăn ngon một chút, người tự nhìn bản thân xem gầy đến như vậy rồi, chỉ cần một ngọn gió nhỏ cũng có thể thổi bay người mất. Đây chính là ném đi thể diện Lương quốc nha."

Lời nói đường hoàng, mục đích chỉ có một.

Hắn tiến lên bắt được Châu Châu, nhưng tay Châu Châu hôm qua bị thít chặt ra vết đỏ, hôm nay vết đỏ kia đã chuyển sang màu tím, chạm nhẹ vào liền đau. Hành vi thô lỗ của Lương Thiệu Ngôn trực tiếp làm Châu Châu hít hà một hơi, nàng đau đến độ nước mắt lưng tròng.

Lương Thiệu Ngôn không chú ý tới điều đó, hắn kéo tay Châu Châu đi về phía trước. Châu Châu căn bản không muốn, liền dùng tất cả sức lực giãy giụa, càng giãy càng đau, đau đến nước mắt rơi đầm mặt. Lúc này Lương Thiệu Ngôn mới cảm thấy có điểm không đúng, hắn nhìn xuống Châu Châu đang khóc, không bằng lòng nhưng vẫn buông lỏng tay ra. Hắn đem nhắc tay áo Châu Châu lên mới phát hiện ra chỗ nào không thích hợp.

Kỳ thật Lương Thiệu Ngôn không có khi dễ mấy nữ hài tử yếu đuối mong manh, nhưng hắn không nghĩ tới Châu Châu hôm qua bị hắn trói lại bằng dây thừng, cổ tay liền biến thành cái dạng này. Trên mặt tức khắc có vài phần xấu hổ, trong sách nói nam tử hán đại trượng phu không được khi dễ nhược chất nữ lưu.

"Ta không phải cố ý." Lương Thiệu Ngôn giải thích, ngưng một chút để suy nghĩ, hắn nói tiếp: "Đều tại người, sao tay lại nhỏ vậy chứ. Hơn nữa hôm qua ta cho rằng người thật sự là hồ ly, hồ ly không phải rất giao hoạt sao, ta sợ người chạy, ta mới trói người lại."

Châu Châu khịt mũi, cái mũi trắng đều đỏ. Đôi mắt màu lục đắm nước, môi hồng hơi bặm, thoát nhìn đáng thương đến không chịu được.

Lương Thiệu Ngôn chớp chớp mắt, ánh lên một phân áy náy.

Hắn khi dễ một nữ hài tử, tựa hồ không tốt lắm.

"Ta nhận lỗi với người được chưa? Người đừng khóc." Lương Thiệu Ngôn lùi lại vài bước, còn ở trước mặt Châu Châu hơi cúi mình.

Khi hắn đắc tội hoàng tử hoàng muội, đều là xin lỗi như thế này, các nàng đều tha thứ cho hắn. Bất quá Lương Thiệu Ngôn không nghĩ tới Châu Châu không giống họ, nàng không chỉ có không ngừng khóc, về sau còn né tránh hắn, giống như tránh né một con mãnh thú ác độc.

"Ta đã xin lỗi rồi, sao người còn khóc?" Lương Thiệu Ngôn ngồi dậy, ngữ khí không tốt, "Người tiếp tục khóc nữa, ta sẽ dùng dây thừng trói người đó." Lúc nói xong hắn liền cảm thấy vẫn là những lời này hữu dụng, vừa nói ra, thiếu nữ trước mặt quả nhiên không khóc.

Lương Thiệu Ngôn bắt đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy nữ tử thật phiền toái, tùy tiện chạm vào một chút liền đau, đau liền khóc, hung các nàng cũng khóc, cái gì cũng khóc, hỏi các nàng, các nàng lại không chịu nói rõ, những hoàng muội của hắn chính là như vậy, hắn từ ngoài cung mang lễ vật trở về, các nàng còn bởi vì ai lễ vật trọng một chút, lễ vật của bản thân nhẹ một chút liền khóc.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn nghĩ kỹ rồi, hắn cùng Lý Bảo Chương có thù oán, tuy rằng tiểu hồ ly này thích khóc, nhưng chỉ cần hắn miễn cưỡng một chút vẫn có thể bao dung nàng, vẫn có thể uy hiếp nàng không được khóc.

"Ta hôm nay cùng người nhận lỗi được chưa? Ta mời người đi ăn gì đó." Lương Thiệu Ngôn áp dụng chiêu dụ dỗ hữu dụng nhất. Hắn thận trọng nghĩ, Lý Bảo Chương so với hắn hoàn toàn không có phần thắng, so thân phận, hắn là hoàng tử, mà Lý Bảo Chương chỉ là một tổng quản nội thị giam. So tự thân, hắn tướng mạo không tầm thường, một thân anh hùng khí khái, mà tên hoạn quan Lý Bảo Chương kia mặt trắng không cần, giống như nữ tử, thật là làm người khinh thường, so về điều kiện, hắn có thể cho tiểu hồ ly ăn sơn trân hải vị, cho nàng nhiều vàng bạc châu báu, mặc trang phục trân quý, mang châu ngọc biển sâu, còn Lý Bảo Chương chỉ có một gian phòng. Hắn vừa mới nhìn qua, trên bàn ăn cũng bắt quả chỉ có một ít điểm tâm, thứ mà hắn ngày thường đều không xem trọng không nhìn đến.

Chỉ cần là người sáng suốt, đều biết nên chọn ai.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn không nghĩ tới chính mình lại bị cự tuyệt.

Châu Châu sợ hãi liếc nhìn hắn một cái, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta không muốn đi."

Hôm qua nàng đã hoàn toàn hiểu rõ được Lương Thiệu Ngôn có bao nhiêu phần dọa người, hắn hiện tại cười nói cùng nàng, giống như A Đạt ngày xưa vậy, nhưng rốt cuộc bên trong vẫn là trống rỗng.

"Cái gì? Người không muốn đi theo ta?" Lương Thiệu Ngôn trong nháy mắt có chút hoài nghi lỗi tại hắn có phải hư rồi hay không, ánh mắt hắn cổ quái nhìn Châu Châu: "Người bị ngốc sao?"

Châu Châu bị hắn mắng, lại lui về sau một bước. Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng, hắn quyết định không cùng nàng hảo ngôn hảo ngữ, dù sao nàng ta chính là loại rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

"Người đâu, đem nàng ta về cung của ta." Hắn đã nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần làm nàng chân chính cảm nhận được đi theo hắn có bao nhiêu tốt, nàng nhất định sẽ vứt bỏ tên Lý Bảo Chương kia mà lựa chọn hắn. Đến lúc đó hắn lại cùng phụ hoàng nói vài câu, là nàng một hai phải đi theo hắn, hắn cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể ủy khuất Lý Bảo Chương lại tìm người khác.

Lương Thiệu Ngôn nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài, nô tài hắn đem tới tự nhiên sẽ giúp hắn đem người trói đi.

Tổng Đức Hải lúc này cố ý tới đưa cơm trưa, lúc đi tới cửa sau liền tròn mắt, cửa viện mở rộng, hắn đi vào tìm một vòng, không tìm được Châu Châu, khổ đến trong lòng rơi lệ. Hôm qua buổi chiều tới đưa cơm, sáng nay bị phạt quỳ nửa canh giờ, hắn cố ý giữa trưa tới đưa, sao người vẫn biến mất vậy, hơn nữa lúc này không phải leo tường trốn đi, cái cửa kia đã bị người ta mở ra.

Tổng Đức Hải chỉ có thể đi tìm Lý Bảo Chương, nhưng vừa khéo chính là Lý Bảo Chương đang hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa cùng Hoàng Hậu trong cung, lúc này truyền lời không tốt. Án thường, Hoàng Thượng đều sẽ trở về tắm điện nghỉ trưa, nhưng hôm nay cố tình ở lại trong tắm cung của Hoàng Hậu trong cung, chờ đến lúc Tổng Đức Hải nhìn thấy Lý Bảo Chương đã là buổi chiều yaf.

Lý Bảo Chương vừa thấy Tổng Đức Hải đến, sắc mặt liền trầm xuống, hắn bước nhanh đến trước mặt Tổng Đức Hải, hôm qua trên mặt hắn bị thương chưa hoàn toàn khỏi, nhưng đã đỡ tiêu sưng, nếu để tâm nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra một chút dấu tay.

"Nói đi, lại ra như thế nào rồi?" Lý Bảo Chương đè thấp thanh âm, nhưng không khó nghe ra hắn đang tức giận.

Tổng Đức Hải vẻ mặt đau khổ, "Ly công công, cửa sân đã bị mở ra, Châu Châu cô nương không ở bên trong, ta tìm khắp, nhưng vẫn không tìm được người."

"Đó là do có người đem nàng mang đi." Lý Bảo Chương nhìn thẳng vào mặt Tổng Đức Hải, "Người đi đến cung của thập lục hoàng tử nhìn xem, hỏi thăm hạ nhân có phải nàng ta đang ở đó hay không."

.....

"Người sao lại ngốc vậy chứ? Cái cữ cung hoàn này người chơi cả một buổi trưa vẫn chưa giải xong." Lương Thiệu Ngôn trừng mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, thứ hấp dẫn cho nàng chơi là thứ đồ chơi của lũ trẻ con mới vài tuổi chơi, nhưng nàng cư nhiên có thể cầm cái này chơi một buổi trưa, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Châu Châu hôm nay bị hung không biết bao nhiêu lần, nàng hiện tại đã có chút quen với việc giọng Lương Thiệu Ngôn đột nhiên lớn lên, chỉ là lúc hấn ta đối mặt nàng ngốc, nàng vẫn nhìn không được trừng hấn một cái, nhỏ giọng giải thích: "Ta không ngu ngốc."

"Người không ngu ngốc sao lại không giải được?" Lương Thiệu Ngôn dùng ánh mắt như nhìn đứa ngốc nhìn Châu Châu.

Châu Châu không vui cắn môi dưới, A Đạt rõ ràng nói nàng là hấn hải tử thông minh nhất hấn từng gặp mà. Nàng nghĩ nghĩ một lát: "Người cho ta chơi là các đồ vật của các người bên này, ta là người Hồ, khi ta còn nhỏ chưa từng chơi."

Lương Thiệu Ngôn nga một tiếng, vẫn là nhận định Châu Châu ngu ngốc: "Nếu đã như vậy, người cho ta chơi trò chơi của người khi còn nhỏ, nếu ta chơi không được, ta liền thừa nhận người không ngu."

Kỳ thật hấn nói lời này, cũng không cảm thấy chính mình sẽ thua.

Châu Châu lược suy tư hạ, liền nói: "Ta đây muốn một cái lu rượu, đại khái là lớn như thế này này." Châu Châu khoa tay múa chân một hồi, nàng đem đôi tay miêu tả, hư hư hợp hợp lại một chút. Lương Thiệu Ngôn hạ mi, "Người muốn cùng ta so tài uống rượu?"

Châu Châu lắc lắc đầu, "Bên trong không cần rượu, ta muốn một lu trống không."

Lu thực rất nhanh được mang đến, Lương Thiệu Ngôn ôm tay ngồi ở ghế trên nhìn Châu Châu đi quanh lu rượu kia vài vòng, hấn nhìn nàng cứ đi vòng quanh, nhìn không được nói: "Người là cho ta xem người dời lu rượu sao?"

Châu Châu không trả lời hấn, nàng lại xoay vài vòng, rồi đem một chân vói vào lu rượu lu, sau đó lại đặt thêm một chân nữa.

Lương Thiệu Ngôn vốn dĩ chỉ mang một phân châm chọc, nhưng lúc sau, hấn liền nhìn không được mà đứng vùng lên. Hấn không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt, nàng ta cư nhiên chui cả người vào lu rượu.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10: Rượu lu vũ

Edit + Beta: Winnie

Trời sinh những Mị Nô giống Châu Châu đa số xương cốt mềm, có thể đem chính mình nhét vào không gian cực kì nhỏ hẹp, còn có thể đem cơ thể vận thành các loại bộ dáng. Mị Nô thời điểm mới xuất hiện ở Lương Quốc, kỳ thật nổi tiếng chính là về rượu lu vũ.

Rượu lu vũ tên nói rõ ý nghĩa, tức là Mị Nô trước tiên chui vào bên trong lu rượu, rồi mới theo thanh âm của đàn sáo chậm rãi từ lu rượu múa tương tự như linh xà, hơn nữa Mị Nô ngũ quan nhu mì, dáng người thướt tha, dáng múa quyến rũ, rượu lu vũ nổi tiếng xa gần, nhưng không phải cứ sở hữu Mị Nô đều có thể hoàn thành rượu lu vũ, Châu Châu là trời sinh xương cốt mềm, khi còn nhỏ hay thích tránh ở lu rượu để chơi trốn tìm.

Lương Thiệu Ngôn mặt có dị sắc từ từ tiến đến gần lu rượu, nhưng còn chưa đến, Châu Châu đã từ bên trong chui ra, động tác của nàng phi thường mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất như nơi nàng đang ở không phải là một không gian nhỏ hẹp như lu rượu, mà chính là một trường giường lớn.

"Người..... Người làm sao đi vào được?" Lương Thiệu Ngôn nói không nên lời, biểu tình có chút khó coi.

Châu Châu vô tội ngược nhìn hấn, "Cứ như vậy mà đi vào thôi." Nàng nói xong liền yên lặng nhìn Lương Thiệu Ngôn, Lương Thiệu Ngôn bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm đến độ cực kỳ không được tự nhiên, hấn mới vừa rồi mới nói mạnh miệng, hiện tại.....

"Hừ, bất quá chính là toàn rượu lu sao? Có ai không thể chứ." Tốt rồi, Lương Thiệu Ngôn cũng dám mạnh miệng như thế, nói rồi hấn cũng học Châu Châu đem một chân vói vào rượu lu, rồi mới đặt thêm chân kia, hấn bắt đầu ngồi xổm xuống, thế là đuôi hấn liền bị miệng hẹp của lu rượu gắt gao giữ chặt. Lương Thiệu Ngôn sắc mặt trắng toát, hấn vươn tay bắt lấy hai bên miệng lu rượu dự định đứng lên, nhưng thân thể không như ý nguyện. Mấy tên thái giám bên cạnh nhìn thấy lập tức luống cuống, vội vàng tiến lên cứu Lương Thiệu Ngôn, nhưng tuy là bọn họ vài người cùng hợp lực, chân Lương Thiệu Ngôn vẫn như cũ không thể nhúc nhích.

Châu Châu bị một màn trước mắt dọa đến kinh sợ, nhìn không được lùi về sau mấy bước, mấy cái thái giám kia còn đang nỗ lực, sắc mặt Lương Thiệu Ngôn đã khó coi đến không nổi, hấn chửi ầm lên, "Các người là lũ phế vật, chân ta nếu ra không được, ta sẽ nói phụ hoàng đem đầu của các người chém hết xuống rồi đá qua đá lại như trái cầu."

Châu Châu nghe được lời này liền suy nghĩ, cảm thấy lời nói của tên Lương Thiệu Ngôn thật sự xấu xa, nếu chân hắn ra không được, hắn làm sao mà đem mấy cái đầu của thái giám đá đá, hắn còn không có chân mà. Nàng nhìn bọn họ đang ở chỗ lu rượu vắt và phần đầu cứu tên kia, nhin không được nhỏ giọng nói: "Nếu không kéo ra được sao không đem lu rượu đó đập đi?"

Nàng vừa mới dứt lời, giọng nói đặc trưng của thái giám liền vang lên: "Đương nhiên không thể như vậy, vạn nhất mảnh vỡ của lu làm quý thể của Thập Lục hoàng tử bị thương thì sao chứ?"

Chính là không đập bể, cũng chỉ có thể dùng sức kéo kéo.

Châu Châu cảm thấy bản thân thật không thể hiểu nổi những người này.

Bộ dáng Lương Thiệu Ngôn lúc này thập phần buồn cười, mặt hắn xanh mét cả, đùi thô bị miệng lu rượu giữ lấy, mấy tên thái giám xung quanh thì lôi kéo hắn giống hệt như nhổ củ cải. Lương Thiệu Ngôn đã tức giận đến cực điểm, hắn ta cảm thấy việc này quá là nan kham mắt mặt. Không lôi ra được, lại không thể cứ ở trong lu như vậy mãi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10-2: Rượu lu vũ 2

Edit + Beta: Winnie

“Phé vật, đều là phé vật, các người những người các người đừng nghĩ sẽ sống tiếp!” Lương Thiệu Ngôn tức giận kêu to. Châu Châu thấy hắn cứ phát hỏa như vậy, yên lặng tiến lên phía trước, nhưng Lương Thiệu Ngôn lại bị thái giám bao quanh, nàng không thể thấy rõ tình huống bên trong, nên nói: “Ta có thể xem qua một chút không?”

Lương Thiệu Ngôn sớm bị đám thái giám này làm cho tức chết, khi nghe được giọng của Châu Châu vang lên liền trực tiếp kêu thái giám toàn bộ rút hết ngay lập tức, khi Châu Châu kiểm tra tình huống hiện tại của chân hắn, hắn vẫn là nhin không được đe dọa: “Người nếu không thể làm cho chân của bốn hoàng tử ra ngoài, cái mạng của Mị Nô nhỏ như người cũng chết chắc.”

Hắn nói những lời này ra, hoàn toàn không nghĩ tới chính hắn đang muốn thoát khỏi lu rượu.

Châu Châu liếc hắn một cái, ánh mắt cẩn thận, “Cũng không phải là ta làm người bị mắc ở đây.”

“Người còn dám tranh luận! Là vì người muốn cùng bốn hoàng tử so cái này, nếu người không so cái này, ta sao lại thứ lu rượu đáng ghét này giữ lại chứ hả?” Thanh âm của Lương Thiệu Ngôn phảng phất như đêm giao thừa phóng pháo trúc, bùng, siêu lớn luôn!

Châu Châu chậm chậm suy nghĩ, vẫn là không nên phản bác lời Lương Thiệu Ngôn nói. Nàng hơi hơi cong lưng, vươn tay sờ sờ bên đùi bị giữ lại của Lương Thiệu Ngôn. Nàng tay mới vừa chạm đến, ánh mắt Lương Thiệu Ngôn liền xuất hiện tia cổ quái, da mặt hắn vốn trắng nõn nay lại xuất hiện tia đỏ hồng, “Người..... Người làm gì đó?”

Châu Châu không nói chuyện, nàng cẩn thận sờ sờ nơi Lương Thiệu Ngôn bị miệng lu rượu giữ lại, hai cái đùi hắn cũng không phải hoàn toàn bị siết chặt, nàng có thể với một ngón tay vào, đồng thời nàng phát hiện quần của Lương Thiệu Ngôn vẫn là có điểm rộng.

Chỉ cần đem chỗ quần bị dính lại cắt đi, hai chân hắn liền có thể kéo ra, vậy là ra ngoài được rồi.

“Tôi muốn cắt quần.” Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lương Thiệu Ngôn. Hắn a một tiếng, sắc mặt càng đỏ hơn: “Người nói cái gì vậy chứ!”

Một tên thái giám bên cạnh phản ứng thật nhanh, vừa nghe Châu Châu cắt lời liền vội vàng đi cầm kéo lại: “Thập lục hoàng tử, chỉ cần đem quần cắt đi, chân ngài liền có thể rút ra đó.”

Lương Thiệu Ngôn nghe xong lời này lập tức nhìn Châu Châu, hắn trừng mắt Châu Châu một cái mới cắn răng nói: “Người quay qua chỗ khác đi, không có ta phân phó không được quay lại!”

Lương Thiệu Ngôn cảm thấy hôm nay chính là ngày mà hắn nhất mất mặt, không gì sánh nổi.

Sau một hồi vắt và cái chân mới được ra, bọn thái giám vội vàng hầu hạ Lương Thiệu Ngôn thay quần. Bọn họ sợ chân của Lương Thiệu Ngôn xảy ra chuyện, liền mở lời dò hỏi: “Thập lục hoàng tử, ngài có muốn thỉnh ngự y tới hay không?”

Thỉnh ngự y? Chẳng lẽ lại nói với ngự y rằng hắn bởi vì cạy mạnh muốn chui vào lu rượu nên chân bị giữ lại? Như thế thật mất mặt, chuyện này đương nhiên là càng ít người biết càng tốt.

Nghĩ đến đây, Lương Thiệu Ngôn lập tức uy hiếp nói: “Kêu cái gì mà kêu, còn không truyền ngự y đến đây! Còn có, sự việc hôm nay nếu bị truyền ra ngoài, mỗi người các ngươi cứ chờ mà roi đầu đi, đã biết chưa?”

Lời nói vừa ra, mấy tên thái giám sợ tới mức lập tức quỳ lạy trên mặt đất: “Nô tài đã biết.”

Lương Thiệu Ngôn cau mày nhìn Châu Châu hiện còn đưa lưng về phía hắn, nghiêng rặng, suy cho cùng vẫn là cái nha đầu thú vị này làm hại mình mất mặt như vậy,, hắn nhất định phải nghĩ ra biện pháp hảo hảo trừng trị nằng ta mới phải.

“Tiểu hồ ly.” Lương Thiệu Ngôn ánh mắt vừa đảo vài vòng, tâm liền sinh ra một kế, “Ngươi hiện tại đi đến chỗ Đại công chúa giúp ta lấy về một đồ vật, lần trước ta đem tập tranh dừng ở nơi đó.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

**Edit + Beta: Winnie**

Sắc trời lúc chạng vạng tựa như đang khoác lên mình sắc tơ lụa Yên Hà, những tầng mây ở cái thời điểm này dần dần loãng ra mỏng dần, đầu đuôi kéo trường, xa xôi như là cuộc gặp gỡ của Nguru Lang Chức Nữ ở cầu Hi Thước, màu đỏ của cung điện đắm chìm trong sắc hoàng hôn, giảm bớt vài phần nguy nga, lại nhiều thêm vài phần ấm áp, xa xôi màn trời mang theo làn sương khói mờ mờ.

Lương Thiệu Ngôn cố ý kêu Châu Châu đi đến chỗ đại công chúa Ngọc Thịnh, bởi vì hắn biết đại hoàng tử Ngọc Thịnh của hắn chán ghét nhất là Mị Nô.

Hoàng đế Lương Quốc con nối dõi đông đảo, chỉ riêng công chúa đã hơn hai mươi vị, trong đó được sủng ái nhất không ai hơn được chính là trưởng công chúa Ngọc Thịnh. Nàng là do Hoàng Hậu sinh ra, là công chúa từ nhỏ được sủng ái, tuy đã qua tuổi hai mươi lăm, nhưng vẫn chưa có hôn phối. Công chúa Ngọc Thịnh từng công khai nói rằng, Phò mã của nàng tất phải do nàng tự mình tuyển nam tử tốt nhất trên đời này, mà bởi vì Ngọc Thịnh chưa gả, nên dư lại hai mươi mấy vị công chúa kia cũng còn là khuê nữ.

Ngọc Thịnh công chúa tuy trời sinh đã có mỹ mạo vô song, nhưng tính tình nàng lại không giống như tướng mạo chút nào, cho dù là Thái Tử, thấy vị Hoàng muội này cũng đều phải cam bái hạ phong.

Lương đế ban đầu bên người có bốn Mị Nô, trong đó hai người là Mị Nô song sinh, Lương Thiệu Ngôn tuy chưa thấy qua, nhưng nghe nói họ thập phần tuyệt đẹp, làm các nam nhân khi thấy liền sẽ cảm giác như xương cốt mềm nhũn, mấy lời này là hắn từ chỗ thái giám nghe được. Hắn lúc ấy còn cảm thấy buồn cười, “Thái giám cũng coi như nam nhân sao?”

Một đôi Mị Nô song sinh kia cũng coi như xui xẻo, hai người ban đêm du ngoạn Ngự Hoa Viên, thế là gặp phải Ngọc Thịnh công chúa. Lúc đó đôi song sinh từ chưa mang nô bộc, lại không biết Ngọc Thịnh công chúa, hơn nữa bóng đêm tối tăm nhìn không ra y phục trang sức hoa lệ của Ngọc Thịnh công chúa, các nàng đã không quý xuống hành lễ lại còn ý vào sự sủng ái của Lương đế gần đây đối với các nàng, cao ngạo đứng ở tại chỗ, chờ Ngọc Thịnh công chúa né tránh.

Ngọc Thịnh công chúa lúc ấy chỉ dẫn theo một cung nữ, cung nữ kia là cung nữ bên người Ngọc Thịnh công chúa, được Lương đế ban cho công chúa. Cung nữ kia tên là Trích Tinh, nàng ta có một thân công phu, lúc ấy liền đi lên phía trước đem một đôi Mị Nô kia ẩn quỳ trên mặt đất: “Lớn mặt thay cho hai tên Mị Nô các ngươi, nhìn thấy Ngọc Thịnh công chúa còn dám không hành lễ!”

Lúc này hai Mị Nô đó mới phản ứng lại, vội vàng dập đầu thỉnh an, nhưng Ngọc Thịnh công chúa đã nổi giận.

“Trích Tinh, đánh.”

Trích tinh là người có võ, sức lực so với nam tử tầm thường còn muốn lớn hơn, mười bàn tay đánh liên tiếp, mặt của Mị Nô đều xuất huyết, khóc sụt sùi trở về tìm Lương đế tố khổ, nào biết Lương đế vừa thấy mặt các nàng liền lệnh người đem các nàng đuổi ra khỏi cung.

Lương Thiệu Ngôn nghĩ đến đây liền nhện không được cười một tiếng, hắn đương nhiên không muốn Ngọc Thịnh công chúa đem mặt Châu Châu đánh hư, nên hắn phái hai tên tiểu thái giám bồi Châu Châu cùng đi. Lương Thiệu Ngôn sớm âm thầm phân phó, Châu Châu chỉ cần chọc Ngọc Thịnh công chúa một cái, hai tên tiểu thái giám này liền lập tức trở về bẩm báo hắn, đến lúc đó hắn sẽ trở thành anh hùng lên sân khấu, cứu nha đầu thú vị kia, sẵn cứ luôn cái thể diện mới mất đi của hắn trước đó.

Bất quá, lương Thiệu Ngôn lại không nghĩ tới, nếu là Ngọc Thịnh công chúa đã muốn phạt Châu Châu, kia hai tên tiểu thái giám lại không kịp trở về bẩm báo, huống hồ Mị Nô của Lương đế lúc bị Ngọc Thịnh công chúa đánh, Lương đế còn làm theo ý của nữ nhi này, một chút ý kiến cũng chưa nói, hắn thân là đệ đệ của Ngọc Thịnh công chúa, giờ nàng muốn phạt người, hắn vẫn là không thể ngăn được.

Sắc trời dần dần tối đi, Lương Thiệu Ngôn ở trong điện chờ cũng bắt đầu cảm thấy bất an. Hắn từ ghế thái sư đứng dậy, miệng nao nao, lại tề tái một

hoi, một lát sau, hấn kêu một thái giám lên: “Ngươi đi đến cung điện Đại công chúa nhìn xem, xem là sự tình như thế nào, dù sống hay chết nhất định cũng phải có chút động tĩnh chứ.”

Chẳng lẽ đã bị đánh chết?

Nếu như vậy thì hai tên tiểu thái giám hấn là sẽ trở về hồi báo.

Chẳng lẽ hai cái tiểu thái giám kia cũng bị đánh chết?

Lương Thiệu Ngôn gãi gãi tóc, lệnh thái giám lập tức đuổi qua đó, hỏi thăm rõ ràng tình huống rồi nhanh trở về đáp lời.

Lần này rất mau thái giám đó đã trở về tới, hấn chạy trốn thờ hồng học, sắc mặt đỏ bừng: “Thập lục hoàng tử, cái kia, Đại công chúa nơi đó..... Nơi đó.....”

Lương Thiệu Ngôn nghe hấn nói mà gấp đến độ muốn chết đi luôn, nâng chân hướng tên thái giám đó đá một cái trên người hấn: “Nói nhanh đi, còn lấp bấp cái quái gì thế hà.”

**09:25- 04/02/19**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11-2

Edit + Beta: Winnie

Đại thái giám kia thờ dốc một hồi, cuối cùng mới đem lời nói ra, "Thời điểm nô tài đi, đại công chúa đang ở đó dùng bữa, Đặng Trung cùng Vương Sách hai người đứng ở dưới hành lang."

"Tiểu hồ ly đâu?" Lương Thiệu Ngôn nghe hấn nói xong liền muốn đá hấn một cái, nói chuyện lại không nói rõ trọng điểm.

Biểu tình trên mặt thái giám có chút xấu hổ, ánh mắt toát lên vẻ lo sợ bất an, phảng phất như sợ Lương Thiệu Ngôn phát hỏa: "Đại công chúa nói cảm ơn Thập Lục hoàng tử đã đưa cung nữ tới."

"Cái gì?" Lương Thiệu Ngôn thiếu chút nữa dậm mạnh chân: "Ta không đưa nàng ta tới làm cung nữ, nàng làm sao có thể đem người của ta cướp đi như vậy chứ?"

Hấn nói lời này mặt cũng không đỏ chút nào, cũng không nghĩ Châu Châu sao có thể tính là người của hấn.

Lương Thiệu Ngôn đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng, vội chạy đến cung điện của Ngọc Thịnh công chúa, ở cửa cung lại bị ngăn cản. Người cản hấn lại là đại cung nữ tùy thân của Ngọc Thịnh công chúa - Trích Tinh.

"Thập Lục hoàng tử sao lại đến đây rồi?" Trích Tinh cười nhẹ. Tướng mạo nàng ta tuy thanh tú nhưng nhạt nhẽo, thượng trang chỉ đậm quét Nga Mi, môi trang cũng không đỏ. Ngọc Thịnh công chúa không muốn người chung quanh hầu hạ mình toàn mùi phấn son.

"Trích Tinh tỷ tỷ." Lương Thiệu Ngôn ngọt ngào cười, hấn không thể bài trừ sự gấp gáp trên mặt, "Ta có việc tìm Đại hoàng tử, lần trước hồ ly kia không phải mất sao? Ta muốn đi gặp Đại hoàng tử chịu đòn nhận tội."

"Vây... Thập Lục hoàng tử có mang cành mai gai sao?" Trích Tinh hỏi chỉ nhất cười, thân thể không chút động.

Lương Thiệu Ngôn nói nên lời tình bất biến, trên mặt vẫn còn treo vẻ tươi cười, "Trích Tinh tỷ tỷ, ngươi đừng như vậy mà, cho ta vào đi thôi."

Nói thật, người khiến Lương Thiệu Ngôn sợ hãi cũng không nhiều, nhưng Trích Tinh chính là một trong số đó. Nàng ta là cung nữ tùy thân của Ngọc Thịnh công chúa, khi xuống tay với Lương Thiệu Ngôn cũng không chút nương nhẹ. Cái mòng của Lương Thiệu Ngôn đều đã bị Trích Tinh dùng dây mây đánh qua, hấn cũng không biết tìm ai cáo trạng, mẫu hậu cùng phụ hoàng đều sẽ che chở cho Ngọc Thịnh công chúa.

Trích Tinh lắc đầu cười khê: "Công chúa đã phân phó, nếu Thập Lục hoàng tử tới, không thể để người tiến vào."

Trông mặt Lương Thiệu Ngôn như muốn rớt ra, hai bàn tay phía sau thủ thế, thời điểm hấn tới đã cố ý mang theo mười mấy tên thái giám, tuy rằng này mười mấy tên này có khả năng đều không phải đối thủ của Trích Tinh, nhưng ít nhất có thể ngăn Trích Tinh lại. Hấn thủ thế xong, liền hướng tới bên cạnh Trích Tinh vọt vào trong, bọn thái giám được mệnh lệnh vội vàng đi ngăn đón Trích Tinh.

Lương Thiệu Ngôn cúi đầu cong eo hướng Ngọc Thịnh công chúa trong cung điện chạy tới, còn hô to: "Các người ai cản trở được Trích Tinh tỷ tỷ, trở về



sẽ có thưởng lớn!"

Nhưng mà hần mới vọt tới một nửa liền ngừng lại.

Bởi vì trước mặt hần thấy một đôi giày.

Trên đôi giày kia có thêu Thanh Loan, hạp cung chỉ có trên giày Ngọc Thịnh công chúa mới có thể thêu lên.

Bước chân hần chậm rãi lui về sau, không lui tới hai bước, đã nghe giọng nói của Ngọc Thịnh công chúa vang lên, "Lương Thiệu Ngôn, ngươi ở làm cái gì?"

Lương Thiệu Ngôn ngẩng đầu cười xấu hổ, vốn định nói chuyện, nhưng hần lại thấy được đứng ở sau lưng Đại hoàng tử chính là Châu Châu.

Châu Châu nhìn chằm chằm hần, thấy hần nhìn qua, cư nhiên còn nấp sau lưng Ngọc Thịnh công chúa mà né tránh.

Lương Thiệu Ngôn tâm tình có chút khó hiểu, hần chỉ Châu Châu, "Ngươi..... Ngươi trốn cái gì chứ?"

Hần là vì nha đầu thú vị này mới lại đây, nàng cư nhiên còn trốn tránh hần?

Ngọc Thịnh công chúa một thân hoa phục đỏ thắm, trên đầu chim bói cá vũ bộ điêu lay động rực rỡ, nơi ẩn đường họa một đóa phù dung khiến cả khuôn mặt đều toát lên vẻ kiêu diễm ướt át. Ngọc Thịnh công chúa tuy rằng tính tình có chút khó chịu, nhưng thật ra cũng là một mỹ nhân, bất quá vẻ đẹp của nàng mang theo vài phần anh khí, chẳng cần vẽ hoa điểm, đeo bộ điêu, ánh mắt nàng lại càng giống một người nam nhân, không phải nói mặt mày giống nam nhân, mà là đem lại cho người ta cảm giác giống.

Nàng nhẹ nhàng nhìn Lương Thiệu Ngôn, nâng lên tay vịn bộ điêu trên đầu: "Ngươi không thỉnh an, còn ở trước mặt bôn cung ngươi... ngươi cái gì, Lương Thiệu Ngôn ngươi có phải muốn chết hay không?"

Châu Châu nghe được lời này, nhin không được nén cười.

Lương Thiệu Ngôn nhìn thấy nàng tươi cười, nhưng hần hiện tại chỉ có thể khổ hề hề thỉnh an Ngọc Thịnh công chúa: "Thiệu Ngôn bái kiến Đại hoàng tử."

Lời vừa dứt hần liền lập tức nói tiếp: "Đại hoàng tử, đó là người của ta, ngươi không thể đoạt."

Ngọc Thịnh khẽ cười một tiếng, ẩn chứa vài phần châm chọc: "Cái gì, từ lúc nào đã là người của ngươi rồi? Bôn cung hình như chưa từng nghe phụ hoàng nói ban cho ngươi Mị Nô. Nàng ta chắc chắn do ngươi từ nơi khác đoạt lấy, nếu ngươi đã đem nàng đưa đến nơi này của bôn cung, thì đó đã là nhười của bôn cung, vừa đúng lúc bên người bôn cung thiếu một người xướng tiêu khúc dị nha."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12

Edit + Beta: Winnie

Lương Thiệu Ngôn chưa từng nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra, hần trọn mắt há hốc mồm nhìn Ngọc Thịnh công chúa, "Đại hoàng tử, tỷ sao có thể như vậy chứ?"

Khó hiểu, hần dù sao cũng là đệ đệ của nàng mà, nàng sao lại đoạt mất người của hần?

Ngọc Thịnh công chúa lạnh lùng nhìn Lương Thiệu Ngôn, môi đỏ hé mở, "Lần trước ngươi một hai phải từ nơi này lấy đi ái sủng của bôn cung, kết quả không đến mấy ngày đã bị ngươi đánh mất, lần này bôn cung cũng từ nơi này lấy đi chút đồ vật, để ngươi có thể ném thù tư vị trước đây của ta."

Lương Thiệu Ngôn nghe hiểu chuyện Ngọc Thịnh công chúa vừa nhắc ý chỉ chuyện về con hồ ly kia, biểu tình lập tức có chút chột dạ, hồ ly đó không phải là Ngọc Thịnh công chúa chủ động đưa cho hần, mà là hần nhìn thấy nó đáng yêu, nên đi cầu hoàng hậu, hoàng hậu vì tiểu nhi tử của mình nên mở lời với Ngọc Thịnh công chúa đem hồ ly mượn cho Lương Thiệu Ngôn chơi mấy ngày, nào biết được hồ ly kia lại chạy mất.

"Hồ ly kia chính mình chạy đi, sao lại trách ta?" Lương Thiệu Ngôn nhỏ giọng nói thầm một câu, hần nhìn đến người đang tránh sau lưng Ngọc Thịnh công chúa. Cũng không biết nha đầu thú vị kia làm ra cái gì, cư nhiên Ngọc Thịnh công chúa không cấm không phạt nàng, còn có bộ dáng giống như che chở. Lương Thiệu Ngôn suy nghĩ hồi lâu, dứt khoát nói: "Đại hoàng tử, ta cũng không gạt tỷ, Mị Nô sau lưng tỷ đích xác không phải người của ta, nhưng nàng là do phụ hoàng tự mình ban cho Lý Bảo Chương làm tức phụ. Hôm qua ta có nói phụ hoàng muốn người, phụ hoàng còn cự tuyệt ta."

"Người của Lý Bảo Chương?" Ngọc Thịnh công chúa không quá kinh ngạc, thậm chí thập phần hào phóng nói, "Vậy bây giờ liền đưa trở về cho Lý Bảo Chương là được rồi."



Xong, không đợi Lương Thiệu Ngôn nói chuyện, Ngọc Thịnh công chúa đã phân phó Trích Tinh tự mình đưa Châu Châu trở về, Lương Thiệu Ngôn tuy rằng có ý nghĩ thăm ngấn đón, nhưng khi nhìn thấy Trích Tinh, vẫn là tạm thời nên bỏ đi cái ý niệm này thôi.

Thời điểm Lý Bảo Chương trở về đã là nguyệt lạc tinh trầm, hắc hạ cổ kiêu, đang muốn cùng tiểu thái giám nâng kiệu nói gì đó, đột nhiên phát hiện phòng trong viện phòng đèn đang sáng, hắc sủng sốt, sau đó lập tức đi vào trong viện. Lý Bảo Chương sờ hữu đôi chân dài, y phục thái giám tuy rộng thùng thình hiện khó thấy rõ eo, nhưng khi nhìn hắc người ta vẫn dễ dàng cảm thấy hắc eo thon chân dài. Lý Bảo Chương bước nhanh đi, vài bước đã đi tới cửa phòng.

Hắn nhìn chằm chằm ánh sáng lộ ra trong phòng, do dự hồi lâu, mới đẩy cửa ra đi vào, chờ đến khi nhìn thấy Châu Châu ngồi ở trên ghế, chính hắn cũng không phát hiện tâm tình của hắn đã khá hơn nhiều.

Lý Bảo Chương trở tay đem cửa đóng lại, hắc khế nhìn Châu Châu, trên mặt biểu tình không lạnh không nóng.

“Ca ca, ngươi đã trở lại.” Châu Châu đứng lên, nhìn hắc ngọt ngào cười, thoát nhìn thập phần ngoan ngoãn đáng yêu. Lý Bảo Chương hí hí mắt, đôi mắt hẹp dài mắt lộ ra một tia phức tạp: “Ngươi hôm nay đi đâu? Làm sao trở về?”

“Ta..... Ta đi đến chỗ thập lục hoàng tử, lúc trước chính là hắn đã trói ta, ta không muốn qua đó.”

Châu Châu cùng thập lục hoàng tử lại gặp người một ngày, cảm thấy vẫn là Lý Bảo Chương tốt hơn, hơn nữa viện này của hắn chỉ có nàng và Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương thì đêm khuya mới có thể trở về, ban ngày nàng chỉ có một mình, cực kì tự do tự tại, mà lúc ở thập lục hoàng tử, động hay không cũng phải quý.

“Hắn đã từng trói ngươi?” Lý Bảo Chương lặp lại một lần, “Đã vậy làm sao hắn có thể để ngươi trở về?”

Lý Bảo Chương hiện tại trong lòng đã có phán đoán rằng, chẳng lẽ đời trước hoàng tử giết hắn chính là thập lục hoàng tử?

Thập lục hoàng tử từ trước đến nay trong ngành, lại cực kì xem thường thái giám, loại sự tình này cũng có thể làm ra, rất đáng nghi.

“Tỷ tỷ cho người đưa ta về.” Châu Châu nhỏ giọng nói.

Lý Bảo Chương nhíu mày, nốt chu sa trên án đường dưới ánh nến chiếu rọi điểm lệ như nguyệt quý, “Tỷ tỷ lại là ai?”

Hắn phát hiện một đời này Châu Châu sao lại gặp phải nhiều chuyện như vậy, đời trước nàng tốt xấu cũng là theo hắn mấy năm mới xảy ra vấn đề, mà một đời này nàng mới vừa tiến cung ngày thứ hai liền trêu chọc thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn, hiện tại lại mọc ra cái gì tỷ tỷ.

“Hình như là Đại công chúa.”

Châu Châu vừa mới dứt lời, Lý Bảo Chương sắc mặt liền thay đổi, “Cái gì? Ngươi khi nào biết Đại công chúa?” Hắn đi lên trước, trực tiếp bắt được cánh tay Châu Châu, ngữ khí vừa hung vừa gấp, “Ngươi rốt cuộc hôm nay đi làm cái gì rồi?”

Trong cung này còn có ai không biết Ngọc Thịnh công chúa đặc biệt chán ghét Mị Nô, Mị Nô bên cạnh Lương để đều luôn tìm cách trốn tránh vị công chúa này, nàng cư nhiên còn dám kêu Ngọc Thịnh công chúa là tỷ tỷ?

Nàng có phải bị điên rồi hay không?

“Đau!” Châu Châu lập tức kêu một tiếng, ánh mắt đáng thương giống như động vật nhỏ bị thương, nàng chớp mí, bộ dáng lả chã chực chờ khóc không khỏi làm Lý Bảo Chương cắn môi dưới, lặng yên buông lỏng cánh tay nàng ra.

19:38 - 22/02/19

- - - - -

Winnie: dạo này gặp nhiều chuyện buồn ghê đó, nên cũng lười đăng truyện! "[×~×]"

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12-2

Edit + Beta: Winnie

Winnie: tình hình là nguy lắm, nguy lắm rồi!

-----

Cánh tay vừa được thả tự do, Châu Châu liền lập tức rút trở về, thậm chí còn lui về sau vài bước, tựa hồ như sợ Lý Bảo Chương tiếp tục thương tổn nàng. Ánh mắt nàng có chút cảnh giác nhìn Lý Bảo Chương: “Thập lục hoàng tử nói ta đi đến chỗ tỷ tỷ của hần lấy về một tảo tranh, lúc đến ta mới biết được nàng ấy. Nàng còn mời ta ăn bữa tối, lại giúp ta giáo huấn Thập lục hoàng tử, bây giờ ta có thể trở về đây cũng là do tỷ tỷ phái người đưa ta về.”

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu, chỉ cảm thấy lời nói của nàng thật sự không đủ để thuyết phục hần tin hoàn toàn, nhưng nàng hiện tại thực sự đang nguyên vẹn đứng ở trước mặt hần đây. Nhưng Lý Bảo Chương vẫn có cảm giác rằng chính hần quá vô dụng, nếu hần không chỉ đơn giản là một Tổng quản nội thị, tên Thập lục hoàng tử sao còn dám tùy ý đoạt người của hần về?

Có lẽ là do biểu tình Lý Bảo Chương thể hiện ra quá mức hung ác nham hiểm, Châu Châu có chút bất an lên nhìn Lý Bảo Chương, cuối cùng vẫn là Lý Bảo Chương tự mình điều chỉnh hòa hoãn biểu tình: “Được rồi, giờ ta đi nấu nước, người chuẩn bị tắm gọi đi.”

“Ta đã nấu xong rồi.” Châu Châu vội vàng nói.

Lý Bảo Chương vốn đã xoay người chuẩn bị đi, nghe vậy lại quay đầu nhìn Châu Châu. Châu Châu nhìn hần cười một cái: “Người cũng đã vất vả hần một ngày, người đi tắm gọi trước đi.”

Nguyên nhân Châu Châu không đi tắm gọi trước là bởi vì nàng sẽ không mặc được quần áo của cung nữ, cho nên nàng đành đi nấu nước trước đã.

Lý Bảo Chương hít một hơi thật sâu liếc nhìn Châu Châu một cái: “Sau này không cần người nấu.”

Nàng nấu nước, lỡ may lại làm phỏng chính mình không phải là đang rước thêm phiền toái cho hần à.

Đời trước Lý Bảo Chương không phải Tổng quản nội thị giam, chỉ là một tiểu thái giám may mắn cứu được Hoàng Thượng, cho nên ngược lại so một đời này nhẹ nhàng rất nhiều, hần sớm có thể trở về nghỉ ngơi, cho nên lúc đó hần thật sự không muốn Châu Châu làm một chút chuyện nhỏ nào, đừng nói chuyện nấu nước này. Thời điểm hần ngồi ở thau tắm, tâm tình bỗng có chút phức tạp, đời trước hần đối với Châu Châu nàng là muôn sủng vạn sủng, tuy rằng hần so ra có kém những hoàng tử có quyền thế, nhưng hần đã đem trọn trái tim mình cho Châu Châu, nhưng đổi lại là gì? Thứ nàng muốn lại là mạng của hần,, mà một đời này, hần đối với nàng xấu như vậy, nàng ngược lại còn tới hầu hạ hần?

Chẳng lẽ lại là loại người trời sinh chịu ngược\*?

(Winnie:\* chỗ đùa bạn dịch đề là đề tiện nhưng có vẻ hơi quá\*)

Trong lúc Lý Bảo Chương ngồi ở thùng tắm miên man suy nghĩ, hần lại nghe đến bên ngoài vang lên tiếng Châu Châu thét chói tai, ngăn ngăn chỉ một tiếng, phảng phất vừa thét một nửa, đột nhiên bị người ta bịt kín miệng, Lý Bảo Chương sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng dậy cầm lấy một chiếc khăn lông ngay bên cạnh vẩy quanh nửa thân dưới, liền ra khỏi thùng tắm vội vàng đi ra ngoài cửa.

“Xảy ra chuyện gì? Há?”

Lý Bảo Chương đến giày cũng chưa mang, một tay bắt lấy khăn lông, một tay mở cửa, một bên kêu lớn, nôn nóng đến độ biểu tình trên mặt cũng khác thường.

Mãi đến lúc hần nhìn thấy Châu Châu, biểu tình liền có vẻ cứng lại. Châu Châu đứng ở trong viện ngay trên bàn, che miệng như sợ hãi quá độ nhìn con hồ ly màu trắng ngay dưới bàn.

Nàng nghe được Lý Bảo Chương bên kia có động tĩnh, tự nhiên quay đầu tới xem, kết quả vừa thấy ngay ngăn cả người. Đôi mắt màu lục thông thả chớp chớp, ở dưới ánh trắng, làn da Châu Châu trắng đến độ giống như có thể phát quang.

Lý Bảo Chương nhìn chằm chằm hồ ly, nghe nói Thập lục hoàng tử đã làm mất một con hồ ly, hần là con này rồi, không biết nó vì cái gì lại tìm tới được nơi này, quan sát kỹ thì thấy màu lông nó có chút dơ, bụng lép xẹp, chỉ sợ này hai ngày cũng chưa tìm được đồ ăn.

Lý Bảo Chương suy nghĩ một hồi, xoay người đi vào phòng ngủ, hần có thói quen chuẩn bị trong phòng ngủ một chút điểm tâm, kỳ thật là vì Châu Châu mà chuẩn bị.

Châu Châu thích ăn đồ ngọt, đặc biệt thích ăn các món điểm tâm ngự trù trong cung làm, Lý Bảo Chương luôn nghĩ cách làm cho nàng lòng, rồi mới đặt ở phòng ngủ, chờ nàng đói bụng liền có thể trực tiếp lấy tới ăn.

Dần dà liền dưỡng thành thói quen, một đời này cũng không có chút thay đổi.

Hần cầm điểm tâm tới, đầu tiên là phát ra âm thanh khiến cho hồ ly kia chú ý, lại làm trò trước mặt đem nó chính bao điểm tâm hướng ra ngoài sân chuẩn bị vứt đi, quả nhiên hồ ly kua lập tức hướng tới chỗ điểm tâm chạy qua đó.

Hồ ly bị dẫn đi, Lý Bảo Chương mới nhìn Châu Châu hãy còn đứng ở trên bàn: “Xuống dưới đi.”

Châu Châu nắm tay buông xuống, a một tiếng, nàng vẫn là có chút bất an mà nhìn về phía hồ ly. Nó đang cắn xé kia bao điểm tâm, thoạt nhìn cực kỳ hung hãn.

“Mau xuống dưới, đợi lát nữa nói không chừng nó còn trở về.” Lý Bảo Chương thấy Châu Châu chậm chạp bắt động, liền thúc giục.

Châu Châu nghe xong lời này, vội vàng muốn từ trên bàn xuống dưới, nhưng chẳng biết nàng là quá sốt ruột hay bị cái gì, chân trượt một cái cứ nhiên sắp từ trên bàn té xuống. Lý Bảo Chương nhìn thấy một màn này, mắt hơi hơi tròn to, bước nhanh vọt qua đi, vươn tay tiếp Châu Châu.

“Phanh ——”

Châu Châu đề Lý Bảo Chương ở dưới thân, thật ra nàng không phải rất đau, chỉ là người bị nàng đè ở phía dưới - Lý Bảo Chương sắc mặt có chút thay đổi.

“Người có khỏe không?” Châu Châu vẻ mặt ngập nỗi xin lỗi mà nhìn Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương nhắm mắt, Châu Châu tuy rằng thoạt nhìn có vẻ gầy, nhưng thịt lại thật sự chắc. Hắn không những không tiếp được người, còn bị Châu Châu đè lên.... eo hắn .....

“Người nhanh đứng lên!” lời nói của Lý Bảo Chương cơ hồ như đang rít từ kẽ răng truyền tới.

Châu Châu nghe vậy vội vàng đứng lên, chỉ là lúc nàng đứng lên quần áo vô tình dính với chiếc khăn lông của Lý Bảo Chương rồi, thế là nàng vừa đứng lên, Lý Bảo Chương liền cảm thấy toàn thân bị gió thổi lạnh ngắt.

Châu Châu nhìn xuống y phục nàng rồi nhìn đến chiếc khăn lông đang nằm chơ chọi trên mặt đất, xong lại nhìn nhìn Lý Bảo Chương còn nằm trên đất chưa đứng lên. Nàng yên lặng nâng lên tay bưng kín miệng, đem tiếng thét chói tai gấp rút nuốt trở về.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Eo đau

**Edit + Beta: Winnie~Vuning**

Mặt Trời dần nhô cao ánh sáng từ từ bao phủ khắp mọi phương, Hoàng Thượng lúc này đang bận lâm triều, những thái giám hầu hạ hắn trong cung cũng nhàn nhã xuống dưới, mỗi người một câu chuyện mà nói chuyện.

Mấy cái tiểu thái giám trò chuyện một hồi liền nói tới trên người Lý Bảo Chương, bởi vì Lý Bảo Chương hôm nay không tới.

"Các người không biết đâu, hôm qua Lý công công đem eo lộng hồng rồi." Tổng Đức Hải nói xong liền cười xấu xa, đôi mắt tất cả mọi người ra vẻ trong lòng biết rõ ràng.

"Này ai không biết? Hoàng Thượng hôm nay cười rất lâu. Bất quá, Lý công công cũng giống chúng ta không phải đều cái kia bị "rót" sao, như thế nào còn có thể bị thương đến eo?" Một tiểu thái giám hỏi.

Tổng Đức Hải lắc đầu, đem vẻ mặt "Người chính là đồ nhà quê" nhìn tiểu thái giám, hắn quay trái quay phải nhìn nhìn, thấy không có ai, mới cúi đầu hạ giọng nói: "Người không hiểu đâu, thái giám như chúng ta ấy mà, cũng có biện pháp của thái giám, bằng không những vị lão thái giám kia sao lại một đám đều phải thành thân cưới vợ?" Hắn giờ tay ra khỏi tay áo rộng, quơ quơ: "Không có bảo bối kia, còn có tay nha."

Một thái giám nói: "Tổng Đức Hải, người thật là..."

Một thái giám khác cũng lập tức nói: "Không đúng, dùng tay cũng không nhất định sẽ thương đến eo."

Tổng Đức Hải hơi hơi mỉm cười, trong mắt lộ ra tia thần bí: "Các người đúng là, chỉ dùng tay sao mà đủ, lấy tay thay thế bảo bối kia, lại vì chân thật, đương nhiên còn muốn dùng eo cùng nhau động đó. Theo ta cảm thấy, có thể là Lý công công đem Mị Nô kia đặt trên, cho nên mới đem eo Lý công công động hồng luôn rồi." Hắn nói tới đây, nhìn không được cười thành tiếng: "Các người không biết, thời điểm đem qua lúc ta đi ngang, Lý công công nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, Mị Nô kia vẫn luôn miệng nói thực xin lỗi, việc này ngoài nàng ta còn có thể là do ai đem eo Lý công công lộng hồng chứ."

Sau mấy phen thảo luận, mấy tên tiểu thái giám đều cảm thấy kỳ quái, bọn họ cảm thấy chính mình như mới phá án xong, đồng thời đối với Lý Bảo Chương ở loại tình thần này thập phần khâm phục, khâm phục là khâm phục, nhưng so với tức phụ, bọn họ vẫn là lựa chọn eo.

Lý Bảo Chương chính là dạng mà người ta hay nói chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, bọn họ vẫn nên kiếm ít tiền về nhà làm ruộng vẫn hơn.

Bị người thảo luận - Lý Bảo Chương lúc này đang nằm ở trên giường, hắn sai Tổng Đức Hải cầm đến thuốc dán, vừa dán ở trên eo, thuốc dán kia có

hương vị thập phần khó nghe, giống hệt như là nước cống rãnh vậy. Châu Châu tuy tự nguyện ngồi cạnh bên Lý Bảo Chương, nhưng nàng cũng nhin không được mà bóp mũi, cả khuôn mặt toát lên vẻ khổ không thể tả.

Lý Bảo Chương sắc mặt cũng rất khó coi, hần trùng mắt nhìn nóc giường, một lát sau, lại xoay đầu nhìn chăm chăm Châu Châu, ánh mắt hần làm cho người ta sợ hãi, phảng phất như muốn đem Châu Châu ăn tươi nuốt sống. Châu Châu nhìn thấy, sợ tới mức co rụt lại, ủy khuất nói: "Ta thật sự không phải cố ý đâu."

Nàng thực sự không nặng, sao biết được sẽ đem eo hần eo đụng đến bị thương?

Khẳng định chính là do chính thân thể hần bị hư rồi.

"Từ ngày ngươi vào cung, ta một ngày an lành cũng không có." Lý Bảo Chương oán hận nói, hiện tại vết thương trên mặt thương hần còn chưa có khỏi hẳn, eo lại bị thương, chẳng lẽ Châu Châu thật đúng là khắc tinh của hần sao?

Không bằng bây giờ hần liền đem nàng giết luôn đi?

Châu Châu không biết Lý Bảo Chương có những suy nghĩ kia trong lòng, nàng mày ử mặt ê: "Là hồ ly kia sai, nếu nó không làm ta sợ, ta cũng sẽ không leo lên bàn."

Nàng nói xong lại nhìn Lý Bảo Chương: "Ta nhận lỗi, giờ ngươi muốn ta làm gì ta liền làm vậy cho ngươi, được không?"

Lý Bảo Chương híp híp mắt, bởi vì thuốc dán kia, hiện tại trên người thối hoắc, Châu Châu tuy rằng ngồi ở bên cạnh hần, nhưng đầu nàng cũng cố gắng ít quay sang phía hần, hơn phân nửa chắc là chán ghét được vị trên người hần mà.

"Vậy ngươi tới nằm bên cạnh ta đi." Lý Bảo Chương cắn môi dưới, môi hồng răng trắng, trên mặt lộ ra một nụ cười cực kỳ ấu trĩ. Nếu nàng không phải do chán ghét hương vị trên người mình, vậy thì cứ để nàng nằm bên cạnh, chỉ đơn giản như vậy, là có thể chinh nàng.

Châu Châu nghe yêu cầu này, quả nhiên thực không vui, cả khuôn mặt đều mau nhăn nhó biểu đạt sự cự tuyệt.

"Có thể đổi cái khác không?"

Lý Bảo Chương cực kì nghiêm túc nhìn nàng: "Ngươi nói thử xem?"

"Chính là vạn nhất ta nằm ngươi bên cạnh, đụng đến ngươi, ngược lại hại đến vết thương trên eo ngươi nặng hơn thì phải làm sao?" Châu Châu còn muốn giãy giụa thay đổi một chút, nhưng Lý Bảo Chương một chút cũng không cho nàng hy vọng, hần lạnh lùng cười: "Lại không phải đề ở trên người ta, sao sẽ đụng đến eo ta, mau lên đây."

Châu Châu đành phải thôi, nàng chậm chạp cời giày, chậm chạp bò lên trên giường, lúc chuẩn bị muốn nằm xuống, nàng rất mau bị huân hương gần như làm ngất đi rồi. Lý Bảo Chương tỏ ra vui sướng khi người gặp họa mà cười thành tiếng: "Còn không mau nằm xuống đi, ngươi không phải nói là nhận lỗi với ta sao? Không phải nói ta kêu làm gì sẽ làm đó sao?"

Châu Châu nghiêng đầu liếc hần một cái, ánh mắt thập phần u oán, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi nằm xuống, mới vừa nằm xuống nàng liền nhin không được bịt mũi lại.

Quả thực hôi đến không thể hô hấp!

Lý Bảo Chương thấy Châu Châu bóp mũi, lập tức vươn tay sang kéo tay nàng: "Không cần như vậy."

Nhưng khi hần kéo xuống, vừa buông tay Châu Châu ra, nàng liền rất nhanh lại nâng tay bịt lấy cái mũi, vài lần như vậy, Lý Bảo Chương dứt khoát đuổi tay đem tay Châu Châu nắm chặt trong lòng bàn tay không buông.

"Lý công công, tiểu nhân cho tới đưa com cho ngài."

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Tổng Đức Hải, hần không đợi Lý Bảo Chương nói chuyện, liền chính mình đẩy cửa, cửa mở, Tổng Đức Hải liền nhìn thấy Lý Bảo Chương cùng Châu Châu nằm song song nhau, mà Lý công công mặt này lúc nào cũng lạnh như băng của bọn họ lúc này lại đem tay tiểu nữ nhân chặt chẽ nắm ở lòng bàn tay, trên mặt còn mang theo một tia cười có phần hơi cổ quái.

Tổng Đức Hải bỗng chốc cảm thấy càng thêm khâm phục, Lý công công thật là chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, đều đã thương đến eo còn muốn làm lung tung, thật là hạc trong bầy gà, khó trách có thể tuổi trẻ như vậy đã lên làm thái giám tổng quản nội thị giám.

Lý Bảo Chương thấy kia Tổng Đức Hải cư nhiên cửa cũng không gõ liền vào tới, đang muốn phát hỏa, Châu Châu vội vàng cất tiếng. Cùng Lý Bảo Chương bất đồng, nàng thật mau bị ghen đã chết, nhìn thấy Tổng Đức Hải tới, vui vẻ đến không chịu được: "Tổng công công, có cái gì ăn vậy?"

Nàng vừa nói vừa muốn lướt qua Lý Bảo Chương xuống giường, nhưng Lý Bảo Chương còn nắm chặt tay nàng, Châu Châu rũ mắt nhìn Lý Bảo Chương, trong ánh mắt mang theo một phen khẩn cầu. Nàng là thật sự chịu không nổi hương vị trên người Lý Bảo Chương mà.

Nhưng một màn này dừng ở trước mắt Tổng Đức Hải, lại chính là Châu Châu liếc mắt đưa tình cùng Lý Bảo Chương, còn Lý Bảo Chương lại là lưu luyến không rời mà nắm tay Châu Châu.

Chắc chắn chắc, thật là một đôi nam nữ ngược cẩu.

Tổng Đức Hải tự đáy lòng nghĩ.

Lý Bảo Chương nhủ mi, vẫn là buông lỏng ra tay Châu Châu, Châu Châu vừa được tự do, sức chạy trốn so hồ ly hôm qua còn nhanh hơn, nàng vội vàng chạy đến trước Tổng Đức Hải, cười với hắn ta.

Tổng Đức Hải tuy rằng đã gặp qua Châu Châu, nhưng thấy nàng tươi cười, vẫn là nhìn không được ngay đại. Lý Bảo Chương quay đầu, liền nghiêng đầu nhìn sự tình bên kia, nhìn thấy Tổng Đức Hải nhìn Châu Châu đến phát ngốc, nặng nề ho khan một tiếng, một đợt ho khan lại động eo, đau đến nổi sắc mặt hắn trắng nhợt.

Tổng Đức Hải bị tiếng ho khan làm bừng tỉnh, vội vàng cúi đầu: "Hôm nay vì Lý công công bị thương đến eo, ta cố ý mang thêm theo hai chén canh lại đây, Châu Châu cô nương đợi lát nữa cũng có thể uống chung."

Châu Châu hoan hô một tiếng, nàng đặc biệt thích ăn canh. Nàng tiếp nhận hộp đồ ăn, mở ra vừa thấy, lại phát hiện Tổng Đức Hải mang canh đến là canh xương hầm Côn bố, nàng không thích uống canh có Côn bố chút nào.

Nàng cơ hồ không có do dự: "Ca ca, này canh đều cho người uống đó, ta không uống."

Tổng Đức Hải ở bên cạnh nghe được, nhìn không được nhìn chăm chăm Châu Châu. Không nghĩ tới vị Châu Châu cô nương này đối Lý Bảo Chương vẫn là một mảnh trung tâm, canh tốt như vậy lại không để chính mình, muốn để lại cho Lý Bảo Chương uống.

Lý Bảo Chương nghe Châu Châu không uống, liền trong lòng minh bạch đó là loại canh gì, Châu Châu chỉ duy có một loại canh không bao giờ uống, cho nên hắn cũng không có cự tuyệt.

"Người mang lại đây cho ta, ta chính mình uống không được." Hắn nói với đối Châu Châu, nói xong lời này, lại quay sang nói với Tổng Đức Hải: "Người còn không trở về phía trước hầu hạ, còn ngốc ngốc tại nơi này làm cái gì?"

"A, nô tài lập tức đi." Tổng Đức Hải vội vàng lưu, bất quá lúc hắn đi khỏi liền đem một mạch sự tình vừa chứng kiến nói cho mấy tiểu thái giám nghe, mấy cái thái giám kia lại trộm nói ra ngoài, một truyền mười truyền trăm, cuối cùng bọn thái giám đều ngầm kêu Lý Bảo Chương là mẫu đơn thái giám.

Vị thái giám đầu tiên chết dưới hoa mẫu đơn, thật là một chuyện hết sức ly kỳ. Nếu có một quyển sách sử chuyên dùng để viết về thái giám, vị thái giám mẫu đơn Lý Bảo Chương này chắc chắn sẽ nổi danh khắp phương.

.....

Châu Châu đem canh thật cẩn thận mà mang đến trước mặt Lý Bảo Chương, nhưng nàng phát hiện cũng không tốt lắm, Lý Bảo Chương đành nằm, như thế nào uống được? Nếu lấy cái muỗng dứt, canh kia nhất định sẽ đổ lên quần áo hắn.

"Như thế nào mới uống được đây?" Châu Châu có chút khó xử.

Lý Bảo Chương nhìn nàng, biểu tình bình tĩnh: "Người nói như thế nào uống sao?"

Châu Châu nghĩ nghĩ, biểu tình càng trở nên khó khăn, nàng không phải rất muốn chạm vào canh này, nhưng là Lý Bảo Chương muốn uống, eo hắn eo là do nàng làm đau, nàng hắn là nên phụ trách một chút mới đúng nhỉ.

Nghĩ đến đây, Châu Châu hoàn toàn thông suốt, nàng giữa đầu uống một hớp lớn, sau đó liền ở ngay môi Lý Bảo Chương ép xuống.

Đôi mắt Lý Bảo Chương lập tức vì kinh ngạc mà trừng lớn.

**19:20 - 07/03/19**

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng cũng viết xong một chương nữa ~~.

Bạn đang đọc truyện [Ngon Tinh] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 14: Ta đã thấy hết rồi

## Edit + Beta: Vuming

Nếu như kẻ thù của ngươi lại muốn trở nên thân thuộc với ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?

Lý Bảo Chương chỉ sững sờ trong khoảng thời gian một cái chớp mắt, liền quay mặt sang bên trốn đi, nhưng bởi vì trốn đến quá nhanh, lại đụng mạnh vào eo, đau đến độ mặt của Lý Bảo Chương trở nên vặn vẹo. Nốt ruồi chu sa đỏ phảng phất như nổi lên nhăn nhó, tựa như nhụy đóa hoa hồng, được tầng tầng lớp lớp cánh hoa bao bọc.

“Ngươi! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Lý Bảo Chương vắt vẻo ho nhẹ quá một hơi, hần trừng anha mắt mắt lạnh lẽo nhìn về phía Châu Châu, nhưng lại phát hiện Châu Châu đang phồng má, siêu giống sóc chuột, cặp mắt màu lục mang màu u buồn mờ lớn, tròn xoe, lại mang theo vài phần vô tội.

Lý Bảo Chương vốn dĩ đang muốn phát chột tất lửa, phảng phất như có người đem nước mát đến, từ da thịt đến tận xương tủy nhanh chóng đem lửa giận của hần triệt để dập tắt.

Lớn lên đáng yêu cho nên có thể muốn làm gì thì làm sao?

Lớn lên đáng yêu cho nên làm chuyện ngu xuẩn đều sẽ không bị ai mắng sao?

Lý Bảo Chương hiện tại cảm thấy những lời này có chút là đúng.

Châu Châu không hiểu Lý Bảo Chương đang suy nghĩ cái gì, nàng chỉ chỉ miệng mình, lúc này trong miệng nàng vẫn còn chứa cái thứ canh kia. Lý Bảo Chương đem ánh mắt cổ quái nhìn nàng, gương mặt thập phần lãnh đạm nói: “Ta không cần như vậy.”

Hần biểu tình lạnh lùng, ngữ khí lãnh đạm, nhưng lỗ tai lại thoáng đỏ như trộm đang tô điểm cho gương mặt hần.

Châu Châu nghe được Lý Bảo Chương nói như vậy, chỉ có thể gian nan đem trong miệng canh nuốt đi xuống, nàng thật sự là không thích hương vị Côn bố chút nào, uống xong nàng liền nhíu mày.

“Vậy ngươi muốn như thế nào đây?” Châu Châu cau mày hỏi.

“Ngươi lấy miếng vải lót ở dưới cằm ta, sua đó lấy miếng mớm là được.” Ngay từ đầu ý của Lý Bảo Chương chính là cái này, hần nào biết cái đồ ngốc này cư nhiên nghĩ rằng là khẩu đối khẩu. Hần mới thèm cùng nàng khẩu đối khẩu.

Nữ nhân không biết xấu hổ!

Lý Bảo Chương quan sát Châu Châu ánh mắt nhiều thêm vài phần suy đoán.

Nàng có phải thấy mình này một đời này đối với nàng không thể tốt, nên lại tới nịnh bợ mình? Nàng ta vẫn là nhân lúc còn sớm chết tâm đi, hần tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bao giờ tha thứ nàng, cũng sẽ không đối tốt với nàng.

*(Mình: còn là tuyệt đối×3 cơ đấy)*

Sau hồi lâu miên man suy nghĩ Lý Bảo Chương đã bị dứt uống xong canh, Châu Châu bị ánh mắt hần nhìn đến độ có chút không được tự nhiên, nàng cảm thấy ánh mắt Lý Bảo Chương có điểm kỳ quái, chẳng lẽ eo bị thương nên đầu óc cũng hư theo sao? Nàng vẫn là hy vọng Lý Bảo Chương không nên biến thành tên ngốc nha.

Hai người, một người nằm ở trên giường nằm, một người ngồi ở mép giường. Buổi chiều này thời gian có vẻ trôi khá chậm, Châu Châu chống đầu ngủ gà ngủ gật, Lý Bảo Chương nằm ở trên giường ngủ không được, hần đã thật lâu rồi chưa từng có thời gian nhân nhả ở giờ ngọ như thế này.

Hần liếc người đang ngồi ngủ - Châu Châu, nàng hôm nay đầu tóc là tự vấn ra, toàn bộ tóc đẹp được nàng tết thành từng bím tóc dài, nàng cũng rất ái mộ, còn ở bên viền cài một đóa hoàng hoa nhỏ nhắn.

Châu Châu không có trang sức, đóa tiểu hoa này là nàng ở trong sân chỗ góc tường hái xuống.

Đời trước, Lý Bảo Chương đem gần như toàn bộ tiền bạc của bản thân hàng tháng cho Châu Châu mua trang sức, phần nhỏ dư lại hần đều sẽ tiết kiệm, hần cảm thấy về sau chờ khi hần tuổi tác lớn, được thả ra khỏi cung, hần có thể dựa số bạc này mau cái cửa hàng, vậy thì cũng có thể nuôi sống Châu Châu.

Hiện tại lại nghĩ đến, Châu Châu vứt bỏ hần cũng là có nguyên nhân, trên đời này có ai là không ham mê vinh hoa phú quý? Những điều gần có thể cho Châu Châu quá hữu hạn, mà những vị hoàng tử kia, tùy tùy tiện tiện liền có thể lấy ra mấy chục cái rương trang sức xinh đẹp cho nàng.

Châu Châu khẽ nghiêng đầu, bởi vì tay không chống đỡ được sức nặng đầu, gạt một cái rồi bâng hoàng tỉnh giấc. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, đối với ánh mắt kì lạ của Lý Bảo Chương, nàng thông thả chớp mắt, lộ ra một nụ cười.

Lý Bảo Chương sững sờ, liền lập tức chuyển hướng nhìn.

Nhưng không bao lâu, hần lại đem Châu Châu đang chuẩn bị ngủ đánh thức.

Lý Bảo Chương ánh mắt có chút lập loè, gương mặt ửng đỏ, hần nâng tay đặt ở bên môi, nặng nề mà ho một tiếng, “Châu Châu!”

Châu Châu đột nhiên mở mắt ra, ý thức còn chưa thanh tỉnh, nhưng đã cất lên lời nói: “Làm sao vậy?”

Lý Bảo Chương liếc nhìn nàng một cái, điều chỉnh tâm trạng, hần nhấp môi dưới, cau mày, bộ dáng tựa hồ thập phần thống khổ rồi rầu. Cái dạng này của hần lọt vào tầm mắt Châu Châu, Châu Châu cho rằng eo hần lại đau, vội vàng hỏi: “Eo người có phải lại đau? Cái kia được còn một chút, muốn bôi không?”

“Không.....” Lý Bảo Chương nhắm mắt.

“Người muốn làm gì vậy?” Châu Châu khó hiểu mà nhìn hần.

“Ta muốn thay quần áo.” Lý Bảo Chương gian nan nói ra, mặt đã hoàn toàn đỏ lên. Mà người ngồi ở mép giường - Châu Châu đầu tiên là chớp hạ mắt, theo sau là quay mặt đi, nàng rừ mắt xuống: “Muốn thay quần áo như thế nào?”

Lý Bảo Chương bị thương, không có cách nào tự mình xuống giường.

“Người đỡ ta xuống giường.” Lý Bảo Chương nói.

“Người cho là người có thể tự mình đứng thay sao? Có thể té ngã không?” Châu Châu suy nghĩ một lúc: “Nếu không thì cứ ở trên giường trực tiếp thay đi?”

Nàng lại nghĩ nghĩ, quyết định nói thêm một câu: “Dù sao thì ta đêm qua cũng thấy hết rồi.”

Lý Bảo Chương lập tức mặt từ hồng biến thành đen, hần cảm tức nhìn Châu Châu.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nghẹn khuất nam chính của ta rồi.

**15:29 - 15/03/19**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 15: Ngát

**Edit + Beta: Vuming**

Rốt cuộc, cuối cùng Lý Bảo Chương vẫn phải gắng gượng, cầm chiếc gậy gộc chống thân thể như sắp đổ của bản thân đi đến nhà xí, chỉ là lúc trở về, sắc mặt càng thêm khó coi. Hần nằm hồi lâu trên giường khi, coi Châu Châu như không khí vô hình.

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương không thèm nhìn đến mình, duỗi tay nhẹ nhàng chạm đến cánh tay của Lý Bảo Chương đang đặt xuôi bên người. Tay Lý Bảo Chương phi thường thon dài, móng tay gọn gàng sạch sẽ, màu sắc bóng loáng mượt mà, nhìn vào đó làm người ta tưởng chừng như đôi tay ấy có thể biến ra từng viên trân châu. Lý Bảo Chương hạ mi, nhanh chóng rút tay, giống như hành động của Châu Châu là mãnh thú đe dọa.

“Người tức giận à?” Châu Châu khó hiểu hỏi. “Nhưng ta cũng cho người xem, ta không chiếm tiện nghi của người mà.”

Nàng suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chắc là Lý Bảo Chương khó ở là do nàng đã xem hết thân thể hần.

Hần vì lý do gì mà để ý đến thân thể của hần như vậy chứ? Châu Châu tuy rằng biết thái giám là nam nhân đã bị thiến đi, nhưng nàng cũng chưa từng xem qua thân thể của nam nhân khác, càng không thể biết thân thể thái giám là bộ dạng gì, tuy rằng đêm qua nàng không cẩn thận nhìn thấy hết của Lý Bảo Chương, nhưng nàng cũng không có phát hiện Lý Bảo Chương là thái giám giả.

Lý Bảo Chương nghe Châu Châu nói, tức giận đến mức một câu cũng không thốt nên lời. Hần là một thiếu niên chính trực, một trương môi hồng răng trắng mặt lúc này dần dần đỏ lên, tựa như xuân ý tràn đầy bị nhiễm hồng hoa. Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương cười vô tội: “Cùng lắm thì ta nhận lỗi với người, nếu không nữa thì, người muốn nhìn nơi nào của ta, ta đều cho người xem, người đừng nóng giận nữa.”

“Ai..... Ai..... Muốn xem người! Người, cái đồ không biết xấu hổ!” Lý Bảo Chương tức giận nói lắp: “Ta đây mới không nghĩ xem người! Người cho rằng người là ai?”

Châu Châu thấy hần đột nhiên kích động, sợ hần lại đụng đến eo, vội vàng nói: “Người đừng nóng giận, ta không cho người xem, không cho người xem! Ta tuyệt đối sẽ không cho người xem!”

Lý Bảo Chương nghe vậy càng tức giận: “Ngươi có ý tứ gì? Ngươi muốn cho ai xem? Ngươi không cho ta xem là muốn để cho người nào xem?”

Lúc này Châu Châu là thật ngây ngẩn cả người, nàng nói cho Lý Bảo Chương xem người nàg, Lý Bảo Chương tức giận, nàng nói không cho Lý Bảo Chương xem nữa, Lý Bảo Chương càng thêm tức giận, nhìn hấn bây giờ giống như đang muốn từ trên giường nhảy dựng lên đánh nàng một trận

Châu Châu bất đắc dĩ thờ dài, “Thôi bỏ đi, chỉ cần ngươi dưỡng thương thật tốt, lúc đó ngươi muốn nhìn liễn cho ngươi nhìn, không muốn thì không nhìn, được chưa?”

Lý Bảo Chương oán hận trừng mắt nhìn Châu Châu một cái, liễn xoay mặt đi.

Châu Châu cảm thấy nàng vẫn nên thông cảm cho Lý Bảo Chương, dù sao thì hấn Lý Bảo Chương đã là một thái giám, giờ lại còn bị thương, vết thương này cũng là do nàng hấn mới phải chịu, hấn là phải nên nhường hấn, quan tâm hấn mới đúng nhĩ.

Đang lúc Châu Châu suy nghĩ xem nên đối đãi với Lý Bảo Chương như thế nào, bên ngoài có tiếng ồn ào nổi lên. Ánh mắt Lý Bảo Chương có chút biến đổi, nhưng rất nhanh đã trở về như cũ. Châu Châu lúc này vẫn chưa kịp phản ứng, Lý Bảo Chương đã nói: “Thập lục hoàng tử tới, ngươi muốn đi ra ngoài nhìn xem không?”

Khi hấn nói lời này lại gắt gao nhìn chăm chăm Châu Châu, ánh mắt hấn làm Châu Châu thấy hoảng sợ. Lý Bảo Chương chăm chú nhìn, nơi đáy mắt hiện ra vài phần hung ác nham hiểm.

Thanh âm bên ngoài càng lúc càng lớn, lớn đến mức Châu Châu ngồi trong gian phòng đã nghe được tiếng Lương Thiệu Ngôn ngoài kia. Nàng ngó đầu nhìn ra bên ngoài, xong quay lại nhìn Lý Bảo Chương: “Ta đi ra ngoài một chút.” Nàng nói lời này biểu tình có chút thật cẩn thận.

Lý Bảo Chương cong môi, bộ dáng hấn bây giờ chính là kiểu ngoài cười trong không cười, cực kì bức người.

Châu Châu đứng lên, có chút bất an nhìn Lý Bảo Chương: “Ta sẽ về nhanh lắm.”

Nàng chỉ ra ngoài một lúc, hấn hấn sẽ không sao đâu nhĩ? Châu Châu hiện tại cảm thấy Lý Bảo Chương giống như tiểu hải tử, có chút ấu trĩ, cũng có chút dính người. ....

Châu Châu xoay người bước về phía cửa phòng, đi ra khỏi cửa phòng, nàng liền lập tức đem cửa phòng đóng lại.

Trong viện quả nhiên người người đứng đầy, trong đó người được vây quanh chính là Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn. Lương Thiệu Ngôn hôm nay trong tay cầm một chiếc quạt xếp, hấn nhìn thấy Châu Châu, liền cười tủm tỉm, lắc lắc cây quạt cầm trong tay: “Tiểu hồ ly, đi thôi, cùng ta đi ra ngoài chơi đi.” Hấn nói xong lời này, chợt dừng lại: “Tóc ngươi. ....”

Hấn ngừng đầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Châu Châu, cuối cùng tầm mắt lại về tới trên tóc nàng.

Lương Thiệu Ngôn bước nhanh lên trước, để sát vào đầu nhìn kỹ đoá hoa đại nhỏ màu trắng được Châu Châu cài lên tóc, liền cười ra tiếng: “Ngươi mang đây là cái gì? Bên mỹ nhân đều mang mẫu đơn, thược dược, chính là mấy loại hoa ung dung quý phái, mà ngươi sao lại mang cái loại hoa đại như vậy?” Hấn nói xong liền duỗi tay đem đoá hoa nhỏ tùy tiện ném xuống đất: “Hoa này quá bình thường, không cần cũng được. Ta đưa ngươi đi tìm trang sức, chỗ mẫu hậu ta khẳng định có rất nhiều chiếc ngươi không dùng, ta đem cho ngươi.”

Châu Châu hạ tầm mắt nhìn hoa bị Lương Thiệu Ngôn tùy tay vứt trên mặt đất, nàng cắn môi: “Ta không cần đồ vật của ngươi.”

Lương Thiệu Ngôn khẽ làm ra động tác xòe, hấn chớp chớp mắt, lại duỗi tay ra ngoáy ngoáy lỗ tai, tựa như có chút hoài nghi thính lực bản thân: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Ta nói ta không cần đồ vật ngươi cho, còn có, ta hôm qua đã thấy hồ ly của ngươi, nó chạy đến trong viện này, nếu ngươi muốn tìm đến nó, phòng chừng dọc theo cái sân này tìm chung quanh, có lẽ có thể tìm được.”

Lương Thiệu Ngôn sắc mặt lạnh xuống, hấn đem cây quạt xếp lại, thanh âm lớn do bản lề đập vào nhau dọa đến Châu Châu nhảy dựng: “Ai cùng ngươi nói về chuyện hồ ly? Ngươi rõ ràng là biết, ta đường đường là Thập lục hoàng tử, ngươi chỉ là cái Mị Nô nhỏ, ta muốn đem đồ của mẫu hậu tặng cho ngươi, ngươi cứ nhiên nói không cần, ai cho ngươi cái mặt này?”

Nói tới đây, Lương Thiệu Ngôn nâng tay lên, động tác này của hấn làm Châu Châu vội chạy lùi về sau tìm chỗ trốn, nàng mới vừa trốn liền nghe được tiếng cửa mở từ đằng sau.

Lý Bảo Chương duỗi tay đỡ lấy thân thể Châu Châu, mặt hấn lạnh lùng không chút biểu tình nhìn về phía Lương Thiệu Ngôn, sau đó hành lễ, “Nô tài Lý Bảo Chương bái kiến Thập lục hoàng tử.”

Hấn làm động tác quỳ xuống làm Châu Châu cả kinh, nàng lập tức liền muốn đi đến đỡ Lý Bảo Chương, nhưng là Lý Bảo Chương lại lôi kéo nàng cùng nhau quỳ xuống: “Châu Châu, nhanh chóng hành lễ với Thập lục hoàng tử.”

“Lý Bảo Chương?” Lương Thiệu Ngôn nhấn lại mi: “Ngươi sao lại ở chỗ này? Ngươi không ở trước mặt phụ hoàng ta hầu hạ, ngược lại còn ở chỗ này lười biếng?”



Lý Bảo Chương đáp lời bình tĩnh, ánh mắt gọn sóng bất kinh: “Hồi thập lục hoàng tử, Hoàng Thượng cố ý phê chuẩn cho nô tài một ngày tịnh dưỡng.”

“Người nha, chỉ là một tên nô tài nhưng thật ra cũng rất ghê gớm.” Lương Thiệu Ngôn cười lạnh một tiếng, hần nhìn Lý Bảo Chương quỳ song song cùng Châu Châu, thấy bọn họ tay cứ nhiên còn dặt ở bên nhau, tức khắc cảm thấy không thú vị, hần hừ lạnh một tiếng, bọn họ đây là chàng có tình thiếp có ý, chính mình lại thành gây đánh uyên ương? Hôm qua nàng tránh ở phía sau Ngọc Thịnh công chúa, cự hần với ngàn dặm ở ngoài, hôm nay liền cam tâm tình nguyện đi theo cái tên thái giám chết bầm này?

Tiểu hồ ly thật sự là không biết nhìn hàng, lại chọn đi theo tên thái giám Lý Bảo Chương, để xem nàng về sau có khóc lóc cầu đến chỗ mình cầu ở lại hay không. Nếu thực sự khi đó nàng lại cầu lại đây, hần định là phải hảo hảo nhục nhả nàng, sau đó đem nàng đuổi ra khỏi cung.

Lương Thiệu Ngôn xoay người trực tiếp rời đi, hần mang theo người mới vừa rời khỏi cửa viện vừa, Lý Bảo Chương liền ngã xuống.

**20:54 - 21/03/19**

- - - - -

Lời của Mìng: lại có chuyện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

## Chương 16: Ai là phu thê với người?

**Edit + Beta: Vuming**

Hôm sau, Lý Bảo Chương vẫn phải lên diện hầu hạ Hoàng thượng, chỉ có điều vốn dĩ sắc mặt hần đã rất trắng, giờ đây vì bị thương lại càng thêm vẻ không chút huyết sắc.

Châu Châu ghé vào trên giường nhìn hần, lúc này sắc trời còn chưa tờ, nàng là bị động tĩnh Lý Bảo Chương gây ra làm bừng tỉnh, trong mắt còn nồng đậm ý muốn ngủ: "Eo người thật sự không có việc gì sao?"

Hôm qua thời điểm hần ngã xuống muốn hù chết nàng luôn rồi, nhưng may mắn chính hần vẫn dùng tay chống được, cuối cùng là do nàng diu hần trở lại trên giường.

"Không có việc gì." Lý Bảo Chương nhìn bản thân trong gương, suy nghĩ, sau đó lấy ra hộp phấn khẽ đánh lên mặt mới làm sắc mặt hơi chút hồng nhuận thêm.

Trước khi đi, Lý Bảo Chương nhìn qua Châu Châu một lần: "Người hôm nay đừng đi ra ngoài."

Châu Châu nhìn hần, gật đầu.

Lý Bảo Chương nhìn thấy hai tiểu thái giám nâng kiệu đã đứng chờ sẵn ở cửa viện, trong đó một người là Tống Đức Hải. Tống Đức Hải vừa thấy Lý Bảo Chương liền lộ ra bộ diện lấy lòng mà tươi cười, kính cẩn: "Tiểu nhân bái kiến Lý công công."

Lý Bảo Chương liếc hần một cái, không đáp lại, mà là trực tiếp bước lên cỗ kiệu. Tống Đức Hải khẽ nuốt nước miếng, hôm qua hần không gõ cửa đã xông vào phòng Lý Bảo Chương, sợ là Lý Bảo Chương nhớ kỹ việc này.

Lương đế khi nhìn thấy đến Lý Bảo Chương, khẽ cười hỏi hần: "Thương tích của người thế nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài đã khá hơn nhiều." Lý Bảo Chương lấy Long bào giúp Lương đế mặc vào.

Lương đế ngó một tiếng: "Vậy thì tốt, đúng rồi, tiểu nha đầu kia của người vẫn còn ở người kia trong viện?" Hần cười cười: "Hôm qua Ngọc Thịnh lại đây, nói là cùng với nha đầu kia có duyên, trăm nói này, tiểu nha đầu kia chỉ có mình, cả ngày ngây ngốc trong viện nhỏ, không bằng để nàng ta đến chỗ Ngọc Thịnh hầu hạ. Ban ngày hầu hạ, buổi tối vẫn trở về trong viện người, như vậy cả hai người các người đều có thể lấy bạc tiêu hàng tháng bạc."

Lần trước Lương Thiệu Ngôn lại đây muốn người, lương đế không đồng ý, chủ yếu xuất phát từ một suy nghĩ. Lương Thiệu Ngôn nói như vậy nhưng vẫn chỉ là thiếu niên, năm nay mới mười lăm, nếu để hần còn trẻ đã trầm mê trong sắc dục, hần không phải chuyện tốt, dễ dàng hồng mắt thân thể, lại nhìn Lý Bảo Chương, mới gần gần mấy ngày, eo đã bị thương. Nhưng Ngọc Thịnh lại khác nha, Ngọc Thịnh là phận nữ, hơn nữa hần từ trước đến nay luôn sùng ái nữ nhi này, Ngọc Thịnh bất quá là muốn Lý Bảo Chương để nha đầu kia đến chỗ nàng, cũng không phải đại sự gì.

"Lý Bảo Chương, người cảm thấy ý như thế nào?" Lương đế cười tùm tùm nhìn Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương lúc này trong lòng đã rõ ràng, việc này hần Lương đế đã quyết định tốt: "Nô tài cảm ơn Hoàng Thượng cùng Ngọc Thịnh công chúa đổi

Châu Châu thường thức."

"Lát nữa trước khi ngời mang nàng ta đến cung của Ngọc Thịnh, nhớ nói trước một chút quy củ."

"Tuân mệnh."

Lương đế đi vào triều sớm, Lý Bảo Chương liền trở về trong viện, lúc hắn trở về nhìn thấy Châu Châu đang ở trong viện chải đầu, chắc là nàng vừa mới dậy. Châu Châu thấy Lý Bảo Chương, có chút kinh ngạc, "Hôm nay trở về sớm như vậy?" Nàng nhìn Lý Bảo Chương, đột nhiên đứng lên: "Vẫn là eo ngời không được, Hoàng Thượng để ngời trở về nghỉ ngơi?"

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu, "Ngời đợi lát nữa đi đến chỗ Đại công chúa hầu hạ, Hoàng Thượng để ngời qua đó làm cung nữ, mỗi tháng sẽ có bạc lấy."

"A?" Châu Châu có chút ngốc, "Để ta đi đương cung nữ."

- - - - -

Trong điện Dịch Hoa.

Ngọc Thịnh công chúa ngồi ngay ngắn ở trước gương, phía sau cung nữ đang vì nàng trang điểm, chiếc lược bằng ngà nhẹ nhàng chải trên mái tóc đen hắc như mực từ trên xuống. Lúc này, có một tiểu cung nữ cúi đầu từ ngoài điện đi đến, nàng đứng ở phía sau Ngọc Thịnh công chúa, cung kính bẩm báo: "Công chúa, Lý công công đem Châu Châu cô nương đưa lại đây."

"Lý công công? Lý Bảo Chương sao?" Ngọc Thịnh công chúa nâng mắt, từ trong gương lười nhác nhìn tiểu cung nữ kia một cái.

Tiểu cung nữ trả lời: "Dạ."

Sau đó nàng hạ mắt, giọng nói khẽ khàng cất lên: "Đem bọn họ mời tới."

Tiểu cung nữ nghe được lời này, vui đầu càng thêm thấp: "Công chúa, Lý công công nói ngự tiền còn có rất nhiều chuyện gấp nên đã đi trước."

Ngọc Thịnh công chúa hí hí mắt, "Ồ?" Thần sắc có chút biến hóa, nhưng cuối cùng chỉ nói: "Thôi, đem Châu Châu mang vào đi."

Châu Châu từ ngoài điện tiến vào, quỳ trên mặt đất hành lễ, đây là do Lý Bảo Chương cố ý dặn dò nàng: "Nô tỳ Châu Châu bái kiến Ngọc Thịnh công chúa."

Sau khi nàng nói xong cũng không dám ngẩng đầu, một lát sau, nàng nghe được tiếng bước chân. Một đôi hài thêu Thanh Loan điều xuất hiện trước tầm mắt Châu Châu: "Châu Châu, hôm qua còn gọi ta là tỷ tỷ, sao hôm nay đã khách khí kêu ta là Ngọc Thịnh công chúa?"

Một đôi tay đỡ lấy Châu Châu cánh tay, đem nàng kéo lên.

Châu Châu liền thấy một gương mặt, quả không hổ với câu quốc sắc thiên hương để hình dung. Ngọc Thịnh công chúa hôm nay chưa điểm hoa lửa, giảm bớt một phần nữ tử kiều mị, nhưng thoát nhìn càng thêm tươi mát tự nhiên.

"Tỷ tỷ." Châu Châu lộ ra nụ cười, trên má má lúm đồng tiền liền hiện ra.

Ngọc Thịnh công chúa nhìn thấy, nhìn không được duỗi tay chọc chọc, "Ngời đó, sao lại đáng yêu vậy chứ." Nàng tiện đà lôi kéo tay Châu Châu, cẩn thận đánh giá điểm trang của Châu Châu hôm nay, "Ngời hiện tại nếu là người trong cung ta, cũng không thể ăn mặc tùy ý như vậy."

Ngọc Thịnh công chúa gọi tới hai cung nữ: "Các ngời mang Châu Châu đi xuống trang điểm một phen, hết thấy phục chế trang điểm toàn án bổn cung đại cung nữ mà trang điểm."

Phải biết rằng cung điện Ngọc Thịnh công chúa chỉ hơn ba mươi cung nữ, cũng chỉ có hai đại cung nữ, trong đó có một vị vẫn là người công chúa sủng ái nhất - Trích Tinh.

Hai cung nữ phụng mệnh giúp Châu Châu cải tạo trước tiên mang Châu Châu đi tắm thay quần áo, thúi Châu Châu mặc hiện tại chính là y phục bình thường của cung nữ, cung nữ trong hoàng cung Lương Quốc chia làm nhiều loại, y phục cung nữ thông thường là màu tím, địa vị càng cao, nhan sắc càng sâu, loại đại cung nữ giống Trích Tinh, màu sắc nàng mặc chính là thâm tử sắc, mà Châu Châu trước đó mặc màu tím nhạt.

Hai cái cung nữ kia cũng đem kiểu tóc đặc trưng cho người Hồ của Châu Châu đổi thành kiểu tóc của hán nữ kiểu tóc đơn ốc tán, tán gian cố định bằng chiếc trâm bạch ngọc. Châu Châu khi trở lại trước mặt Ngọc Thịnh công chúa, Ngọc Thịnh công chúa nhìn nhìn trang điểm hiện tại của Châu Châu, cuối cùng cũng lộ ra một chút ý cười: "Hiện tại mới tính là điểm trang. Châu Châu hẳn là chưa dùng bữa đúng không, lại đây bồi ta cùng nhau nào."

Châu Châu trở thành tì nữ bên cạnh Ngọc Thịnh công chúa nhưng ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng chưa làm. Cả ngày đều lạc bởi công chúa chơi đùa. Cung điện của Ngọc Thịnh công chúa không phải cái sân nhỏ nhỏ kia của Lý Bảo Chương có thể so sánh, Châu Châu một cả ngày đều cảm thấy như đang mơ, bên cạnh có một mỹ nhân ôn nhu, chính mình lại có thêm một đồng đồ ăn ngon.

Ban đêm khi Châu Châu trở về viện Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương còn chưa về đến, nàng liền chủ động đi đun nước. Châu Châu tắm gội được một

nửa, liền nghe được bên ngoài có tiếng vang, nàng tưởng là Lý Bảo Chương đã trở lại, liền gọi một tiếng ca ca. Một lát sau, nàng mới nghe được thanh âm của Lý Bảo Chương so với người nam tử thường ngày kia thanh âm có phần bén nhọn hơn.

"Làm sao vậy?"

Châu Châu nhanh chóng tắm gội, đến lúc nàng mặc xong quần áo đi ra ngoài, lại phát hiện Lý Bảo Chương đang ở một gian phòng trống trước kia trải giường chiếu.

"Đây là đang làm cái gì?" Châu Châu đứng ở cửa, nhìn Lý Bảo Chương nhanh chóng trải giường trải mền. Hắn động tác không ngừng, thanh âm lãnh đạm: "Về sau hai chúng ta tách ra ngủ."

Châu Châu sững sốt, nàng bước vào: "Vì sao? Chúng ta không phải phu thê à?"

Nàng nói một tiếng phu thê đem động tác của Lý Bảo Chương đánh gãy, mền trong tay Lý Bảo Chương trực tiếp rơi xuống trên mặt đất, hắn quay đầu nhìn Châu Châu, thần sắc phức tạp, cuối cùng ánh mắt chỉ gian cảm xúc hóa thành tức giận: "Ai là phu thê với ngươi? Thiếu hướng trên mặt thiếp vàng."

Hắn khom lưng đem mền nhặt lên, vãi cái quái xong, lại đi trên giường trải đệm sạch: "Về sau đây là phòng của ngươi, chưa hết khi không được ta cho phép, ngươi không thể tiến vào phòng ta nửa bước."

Châu Châu không hiểu vì sao mới ngắn ngủn một ngày, Lý Bảo Chương đã đối xử với nàng lạnh lùng đến vậy, nàng còn đang muốn đuổi theo hỏi rõ, Lý Bảo Chương lại trực tiếp ra cửa, trở về phòng hắn, Châu Châu đuổi theo đi, lại phát hiện hắn "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Châu Châu nhìn cửa cấm, cắn môi dưới, đành phải giơ giọng nói: "Ta giúp ngươi đun nước rồi, ngươi có thể trực tiếp đi tắm sạch."

Bất quá lời nàng nói ra lại không được đáp lại.

Châu Châu đang định xoay người chuẩn bị đi về phòng mình, cửa phòng Lý Bảo Chương đột nhiên lại mở.

Lý Bảo Chương đứng ở bên trong cánh cửa, trong tay dẫn theo một cái tay nải, ánh mắt thực lãnh: "Đồ vật của ngươi?" Châu Châu mới vừa gật đầu, Lý Bảo Chương liền đem tay nải ném tới trong lòng Châu Châu, sau đó lại xoay người đóng cửa, động tác của hắn liền mạch lưu loát, một chút tạm dừng cũng không mang theo.

Châu Châu ôm tay nải, đây là một bộ y phục cung khác của nàng, bên trong còn có một chút trang sức, là Ngọc Thịnh công chúa thưởng cho. Nàng vốn đang chuẩn bị đưa Lý Bảo Chương xem, nào biết hắn căn bản không nghĩ cho nàng.

Châu Châu khe khẽ thở dài, ôm tay nải trở về phòng mình.

**15:55 - 30/03/19**

- - - - -

[Mình~ ta là kẻ kì lạ, bị đốc thúc sẽ không muốn làm, không đốc thúc lại càng không làm. Haizzzzz, thật sâu muộn ~~~~]

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 17: Vô sự bất an cần

**Edit + Beta: Vuming**

Nửa đêm, Lý Bảo Chương đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, thanh âm kia trực tiếp đem hắn bừng tỉnh, một đêm hắn vốn dĩ liền ngủ không yên. Lý Bảo Chương ngồi dậy, phát hiện thanh âm là từ cách vách truyền đến, vội vàng đứng lên, hắn mới vừa mở cửa, một thân thể mềm mại liền vọt vào trong lòng ngực hắn.

Châu Châu sắc mặt trắng bệch, ôm Lý Bảo Chương như thể dù có chết cũng không buông tay, "Ca ca, gian phòng kia có lão gián!"

Lý Bảo Chương muốn kéo Châu Châu ra để đi xem, nhưng hắn vừa định gỡ tay Châu Châu, Châu Châu liền trực tiếp khóc thét một tiếng, tiện đà nước nở lên. Nước mắt nàng tới cũng thực nhanh, đem Lý Bảo Chương cấp trấn trụ: "Ta không cần ngủ một mình, con gián kia vừa mới bò lên tay ta kia, hức hức." Châu Châu vừa nói vừa hướng tới lồng ngực Lý Bảo Chương ôm chặt, làm cho hai người dính chặt nhau, nàng tựa hồ mới an tâm một ít.

Trong viện im ắng, cây cối dưới ánh trăng đầu hạ chiếu rọi bóng dáng lơ mơ, giống một con cự sư nằm trên mặt đất.

Lý Bảo Chương thần sắc có chút xấu hổ, hắn xoa mày, miễn cưỡng nói: "Ta đến gian phòng kia ngủ, ngươi ngủ ở chỗ này đi." Khi hắn ngủ chỉ mặc chiếc

áo đơn, Châu Châu ôm hân như vậy, thật sự hơi thân cận quá, hân không cần dùng sức hô hấp, vẫn có thể ngửi được mùi hương trên người đối phương, hương vị này hoàn toàn khác với mùi hương trên người nam nhân. (+==~+=)~

"Không, không được, vạn nhất con gián kia lại đến thì làm sao đây?" Châu Châu ngược mặt lên, bởi vì khóc, cặp mắt lục kia ướt đẫm, trên mặt còn vương nước mắt.

"Ta đi giết chết nó." Lý Bảo Chương suy nghĩ một hồi: "Đánh chết nó được chưa, ngươi không cần sợ nữa."

Cái biện pháp này miễn cưỡng làm Châu Châu đồng ý, chỉ là Lý Bảo Chương cầm gậy gộc đi cái kia phòng tìm thật lâu, cũng chưa tìm được gián, Châu Châu chưa thấy được con gián đó chết thẳng căng lòng không yên, căn bản không muốn ngủ một mình, cho nên cuối cùng vẫn là biến thành hai người cùng nhau ngủ. Bởi vì Châu Châu nói cánh tay của nàng bị gián bò lên, Lý Bảo Chương còn nấu nước cho nàng tắm gội một lần nữa.

Đại khái là do bị lão thử dọa sợ, Châu Châu lần này cùng Lý Bảo Chương ngủ, nàng còn hận không thể đem mình nhập vào người Lý Bảo Chương. Nàng rúc trong lòng ngực Lý Bảo Chương, nếu là Lý Bảo Chương muốn đẩy nàng ra, nàng trực tiếp nước mắt lưng tròng nhìn Lý Bảo Chương, mấy lần như vậy, Lý Bảo Chương cũng không có biện pháp, chỉ có thể để Châu Châu ôm hân ngủ.

Châu Châu đem mặt dán vào chỗ cổ Lý Bảo Chương, chớp mũi còn ngửi được hương bồ kết trên người đối phương.

Hôm nay, hai cung nữ thay quần áo cho nàng rất tò mò, hỏi Châu Châu rất nhiều vấn đề, các nàng đều biết Châu Châu là dợ Lý Bảo Chương từ ngoài cung mua về, còn cười nói bọn họ là đôi phu thê nô tài trẻ nhất trong cung này. Châu Châu cũng là mới biết được, nguyên lai chính mình là được Lý Bảo Chương từ chỗ Hoàng Thượng cầu ban thưởng, hơn nữa nàng vẫn là do Lý Bảo Chương tự mình chọn.

"Ca ca." Châu Châu nhỏ giọng gọi Lý Bảo Chương một tiếng.

Lý Bảo Chương nhíu mày: "Đừng nói chuyện."

"Được." Châu Châu an tĩnh một hồi, lại nói, "Hình như có cái gì đó đẩy ta....."

Lý Bảo Chương đột nhiên ho khụ khụ, hân nhìn lên trần nói: "Ngươi nói vậy gì đó, ngươi có ngủ hay không? Không ngủ thì trở về gian phòng kia đi." Mặt hân hồng hồng, khẽ xê dịch eo.

Chiều uy hiếp này quả nhiên đã làm Châu Châu ngoan ngoãn cầm miệng.

Cầm miệng là cầm miệng, nhưng nàng vẫn không ngủ. Châu Châu giống người chết đuối, gặt gao mà ôm Lý Bảo Chương, thời điểm hai người đi ngủ đều chỉ mặc lớp áo đơn bạc, Châu Châu áo đơn còn không mặc đúng, lộ ra một mảng lớn da thịt, bên trong tiêu y phục dây lưng đều xem đến rõ ràng.

Lý Bảo Chương cũng không thể ngủ, tâm này tâm tình hân thập phần phức tạp, đã cảm thấy chính mình không tiền, lại cảm thấy Châu Châu thủ đoạn quá cao, nhưng nghĩ lại, rốt cuộc là đối phương thủ đoạn cao, hay bản thân ngày càng vô dụng đi?

Bên ngoài an tĩnh, chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang, trong phòng an tĩnh, chỉ nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đặn.

Lý Bảo Chương mở to mắt nhìn màn, không có một chút buồn ngủ nào, người trong lòng ngực phảng phất đã ngủ rồi, chỉ là hân chỉ cần dịch ra bên ngoài một chút, thân thể đối phương liền sẽ càng thêm sát vào, Lý Bảo Chương đành phải thôi. Hân vốn định tra tấn trả thù đối phương, nhưng hiện tại mọi chuyện xảy ra đều ngoài dự kiến của hân mất rồi.

"Ca ca." Trong lòng ngực người đột nhiên nói, nàng hân là vậy cực kỳ, thanh âm mơ mơ màng màng: "Ngươi còn chưa ngủ sao?"

Lý Bảo Chương nghe được giọng Châu Châu, phản ứng đầu tiên là xoa đầu nàng hai cái: "Ngủ, đừng nói chuyện."

Làm xong này động tác, thân thể hân bỗng cứng đờ, có chút thói quen thật như là đã khắc vào trong xương cốt hân.

Châu Châu lại hệt như chú gà con vừa nở tìm được mẹ, mặt hướng vào lòng ngực Lý Bảo Chương, ngủ rồi.

.....

Lúc Lý Bảo Chương tỉnh dậy, Châu Châu cũng từ trên giường bò lên.

Nàng ngồi quỳ ở trên giường, về mặt còn chưa ngủ tỉnh. Lý Bảo Chương liếc nhìn nàng một cái: "Sao lại không tiếp tục ngủ?"

Châu Châu lắc đầu: "Ta muốn đi qua chỗ tỷ tỷ, không thể ngủ quá muộn." Nói xong cái này, nàng rồi lại ngã xuống. Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, lắc đầu đi ra ngoài.

Chờ Châu Châu lại tỉnh lại đã là lúc mặt trời lên cao, sợ tới mức nàng chạy nhanh mặc quần áo rửa mặt rồi vội hướng Dịch Hoa điện đi. Ngọc Thịnh công chúa lúc này đã dùng xong bữa sáng, nàng thấy Châu Châu sắc mặt trắng bệch vào tới, liền cười một tiếng: "Tối rồi? Dùng đồ ăn sáng không? Nếu thích, ta cho người để lại, mau tới ăn."

Châu Châu cúi đầu, căn bản không dám nhìn Ngọc Thịnh công chúa, "Thực xin lỗi, tỷ tỷ, muội đến chậm."

Ngọc Thịnh công chúa khẽ cười một tiếng, dứt khoát tiến lên kéo tay Châu Châu qua, "Đã tới chậm, tất nhiên sẽ phạt ngươi, nhưng ngươi trước tiên nên dùng xong đồ ăn sáng."

Châu Châu ở dưới ánh mắt Ngọc Thịnh công chúa dùng xong đồ ăn sáng, nàng không có nhận thấy được một điều, các cung nữ bên cạnh đã thay đổi ánh mắt. Hạp cung đều biết tính tình Ngọc Thịnh công chúa. Nàng đối đãi nô tài không chút nương tay, mà lúc này cổ tình đối tốt với một Mị Nô, còn trực tiếp cùng Mị Nô kia xưng hô tỷ muội, thật sự là không thể tưởng tượng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Ngọc Thịnh công chúa liền dắt Châu Châu đi đến Ngự Hoa Viên, vốn dĩ nàng chuẩn bị vẽ tranh, mà Châu Châu còn là đối tượng nàng định vẽ. Châu Châu trước nay không làm người mẫu, nghe thấy yêu cầu này, thập phần co quắp bất an, tay chân cũng không biết để như thế nào mới tốt. Ngọc Thịnh công chúa nhìn thấy, dứt khoát tự mình bày ra tư thế làm mẫu cho Châu Châu xem.

Các nàng hiện tại ở Tây Nam đình của Ngự Hoa Viên hóng gió, đình hóng gió bốn phía đều trồng đầy hoa mẫu đơn, hoa mẫu đơn này toàn bộ đều là chủng loại không dễ thấy ở ngoài cung, tùy tiện lấy một chậu đều mang giá trị hoàng kim, nhưng là ở chỗ này, nhiều đến không xuể. Ngọc Thịnh công chúa yêu thích mẫu đơn, trong cung thợ trồng mẫu đơn hoa có tới hai mươi người, ngày đêm chiếu cố tới số hoa mẫu đơn này. Phía tây đình hóng gió là hồ nhân tạo, nước đều là từ ngoài dẫn tới. Giữa hồ nhân tạo có một cái núi giả, núi giả kia huyệt khẩu rất nhiều, trong hồ đường cảm lý thường tránh ở bên trong.

Ngọc Thịnh công chúa muốn vẽ tranh, thủ hạ bọn thái giám lập tức chuyển đồ vật đến, không chỉ có như thế, bọn họ còn nâng một trương giường mỹ nhân lại đây.

"Châu Châu, ngươi giống như ta lại nơi này nằm như vậy là được." Ngọc Thịnh công chúa nằm nghiêng bên giường mỹ nhân, một tay cầm chiếc quạt tròn hình mẫu đơn. Nói rồi nàng đứng dậy, kéo Châu Châu nằm xuống. Nàng thấy Châu Châu tóc mai quá mức đơn giản, liền đem tơ vàng khảm hồng mã não bộ điều trên đầu mình lấy xuống dưới, nghiêng nghiêng cắm vào mái tóc đen mượt của Châu Châu, lại đem quạt trong tay đưa cho nàng.

Châu Châu chỉ có thể học bộ dáng nằm ban nãy của Ngọc Thịnh công chúa, nhưng trước mắt bao người, nàng nằm nghiêng, còn bị Ngọc Thịnh công chúa họa lại, nàng vẫn không nhịn được mặt đỏ, còn trộm cầm cây quạt che mặt. Ngọc Thịnh công chúa thấy, lại cũng không ngăn cản, chỉ dốc lòng vẽ tranh.

Họa xong, thân thể Châu Châu cũng cứng đờ không động được, cách đó không xa một đám người tiến tới.

"Đại hoàng tử, vẽ thật đẹp." Một giọng nam nhân trầm thấp dễ nghe vang lên.

Ngọc Thịnh công chúa nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn rõ người tới, cong cong môi, "Cửu hoàng đệ tới Ngự Hoa Viên ngắm hoa?"

Nguyên lai người đến là Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ hôm nay mặc một kiện tuyết sắc cẩm y, bên hông là đai lưng màu xanh đen một churong khoan, trên đai lưng treo ngọc bội song cá diên châu, một thân eo thon chân dài. Lương Quang Vũ có thể trở thành người trong mộng của toàn bộ nữ tử xuân khuê ở kinh thành, đều có nguyên nhân cả.

"Chỉ là đi ngang qua, thấy đại hoàng tử tại đây, liền lại đây nhìn xem."

Lương Quang Vũ điềm điềm cười nói.

Ngọc Thịnh công chúa một lần nữa quay lại đầu, nàng hướng mắt về Châu Châu, lại bắt đầu vẽ tranh, "Ngươi cảm thấy này người trong bức họa đẹp sao?"

Lương Quang Vũ nghe vậy nghiêm túc mà nhìn: "Tỷ bà che nửa mặt hoa, đại hoàng tử họa lại càng thêm tinh vi."

"Hỏi ngươi người có đẹp hay không, ngươi vượt nịnh nọt làm cái gì?" Ngọc Thịnh công chúa nâng mí mắt liếc nhìn Lương Quang Vũ một cái, nhưng bên môi vẫn lộ ra ý cười.

Lương Quang Vũ cười không ngừng không nói, căn bản không trả lời vấn đề Ngọc Thịnh công chúa đặt ra.

Mà Ngọc Thịnh công chúa họa rất cuộc cũng vẽ xong rồi, nàng gọi Châu Châu lại, đáng thương thay cho Châu Châu nằm trên giường mỹ nhân hơn một canh giờ, toàn thân cứng đờ không thể dậy. Lương Quang Vũ nhìn thấy, liền nhìn mắt Ngọc Thịnh công chúa, nào biết nàng cũng đang nhìn hắn, môi đỏ khẽ động, thanh âm rất thấp, "Muốn đỡ liền qua đó đi."

Lương Quang Vũ mỉm cười nhìn lại, "Không dám cùng đại hoàng tử đoạt người."

Ngọc Thịnh công chúa nghe được lời này, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nàng nhìn chăm chăm Lương Quang Vũ, sau một lát, hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nhưng thật ra rất thông minh." Nàng nói xong liền chính mình đi đỡ Châu Châu, mà Lương Quang Vũ lúc này lùi lại phía sau, nói: "Ta còn có việc, không quấy rầy Đại hoàng tử nữa."

-----

Tác giả có lời muốn nói: Các người nói xem mục đích của Ngọc Thịnh rốt cuộc là gì đây?

Mình~ đừng giận mấy ngày qua ta đã bỏ bê truyện nhé! Lần đầu ta đăng một lúc hai chương liền hơn 4000 chữ đấy! ≡

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Ma Kính chi hảo

**Edit+Beta: Vuming**

Hoàng cung sau giờ Ngọ là thời điểm an tĩnh nhất, đến cả tiếng ve kêu cũng không có. Cung nhân trước đó đã sớm đem bọn ve trên cây la hét một lưới bắt hết, nếu lại có nữa, thì nó vừa phát ra một thanh âm là bị bắt ngay. Các vị chủ tử không thích sau giờ Ngọ có âm thanh ồn ã, các cung nhân đành phải cực lực làm hoàng cung an tĩnh.

Lương Thiệu Ngôn nằm ở trên giường, không biết là do nóng, hay là do thứ gì mà hần cứ lăn qua lộn lại ngủ không được, cuối cùng đành bò dậy. Thái giám canh giữ ở mép giường vội vàng quỳ trên mặt đất: "Thập lục hoàng tử?"

Lương Thiệu Ngôn xốc lên màn giường màu yên hà, vớ cũng chưa mang vào đã trực tiếp xuống giường, làm tiểu thái giám hoảng sợ, vẻ mặt trắng nhợt: "Thập lục hoàng tử, còn chưa mang vớ đâu."

"Trời nóng như vậy, còn có thể đông lạnh bốn hoàng tử hay sao?"

Lương Thiệu Ngôn quay đầu lại tức giận mắng, một gương mặt tuấn tú tràn đầy tức giận: "Ngươi, đi hỏi thăm xem Mị Nô kia có phải vẫn còn ở điện của Đại công chúa không."

Lương Thiệu Ngôn qua mấy ngày mới biết được Lương đế đem Châu Châu thưởng cho Ngọc Thịnh công chúa làm cung nữ, lúc hần biết được tin tức này tức giận quăng bệ chén trên tay đang cầm. Tuổi tác hần vẫn còn nhỏ, là nhi tử nhỏ nhất của Hoàng Hậu, mười lăm năm qua chưa gì hần muốn mà không chiếm được, nào biết Mị Nô kia năm lần bảy lượt làm hần mất mặt.

Lại nói nếu như nàng ta là nô tài của Lý Bảo Chương, hiện tại sao có thể đem thưởng cho Đại hoàng tử chứ?

Nhưng điều làm Lương Thiệu Ngôn tức giận nhất vẫn là phản ứng của Châu Châu, nghe nói nàng cùng Ngọc Thịnh công chúa ở chung thập phần hòa hợp, Ngọc Thịnh công chúa cũng sửa luôn tính cách vốn có, nhận một cái Mị Nô làm muội muội, lại đối những thân hoàng muội của nàng còn tốt hơn nhiều.

Tiểu thái giám đội nắng đi ra ngoài dò hỏi, trở về vừa bẩm báo được mấy chữ đã bị Lương Thiệu Ngôn đá cho một cái. Lương Thiệu Ngôn biết Châu Châu vẫn còn ở trong điện Dịch Hoa tâm tình càng thêm không ổn, vốn dĩ giờ Ngọ đã nóng bức, nay khó ngủ càng thêm khó ngủ hơn.

So sánh với Lương Thiệu Ngôn đang táo bạo, lúc này Châu Châu ngủ rất tốt, rất sáng khoái, nàng ngủ ở trên giường Ngọc Thịnh công chúa, mép giường còn có chỗ đặt khối băng để giải nhiệt. Khối băng này được trữ từ đông đến hạ, thường được cấp vào ngày hè, nhưng khối băng giữ được nửa năm, tan đi không ít, nên không phải vị chủ tử nào cũng có thể dùng.

Ngọc Thịnh công chúa vẫn chưa ngủ trưa, nàng mặc thường phục, tóc chưa vấn, ngồi trên giường cạnh cửa sổ đọc sách, chỉ là kia phiên thư động tác là nhẹ lại càng nhẹ, lúc cung nữ mang canh hạt sen ướp lạnh giải nhiệt tiến vào, nàng còn dùng ánh mắt ý bảo đối phương tay chân nhẹ nhàng lại.

Cung nữ đưa hạt sen ướp lạnh mau chóng lui ra ngoài, nàng vừa đi ra ngoài liền nhìn không được cùng cung nữ bên ngoài nói: "Công chúa sợ làm Châu Châu tỉnh, canh kia đưa tới cũng không uống." Nàng nói đến điều này, chợt thở dài, nhìn về phía Trích Tinh bên kia: "Trích Tinh tỷ tỷ, công chúa đang muốn làm gì vậy?"

Thật sự quá khác thường, nếu công chúa là một vị nam tử, đem Mị Nô này sủng lên trời cũng được, các nàng cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, nhưng công chúa của các nàng lại chỉ là một nữ nhân không hơn không kém, một thân nữ nhân sao lại muốn đi sủng một nữ nhân khác?

Hay là Mị Nô này rất có địa vị?

Trích Tinh ôm kiếm, gương mặt thanh tú mang theo vài phần biểu tình sâu không lường được: "Các người lại đi quản chủ tử muốn cái gì làm cái gì sao? Các người chỉ cần làm tốt bốn phận thuộc về bản thân là được."

Cung nữ đành phải thôi nói, đi đến phòng bếp chuẩn bị lại hai chén sen ướp lạnh mới, nếu là Châu Châu tỉnh, nàng và công chúa đều có thể uống, nếu chỉ có một chén, công chúa nhất định sẽ đem phần nàng nhường cho Châu Châu mất.

Cung nữ trong điện Dịch Hoa không thể nào đoán nổi tâm tư của chủ tử mình, thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn cũng không nghĩ ra. Hần căn bản không thể lý giải được người cùng mình đoạt tiểu hồ ly kia lại là một nữ nhân, còn là Hoàng tử của hần, nếu là Cửu hoàng huynh Lương Quang Vũ muốn

đoạt thì chẳng nói làm gì, nam nhân tranh nữ nhân là chuyện bình thường không thể bình thường hơn. Hắn còn nghe nói Ngọc Thịnh công chúa còn đem Châu Châu sủng đến không chịu được, càng thấy khó hiểu.

"Các người nói, hoàng tử này của ta là mấy có ý tứ gì?" Lương Thiệu Ngôn ngủ không được, dứt khoát đem mấy tiểu thái giám chính mình dùng thuận tay toàn bộ gọi vào tới trước mặt: "Nữ nhân sủng nữ nhân, tự cổ chí kim ta chưa từng nghe qua chuyện này."

Một cái tiểu thái giám, trước hết nói: "Có lẽ là Đại công chúa thấy Châu Châu cô nương đáng yêu."

Lương Thiệu Ngôn hừ lạnh một tiếng, "Đáng yêu có thể dùng đến loại chiêu cổ đó ư?" Nếu là Đại hoàng tử lớn hơn vài tuổi, hẳn nhất định phải hoài nghi Châu Châu có phải là do Đại hoàng tử sinh hạ hay không đây.

Có tiểu thái giám lại nhìn nhìn tả hữu người, thật cẩn thận nói: "Thập lục hoàng tử, đại công chúa vẫn luôn chưa gả, có thể hay không là....."

Tiểu thái giám một lời nói không dám nói xong, nhưng Lương Thiệu Ngôn lại nghe được rành mạch, hắn chọn hạ mi, lại chớp chớp mắt, "Người là nói nàng có Ma Kính chi hảo?"

Lương Thiệu Ngôn nói xong mặt liền biến sắc, cũng không biết hắn nghĩ tới cái gì, sắc mặt càng thêm phần cổ quái, hắn nhìn mấy tên tiểu thái giám kia: "Lời bốn hoàng tử nói ra hôm nay, các người cũng không thể truyền ra ngoài, đồng thời đi nhìn chăm chăm Dịch Hoa điện cho ta, nhìn xem lời nói của ta ban này liệu có phải sự thật."

Nếu là Ngọc Thịnh công chúa thực sự có Ma Kính chi hảo, hắn sẽ phá được "án tử" vì sao nàng vẫn luôn chưa gả đi.

Lương Thiệu Ngôn là người không thể im lặng, hắn tự giác phát hiện đại sự, liền trực tiếp đi tìm Lương Quang Vũ. Lương Quang Vũ đang ở thư phòng luyện tự, bị Lương Thiệu Ngôn cấp vọt tiến vào.

"Cửu ca, có việc lớn rồi." Lương Thiệu Ngôn gọi vội chạy vào.

Lương Quang Vũ không vội bắt mạch chậm rãi viết xong nét bút cuối cùng: "Chuyện gì?"

Ấn trên bàn, bút tẩu long xà tự nhảy vọt trên giấy.

Lương Thiệu Ngôn không nói nên lời, hắn há miệng thờ đốc, nhưng vẫn xoay đóng lại cửa, lúc này hắn mới bước nhanh đi đến bên cạnh Lương Quang Vũ, vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng mà nói: "Người biết Đại hoàng tử là cái kia sao?" Lương Thiệu Ngôn vươn hai tay, dán ở bên nhau, ma xát vài cái.

Lương Quang Vũ nhìn liếc mắt một cái, lại hạ mi: "Là cái gì?"

"Ài." Lương Thiệu Ngôn gấp đến độ kêu một tiếng, hắn nhấp môi dưới, vẻ mặt muốn nói nhưng lại không dám nói.

Lương Quang Vũ buông bút, thông thả ung dung nhìn hắn, gượng mặt tuấn mỹ treo nụ cười nhẹ, "Thiệu Ngôn, người rốt cuộc muốn nói cái gì? Nếu không nói, đừng quấy rầy ta luyện tự."

"Cửu ca, Đại hoàng tử....." Lương Thiệu Ngôn một khuôn mặt đều gấp thành một đoàn: "Đại hoàng tử nàng có thể là có Ma Kính chi hảo!"

Lương Quang Vũ trong ánh mắt toát ra vài phần kinh ngạc: "Thiệu Ngôn, người vì sao lại nói như vậy?"

Lương Thiệu Ngôn bắt tay nắm thành quyền, đặt ở bên môi, vẻ mặt không biết mở miệng như thế nào, một lát sau, hắn thở dài: "Cửu ca, người cảm thấy Đại hoàng tử giống nữ tử tâm thường sao? Nữ tử người ta liệu có người nào đến hai mươi lăm tuổi còn không chịu gả chồng không?"

"Người chỉ bởi vì cái này cho rằng Đại hoàng tử có Ma Kính chi hảo?" Lương Quang Vũ lắc đầu, tựa hồ không muốn bởi lương Thiệu Ngôn liều đi xuông. Hắn xoay người sang chỗ khác, nhưng bị Lương Thiệu Ngôn kéo lấy, "Cửu ca, ta đương nhiên không phải bởi vì điểm này, người còn nhớ rõ ta lần trước ta có nhận sai tiểu hồ ly Mị Nô kia không? Hiện tại nàng ở chkhx của Đại hoàng tử, nghe nói các nàng hiện tại còn cùng ăn cùng ngủ!"

Nói đến bốn chữ cuối, Lương Thiệu Ngôn quả thực là lòng đầy căm phẫn.

Lương Quang Vũ nghe vậy, đầu tiên là liếc nhìn Lương Thiệu Ngôn một cái, sau đó không nhìn xuống, cười lên tiếng.

"Người cảm thấy Đại hoàng tử cùng Châu Châu là một đôi?"

Lương Thiệu Ngôn đôi chút: "Không, là Đại hoàng tử coi trọng Châu Châu, Châu Châu ngại với cường quyền, không thể không cùng Đại hoàng tử ở bên nhau." Hắn nói tới đây, đập mạnh lên bàn: "Loại chuyện này không thể ở phát sinh tain trong cung, ta nhất định phải ngăn cản!"

Lương Quang Vũ chỉ cảm thấy buồn cười: "Nếu thật như người nói, Châu Châu bởi vì Đại hoàng tử thân phận cao quý nên cùng nàng ta ở bên nhau, người sẽ có biện pháp nào ngăn cản đây? Huống hồ sao người biết nàng có bị cưỡng bách hay không?"

Lương Quang Vũ chỉ đơn giản dùng hai vấn đề đem Lương Thiệu Ngôn hỏi đến ngốc luôn, nhưng là hắn cũng chỉ sững sốt một chút, thực mau liền nói: "Phụ hoàng sẽ không cho Đại hoàng tử thích nữ nhân, không thể."

Lương Quang Vũ ngô một tiếng, không hề rằng.

Lương Thiệu Ngôn mắt trông mong nhìn Lương Quang Vũ: "Cứu ca, người giúp ta nghĩ biện pháp đi."

"Người vì sao lại muốn nhọc lòng về việc này?" Lương Quang Vũ hỏi lại, "Việc này cùng người hình như đâu có cái gì quan hệ đâu?"

"Ta....." Lúc này Lương Thiệu Ngôn quả thật là thật nói không ra lời, Ngọc Thịnh công chúa tuy là nói tỷ tỷ cùng mẫu thân với hắn, nhưng Ngọc Thịnh công chúa có Ma Kính chi hạo, cũng không tới lượt đệ đệ như hắn nhọc lòng, còn hắn tại sao đột nhiên lại quan tâm tới việc này?

"Người có phải thích Châu Châu hay không?" Lương Quang Vũ trong ánh mắt hơi mang ý cười.

"Ta mới không có!" Lương Thiệu Ngôn phản ứng đầu tiên chính là phản bác lại: "Ai sẽ thích một nha đầu thối không biết tốt xấu chứ."

"Vậy người quản làm gì." Lương Quang Vũ một lần nữa cầm lấy bút, hắn tuyệt bút vung lên, ở trên giấy Tuyên Thành viết lên một chữ "Giải". Lương Thiệu Ngôn thấy Lương Quang Vũ không muốn lại đề ý đến hắn, chỉ có thể gục xuống đầu rồi đi.

Khi Lương Thiệu Ngôn rời đi rồi, Lương Quang Vũ mới ngược mắt nhìn ra bên ngoài một lượt. Lúc này ánh nắng nóng hổi, nung đến nỗi muốn biến mặt đất thành cái bếp lò, cách đó không xa là mái cung điện phản xạ tới ánh sáng lóa mắt người nhìn. Mới gần gần mấy ngày như vậy, kinh thành lại như là một đêm vào hạ.

17:44 - 050419

- -----Ming-----

Có ai đoán được Ma Kính chi hạo là gì không nè???

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18-2: Ma Kính chi hạo (2)

**Edit + Beta: Vuming**

Dịch Hoa trong điện.

Châu Châu trở mình, giãy giữa tỉnh dậy tức trong cơn mơ ngủ. Nàng mới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một thân hắc ảnh đang ngồi ở mép giường, nhìn kỹ lại, thì ra người đó là Ngọc Thịnh công chúa.

"Tỉnh? Nóng không? Nếu không đi tắm gội trước?" Ngọc Thịnh công chúa ôn nhu nói với Châu Châu.

Châu Châu từ trên giường bò dậy, nàng ngồi trên giường, một lần tóc đen rũ xuống sau người tựa thác nước, một vài sợi còn lại vô tình rũ ở hai bên má. Có lẽ là bởi vì độ tuổi mới chớm, Châu Châu hai má có chút thịt hơi cao cao, mà lúc này bởi vì nàng mới vô duyên vô cớ tỉnh dậy, hai má liền mang theo điểm hồng nhạt, có vẻ càng thêm đáng yêu mấy phần.

"Được." Châu Châu xuống giường, có cung nữ đến bởi nàng đi tắm.

Trích tỉnh đến bên cạnh Ngọc Thịnh công chúa: "Công chúa."

Tầm mắt Ngọc Thịnh khẽ động, trong mắt ba quang liễm diễm: "Sự tỉnh ra sao?"

"Tín tức đã được truyền ra."

"Vậy thì tốt."

.....

Thời điểm Châu Châu tắm gội chỉ thích ở một mình, hai cung nữ được phái tới đứng ở sau bình phong nói chuyện phiếm, các nàng ta cũng không thêm đề ý việc Châu Châu đang ở đây, bởi vì các nàng biết Châu Châu là người dễ ở chung:

"Người nghe nói gì chưa? Huỳnh mỹ nhân vừa đánh chết một ma ma."

"Có việc này ư? Vì sao vậy?"

"Nghe nói là có cung nữ của Huỳnh mỹ nhân xuất cung tặng đồ vật cho phụ mẫu của Huỳnh mỹ nhân, lúc trở về bị ma ma làm khó dễ, người cũng biết



mà, cung nhân ra vào đều phải kiểm tra thân thể, mấy ma ma kiểm tra đó cũng phải cho họ chút bạc mới dễ dàng, nếu không họ chẳng để người sống tốt. Mà cung nữ kia liền trực tiếp một mạch cáo trạng với Huỳnh mỹ nhân, Huỳnh mỹ nhân liền.....”

“Ai, Huỳnh mỹ nhân lớn lên xinh đẹp như thế, nhưng tâm nhưng thật tàn nhẫn.” Kia cung nữ nói được một nửa, hướng về người sau bình phong nhìn thoáng qua: “Châu Châu, còn muốn nước nữa không?”

Châu Châu từ trong nước ngẩng mặt lên, nơi nàng lớn lên là một làng chài, từ nhỏ nàng đã thích ngâm mình ở trong nước, cho nên khi tắm gội thường xuyên ngập mặt xuống nước.

“Không cần, cảm ơn hai vị tỷ tỷ.” Làn da trắng mịn của Châu Châu mang theo vẻ ướt át, cknf có chút bọt từ chỗ trán của nàng chảy xuống tới xương quai xanh.

Cung nữ thu hồi ánh mắt: “Bất quá đánh chết một cái ma ma, Hoàng Thượng khẳng định là sẽ không quan tâm”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng chỉ sợ có biết cũng bỏ qua, chúng ta là mệnh nô tài, tùy tiện chết đi thì có sao. Lần trước, Thập lục hoàng tử đánh Lý công công, ngay trước mặt Hoàng Thượng mặt, Lý công công cũng chỉ có thể chịu.

Châu Châu đột nhiên nghe được tên Lý Bảo Chương, lộ cộc một chút lại từ trong nước xông ra. Đôi tay nàng vịn ở thành thùng tắm, một mái tóc đen giống như rắn nước dán ở trên tấm lưng tuyết trắng

“Các người đang nói đến Lý Bảo Chương?”

Châu Châu vừa nói ra, hai cung nữ kia liền cười.

“Châu Châu, người quả nhiên đối với tên của tướng công thật là miễn cảm nha, chúng ta chỉ nói tới Lý công công, người liền khẩn trương hể hể.”

“Đúng vậy.” Một cái cung nữ từ sau bình phong vươn đầu: “Châu Châu, người cùng Lý công công buổi tối làm cái gì?”

Buổi tối?

Châu Châu suy nghĩ hạ, “Không có làm cái gì, chỉ ngủ.”

Ngủ!

Hai cái cung nữ liếc nhau, nụ cười trên mặt có vài phần cổ quái, “Các người ngủ cùng nhau sao?”

“Àn.”

“Thiên a.” Một cái cung nữ hét lên một tiếng, mặt nàng lập tức hồng thắm. Nàng còn trực tiếp chạy đến bên cạnh Châu Châu, trong mắt ánh lên tia mạo hiểm: “Cùng nhau ngủ như thế nào?”

Châu Châu bị nàng sợ tới mức muốn trốn đi: “Thì..... thì ôm cùng nhau ngủ thôi.”

Con gián đáng ghét kia vẫn chưa tìm ra được, Châu Châu liền liều chết ăn vạ ở giường Lý Bảo Chương không chịu đi, buổi tối còn mạnh mẽ đòi Lý Bảo Chương ôm nàng ngủ. Huống hồ trên người Lý Bảo Chương còn có vẻ mát lạnh, lúc ngủ dựa gần không nóng ngược lại còn cảm thấy mát mẻ, trên người hắn cũng không có mùi lạ, chỉ có hương bồ kết nhàn nhạt.

“Oa.” Cái kia cung nữ cảm thán một tiếng, nàng ngẩng đầu, ánh mắt không biết nhìn đến đâu: “Kỳ thật Lý công công là nam nhân lớn lên đẹp nhất ta từng thấy, nhưng đáng tiếc, lại là thái giám. Nếu hắn không phải thái giám sẽ thật tốt nha.”

Một cung nữ khác cười cười lên tiếng, “Nếu không phải thái giám, người sẽ gặp được sao? Huống hồ hắn là người của Châu Châu rồi, người nhưng đừng ở trước mặt Châu Châu nói bậy. Nếu lỡ làm công chúa tức giận, người sẽ phạt người quý hành lang ngay giờ ngo đó.”

Cung nữ kia vừa nghe, lập tức nhìn về phía Châu Châu, Châu Châu lắc lắc đầu: “Ta cái gì cũng chưa nghe được.”

“Châu Châu tốt nhất.” Nói rồi nàng ta vươn tay ở véo nhẹ trên má Châu Châu, véo xong, phát hiện cảm xúc cực kì tốt, mềm mềm trắng trắng, thật là làm người ta muốn hạ tay lần nữa mà, nhưng không may Châu Châu vội vàng né tránh.

Châu Châu bồi Ngọc Thịnh công chúa dùng xong bữa tối mới có thể trở về viện của Lý Bảo Chương, mà Lý Bảo Chương thông thường phải chờ tới khi trăng lên đầu canh liêu mới có thể trở về, cho nên Châu Châu luôn tính toán thời gian đun nước cho Lý Bảo Chương tắm gội.

Tối nay, Châu Châu mới vừa tắm gội xong đang nằm ở trên giường, Lý Bảo Chương ít nhất còn có nửa canh giờ mới có thể trở về. Nàng nhìn chăm chăm màn phát ngọc, đột nhiên cửa truyền đến một tiếng dị động. Châu Châu sững sốt, lúc này động tĩnh nơi cửa lại trở nên lớn hơn, nàng liền từ màn vươn đầu, nhìn ra, nàng thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Lương Thiệu Ngôn đang đứng ở cửa trông mắt nàng.

Hắn ta hôm nay mặc một kiện y phục đồ thẩm thêh bạch hạc, giữa trán mang tuyết sắc khảm ngọc ngạch mang, tóc dài được bới cao, buộc gợn bằng

một sợi dây mảnh. Lương Thiệu Ngôn thấy Châu Châu đã nhìn thấy hắn, đôi mắt hơi nhú lại, nhếch môi, biểu tình trên mặt tỏ ra tà khí.

“Tiểu hồ ly, chúng ta lại gặp mặt, thật khéo.”

Lương Thiệu Ngôn xông vào nhà người khác, còn nói cái gì khéo với không, thật là sự không biết xấu hổ của hắn đã đạt đến cực điểm. Châu Châu bị hắn dọa ngây người một chút, mới nói: “Thập lục hoàng tử, sao người lại tới đây?”

“Người nói đi?” Lương Thiệu Ngôn từng bước từng bước một hướng về phía Châu Châu đi tới. Châu Châu thấy thế, liền có ý định xuống giường chạy trốn, đối với nàng mà nói, Lương Thiệu Ngôn chính là một tiểu ma vương không hơn không kém, hắn cố tình làm vậy, da mặt lại rất dày, thích làm cái gì sẽ làm cái đó.

Bất quá Châu Châu mới vừa xuống giường, đã bị Lương Thiệu Ngôn gắt gao dùng tay chế trụ. Hắn nắm chặt cánh tay Châu Châu, thấy nàng còn giãy giụa, dứt khoát đem người kéo lên trên giường, dùng thân thể đè nặng. Châu Châu bị hành động này của hắn làm phát ghen, không nói lên lời.

“Người chạy cái gì mà chạy! Ta lại không chuẩn bị đối phó với người!”

Lương Thiệu Ngôn tỏ ra tức giận, hắn tuy rằng không có cung nữ bên người hầu hạ, nhưng lại nói cung nữ muốn được hầu hạ hắn nhiều đếm không xuể.

Châu Châu cắn cắn môi, kinh hãi: “Người người..... Người muốn thế nào đây?”

Lương Thiệu Ngôn dùng ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Châu Châu, “Ta chính là lại đây để hỏi người.....”

Nói đến này, hắn ngừng một chút, phảng phất như lời kẻ tiếp nếu nói ra sẽ có điểm vô pháp. Lương Thiệu Ngôn nhú mày, suy nghĩ, vẫn là nên hỏi rõ: “Người cùng Hoàng tử của ta hiện tại đã đi đến bước nào?”

Ban ngày, sau khi Lương Thiệu Ngôn tự nhận là chính hắn suy đoán không sai, cả trái tim đều không thể khống chế, nơi lồng ngực tựa như có một con mèo, nó đem tim hắn trở thành món đồ chơi, cào bên trái một cái lại cào bên phải một cái. Hơn nữa, sau khi hắn cho rằng Ngọc Thịnh công chúa thích Châu Châu, suy nghĩ liền trở nên lung tung rối loạn, tận lúc trăng lên cao, hắn vẫn không thể dừng được, nên chỉ có thể trực tiếp đến nơi này hỏi rõ ràng.

Hắn cảm thấy nếu hắn hỏi không rõ ràng ra, hắn căn bản ngủ không được.

Châu Châu bị Lương Thiệu Ngôn hỏi đến phát ngốc: “Cái gì?”

“Chính là.....” Lương Thiệu Ngôn hít sâu một hơi: “Hoàng tử có côi y phục của người không? Có sờ người không?”

Châu Châu chớp mắt, lắc lắc đầu.

Lương Thiệu Ngôn sừng sốt, không dám tin, nhìn Châu Châu, thanh âm bất thường: “Sao có thể!”

Hắn lại nhìn chằm chằm Châu Châu với vẻ hoài nghi: “Người không cần gạt ta, ta đây là đang cứu người, người biết chưa?”

Ở trong mắt Lương Thiệu Ngôn trong mắt, Ngọc Thịnh công chúa tính tình hư đốn, tính cách lại kém, còn không chịu xuất giá, thật không đúng tí nào, nếu nàng là thân muội của hắn, hắn đã sớm giáo huấn nàng một phen từ lâu.

Châu Châu chỉ cảm thấy những điều Lương Thiệu Ngôn nói thật sự không đạo lý, nàng vươn tay tưởng đẩy Lương Thiệu Ngôn ra: “Thập lục hoàng tử, người đừng đè nặng ta.”

Lương Thiệu Ngôn nghe vậy cúi đầu nhìn xuống, hắn giống như bây giờ mới phát hiện mình đem Châu Châu đè ở dưới thân, nhanh chóng từ trên giường nhảy dựng lên còn trừng mắt Châu Châu, “Uy! Người làm gì còn cố ý nằm dưới thân ta?”

“A?” Châu Châu cảm giác chính mình căn bản không hiểu Lương Thiệu Ngôn đang nói cái gì.

Mặt Lương Thiệu Ngôn lập tức trở nên đỏ ửng, hắn từ trên giường bò xuống, miệng cứ lẩm bẩm lẩm bẩm, “Thật quá đáng, cư nhiên cố ý câu dẫn ta, thật là nữ nhân hư.”

Sau khi hắn xuống giường, vẫn không có rời đi, mà là tiếp tục trừng mắt Châu Châu: “Điều người mới vừa nói không phải là gạt ta? Hoàng tử thật sự không có làm cái gì với người?”

“Tỷ tỷ đối với ta rất tốt.” Châu Châu nói.

Lương Thiệu Ngôn nhấp môi, hiển nhiên không quá tin tưởng lời Châu Châu nói. Hắn lại bắt đầu tưởng tượng, nếu Châu Châu đã bị Ngọc Thịnh công chúa hiếp bức, nàng khẳng định sẽ không nói Ngọc Thịnh công chúa nói vậy.

“Ta cho người cơ hội cuối cùng, người hãy nói thật, bằng không ta cũng không thể giúp người.”

Châu Châu chỉ vô tội nhìn hắn, nàng hình như nghe không hiểu hắn đang nói cái gì. Lương Thiệu Ngôn không vui, hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn không được vươn tay xoa eo, “Người về sau đừng khóc cầu ta.”

Hắn buông xuống một câu này, liền quay đầu đi ra ngoài, mà hắn mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy Lý Bảo Chương đang ở ngoài.

Lý Bảo Chương sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt như ẩn giấu băng tuyết ngàn năm, ẩn đường chỗ nốt ruồi chu sa đỏ phảng phất như sẽ biến thành hoa ăn thịt người.

Lương Thiệu Ngôn chợt nhìn đến Lý Bảo Chương, sợ tới mức lui về sau một bước. Lý Bảo Chương quan sát Lương Thiệu Ngôn, lại nhìn ra người chỉ mặc áo đơn ngồi ở trên giường phái sau-Châu Châu, rồi hắn xốc lên áo choàng lạnh mặt quý xuống: “Nô tài Lý Bảo Chương bái kiến Thập lục hoàng tử.”

Trong viện còn có vài tiểu thái giám đứng, bên trong có người của Lương Thiệu Ngôn người, cũng có mấy tiểu thái giám bên Lý Bảo Chương. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, cũng vội vàng quý xuống.

Lương Thiệu Ngôn khụ hai tiếng, hắn nhìn Lý Bảo Chương đương quý trên mặt đất, cười gượng: “Lý công công hôm nay trở về thật sớm.”

Hắn nói xong chợt phát hiện lời hắn nói tựa hồ có điểm không đúng lắm.

Quả nhiên Lý Bảo Chương đáp lời: “Nô tài lần sau nhất định nhớ rõ giờ trở về buổi tối.”

Bất quá Lương Thiệu Ngôn cũng chỉ là xấu hổ một chút mà thôi, rốt cuộc hắn vẫn lý chủ tử, Lý Bảo Chương vẫn là cái nô tài. Hắn quay đầu nhìn Châu Châu ngồi trên giường, lại quay sang nhìn Lý Bảo Chương, cười nói: “Lý công công, bốn hoàng tử đi trước, đứng rồi, đệm giường của người có muốn đổi không, quá cứng, cộm bốn hoàng tử.”

Lý Bảo Chương cúi đầu đôi mắt kia nháy mắt hiện lên sát ý.

Lương Thiệu Ngôn cố ý chọc giận Lý Bảo Chương, đắc ý nghênh ngang rồi khỏi. Châu Châu vốn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng có thể người được Lý Bảo Chương cùng với Lương Thiệu Ngôn kia hai người làm không gian tràn ngập mùi thuốc súng, chờ sau khi Lương Thiệu Ngôn rời đi, nàng vội vàng xuống giường, muốn đi đến đỡ Lý Bảo Chương, nhưng Lý Bảo Chương tránh đi.

“Hai người các người mới vừa rồi ở chỗ này làm ra chuyện gì?” Lý Bảo Chương lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt như biến thành lưỡi dao sắc bén đang muốn nhuộm máu tươi.

**22:23 - 130419**

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: “Muối”; cắn

**Edit + Beta: Vumìng**

Châu Châu sùng sốt, nàng nhớ hình như vừa rồi Lương Thiệu Ngôn mới nói ra những điều hồ ngôn loạn ngữ. Nàng cảm thấy những lời này không phải lời hay gì, liền không tính nói cho Lý Bảo Chương nghe: “Chúng ta không làm gì.”

Nhưng Lý Bảo Chương hiểu quá rõ Châu Châu, mỗi lần nàng nói dối ánh mắt sẽ không tự chủ dời đi hướng khác.

“Người nói dối.” Lý Bảo Chương trở tay đóng cửa, tiến lên một bước, trực tiếp bắt được cánh tay Châu Châu, kéo nàng về hướng mép giường. Khi hắn nhìn thấy giường đệm một mảnh hỗn độn, lửa giận trong mắt đã không còn áp chế được.

Đời trước, nàng có phải đi câu dẫn tên hoàng tử kia giết hắn hay không?

Lý Bảo Chương càng nghĩ càng giận, lý trí bị chặt đứt trong nháy mắt.

“Người còn không nói rõ? Các người không có làm cái gì, giường sẽ loạn như vậy sao?” Lý Bảo Chương nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem vẻ mặt của hắn, tựa hồ như đang muốn xé xuống một tầng da của Châu Châu.

Châu Châu bị vẻ mặt của hắn dọa sợ xanh mặt, còn chưa kịp nói lời nào nàng đã bị đối phương ấn lên giường. Lý Bảo Chương nhìn nàng, cánh môi khẽ mấp máy, cuối cùng nhắm thẳng môi Châu Châu hôn xuống. Châu Châu ngây ngẩn cả người, nàng mở to mắt nhìn gương mặt hiện đang gần trong gang tấc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy, Châu Châu đã có suy nghĩ Lý Bảo Chương thật may mắn khi sinh ra với hình hài như vậy.

Hắn mày kiếm mắt tinh, môi hồng răng trắng, lúc này lông mi tựa cánh bướm có chút run rẩy, rõ ràng người làm ra hành động khinh bạc này là hắn, toàn thân hắn lại run lên, thoạt nhìn so Châu Châu còn khản trương hơn mấy phần.

Lý Bảo Chương phát hiện Châu Châu đang tròn tròn mắt, tựa giận tựa hờn, khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng hắn đành vươn bàn tay thon dài trắng

nôn, dứt khoát che kín hai mắt Châu Châu.

Đời trước Lý Bảo Chương bởi vì thân mình có khiếm khuyết, lại thêm việc hấn thật sự thích Châu Châu, đừng nói tới cử chỉ khinh bạc, chỉ đơn giản là tùy tiện nắm tay Châu Châu hấn cũng không dám làm. Một đời này, chết đi sống lại, lá gan cũng trở nên lớn hơn. Lương Thiệu Ngôn làm hấn tức giận đến mức nãi cũng đành chỉ suy nghĩ, chỉ cảm thấy lòng mình bị người ta tùy tay xé tan tác tả tơi, rướm máu. Hấn không nghĩ ra vì sao bản thân lại đi hôn người đời trước góp phần hại chết mình mình, cũng không muốn nghĩ nữa, vào thời khắc này hấn chỉ có một suy nghĩ nếu hấn không hôn nàng, khả năng rất lớn trong nháy mắt tiếp theo có thể hấn sẽ chết vì tức rồi.

Hấn hơi rời khỏi môi Châu Châu môi, nhỏ giọng: "Người nếu nói cho ta biết, ban này người mới vừa cùng Thập lục hoàng tử làm cái gì, ta liền dừng lại."

Châu Châu bị che mắt, nàng nghe được Lý Bảo Chương nói, nhưng không hiểu lắm ý tứ của hấn.

Hấn muốn làm cái gì?

Nhưng thực mau Châu Châu sẽ biết.

Môi nhỏ khê nhếch, khuôn mặt trắng như ngọc chậm rãi đỏ dần. Châu Châu dùng tay chống trước ngực Lý Bảo Chương, chỉ là nàng cảm thấy cả người mềm nhũn, lại hơi ngứa ngáy, nàng muốn đẩy hấn ra chỗ khác nhưng lại giống như đã bị động tác của đối phương đoạt hết sức lực.

Không biết đã qua bao lâu, Lý Bảo Chương nằm yên ở bên cạnh Châu Châu, dùng cánh tay đem Châu Châu kéo vào lòng ngực.

Hấn lúc này cũng không tốt hơn bao nhiêu, một khuôn mặt hồng đến điểm lệ, mà trái tim trong ngực không chịu điều khiển giống như muốn thoát khỏi, thật là, có thân hay không hấn đều đâm đầu vào chỗ chết.

Hai người đều là im lặng nằm cạnh nhau, tựa hồ ai cất lời trước đều không phải. Căn phòng yên tĩnh, hai người mặt đều hồng đến dị thường, độ ẩm thân thể cũng lạ lắm, rõ ràng đang là ngày hè nóng bức, hai người lại ôm nhau, nhưng cả hai lại không bị nhiệt độ này ảnh hưởng.

Một lúc lâu sau đó, Lý Bảo Chương rốt cuộc mở miệng, hấn ho khan vài tiếng. Lúc này mặt mới khôi phục bình thường: "Khụ..... Người vừa rồi vì sao không gọi ta dừng lại?"

Châu Châu rúc ở trong lòng Lý Bảo Chương, nghe hấn hỏi liền có chút ngượng ngùng: "Ta cảm thấy rất thoải mái."

Lý Bảo Chương: "....."

Hấn đột nhiên ngồi dậy, làm Châu Châu hoảng hốt thiếu chút nữa hét lên.

Lý Bảo Chương muốn xuống giường, nhưng không biết vì sao, thời điểm đi xuống đặt vững chân trái, hạ tiếp chân phải thế mà lại té rồi. Rầm một tiếng lớn làm Châu Châu vội bật dậy, chỉ là nàng chưa kịp đỡ, hấn đã nhanh chóng đứng lên đi mất, không may quay đầu lại.

Đường đường là Tổng quản nội thị giam lại chạy trốn chết, để lại Châu Châu phát gốc ở trên giường.

Châu Châu sau khi đứng dậy định bước ra tìm Lý Bảo Chương, lại phát hiện hấn không ở trong sân, nàng đi lấy nước đã đun tắm rửa một lần, rốt cuộc nàng vẫn không mong có nước miếng của hấn lưu trên người. [*Chị sẽ hối hận!*]

Tối đó, Lý Bảo Chương không định trở về, Châu Châu lúc đang thay quần áo mới phát hiện, những nơi hôn qua Lý Bảo Chương "thân thân" qua đều lưu lại dấu vết vốn nghĩ ít nhưng hóa ra lại khá nhiều, nàng cũng bỏ mặc. Châu Châu vừa đến Dịch Hoa điện, thấy Trích Tinh từ tắm điện của công chúa bước ra.

"Trích tinh tỷ tỷ." Châu Châu mở lời tiếp đón.

Trích Tinh hôm nay trong tay không cầm kiếm, mặc trang phục bình thường của một đại cung nữ, ngày thường y phục nàng ấy hay mặc đa phần là mặc những thứ tương tự như nam nhân, thay vì váy như vậy.

"Châu Châu, vẫn chưa dùng bữa sáng đúng không? Công chúa đang đợi người dùng chung đấy." Trích Tinh nhìn nàng cười nhẹ một cái, chỉ là nụ cười vừa phát ra một nửa, sắc mặt lại khê biến: "Hôm qua có con muỗi đốt người sao?"

Châu Châu vội vàng giấu tay che lại phần cổ: "Ài, đúng vậy, thật nhiều muỗi a."

Nàng rõ ràng đã lấy phấn che đây, chẳng lẽ không che khuất?

Trích Tinh ngô một tiếng, theo sau đó là tiếng cười khai đạo: "Ta kia có một ít túi thơm công chúa ban cho để đuổi con muỗi, đợi lát nữa ta lấy một cái cho người, ban đêm lúc đi ngủ thì đem túi thơm treo ở trước giường, có thể tránh cho muỗi đốt."

"Đa tạ Trích Tinh tỷ tỷ." Châu Châu nhấp môi cười cười, đuổi muỗi hấn là đuổi không được người đi.

Khác với những Hán nữ này, Châu Châu là Mị Nô từ nhỏ không được tiếp thu nữ đức, với nàng, thoải mái chính là thoải mái, không thoải mái chính là không thoải mái, tỷ như Lương Thiệu Ngôn lấy dây thừng cột tay nàng, chính là không thoải mái, đêm qua Lý Bảo Chương làm vậy, đó chính là thoải mái.

Hán nữ bởi vì từ nhỏ đã đọc thi thư, hơn nữa do hoàn cảnh góp phần hun đúc, các nàng là tuyệt đối không thể. Hoan ái. Việc đó dù cho có yêu thích nhưng không thể biểu đạt quá lộ liễu hay quá mức thường tình, nếu không chính là không biết xấu hổ. Các nàng nen rụt rè, các nàng phải đoan trang, khuôn khổ trói buộc trên người các nàng, tựa hồ muốn đem các nàng khắc ra muôn hình vạn trạng, nhưng dù cho dùng mỹ pháp gì nữ nhân người Hán vẫn theo khuôn khổ buộc phải trở thành nữ nhi yếu điệu.

Nhưng Châu Châu vẫn thản nhiên, đảo đem Lý Bảo Chương sợ tới mức hồn vía lên tận mây, chỉ có thể bỏ trốn mất dạng, nếu không Lý Bảo Chương lập tức liền phải nghênh đón đệ tam thế của hắn.

Ngọc Thịnh công chúa là nữ tử đứng nhất ở Lương triều, nàng xưa nay thích mới mẻ ngoạn ý, không biết nàng từ nơi nào có đến mấy bức họa, còn đưa cho Châu Châu xem. Châu Châu vừa thấy, liền ngây người.

Nhan sắc được họa trên đó thập phần kỳ quái, mà lại không mấy khác biệt với người Hồ, có người tóc vàng mắt xanh, cũng có người tóc đen mắt lam, ngũ quan lập thể, chỉ là người đó không người không có một mảnh y phục.

"Châu Châu, cái này là tranh phương Tây." Ngọc Thịnh công chúa hơi mỉm cười: "Ta thấy tranh này so với Lương triều họa của chúng ta có ý tứ nhiều hơn, sắc thái nùng liệt, họa pháp lớn mật, ta thập phần khâm phục."

Nói đến đây, Ngọc Thịnh công chúa nhìn Châu Châu, ý cười trên khóe môi nhiều thêm vài phần: "Châu Châu, ta muốn học vẽ loại tranh này, nhưng thiếu một người nguyên ý."

Châu Châu hơi lui về sau, lắp bắp nói: "Tỷ tỷ... Tỷ..... không phải là muốn..... về ta chứ?"

Thản nhiên là một chuyện, để nàng coi hết còn bị vẽ lại là chuyện khác, huống hồ trên người nàng còn có một chuỗi dấu vết do muỗi Lý Bảo Chương làm ra không dấu được đâu.

"Châu Châu thật thông minh." Ngọc Thịnh công chúa cười đến sáng lạn: "Mau đem quần áo rút đi đi."

-----

Tác giả có lời muốn nói: Mỗ tác giả: Chặc chặc chặc, thứ không tiền đồ.

Ming: Các cậu có thể cho biết cảm nhận về truyện không? Mười mấy chương rồi, thấy thế nào? Hay, không hay? Giọng điệu edit có cứng quá không hay sao sao đó? Góp ý chút nha ~~~

# đang bị một bạn làm hoang mang#

**14:47-250419**

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Kế hoãn binh

Edit: Vuning

Lời này giống như một tiếng sấm sét nổ tung bên tai Châu Châu.

Nàng giờ tay che lại quần áo của mình, khuôn mặt nhỏ đã nhăn thành một hàng: “Tỷ tỷ, ta không muốn cưới.”

Ngọc Thịnh công chúa đang ngồi ngay ngắn xem tranh, nghe vậy, nàng đem tranh trong tay buông xuống, cầm lấy quạt tròn khe khẽ phẩy, từng lời chậm rãi nói: “Châu Châu, tỷ tỷ đối với ngươi tốt không?”

Đáp án cơ hồ xuất hiện ngay tức khắc.

Ngọc Thịnh công chúa đối với Châu Châu tốt đến nỗi không thể tốt hơn được, sẽ không có bất kì vị chủ tử nào có thể đối xử với nô tài tốt đến thế. Nàng cho phép Châu Châu ngồi ăn cùng bàn, cho Châu Châu ngủ cùng giường, còn tỷ muội tương xứng, Châu Châu không cách nào nói ra từ không tốt.

Cho nên Châu Châu chỉ có thể ủy khuất mà nói: “Rất tốt.”

“Vậy ngươi có cần phải vì tỷ tỷ phân ưu hay không?” Ngọc Thịnh công chúa đứng lên, dạo bước đi đến trước mặt Châu Châu, thấy nàng mang vẻ mặt ủy khuất đáng thương, nhin không được để khóe môi lộ ra một tia cười nhẹ: “Đừng lo lắng, đến tỷ về muội sẽ cho bọn họ lui hết, đảm bảo rằng thân thể

Châu Châu chỉ có một mình ta có thể thấy.”

Con người màu xanh lục của Châu Châu khẽ dao động, đột nhiên nói: “Ta, trên người ta có dấu vết, không thể họa.”

“Ân?” Ngọc Thịnh công chúa sùng sốt, “Dấu vết gì?”

Châu Châu không đắn đo, dứt khoát đem cổ áo kéo xuống dưới vai, Ngọc Thịnh vừa thấy, ánh mắt đông cứng, tiếp sau tiến lên một bước: “Người đây là.....”

Tay nàng mới vừa nâng lên chưa kịp chạm, ngoài cửa liền truyền đến tiếng của một cung nữ.

“Công chúa, canh tổ yến ướp lạnh đã chuẩn bị xong.” Cung nữ bưng hai chén canh tổ yến ướp lạnh đi lên, nàng cúi đầu hướng về phía trước đi, đột nhiên nghe được một tiếng quát lớn.

“Đi ra ngoài!”

Bước chân cung nữ ngưng đọng: “Công chúa?”

Thanh âm từ chỗ Ngọc Thịnh công chúa phát ra so với lời trước đó có phần bằng phẳng hơn: “Bưng canh xuống, bỗn cung hiện tại không đói bụng.”

“A.” Kia cung nữ chậm rãi lui về phía sau, nhưng thời điểm đóng cửa, tầm mắt vừa nâng lên, hai chén canh tổ yến trên tay đã rơi xuống đất. Cung nữ lập tức quỳ xuống, liên tục xin tha: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!”

Ngọc Thịnh công chúa quay đầu, nhũn mày: “Đi, đem trên mặt đất quét tước sạch sẽ.” Nàng nói xong lời này, lại quay đầu nhìn Châu Châu nói tiếp: “Vậy chờ đến khi trên người ngươi không còn dấu vết, lại đến họa đi.”

Một lời thốt ra lại phá lệ nhẹ nhàng, ngoại trừ Châu Châu, người khác không cách nào nghe rõ, đừng nói chi đến mấy cung nữ đứng cách xa. Những cung nữ kia không thể nghe thấy công chúa nói gì, chỉ có thể biết người đang nói với Châu Châu.

Châu Châu đem vai áo nhấc đi, nàng còn tưởng rằng có thể tránh được một kiếp, nào biết chẳng qua chỉ là kẻ hoãn binh. Châu Châu thân đầy dấu vết ước chừng bảy tám ngày mới tiêu một nửa, Lý Bảo Chương kể từ đêm đó về sau, biểu tình cứ chỉ thực sự kỳ quái, hắn không nhìn thẳng Châu Châu, câu chữ đều giảm bớt hơn phân nửa, mà hơn phân nửa vẫn là Châu Châu chủ động cùng hắn nói chuyện, hắn mới trả lời đôi ba câu.

“Này.....”

“Ừm.....”

“.....”

Cơ bản đều là nói chuyện như vậy.

Mà Châu Châu khi nhìn thấy mấy dấu vết kia đang chậm rãi biến mất, nghĩ đến Trương công chúa muốn họa nàng giống tranh Tây gì đó, đầu đầu không chịu được. Nàng liền đem chủ ý đánh tới trên người Lý Bảo Chương, ngày đó Lý Bảo Chương tắm gội trở về, hắn mới vừa tắt đèn, liền nghe được giọng Châu Châu từ trong bóng tối phát ra.

“Ca ca.”

Lý Bảo Chương nghe được một tiếng ca ca này, mặt mày run một chút.

“Ân?” Hắn hạ giọng nói, chậm rãi đi đến mép giường, còn chưa ngồi xuống, lại nghe được Châu Châu nói một câu.

“Ca ca, chuyện lần trước, tối nay có thể lại làm một lần không?”

Lúc này tay Lý Bảo Chương thật sự run đến không điều khiển được, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, ánh trăng mờ mờ, trong phòng chưa đốt đèn, hết thấy đều chỉ là xem đến mơ mơ hồ hồ.

“Người không biết xấu hổ!” Hắn cắn răng nói ra một câu: “Làm gì có nữ tử nào nói vậy giống người.”

Châu Châu ngồi dậy, ủy khuất nói: “Chính là... nếu ta trên người không có dấu vết, tỷ tỷ sẽ coi hết quần áo của ta, để cho nàng vẽ tranh.”

Nàng cảm thấy chuyện này quá mắc cỡ.

“Cái gì?” Lý Bảo Chương quay đầu, kết quả không nghĩ tới Châu Châu đang ngồi, thiếu chút nữa đụng phải, thân thể hấn lui về sau, vội vàng tránh đi. Lý Bảo Chương mặc một cái chớp mắt, mới nói: “Người nói Đại công chúa muốn bắt người vẽ tranh? Họa cái gì mà muốn coi hết quần áo?”

“Hình như là tranh Tây thì phải, ta cũng không hiểu lắm, nhưng gương mặt trên bức tranh ấy có vài phần tương tự ta.” Châu Châu dừng một chút, cắn cắn môi đắn đo: “Nhưng ta không muốn coi quần áo, lần trước tỷ tỷ là do thấy trên người ta có dấu vết người lưu lại, liền nói chờ khi dấu vết tiêu lại vẽ, ta phát hiện đã qua nhiều ngày chúng đã biến mất rồi.”

Nói đến này, nàng vươn tay thật cẩn thận mà bắt lấy tay áo Lý Bảo Chương: “Ca ca, người có thể giúp ta không?”

Mặt Lý Bảo Chương ẩn trong bóng đêm, Châu Châu cũng thấy không rõ sắc mặt hắn, chỉ nghe thấy tiếng hít thở có phần trầm trọng chút.

Đời trước cũng không có chuyện Ngọc Thịnh công chúa phá lệ ưu ái Châu Châu phát sinh, Châu Châu cũng không phải đến điện Dịch Hoa làm cung nữ. Lý Bảo Chương nhớ rõ khoảng chừng năm nay, Ngọc Thịnh công chúa sẽ phải gả đi hòa thân với một quốc gia luôn có hiềm khích với Lương Quốc - Man tộc. Man tộc là tên mà Lương Quốc gọi họ, bởi vì ngôn ngữ khác biệt, hơn nữa đối phương thân cường thể tráng, cả người nhiều lông, không hề có lễ nghi lễ mễ chi đức, người Lương Quốc liền gọi bọn họ là Man tộc.

Man tộc những năm gần đây tựa hồ đã tụ tập ở biên cảnh Lương Quốc, mấy ngày nữa sẽ tới, Lương đế bởi việc này mà triệu tập tất cả đại thần đến thương nghị đối sách, Lương đế ngu ngốc, thuộc hạ tướng quân đều xuất thân quý tộc, không có ai từng chân chính chinh chiến sa trường.

Lý Bảo Chương trầm mặc hồi lâu, mới thông thả nói: “Đành ủy khuất Đại công chúa đi hòa thân vậy.”

Hắn vốn dĩ cảm thấy việc này không quá thích hợp, nhưng nếu nói không đúng chỗ nào, hắn lại nói không được. Đời trước hắn chỉ là một tiểu thái giám hầu hạ ngự tiền, hiểu biết về Ngọc Thịnh công chúa sự cũng không quá nhiều, chỉ là nhớ mang máng Ngọc Thịnh công chúa phải gả thấp trước đoạn nhật tử, Lương đế từng gọi Ngọc Thịnh công chúa tiến đến, hai người hình như ở trong điện đại sao một trận, Lương đế liền hạ lệnh cấm túc, cho đến khi Ngọc Thịnh công chúa xuất giá.

Đời trước cũng không nghe nói đến việc vị công chúa này phá lệ ưu ái một cái tiểu cung nữ.

Châu Châu chớp chớp mắt: “Vì sao?”

Lý Bảo Chương trở tay bắt được tay Châu Châu: “Người chỉ là một Mị Nô nho nhỏ, nàng vì cái gì lại đối tốt với người đến vậy? Người đã cẩn thận nghĩ qua chưa?”

Châu Châu suy nghĩ, đáp không được.

Trên đời này làm gì có người không vì bất kỳ lý do gì mà đối xử tốt với người khác sao?

Lý Bảo Chương thấy nàng không đáp? lại nói: “Người nói muốn để lại dấu vết giống lần trước, kỳ thật cũng có biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện [Ngon Tinh] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Bệnh sởi ?

Edit: Vuning

Vào mùa hạ thường có mưa suốt đêm, cho nên không khí buổi sáng rõ ràng mát mẻ hơn rất nhiều. Lại nói, nay màu hè cũng trôi qua hơn phân nửa, thủ đô Lương quốc lại nằm ở phía Bắc, thời gian màu hè sẽ ngắn hơn. Sau đêm mưa, hoa cỏ cây cối ở toàn bộ hạp cung đều được tắm mát, những chiếc lá chịu không được sự mạnh bạo của gió liền rơi xuống đất, nằm cùng mớ bùn đất hỗn độn. Thời điểm Châu Châu đi qua Dịch Hoa điện đã thấy không ít cung nữ đang quét tước đám lá cây trên sân.

Ngọc Thịnh công chúa còn chưa tỉnh, nghe Trích Tinh nói, đêm qua bởi vì tiếng mưa rơi quá lớn làm công chúa không ngủ yên, rạng sáng nay mới khó khăn nhắm mắt. Ngọc Thịnh công chúa chưa tỉnh thành ra Châu Châu cũng không có chuyện để làm, nàng ngồi dưới hành lang, dứt khoát uy nổi lên cảm lý.

Trong Dịch Hoa trong điện có một ao nước, bên trong dường vô số đuôi cảm lý, ở giữa trồng một khóm hồng liên, cảm lý ở trong nước một hồi, ngẫu nhiên trôi lên hồ hấp.

Châu Châu mãi mê ngắm chúng, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, nàng vừa ngẩng đầu, kết quả thiếu chút nữa bị đối phương hoảng hồn đẩy ngã.

Người đến là Thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn.

Lương Thiệu Ngôn hình như trà trộn vào từ phía cửa sau, thấy Châu Châu, ánh mắt hắn sáng lên như bắt được vàng, lập tức tiến lại gần. Châu Châu vội vàng đứng lên hành lễ: “Nô tài ra mắt thập lục hoàng tử.”

“Không cần đa lễ.” Lương Thiệu Ngôn duỗi tay nâng Châu Châu lên: “Tiểu hồ ly, người mỗi ngày ngắm tại nơi này, người không cảm thấy buồn sao?”

Sau cái lần ban đêm xông vào sân của Lý Bảo Chương, không biết như thế nào lại bị Lương đế biết được, Lương đế tuy không nói rõ ra mặt, lại kêu Thái sư bố trí một đồng công khóa cho Lương Thiệu Ngôn làm hắn vội đến căn bản không thể ra khỏi cung điện.

Hôm nay, là do hấn trốn tránh nô tài, lên lút chuồn tới.

Hấn cảm thấy nhất định là do tên tiểu nhân Lý Bảo Chương cáo trạng Lương đế, nếu không Lương đế cũng sẽ không biết.

Châu Châu thấy Lương Thiệu Ngôn lại gần liền muốn tránh né, đề nghị của hấn nàng không hề hứng thú, chỉ muốn nhanh nhanh trốn đi. Chi là nơi Cẩm lý này tương đối vắng, hồi lâu cũng không có cung nữ nào xuất hiện.

“Thập lục hoàng tử, nô tài còn có việc.” Châu Châu vừa nói vừa cố rút tay ra khỏi tay hấn như Lương Thiệu Ngôn vẫn gắt gao nắm chặt. Gương mặt tuần tú của hấn ta hiện lên một tia bất mãn, nhưng vẫn kiềm chế không phát hỏa.

Hấn mấy ngày gần đây đều để tâm đi hỏi han, bọn họ đều nói khi đối xử với nữ tử không thể quá hung hãn, nếu không sẽ khiến người ta chạy mất.

“Bên cạnh Đại hoàng tử có nhiều cung nữ thái giám hầu hạ đến vậy, nào cần dùng đến người đâu. Huống hồ.....”

Lương Thiệu Ngôn hạ giọng, biểu tình có chút cổ quái: “Liên tính là hoàng tử của ta thích người đi, nhưng nàng cũng là phải gả đi cho người Man tộc, người lại cản trở ở trong đó, sợ là phụ hoàng sẽ không dung thứ người.”

“Ân?” Châu Châu nghi hoặc nhìn Lương Thiệu Ngôn: “Cái gì, Man tộc?”

Nàng cảm thấy nàng luôn không thể hiểu nổi những câu từ Lương Thiệu Ngôn nói ra.

Lương Thiệu Ngôn hạ tay, giọng nói có phần thiếu kiên nhẫn: “Người hỏi nhiều vậy làm gì, dù sao người chỉ cần biết một điều, nên cách xa đại hoàng tử của ta một chút là được.”

Nếu có thể thì nên đến cung hấn hầu hạ càng tốt, hấn bây giờ chính thiếu một cung nữ hầu hạ bên cạnh, bất quá Châu Châu thoát nhìn yếu đuối mong manh, có thể làm cái gì đây?

Ân..... Giúp hấn mặc quần áo.

Lương Thiệu Ngôn sắc mặt đỏ hồng.

Châu Châu không phát hiện hấn khác thường, chỉ cảm thấy hiện tại có hai người muốn nàng tránh xa Ngọc Thịnh công chúa.

Lý Bảo Chương nói như vậy, Lương Thiệu Ngôn cũng nói như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?

Châu Châu phát hiện ánh mắt Lương Thiệu Ngôn đột nhiên飄飄, không biết hấn đang suy nghĩ cái gì, nàng gấp rút dùng sức kéo tay mình trở về. Vừa kéo trở về, Châu Châu liền nói: “Thập lục hoàng tử tới, công chúa nhất định thực vui vẻ, nô tài đi báo cho công chúa.”

Nàng nói xong liền chạy, Lương Thiệu Ngôn không phản ứng, chờ đến lúc hấn phản ứng lại được Châu Châu muốn làm cái gì, liền tức giận đến nghiến răng, chỉ có thể lại dựa theo đường cũ trốn đi. Hấn cũng không thể rơi vào tay Đại hoàng tử được, sẽ chết.

“Chạy nhanh như vậy làm cái gì? Châu Châu.” Châu Châu chạy được một đoạn thì gặp phải Trích Tinh, Trích Tinh không rõ nguyên do, hướng về phía sau Châu Châu quan sát: “Có người đang truy đuổi người sao?”

“Ta vừa mới thấy Thập lục hoàng tử.”

Châu Châu thở hổn hển thở dốc nói.

“Thập lục hoàng tử tới?” Trích tinh nhíu mày: “Từ cửa sau tiến vào? Xem ra cung nhân ở Dịch Hoa điện này phải hảo hảo dạy lại một phen.”

Trích tinh lại nói tiếp: “Châu Châu, công chúa đã tỉnh, người đi trước hầu hạ người.”

Châu Châu gật đầu, vội vàng đi đến tẩm điện phía trước. Châu Châu vừa đến trước mặt Ngọc Thịnh công chúa, Ngọc Thịnh công chúa lướt nhìn wua người Châu Châu một lượt, nhẹ giọng nói: “Trên người của người nhưng rất tốt?”

Châu Châu yên lặng rũ mắt, lắc lắc đầu.

“Lâu như vậy còn chưa được sao?” Ngọc Thịnh công chúa nhìn hạ mi: “Đưa tay.”

Châu Châu chậm rãi đem tay duỗi ra ngoài, Ngọc Thịnh công chúa đem ống tay áo vén lên, thấy rõ dấu vết đích thực chưa tiêu hết, tựa hồ còn có chút gia tăng. Nàng thở dài, chỉ có thể buông tay Châu Châu ra, mà ánh mắt nhìn Châu Châu cũng thay đổi: “Vậy...bỏ đi.”

Châu Châu âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật dấu vết trên tay nàng là do Lý Bảo Chương vẽ ra tới.

Cũng không biết Lý Bảo Chương như thế nào biết đến nước phượng tiên hoa, hơn nữa còn dùng một loại dược liệu điều phối chung, lại dùng bút lông dính chỉ, có thể vẽ lên da, muốn loại bỏ phải dùng bột nước rửa nửa canh giờ.



Lý Bảo Chương đem qua mặt đồ ửng, chỉ về chúng ở trên tay cùng vai Châu Châu.

Đột nhiên, cửa nổi lên âm thanh ầm ỉ, Ngọc Thịnh công chúa vừa thấy người đó, cười lên tiếng.

“Thiệu Ngôn, ngươi làm sao vậy?”

Trích Tinh tựa hồ bắt được Lương Thiệu Ngôn, một đường thỉnh đem hắn tới trước trước Ngọc Thịnh công chúa, Lương Thiệu Ngôn tức giận muốn chết, một đường hùng hùng hổ hổ, Trích Tinh mất điếc tai ngơ, giọng Ngọc Thịnh công chúa vừa cất, Lương Thiệu Ngôn liềm giống như một đứa trẻ đáng thương ủy khuất đến trước Đại hoàng tử: “Đại hoàng tử, cung nữ thủ hạ của ngươi cũng quá thô lỗ rồi.”

Hắn đến gần, lại đột nhiên nhìn thấy Châu Châu vẫn chưa buông tay áo xuống, đôi mắt trừng lớn, trực tiếp túm lấy tay Châu Châu lại đây: “Ngươi làm sao vậy? Phát bệnh rồi? Có muốn mời Thái y không?”

Ngọc Thịnh công chúa lập tức không nhịn được cười thành tiếng. Châu Châu không nghĩ tới Lương Thiệu Ngôn không chỉ chưa đi khỏi, lại còn bị bắt trở về.

Nàng nhìn chăm chăm tay mình, không động, Lương Thiệu Ngôn kia không chỉ bắt tay Châu Châu còn khom lưng cúi đầu cẩn thận nhìn, trong miệng nói thầm nói: “Bệnh rồi không phải sẽ sưng lên sao? Đây có điểm không giống a.....”

“Bang!” Ngọc Thịnh công chúa một chưởng đánh tới trên tay Lương Thiệu Ngôn: “Ngươi còn không buông, bắt lấy bốn cung cung nữ là chuyện như thế nào?”

Lương Thiệu Ngôn có chút xấu hổ buông ra tay, Châu Châu vội vàng đem tay áo thả xuống, vội vàng trốn đến sau lưng Ngọc Thịnh công chúa.

“Thiệu Ngôn, sao mới sáng sớm đã tới đây? Thi thư đã ôn tốt hay sao?” Lương Thiệu Ngôn vừa nghe, liền biết Ngọc Thịnh công chúa cũng rõ chuyện hắn bị Lương đế phạt, không vui hừ nhẹ một tiếng, tự tìm ghế dựa ngồi xuống, lại đối Châu Châu hô to gọi nhỏ: “Ngươi, đi pha cho bốn hoàng tử ly trà.”

Ngọc Thịnh công chúa thấy thế, chỉ đơn giản cười cười. Châu Châu tiến đến châm trà, Lương Thiệu Ngôn mắt sáng quắc nhìn Châu Châu xem, phảng phất như ánh mắt hắn có thể chọc mấy cái lỗ trên người nàng.

Châu Châu bị hắn nhìn chăm chăm đến tâm phiền ý loạn, hận không thể nhờ Trích Tinh đứng dậy đánh hắn ra, nhưng nàng là nô tài, Lương Thiệu Ngôn lại là chủ tử, việc này chỉ có thể xuất hiện trong suy nghĩ.

“Ngươi nếu là tới nơi này muốn thưởng trà, uống cũng uống xong nên đi thôi.” Ngọc Thịnh công chúa không lạnh không nóng mà nói, nàng giơ tay sờ soạng tóc mái trên trán, lại giơ bàn tay trước mặt ngắm nghía, nói điều không liên quan: “Móng tay này nên sửa lại rồi.”

Lương Thiệu Ngôn khụ một tiếng, hắn lại không phải ngốc tử, Ngọc Thịnh công chúa nói, hắn đương nhiên nghe hiểu.

“Đại hoàng tử, ta mất ngày gần đây đi thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu đều nhắc đến Đại hoàng tử, thật là mừng nhớ, cho nên ta mới đến tìm Đại hoàng tử đây.”

“Nga?” Ngọc Thịnh công chúa mi cong khẽ động, mày liễu chau lại, con ngươi lạnh buốt: “Mẫu hậu phó thác ngươi tới gặp ta? Vậy Mẫu hậu còn nói gì với ngươi?”

Lương Thiệu Ngôn không phát hiện Đại hoàng tử của mình biểu tình đã đổi thay, chỉ lo chính mình nói: “Ngươi còn muốn ta đối Đại hoàng tử tốt một chút, thiên địa chứng giám, ta đối với Đại hoàng tử là không thể tốt hơn.”

Đột nhiên, chén trà trong tay Ngọc Thịnh công chúa rơi xuống đất, làm tất cả mọi người đều kinh ngạc một phen.

Ngọc Thịnh công chúa cười khẽ thành tiếng, lấy chân đá đá mạnh vụn trên mặt đất: “Cái ly này cứ ngốc tại trong cung cũng coi như sống trong nhung lụa, hiện giờ vụn nát, cũng không đáng tiếc. Thiệu Ngôn, ngươi giúp ta hỏi đáp Mẫu hậu một câu, chỉ nói chiếc ly trong Dịch Hoa thà làm ngọc vỡ, cũng không vì ngồi lạnh.”

“Àn?” Lương Thiệu Ngôn không hiểu, nhưng ngọc Thịnh công chúa như là đã mất kiên nhẫn, trực tiếp để Trích Tinh tiễn khách.

Lương Thiệu Ngôn không kịp phản kháng, trực tiếp bị Trích Tinh ném ra khỏi Dịch Hoa điện, tức giận đến đờ hàm, thở phì phì bất mãn rồi cũng đành trở về cung điện chính mình.

Mà trong Dịch Hoa trong điện, ngọc Thịnh công chúa hiển nhiên tâm tình không tốt, đem mọi người toàn bộ cho lui, chỉ chừa trích tinh ở bên người, Châu Châu cũng bị đuổi ra.

Nàng nhìn cửa điện từ từ đóng chặt, chỉ có thể tránh ra.

Ngọc Thịnh công chúa tựa hồ có chuyện, Lương Thiệu Ngôn lúc trước nói cái gì Man tộc, còn nói cái gì gả, chẳng lẽ Ngọc Thịnh công chúa muốn xuất giá?

Châu Châu đối với Man tộc hiểu biết không nhiều, cũng không hiểu nếu là Ngọc Thịnh công chúa gả thấp đến Man tộc, đối với Ngọc Thịnh công chúa sẽ có ý nghĩa gì, nàng chỉ có thể cảm giác được Ngọc Thịnh công chúa thập phần không vui.

Ban đêm, Châu Châu hướng Lý Bảo Chương hỏi việc này, Lý Bảo Chương luôn ở trước điện hầu hạ, hẳn là có thể biết được chút tin tức.

“Ca ca.” Châu Châu khẽ meo meo mà hướng Lý Bảo Chương nhích lại.

Lý Bảo Chương vốn dĩ nhắm mắt nằm nghỉ, nghe thấy thanh âm Châu Châu, mí mắt khẽ run lên, chậm rãi mở ra.

“Làm sao vậy?”

Châu Châu hơi hơi ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Chương, chỉ cảm thấy dưới ánh trăng mờ mờ lung, gương mặt của Lý Bảo Chương càng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều lần, ánh đường điểm chu sa hồng phảng phất ở trong đêm tối lay động đến rục rịch, Châu Châu cảm thấy giống như đóa hồng liên nàng thấy trong ao ban sáng.

“Ca ca, ta hôm nay nghe Thập lục hoàng tử nói Ngọc Thịnh tỷ tỷ phải gả đến Man tộc.”

Lý Bảo Chương ánh mắt sậu lãnh, hẳn nghiêng đầu nhìn Châu Châu: “Thập lục hoàng tử lại tới tìm người?”

Châu Châu há miệng thở dốc, lại khép miệng, nàng cảm giác Lý Bảo Chương tựa hồ có chút tức giận. Lần trước Lý Bảo Chương tức giận đã hôn nàng, kia.....

Lý Bảo Chương vốn đang bị khí lạnh vây quanh, đột nhiên tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 22: Bức gả

Edit: xiaoyuming

Lý Bảo Chương cực kỳ thông thả chớp chớp mắt, như thể vây quanh hắn hiện giờ toàn mặt hoa, mềm mại nhưng không thể gãy gũa. Hai tay đặt sát người yên lặng nắm thành nắm đấm, trên cánh tay, những đường gân xanh chằng chịt nổi lên trông như một cảnh đại thụ khô héo.

Châu Châu hơi ngẩng đầu, sắc mặt có chút hồng, vron đầu lưỡi liếm liếm môi, vừa rồi cũng là do tình thế cấp bách, nhưng môi Lý Bảo Chương lại thật mềm, giống như bánh gạo nếp nàng ăn qua trong cung điện của Ngọc Thịnh công chúa.

Nguyên lai thời điểm, Châu Châu bị mấy vị tỷ tỷ tuổi chỉ lớn hơn nàng một tạo dạy rằng, trong việc nam nữ, điều quan trọng nhất chỉ có hai chữ—“Hưởng thụ”.

Chỉ khi người hưởng thụ việc này, trong lòng mới sẽ vui mừng, mà nam nhân sẽ càng thích người.

Châu Châu không thể lý giải nỗi hưởng thụ là có ý tứ gì, nhưng hiện tại nàng cảm thấy Lý Bảo Chương tựa hồ cũng rất thoải mái, nhưng nàng làm như vậy, có phải không tốt lắm?

Bởi vì Lý Bảo Chương lúc này trông như một con tôm bị nấu chín.

Hắn yên lặng đem thân thể nghiêng đi đi, lại cong thành một đoàn, mười phần mười giống một con tôm.

“Ca ca, thực xin lỗi.” Châu Châu cảm thấy có vẻ nàng đã sai.

Lý Bảo Chương không biết qua bao lâu, mới chậm rãi lật người quay lại, hắn cảm tức nhìn Châu Châu: “Ai dạy người mấy thứ này?”

Đời trước Châu Châu vậy nhưng không có bộ dáng này, một đời này trường oai tốc độ cũng quá nhanh đi.

Châu Châu vô tội nhìn Lý Bảo Chương: “Người lần trước sinh khí liền hôn hôn.....”

Chữ “Hôn” vừa nói ra, Lý Bảo Chương trực tiếp thẳng khỏi eo dùng tay bưng kín môi Châu Châu, hắn nửa xấu hổ nửa bức, gương mặt vừa mới nhợt đi sắc hồng nay lại lần nữa khôi lên, kinh diễm như đóa hải đường: “Người nói bậy cái đó.”

Hắn lần trước là trả thù nàng, kia không phải thân!

Hắn mới sẽ không đi hôn một cái độc phụ hại chết hắn.

Châu Châu chớp chớp mắt, yên lặng nhìn Lý Bảo Chương.

Mà Lý Bảo Chương oán hận tiếp tục trừng mắt nhìn Châu Châu lại liếc một cái, liền buông lỏng tay, hẩn sửa sang lại quần áo của mình, thấp giọng nói: “Người đừng mỗi ngày nói hươu nói vượn, đừng cho là ta không đánh người.”

Nhưng bị hành động của Châu Châu gián đoạn, Lý Bảo Chương đích xác đã quên mới vừa rồi hẩn chất vấn chuyện Thập lục hoàng tử, mà Châu Châu trong lòng đang mừng thầm, cũng không ngốc lại nhắc đến, nhưng nàng vẫn chưa rõ chuyện Đại công chúa cùng Man tộc là chuyện thế nào.

Đêm qua bị hôn một cái, buổi sáng Lý Bảo Chương đi ngự tiền hầu hạ còn có chút ngây ngốc hồ đồ, mãi đến khi Lương đế bắt đầu nghỉ trưa, hẩn mới bình ổn lại.

Hẩn bắt đầu đi giờ tay xoa nhẹ ấn đường, vốn là muốn trả thù nàng, hiện tại hình như càng làm càng thêm sai, còn cùng nàng liên lụy ra đồ vật không nên có ư, đời trước bọn họ cũng chưa từng thân mật đến mức này.

Lương đế hôm nay dừng chân nghỉ ở chỗ Huỳnh mỹ nhân, Huỳnh mỹ nhân tựa hồ ngủ không được, không bao lâu tự mình ra khỏi nội điện, nàng chỉ xuyên kiện áo đơn bằng sa mỏng, bên trong cái yếm hồng nhạt như cỏ như không ẩn hiện. Lý Bảo Chương dư quang thoáng nhìn, vội vàng quỳ gối trên mặt đất.

Huỳnh mỹ nhân cầm mỹ nhân phiến lão đảo lắc lư mà đi đến trước mặt Lý Bảo Chương trước mặt, thấp giọng nói: “Lý công công, bỗ cung có chút đói bụng, người đi lấy quả vải rửa sạch rồi mang lại đây đi, đứng rồi, cần phải đi hảo da.”

Theo lẽ thường, Lý Bảo Chương là nô tài thân cận bên hoàng đế hoàng đế, được hoàng đế sủng ái nhất, đám ohi tần tằm thường đều không dám sai sù, nhưng Huỳnh mỹ nhân hôm nay, không biết vì sao cố tình chỉ đích danh Lý Bảo Chương đi lấy quả vải mang đến cho nàng ta. Việc này tuy tiện tìm một tiêu thái giám hay tiểu cung nữ cũng có thể.

“Là.” Lý Bảo Chương đứng lên, liền xoay người muốn đi, đi rồi một bước, rồi lại bị Huỳnh mỹ nhân kêu lại, “Người đi nhanh về nhanh, đợi lát nữa trở về còn phải giúp bỗ cung niết chân đó.”

Huỳnh mỹ nhân vừa rồi bởi Lương đế ngủ, ngủ một nửa, Lương đế liền đánh tiếng khò khè lên tới, thanh âm kia chấn động làm nàng không có cách ngủ yên.

Nàng thấy Lương đế với heo ngủ y hệt nhau, ngủ nhiều ngáy lớn, trong lòng phiền không nói ra, nói cái gì mà chân long thiên tử, bắt quả chỉ là một nam nhân vừa xấu lại vừa béo vừa già.

Lúc làm việc kia, cái bụng to tròn của Lương đế còn đỉnh nàng, mười phần hết muốn ăn. Huỳnh mỹ nhân càng nghĩ càng phiền, liền dứt khoát xuống giường. Nàng mới ra nội gian, liền thấy Lý Bảo Chương đứng bên ngoài điện.

Ánh mặt trời từ những chỗ rỗng của cửa sổ chạm khắc hoa nơi tiến vào, vừa lúc chiếu đến người Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương là thiếu niên mười tám mười chín tuổi chính trực, thần thái cao lãnh, dáng cao, sắc mặt như ngọc, môi hồng răng trắng, mà hẩn không biết đang nghĩ suy điều gì, khóe môi nhẹ nổi lên ý cười, Huỳnh mỹ nhân trông thấy ngay người quên cả chớp mắt.

Nhưng Lý Bảo Chương rất mau phát hiện ra nàng đến, vội vàng quỳ gối trên mặt đất.

Một quỳ này của hẩn, lại nhắc nhở Huỳnh mỹ nhân, Lý Bảo Chương hiện tại là thân phận gì.

Lớn lên lại xinh vậy, cũng bắt quả chỉ là tên hoạn quan.

Huỳnh mỹ nhân trong lòng bỗng dựng nổi lửa, chỉ có thể sai khiến Lý Bảo Chương đi làm việc, sau khi Lý Bảo Chương rời đi, Huỳnh mỹ nhân ngồi lại ở trên giường, tâm điên đảo cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Trên đời chưa từng có việc gì lưỡng toàn, nàng đã lựa chọn phú quý, chỉ có thể bầu bạn với một tên lão nam nhân vừa xấu lại vừa béo.

Mà nếu chọn Lý Bảo Chương? Sợ là đến cơm ăn cũng không đủ no.

Nàng ngón tay ở trên bàn gỗ gỗ, lại đứng dậy vào nội điện. Lý Bảo Chương trở về, không thấy Huỳnh mỹ nhân, trong lòng cũng không có một tia kinh ngạc, hẩn kêu cái tiêu thái giám đi lấy khôi băng lại đây, liền đem lột da quả vải hướng băng thượng một phóng, chờ lương đế tỉnh, liền vừa lúc có thể ăn.

Trong lúc Lý Bảo Chương ở ngự tiền hầu hạ, bên kia Châu Châu đang cùng cung nữ học nữ hồng.

Nàng chưa bao giờ học qua nữ hồng, ngày đó thấy tỷ tỷ thêu hoa, liền cảm thấy thập phần có ý tứ. Ngọc Thịnh công chúa sau khi biết Châu Châu có hứng thú, liền triệu cung nữ có tay nghề tốt nhất trong Dịch Hoa điện tới dạy Châu Châu.

Cung nữ đó gọi là Thêu Hà, sinh ra đã trắng nõn sạch sẽ, tay nghề thêu của nàng so với mấy cung nữ trong phường thêu còn tốt một chút, một ít tiểu kiện trên người Ngọc Thịnh công chúa đều do chính tay nàng thêu.

Hai người ngồi ở dưới hành lang, Thêu Hà một bên chỉ Châu Châu một bên tự mình cũng thêu, chỉ chốc lát, nàng liền thêu thành một bức đơn đồ mẫu đơn.

Châu Châu chưa bao giờ dùng kim chỉ, thêu đến xiêu xiêu vẹo vẹo, thật sự khó coi, nhưng nàng thêu đến nghiêm túc, còn không giả vờ nhân thủ.

Một buổi trưa qua đi, Châu Châu mới tỉnh là miễn cưỡng thều xong. Nàng giờ lên vừa thấy, liền hỏi Thêu Hà bên cạnh: “Thêu Hà tỷ, ngươi nhìn ra ta thêu cái gì không?”

Thêu Hà cẩn thận phân biệt, do dự nói: “Hoa sen đỏ?”

Ánh mắt Châu Châu lập tức sáng lên: “Không sai biệt lắm không sai biệt lắm, ta thêu chính là hồng liên.”

Chính là hồng liên trong ao của Dịch Hoa điện kia.

Rồi sau đó, Thêu Hà lại dạy Châu Châu như thế nào đem cái này làm thành túi thơm.

Mất mấy ngày Châu Châu mới học xong cách làm túi thơm, chờ đến nàng đem túi thơm làm xong, đang muốn đợi đến đêm đưa cho Lý Bảo Chương.

Một thái giám đi đến Dịch Hoa điện, truyền chỉ rằng Lương đế triệu kiến Đại công chúa, ngoài ra còn lệnh nàng đem Châu Châu theo.

Châu Châu ngậy ngẩn cả người.

Đường đường là thiên tử, sao lại hội kiến nàng một tiểu cung nữ?

Ừừ

Ngọc Thịnh công chúa biểu tình khê biến, ánh mắt phức tạp, nàng nhìn Châu Châu một cái, lại nhìn về phía thái giám: “Xin hỏi vị công công này, phụ hoàng triệu bốn cung tiến đến, nhưng có nói vì chuyện gì?”

Thái giám kia lắc lắc đầu: “Nô tài cũng không biết, chỉ là Hoàng Thượng cố ý phân phó nô tài, mong công chúa điện hạ mau chóng qua đi.” Hắn đón hạ: “Trừ bỏ vị Châu Châu cô nương này, người còn lại đều không thể mang theo.”

“Ý người là bốn cung không thể mang Trích Tinh bên cạnh?” Ngọc Thịnh công chúa mím môi, Trích Tinh vội vàng tiến lên, thấp giọng gọi câu công chúa. Nàng nhìn Trích Tinh, hô hấp có chút dồn dập: “Ngươi đi đến cung mẫu hậu.”

Nhưng điều Ngọc Thịnh công chúa không nghĩ tới chính là, nàng chân trước mới ra khỏi điện, Dịch Hoa điện đã bị thái giám kia mang người đến cấp phong tỏa.

Ngọc Thịnh công chúa ngồi bên trong kiệu, Châu Châu liền đi theo một bên đi, đội ngũ hành đến một nửa đường, Ngọc Thịnh công chúa vén màn che kiệu lên, nhẹ nhàng kêu Châu Châu một tiếng: “Châu Châu.”

Châu Châu nghe thấy liền quay đầu sang.

Ngọc Thịnh công chúa biểu tình rất nghiêm túc: “Châu Châu, đợi lát nữa đi đến ngự tiền, ngươi cái gì cũng đừng nói.”

Châu Châu tuy không hiểu ý tứ Ngọc Thịnh công chúa ra sao, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc này đang là giờ ngo, thời khắc mà hạp cung an tĩnh nhất.

Châu Châu ngẩng đầu, vừa lúc thấy một con chim từ hồng tường phía trên màn trời bay qua. Nó bay rất vội, cung không chút ngập ngừng.

Cỗ kiệu dừng lại ở nơi Lương đế ngày thường triệu kiến đại thần. Ngọc Thịnh công chúa từ nhuyễn kiệu bước xuống, khê nâng tay vịn lấy bộ điều, mới đi lên bậc thang. Thềm đá bạch ngọc dẫn lên điện gồm 99 bậc, thiên tử cao tại thượng nơi cao nhất, hai bên sườn thềm là đuôi long đăng, chân rồng đạp mây trắng, trong miệng ngậm long châu, hai mắt sắc quắc, thập phần uy nghiêm khí phái.

Châu Châu rũ mắt đi theo súa lưng Ngọc Thịnh công chúa, đến khi tới cửa đại điện, Ngọc Thịnh công chúa đột nhiên quay đầu lại, nàng nhìn Châu Châu, cánh môi run rẩy, không tiếng động nói ba chữ, chỉ là Châu Châu cúi đầu, vẫn chưa thấy.

Cửa điện do hai thái giám hai bên mở ra, đồng thời báo:

“Ngọc Thịnh công chúa đến.”

“Ngọc Thịnh công chúa đến.”

“Ngọc Thịnh công chúa đến.”

Châu Châu chưa thấy qua loại tư thế này, nhìn không được nắm chặt tay, làm móng tay đâm vào lòng bàn tay đau điếng.

Nàng nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày, nàng còn có thể nhìn thấy Hoàng Thượng. Nếu là về sau có thể gặp lại A Đạt, nàng chắc chắn phải hảo hảo khoe ra một phen.

Ngọc Thịnh công chúa nhắc chân đi vào, Châu Châu theo sát sau đó.

Cửa điện phía sau chậm rãi đóng lại.

Ngọc Thịnh công chúa đi đến trong điện, quỳ xuống: “Ngọc Thịnh bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Châu Châu liền quỳ gối sau Ngọc Thịnh công chúa.

“Khụ.” Phía trên truyền đến tiếng hi khan già nua: “Ngọc Thịnh, nha đầu phía sau ngươi là ai?”

Ngọc Thịnh vẫn quỳ như cũ, thanh âm còn tỉnh bình tĩnh: “Hồi phụ hoàng, phía sau nhi thần là cung nữ trong Dịch Hoa điện của nhi thần.”

“Nga, cung nữ.” Lương đế hơi chút nâng cao âm điệu, mau chóng có một vật từ phía trên bị ném xuống dưới: “Ngươi nói cho phụ hoàng, đây là thứ gì?”

Châu Châu hơi ngược mắt lên mắt trộm nhìn, phát hiện tựa hồ là bức họa cuộn. Ngọc Thịnh công chúa quỳ bò qua đi, đem bức họa cuộn tròn cầm lên, nâng vừa mở ra, liền nói: “Là nhi thần họa.”

“Ngươi thừa nhận là do ngươi họa? Thực hảo. Trước đây mấy tháng, trẫm cùng mẫu hậu ngươi đã thương lượng qua chuyện chung thân đại sự của ngươi lại bị ngươi nghe thấy được, ngươi lúc ấy không chịu gả cho hoàng đế Man tộc, hiện tại, trẫm hỏi lại lần nữa, ngươi có chịu gả không?”

Thân thể Ngọc Thịnh công chúa rịn rẩy khe khẽ, tay nàng gắt gao mà nắm chặt bức họa, giọng nói phát ra như đang nghiến răng, cổ giọng nói: “Nhi thần không muốn gả.”

“Vì sao?” Lương đế thanh âm lớn chút.

Ngọc Thịnh công chúa ngẩng đầu, trong mắt rung rung lệ: “Phụ hoàng biết nhi thần không thích nam tử, hà tất đau khổ tương bức?”

Châu Châu quỳ gối phía sau Ngọc Thịnh công chúa bỗng ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 23: Chứng minh

Edit: xiaoyuming

Châu Châu chưa bao giờ nghĩ đến Ngọc Thịnh công chúa cư nhiên không thích nam nhân, nàng hoàn toàn ngây dại.

Mà Lương đế đang tọa trên long ý thật sự tức muốn học máu, hần trực tiếp đứng phắt dậy: “Ngươi đang nói cái gì?”

Ngọc Thịnh công chúa cảm tranh, thân thể khẽ run, nhưng từng câu chữ nàng nói ra hoàn toàn cứng rắn: “Phụ hoàng, nhi thần không thích nam tử.”

“Đồ hỗn trướng!” Lương đế tức giận đến bùng nổ, nổi giận không thể trấn áp: “Ngươi biết có ngươi đang nói cái gì không? Ngọc Thịnh, ngươi là công chúa Lương Quốc công chúa, trẫm chăm sóc ngươi đến hai mươi lăm tuổi, trong lúc đó không ép ngươi gả chồng, không phải để ngươi lấy cái này tới hỏi bảo trẫm.”

Tầm mắt hần lại hướng về người phía sau Ngọc Thịnh, cười lạnh một tiếng, “Ngươi không thích nam nhân, là vì thích cung nữ đang đứng sau lưng ngươi ư?”

Hần nói đến đây, càng thêm phần nộ, “Trẫm luôn tự hỏi tại sao bỗng dưng ngươi lại đòi một cung nữ về, người hầu hạ bên cạnh ngươi còn chưa đủ nhiều sao?”

Mắt Ngọc Thịnh công chúa đỏ bừng, như cố nén cảm xúc: “Phụ hoàng, nhi thần là nữ nhi của ngài, không phải là đồ vật. Ngài muốn đem nhi thần đưa đến Man Quốc hòa thân, đã từng hỏi qua ý nhi thần chưa?”

“Ý ngươi? Biết bao binh lính Lương Quốc tử trận sa trường, ngươi bây giờ bắt quá là gả cho hoàng đế Man Quốc hoàng đế, trở thành nhất quốc chi mẫu, có gì không tốt?” Lương đế trường phun một hơi, hần một lần nữa ngồi trở lại trên long ý.

Lúc này trong đại điện, chỉ có Lương đế, Ngọc Thịnh công chúa cùng Châu Châu.

Châu Châu biết được bí mật lớn, còn ngoài ý muốn phát hiện này bí mật khủng bố này lại có quan hệ với nàng, nàng chỉ có thể cực lực giấu bớt sự tồn tại của bản thân.

Man Quốc cho tới nay cùng Lương Quốc va chạm không ngừng, chỉ là mấy năm gần đây càng thêm nghiêm trọng, đầu năm nay, Man Quốc cùng Lương

Quốc ở hai nước biên cảnh đánh một trận, lúc ấy trời giá rét, mà vị Man Quốc ở phương bắc hoàn toàn không chịu thời tiết ảnh hưởng, đem quân đội Lương Quốc nhanh chóng đánh bại. Bởi vì chỉ là xung đột nhỏ, Lương đế vội vàng bỏ qua, căn bản chưa để ở trong lòng.

Nào biết Man Quốc kia lại phái sứ thần tặng một phong thư, nói là Hoàng Thượng bọn họ ngưỡng mộ Lương Quốc đại công chúa từ lâu, hy vọng Lương đế đem Ngọc Thịnh công chúa đính hôn cho Hoàng Thượng bọn họ.

Lương đế vừa nghe qua đã thập phần tức giận, trực tiếp đem sứ thần đuổi ra thủ đô, nhưng không nghĩ tới, kia sứ thần kia lại chết trên đường về.

Man Quốc hoàng đế tức giận, đem toàn bộ tù binh lúc trước bắt được giết sạch, còn chặt đầu treo trên cửa thành tại trấn nhỏ nơi biên cảnh của Lương Quốc.

Động thái lần này làm bá tánh Lương Quốc bá tánh thập phần bất an, sôi nổi bỏ trốn, mà khi thiếu dân, lương thực cung cấp cho quân đội đương nhiên không đủ, càng khiến việc trấn thủ biên cương thêm phần lỏng lẻo.

Hoàng đế Man Quốc từng bước chậm rãi lấn sân sang lãnh địa của Lương quốc, sau đó Lương đế phái quân đội đi giành lại, đánh đuổi binh lính của Man quốc, nhưng không đến một tháng sau, bọn họ đánh trả.

Khác với binh lính Man quốc quen chịu khổ cực, binh tướng dưới tay Lương đế đều là bọn công tử luyện ra, không thường xuyên đóng tại biên cương.

Khi Lương đế đang phiền não chuyện lãnh thổ, Man quốc phái sứ thần tới; đại ý là nói nếu Lương đế nguyện ý để Ngọc Thịnh công chúa tới hòa thân, Man Quốc nguyện ý lui binh.

Tới nông nổi hiện giờ, Lương đế cũng chỉ có thể suy xét chuyện này.

"Nhất quốc chi mẫu? Man Quốc là nơi nào?" Ngọc Thịnh công chúa cười tự giễu: "Phụ hoàng là thật tình muốn tốt cho ta sao, chẳng qua là bởi vì ngài ngu ngốc vô dụng?"

Lời này vừa nói ra, Lương đế hoàn toàn nổi giận: "Ngọc thịnh, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không? Ngươi quý vì phận công chúa, nhưng ngươi vì cái gì có thể là công chúa, ngươi nghĩ tới sao? Là vì phụ hoàng ngu ngốc vô dụng trong lòng ngươi đấy, ngươi mới có thể làm công chúa. Nếu ngươi chỉ là một nữ tử tầm thường, ở tuổi này đã sớm gả chồng sinh con."

"Nhi thần thà rằng sinh ra tại một gia đình tầm thường còn hơn." Ngọc Thịnh công chúa cũng chút không rụt rè nói thẳng.

Lương đế cảm lấy chén trà trên bàn ném thẳng về chỗ Ngọc Thịnh công chúa đang quỳ gối.

Ngọc Thịnh công chúa không né không tránh, chén trà ngay trước người nàng vỡ tan từng mảnh.

Lương đế cười lạnh một tiếng: "Ngươi nói ngươi không mừng nam tử, thích nữ tử phải không?"

"Phải"

"Vậy ngươi hiện tại chứng minh cho ta xem!" Lương đế tức giận nói: "Nếu ngươi thích nữ tử vậy chứng minh ngay trên điện này cho ta."

Ngọc Thịnh công chúa ngẩng đầu, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ: "Phụ hoàng?"

Châu Châu vốn cực lực giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng nghe xong một lời này, nàng sững sờ.

Lương đế nói cái gì chứng minh, như thế nào chứng minh?

Lương đế biểu tình lạnh nhạt âm trầm: "Nếu ngươi có thể, trăm liền thuận theo ngươi, không gả."

Ngọc Thịnh công chúa nghe được lời này, gắt gao cắn răng, không nói nên lời, mà Lương đế thấy nàng không đáp lại phát ra một tiếng cười lạnh: "Như thế nào? Ngươi không thể chứng minh? Có phải bởi vì ngươi căn bản là đang lừa trăm hay không đây?"

Mà lúc này, cửa lớn đại điện đô thành nhiên mở ra. Lương đế nhíu mày nhìn lại, thấy rõ người đi đến, ánh mắt trở nên phức tạp rất nhiều.

Ngọc Thịnh công chúa nghe thấy tiếng động quay đầu lại, sau khi phát hiện là Lý Bảo Chương, liền nhíu mày.

Lý Bảo Chương khom lưng cúi đầu đi lên phía trước, quỳ trên mặt đất hành lễ: "Nô tài Lý Bảo Chương bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Châu Châu nghe được tiếng Lý Bảo Chương, nhin không được muốn quay đầu đi xem, nhưng mới vừa quay đầu, liền nghe được giọng Lý Bảo Chương đề thấp thanh âm: "Đừng nhúc nhích." Giọng hắn trầm xuống lạnh lẽo, nhưng lại để ra sự nóng nực trong đó.

"Lý Bảo Chương, trăm lệnh ngươi rời cung làm việc, ngươi hiện tại đã trở lại, còn tự tiện xông vào trong điện, là chuyện như thế nào hả?" Lương đế trong thanh âm mang theo ý không vui nồng đậm.

Lý Bảo Chương cúi đầu, cung kính mà nói: "Nô tài xong việc liền trở về, sợ Hoàng Thượng bên này có yêu cầu nô tài, nô tài liền vào tới, cũng không biết"

Ngọc Thịnh công chúa đang ở đây."

Lương đế không biết nghĩ đến cái gì, thế nhưng cười lên tiếng: "Được, ngươi đã đến rồi cũng tốt, vậy ngươi cũng nhìn xem, dù sao thì Mị Nô này vốn là người của ngươi." Hắn nói đến đấy, liền nhìn ngọc thịnh công chúa, thúc giục: "Ngọc Thịnh, ngươi còn chờ cái gì? Còn không mau!"

Ngọc Thịnh công chúa sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, theo thời gian trôi đi, ý cười trên mặt Lương đế càng ngày càng rõ ràng: "Như thế nào? Ngươi không chứng minh được? Vậy ngươi chính là lừa dối."

"Nhi thần....." Ngọc Thịnh công chúa nhìn Lương đế, trong mắt hiện lên gầy gầy, nàng chậm rãi quay đầu lại, nhìn Châu Châu quỳ gối chính mình phía sau. Hai tay buông thõng bên người nắm thành nắm, mím tay cầm hẳn vào da thịt.

Nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Châu Châu, nàng rũ mắt nhìn Lý Bảo Chương đang quỳ xuống ở cách đó không xa, lại quay đầu nhìn về phía Châu Châu: "Châu Châu, ngươi đứng lên."

Lý Bảo Chương thân thể cứng đờ, hắn nhanh chóng bò về phía vài bước: "Hoàng Thượng, Châu Châu nàng chuyện gì cũng không biết, mong rằng Hoàng Thượng buông tha Châu Châu."

Lương đế không nói.

Lý Bảo Chương liền lại quỳ đi phía trước bò vài bước, hắn dập đầu, một tiếng so một thanh âm vang lên: "Hoàng Thượng, cầu ngài buông tha Châu Châu."

Lương đế dường như không có kiên nhẫn, hắn cũng không thèm nhìn tới Lý Bảo Chương, chỉ là thúc giục Ngọc Thịnh công chúa: "Ngọc thịnh."

Ngọc Thịnh công chúa mím chặt môi, duỗi tay đem Châu Châu kéo lên, lồng ngực nàng hơi hơi phập phồng, như đang cố nén cái gì. Nàng mới vừa động tay, Lý Bảo Chương lại động: "Hoàng Thượng! Trăm ngàn lần không thể!"

Lương đế ánh mắt lạnh như băng, hắn bước xuống long ý, trực tiếp đá Lý Bảo Chương ngã lăn trên đất, một cước đó nhắm thẳng vào ngực Lý Bảo Chương mà phát ra, còn rất tàn nhẫn, rất mạnh bạo.

Châu Châu hiên sợ ngẩng đầu nhìn thấy Lý Bảo Chương che ngực nằm trên đất, mà vị Lương đế kia tựa hồ chưa hết giận, còn lớn giọng gọi người tiến vào: "Người đâu, kéo tên Lý Bảo Chương này xuống cho ta."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 23-2: Chứng minh 2

Edit: xiaoyuning

Nhưng lúc này, Lý Bảo Chương vẫn cố chấp bò về phía trước, dùng tay ôm chặt chân Lương đế, sắc mặt hắn đã tái nhợt, trắng xanh: "Hoàng Thượng, Châu Châu nàng cái gì cũng không biết, cầu Hoàng Thượng tha cho nàng ấy một mạng."

Lý Bảo Chương hầu hạ Lương đế lâu như vậy, nơi nào không hiểu tâm tư Lương đế lúc này. Nếu là Ngọc Thịnh công chúa thật sự chứng minh được người nàng ta thích là Châu Châu, vậy Châu Châu căn bản sống không đến ngày mai. Lương đế có lẽ sẽ đau lòng nữ nhi của mình, nhưng hắn sẽ tuyệt đối sẽ không bỏ qua người mà hắn cho rằng đã đi dụ dỗ nữ nhi của hắn.

Châu Châu thấy thế, vừa định động, lại bị Ngọc Thịnh công chúa bên cạnh bắt được. Ngọc Thịnh công chúa nhìn Châu Châu, biểu tình cứng đờ, tay nàng nắm chặt đến nỗi Châu Châu sinh đau

Lương đế hơi híp híp mắt, lúc này cửa điện mở ra, mấy tên thái giám bước vào. Lương đế không nhìn qua Lý Bảo Chương đang nằm trên đất van xin, chỉ lạnh lùng nói: "Đem Lý Bảo Chương kéo xuống, đánh!"

Mấy thái giám đều kinh ngạc một chút, trong đó có cái thái giám lớn nhất hỏi một câu: "Hoàng Thượng, đánh bao nhiêu bần tử?"

"Trăm không kêu ngừng, cứ đánh tiếp." Lương đế rũ mắt nhìn xuống Lý Bảo Chương, bất quá chỉ là một cái nô tài, lập đi lập lại nhiều lần khiêu chiến quyền uy của hắn. Bất quá chẳng qua là xả thân đã cứu hắn một lần, hiện tại đem sự việc lần này xem như đã trả đủ ơn nghĩa.

Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương bị kéo ra ngoài điện, rốt cục vẫn nhìn không được, nàng dùng sức mà giật tay Ngọc Thịnh công chúa ra, chạy về hướng Lý Bảo Chương, nàng sức nhỏ, chỉ có thể dùng sức lực toàn thân ôm lấy: "Các ngươi không cần phải kéo hắn như vậy, hắn đang bị thương." Nàng khóc nức nỏ, nước mắt theo gương mặt rơi xuống đất, thấm một vùng nhỏ.

Mấy tên thái giám sợ Lương đế trách tội, hành sự bất lực liền phân một người kéo Châu Châu ra. Lý Bảo Chương bị kéo ra ngoài sân trước điện, cố

gắt mở mắt nhìn Châu Châu đang khóc thảm thương một lần.

Hắn cũng không biết hẳn vì cái gì muốn vọt vào để cứu Châu Châu, biết rõ kết quả, nhưng vẫn muốn lấy trứng chọi đá. Lý Bảo Chương minh bạch, cho dù hôm nay hắn sống sót, thì những cực khổ đạt được bấy lâu đều tan thành mây khói. Đồi trước hắn vì Châu Châu mà chết, một đời này lại là như thế, nàng là kiếp nạn của hắn sao?

Lý Bảo Chương bị kéo đi xuống, trong điện một lần nữa quy về an tĩnh.

Ngọc Thịnh công chúa muốn kéo Châu Châu đứng lên, nhưng Châu Châu né tránh. Nàng ngồi quỳ trên mặt đất, đôi mắt hồng toàn bộ, giống một con thỏ mắt đỏ. Lương đế thấy tình cảnh này, ánh mắt khẽ biến: “Ngọc Thịnh, người nói người thích nàng, nhưng nàng thích người sao?”

Ngọc Thịnh công chúa há miệng thở dốc, tựa như muốn trả lời, nhưng lúc này cửa điện lại mở ra.

Thời điểm đó còn đi cùng với tiếng nô tài tiếng kinh hô.

“Thập lục hoàng tử, bên trong không vào được, không được.”

Lương Thiệu Ngôn dùng hết cả tay lẫn chân gạt đám nô tài ra, lập tức bước vào, quỳ trên mặt đất: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hắn hành xong lễ, liền ngẩng đầu đối Ngọc Thịnh công chúa cười: “Đại hoàng tỷ, người sao lại có thể một mình tới gặp phụ hoàng, không mang theo ta vậy? Có phải phụ hoàng lại muốn cải trang đi ngoại quốc?”

Ngọc Thịnh công chúa thấy Lương Thiệu Ngôn tới, mày liễu lại nhú chặt, không nói.

“Thiệu Ngôn, người thật to gan, không được trẫm truyền triệu, người dám tự mình xông tới.” Lương đế trầm mặt nói.

Lương Thiệu Ngôn lo chính mình từ trên mặt đất bò dậy, liền tiến đến bên cạnh Lương đế: “Phụ hoàng, nhi thần nhớ người mà, nhi thần mới vừa đi thấy mẫu hậu, mẫu hậu còn nói phụ hoàng ngày gần đây chăm lo quốc sự, gầy ốm rất nhiều, làm nhi thần gấp rút đến xem, vì phụ hoàng một phần phân ưu. Huống hồ đại hoàng tỷ có thể tới, nhi thần sao không thể tới? Nào có đạo lý bên nặng bên nhẹ.” Hắn nói còn duỗi tay ôm cánh tay Lương đế quờ quờ: “Phụ hoàng, người lần trước nói nhi thần nếu học thuộc xong đồng văn chương kia liền mang nhi thần ra cung chơi.”

Lương đế tức hạ mi, hắn dùng tay đem Lương Thiệu Ngôn tay kéo xuống: “Trẫm hôm nay có việc khác đang vội, người đừng ở chỗ này quấy rối.”

Lương Thiệu Ngôn ai một tiếng, “Phụ hoàng có chuyện gì chỉ có thể nói cùng Đại hoàng tỷ, không thể cùng nói với nhi thần chứ?” Hắn nói đến đây, hướng Ngọc Thịnh công chúa bên kia nhìn thoáng qua: “Nên không phải là phụ hoàng ở thương nghị hôn sự của Đại hoàng tỷ đi?”

“Mẫu hậu người đem việc này đều nói cho người?” Lương đế rõ ràng có vài phần không vui.

Lương Thiệu Ngôn lộ ra một nụ cười lấy lòng: “Phụ hoàng, là nhi thần hỏi mẫu hậu. Nhi thần cho rằng Man Quốc chính là đất cần sỏi đá, ngài muốn đem Đại hoàng tỷ gả qua đó, còn không phải là để Đại hoàng tỷ đi chịu khổ sao, hơn nữa nhi thần hiểu rõ, Man Quốc hoàng đế kia đã rất già, còn lớn lên thập phần xấu xí, phụ hoàng, chẳng lẽ ngài liền thật sự bỏ được?”

Lương đế thần sắc khẽ nhúc nhích, Lương Thiệu Ngôn thấy thế lại nói: “Còn không phải là Man Quốc nhiều lần xâm phạm biên cảnh quốc gia của ta sao? Để nhi thần đi, nhi thần bảo đảm đem bọn họ đánh đến tề ra quân, làm cho bọn họ rút cuộc sinh không có tâm tư ra oai nữa.”

“Thiệu Ngôn.” Lương đế nhíu mày nhìn Lương Thiệu Ngôn: “Người đang nói bậy bạ gì đó?”

Lương Thiệu Ngôn lại cười một cái, một lần long lóc quỳ gối trên mặt đất: “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng nếu để đại hoàng tỷ đi hòa thân, chỉ có thể cổ vũ khí thế Man Quốc thêm cường thịnh, chỉ có cách đem Man Quốc đánh bại, mới có thể dương uy phong của chúng ta. Nhi thần nguyện ý mang binh đi đến biên cương đánh bại những tên mọt rợ Man Quốc.”

Lương Thiệu Ngôn hôm nay từ Dịch Hoa điện đi qua, lại phát hiện Dịch Hoa điện bị thị vệ vây quanh, tò mò hắn liền tiến lên hỏi tình huống, Trích Tĩnh thấy Lương Thiệu Ngôn lập tức hô to: “Thập lục hoàng tử, Hoàng Thượng cho triệu kiến công chúa cùng Châu Châu.”

Trích Tĩnh chỉ nói một câu đã bị thị vệ kéo đi mất, Lương Thiệu Ngôn suy nghĩ rồi lập tức phản ứng lại. Hơn phân nửa là do Ngọc Thịnh công chúa phá lệ ưu đãi Châu Châu truyền tới tai Lương đế, cho nên, Lương đế mới có thể triệu kiến Châu Châu, như vậy nếu là Ngọc Thịnh công chúa thừa nhận chính mình thích Châu Châu, Châu Châu liền phải chết không thể nghi ngờ.

Lương Thiệu Ngôn cũng không muốn để Châu Châu chết.

Hoàng loạn gây lát, Lương Thiệu Ngôn đi tìm Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ nghe nói việc này, phảng phất cũng không kinh ngạc: “Thiệu Ngôn, việc này trừ phi Đại hoàng tỷ nguyện ý gả, hoặc là Man Quốc quốc quân không cưới Đại hoàng tỷ, nếu không Châu Châu là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Nhưng tiểu hồ ly nàng lại không thích Đại hoàng tỷ.”



“Chẳng lẽ ngươi còn không hiểu phụ hoàng sao? Đại hoàng tử hiện tại thích nữ nhân, phụ hoàng trong cơn tức giận nhất định sẽ giết người dụ dỗ Đại hoàng tử.” Lương Quang Vũ lấy cây quạt gõ hạ đầu Lương Thiệu Ngôn đầu: “Việc này ngươi quản không được, cứ như vậy bỏ đi thôi.”

“Như thế nào mới có thể để Đại hoàng tử không cần gả qua đó?” Lương Thiệu Ngôn cắn môi, lộ ra bộ dạng nghiêm túc hiếm thấy.

Lương Quang Vũ chính sắc mà nhìn Lương Thiệu Ngôn một cái: “Chỉ có một biện pháp, đánh bại Man Quốc.”

Nhưng nếu có thể đánh thắng, Lương Quốc sớm đã đánh.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn đem những lời này nghe lọt được, còn đi tìm Lương đế, chờ lệnh mang binh đánh Man Quốc.

Lương đế nghe được Lương Thiệu Ngôn nói, chỉ cảm thấy buồn cười: “Ngươi năm nay mới mười lăm, ngươi muốn đi đánh Man Quốc? Thiệu Ngôn, mang binh đánh trận cũng không phải giống như mấy trò chơi còn con thường ngày ngươi chơi trong cung.” Hắn đang muốn muốn cho người đem Lương Thiệu Ngôn dẫn đi, bên ngoài thông báo tiếng vang lên.

“Hoàng Hậu nương nương đến!”

Hoàng Hậu từ ngoài điện nhanh chóng đi vào đi, nàng cùng Lương đế hành lễ liền nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp nghe nói ngươi muốn đem Ngọc Thịnh gả đến Man Quốc?”

Lương đế sắc mặt có chút xấu hổ: “Lần trước trẫm không phải cùng ngươi thương lượng qua.”

“Nhưng thần thiếp lần trước cũng không biết Man Quốc quốc quân kia cư nhiên đã năm mươi tới tuổi, Ngọc Thịnh năm nay mới hai mươi lăm, hơn nữa quốc quân kia còn có hơn trăm vị phi tần, người để Ngọc Thịnh qua đó chịu tra tấn sao?” Hoàng Hậu duỗi tay đánh Lương đế vài cái, tỏ vẻ mất mát: “Ngọc Thịnh là nữ nhi duy nhất của chúng ta, không phải còn có nhiều công chúa như vậy sao? Người không thể tùy tiện gả một người qua đi, nói nàng là Ngọc Thịnh là được.”

“Tuổi không khớp.” Lương Đế vẫn lại.

Lương Thiệu Ngôn đột nhiên nói: “Tìm một đại cung nữ ngang tuổi là được, chỉ cần chúng ta bên này khẳng định là Đại hoàng tử, dù sao Man Quốc quốc quân kia cũng không biết Đại hoàng tử lớn lên là bộ dáng gì.”

“Ồ nháo! Ngươi cho rằng Man Quốc quốc quân sẽ ngu xuẩn như vậy?” Lương đế cau mày: “Bọn họ phái sứ thần lại đây, đã sớm âm thầm điều tra qua Ngọc Thịnh.”

Hoàng Hậu lập tức nói: “Vậy...cũng không cho đem Ngọc Thịnh gả qua đó, dưới bầu trời này ít nhiều cũng có nam nhân tốt, Ngọc Thịnh vì cái gì phải gả cho lão già ở nơi kia?”

Lương đế nghe được lời này, tức muốn học máu mà nói: “Ngọc Thịnh trong lời ngươi nói yêu nữ nhân, ngươi còn nghĩ vì nàng chọn Phò mã?”

Hoàng Hậu sững sờ, xoay mặt nhìn về phía Ngọc Thịnh: “Ngọc thịnh, sao lại thế này?” Hoàng Hậu dù sao cũng là người thông minh, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía người ngoài duy độc ở trong điện, cũng chính là Châu Châu: “Đây là ai?”

“Nữ tử Ngọc Thịnh nói yêu.” Lương đế hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Hậu nhìn Châu Châu ánh mắt lập tức sắc bén lên: “Còn có việc này?”

“Không!” Lương Thiệu Ngôn kêu một tiếng, thấy Lương đế cùng Hoàng Hậu đều nhìn hắn, lại co rúm, mới nói: “Kỳ thật Đại hoàng tử thích người không phải nàng.”

“Vậy là ai?” Lương đế cùng Hoàng Hậu đồng thời mở miệng.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau liền nhập V, nam chủ lập tức liền phải nghịch tập

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24: Chờ 1

Edit: xiaoyuming

Ngọc Thịnh công chúa đoạt lời của Lương Thiệu Ngôn, thần sắc tối sầm, giọng nói hạ thấp: "Kỳ thật việc này cùng nàng ta không liên quan, do ta không muốn gả đi nên mới tìm cớ."

Hoàng Hậu nghe xong lời này, biểu tình mới buông lỏng: "Ngọc Thịnh, người lại dám loạn ngôn hù dọa phụ hoàng và mẫu hậu, thật là." Nàng dạo bước đi đến bên cạnh Ngọc Thịnh công chúa, duỗi tay vỗ vỗ tay Ngọc Thịnh: "Người yên tâm, mẫu hậu sẽ không để cho người phải gả đến Man Quốc."

Nàng nói xong quay đầu nhìn Lương đế nói tiếp: "Biện pháp luôn có, Hoàng Thượng, ngài từ trước đến nay đau lòng Ngọc Thịnh nhất thật sự bỏ được sao?"

"Trẫm không bỏ được, thì có tác dụng gì? hoàng đế Man Quốc chính là muốn Ngọc Thịnh."

"Vậy nói Ngọc Thịnh đã chết." Hoàng Hậu tức giận đến hồ ngôn: "Đã chết sẽ không gả cho hán được đúng không?"

Lương đế nhú mày: "Việc này sao có thể?"

"Vậy để nhi thần dẫn binh đi đánh bại Man Quốc kia." Lương Thiệu Ngôn vẻ mặt nghiêm túc, "Phụ hoàng xem xét, Man Quốc kia hôm nay muốn hoàng tỷ gả thấp, vậy ngày mai, ngày kia sẽ ra sao đây? Còn những ngày sau đó? Chẳng lẽ chúng ta cứ luôn để một Man Quốc nhỏ bé uy hiếp mãi."

Lương Thiệu Ngôn tuy luôn cho rằng nhanh chóng gả Đại hoàng tỷ đi mới tốt. Nhưng hiện tại hán lại không nỡ để nàng gả tới cái nơi hoang dã đến thế.

Hoàng Hậu cũng thờ dãi, "Thiệu Ngôn nói không sai, nếu để Ngọc Thịnh gả qua đó chỉ sợ bọn họ ngày sau càng thêm được một tác lại muốn tiến một bước, nhưng Thiệu Ngôn tuổi còn nhỏ, Quang Vũ hiện giờ cũng mới ngoài hai mươi, hay để Quang Vũ đến sa trường rèn luyện thêm."

"Để Quang Vũ đi?" Lương đế cả kinh, "Hán sao được?"

"Hán như thế nào không được? Bảo vệ quốc gia vốn chính là bổn phận của hán, Quang Vũ từ trước đến nay võ nghệ cao siêu, những sư phó dạy võ đều khen ngợi hán, thậm chí đến cả Đại tướng quân cũng từng mở lời khen tặng Quang Vũ là kỳ tài luyện võ hiếm thấy, ngài không phải luôn muốn hán có cơ hội rèn luyện thêm sao. vậy lần này cứ để hán đi vậy." Hoàng Hậu nói đến đây, hơi lộ ra ý cười: "Huống hồ, việc này là hán tự mình nói với thần thiếp, vì sợ hoàng thượng tức giận nên mới nói với thần thiếp trước."

Lương đế kỳ thật đã mềm lòng, bị Hoàng Hậu này một phen hống, cuối cùng là trầm mặc xuống dưới.

Việc công chúa xuất giá lần này cuối cùng lại khiến Lương Quang Vũ tự mình xuất chinh, Lương Thiệu Ngôn cực kỳ muốn theo nhưng bị cự tuyệt.

Trước ngày Lương Quang Vũ xuất phát, Lương Thiệu Ngôn đi tìm Lương Quang Vũ uống rượu, về mặt hán cực kỳ hâm mộ mà nói: "Cửu ca, ta thật hâm mộ người."

Lương Quang Vũ khẽ cười một tiếng, "Có cái gì đáng để hâm mộ?"

"Người có thể lên sa trường giết địch, mà ta chỉ có thể ngây ngốc trong vài bức tường cung nhỏ nhỏ thế này."

Lương Quang Vũ nhìn Lương Thiệu Ngôn đã uống say bí tỉ, tự giễu mà cười, hán chưa từng muốn một mình xuất chinh, nhưng hoàng hậu đã nói là hán muốn, vậy chính là hán muốn.

Mà hết thấy những việc này đều không ảnh hưởng đến Châu Châu hay Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương ngày ấy may mắn, mấy thái giám thi hành lệnh đều là người của hán, không phải do thị vệ đánh nên đến khi Hoàng Thượng kêu dừng, hán tuy giữ được hơi thở nhưng đã sớm rơi vào trạng thái nửa chết nửa sống, ý thức cũng rời khỏi.

Ngự y tới một chuyến, khai được, để CHâu CHâu sắc thuốc cho hán nói rằng nội tạng ba ngày sẽ tỉnh lại sẽ cứu được, còn nếu không tỉnh, vậy thì đành hết cách.

Ngự y vốn để chẩn bệnh cho chủ tử, lần này đến khám cho Lý Bảo Chương phá lệ khai ân, nhưng ngự y đến cũng chỉ đơn giản là xem mạch, không được xem thương thế, nhưng chỉ vậy cũng được xem là rất may mắn, nếu như phát hiện cái kia của Lý Bảo Chương vẫn còn đó, chỉ sợ...

Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương máu thịt lẫn lộn nằm trên giường, không ngăn được nước mắt. Nàng đã hiểu rõ, Ngọc Thịnh công chúa vờ ưa thích nàng cũng là do không muốn gả đến Man Quốc, cái gì xưng hô tỷ tỷ muội muội đó, đều là giả.

Ngọc Thịnh công chúa đại khái là cảm thấy hồ thẹn đối với Châu Châu, ngày đó ở trước mặt Lương đế cùng Hoàng Hậu đã cố sức bảo vệ tính mạng Châu Châu, hơn nữa có Lương Thiệu Ngôn ở bên cạnh khuyên bảo, Lương đế cùng Hoàng Hậu chấp thuận để lại Châu Châu một cái mệnh, nhưng Hoàng Hậu cực kỳ chán ghét Châu Châu, trực tiếp hạ lệnh Châu Châu sau này không được đến gần Dịch Hoa điện, chỉ có thể ở trong viện của Lý Bảo Chương, nếu Lý Bảo Chương chết, vậy đem Châu Châu đuổi ra cung.

Châu Châu ba ngày liền thức trắng chăm sóc cho Lý Bảo Chương, ngự y không được tự mình bôi thuốc, nàng dần đo sau đó tự tay thoa cho Lý Bảo Chương. Nàng vừa thoa vừa đau lòng rơi lệ, ba ngày, nước mắt nàng dường như muốn làm cho mắt nàng mờ đi.

Nàng ban đầu cảm thấy Lý Bảo Chương vẫn rất đáng giận, hán luôn là âm tình bất định, luôn mắng nàng, chính là hán cư nhiên dám ở trước ngự tiền nói những lời đó. Nếu không phải do nàng, Lý Bảo Chương sẽ không bị đánh, là nàng ngu xuẩn, Lý Bảo Chương đã từng nói, nói nàng cách xa Ngọc Thịnh

công chúa, đừng quá thân cận, nàng lại không nghe vào.

Một vài vị chủ tử trong hoàng cung này, thoát nhìn ngăn nắp lượng lệ, nhưng thực tế đều là dã thú ăn thịt người không nhả xương.

Lúc Lương Thiệu Ngôn tới, hắn nhìn đôi mắt sưng đỏ của Châu Châu, cực kì đau xót: "Người vì một tên hoạn quan khóc thành như vậy? Đáng sao? Người cũng đừng quên, nếu không phải ta, người hiện tại đã chết, hắn ta có thể làm gì, ngoài một tên nô tài nhỏ nhoi."

Châu Châu xoa nhẹ ấn đường, quay sang nhìn thoáng qua Lương Thiệu Ngôn, cũng không nghĩ sẽ đáp lại nói chuyện. Lương Thiệu Ngôn cảm thấy Châu Châu quả không biết phân biệt tốt xấu, tức giận quay đi.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24-2: Chờ 2

Edit: xiaoyuning

Lý Bảo Chương đến khuya ngày thứ ba mới tỉnh, lúc ấy Châu Châu đang ghé vào mép giường ngủ, nên hắn vừa động nhẹ nàng liền tỉnh.

"Ca ca, người tỉnh rồi?" Nàng kinh hô ra tiếng.

Lý Bảo Chương sắc mặt tái nhợt, đôi mắt hơi hơi mở, tay hắn đặt bên cạnh giường giật giật: "Ta đã ngủ bao lâu?"

Hắn thanh âm thấp phần suy yếu, nếu Châu Châu không cẩn thận lắng nghe, căn bản nghe không rõ.

"Ba ngày." Châu Châu trả lời.

Lý Bảo Chương mở lớn hai mắt, lại nhắm lại, hắn cư nhiên không chết, âu cũng coi như thần kỳ. Lý Bảo Chương lẳng lặng nằm yên, hắn đã chết một lần, lại thiếu chút nữa chế thêm một lần.

Qua hai lần dạo vòng quỹ môn quan, hắn đã rõ một điều, chỉ có khi chính mình nắm quyền lực to lớn, mới có thể tự mình nắm được mệnh của bản thân.

Ban đầu hắn còn cho rằng, lý do hắn chết đi là Châu Châu, nhưng thực ra nguyên do chính là bởi thân phận hèn mọn hắn đang mang.

Bởi vì hắn chỉ là tên nô tài.

Nếu hắn không phải nô tài, sẽ không bị mấy cái thị vệ cột lấy ném vào trong hồ, nếu hắn không phải nô tài, sẽ không bị tùy ý giết. Chẳng màng hắn đã cứu Lương đế một mạng, bởi khi Lương đế muốn giết hắn hoàn toàn sẽ không vì nó mà mềm lòng, bởi Lý Bảo Chương hắn cũng chỉ là một cái nô tài.

Hắn ngày ấy chạy về cung, trước phái một cái tiểu thái giám đi đến cung Hoàng Hậu thông báo, chính mình lại đến ngự tiền cầu tình, hiện nay nghĩ đến, hơn phân nửa vẫn là do Hoàng Hậu đã chịu đến chỗ Lương đế, đảo cũng coi như Châu Châu may mắn, nhặt về một cái mệnh.

"Ca ca, người muốn uống nước không?" Châu Châu nhìn thấy Lý Bảo Chương tỉnh, vui vẻ không kìm lòng. Nàng cố ý nói nhỏ, sợ giọng nàng quá lớn làm hắn không thoải mái.

"Châu Châu." Lý Bảo Chương chậm rãi mở mắt ra: "Người cùng ta thề."

"Hả?" Châu Châu đôi mắt hơi hơi mở to chút: "Thề?"

"Người phải thề một đời này của người tuyệt không không phản bội ta." Lý Bảo Chương nói rất gian nan, nói một chữ lại ho một cái, gương mặt không huyết sắc trắng bệch, Châu Châu nhìn sắc mặt hắn, muốn giúp hắn thuận khí nhưng lại sợ đụng đến chỗ đau.

Lý Bảo Chương không nghe thấy tiếng Châu Châu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Châu Châu: "Người thề nhanh lên!"

Châu Châu sợ hắn động khí, vội vàng gật đầu: "Ta thề, ta thề! Ta đời này dù thế nào cũng sẽ không phản bội người."

Lý Bảo Chương được câu này, chậm rãi sờ đến tay Châu Châu tay, hắn nắm chặt tay nàng, phảng phất như đã bắt được cọng rom cứu mạng. Châu Châu tay bị siết đến sinh đau, nhưng nàng cũng không có tránh khỏi hắn.

"Ta tin người lần này." Lý Bảo Chương lẩm bẩm nói: "Ta sẽ làm người có vinh hoa phú quý hưởng cả đời, người không được phản bội ta."

Nói đến câu sau, tiếng hắn càng nhỏ dần cơ hồ nghe không thấy, Châu Châu lại vừa thấy, phát hiện hắn lại lần nữa lẩm vào hôn mê.

Chờ lần nữa tỉnh lại, đã qua hai ngày rồi.

Thương tích lần này của Lý Bảo Chương ước chừng phải dưỡng hai tháng, hai tháng, Hoàng Thượng biết Lý Bảo Chương tỉnh, nhưng không triệu hần tiến đến hầu hạ, ngày thường ăn, mặc, ở, đi lại đều do tiểu thái giám trong cung Lương Thiệu Ngôn đưa đến hầu hạ. Hai tháng sau, Lý Bảo Chương dưỡng thương gần như bình phục, không uống đang trong thời kì tuổi trẻ, thương nghiêm trọng như vậy cư nhiên đã ổn.

Sau khi bình phục, Lý Bảo Chương thân là thái giám, vẫn là đến đi làm việc. Chức tổng quản nội thị của hần đã mất, hiện nay do một thái giám hơi lớn tuổi lên làm vị thái giám đo điều Lý Bảo Chương đến Thái Y Viện hầu hạ.

Ở Thái Y Viện làm việc chính là chịu khổ không thể nói, nếu ở Ngự Thiện Phòng, thái giám vẫn có thể đến giúp múc một ít nước, duy nhất ở Thái Y Viện, mặt trên có thái y quản, ở Thái Y Viện, thái giám chỉ phụ trách sắc thuốc đưa được, mà được đều là cho các cung chủ từ dùng, ra nửa phần sai lầm, nô tài sắc thuốc đưa được khó giữ đầu được.

Lý Bảo Chương mới vừa đi mấy ngày, Châu Châu liền phát hiện trên tay hần xuất hiện rất nhiều miệng vết thương nhỏ.

"Ca ca, tay ngươi làm sao vậy?" Châu Châu nhìn chăm chăm tay Lý Bảo Chương.

Không biết có phải do thiếu chút nữa đã chết thêm một lần, Lý Bảo Chương cả người thoát nhìn càng thêm tối tăm, hần không thể nào cười, ngày thường đến cả lúc nghỉ ngơi tựa hồ cũng suy nghĩ về chuyện bản thân, Châu Châu kêu hần vài lần, hần mới khó khăn lắm phản ứng lại.

"Tay không đáng ngại, bất quá là phân dược liệu thời điểm bị mắng đôi câu." Lý Bảo Chương không để ý lắm mà nói, hần đối với cái túi da xinh đẹp trời cho này không mấy bận tâm, dù sao đôi trước tao tội càng nhiều.

Nhưng Châu Châu nhìn cảm thấy rất rất đau lòng, tay Lý Bảo Chương vốn dĩ sinh đến cốt nhục cân xứng, thập phần xinh đẹp, hiện nay mặt trên toàn miệng vết thương nhỏ không hết, cảm giác chính là mỹ ngọc bị người sống sờ sờ cấp phá hủy.

Lý Bảo Chương nhìn bộ dáng Châu Châu đau lòng, mặc danh cười một tiếng, hần để sát vào Châu Châu mặt, "Châu Châu."

Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Chương: "Àn?"

Con người màu lục, trong trẻo sạch sẽ, tựa như nước suối ngày hạ. So với thời điểm Châu Châu vừa tiến cung thì bây giờ đã trưởng thành hơn, cũng béo lên, có vẻ giống con khi nhỏ xinh đẹp, đôi mắt siêu lớn.

Hiện tại mượt mà chút, từ một nụ hoa nhỏ đã bắt đầu nở rộ, tỏa hương. Lý Bảo Chương biết rõ hiện tại không phải thời điểm Châu Châu đẹp nhất, chờ nàng lại lớn thêm hai ba tuổi, lúc ấy mười bảy mười tám, gương mặt này sẽ đẹp đến độ làm người ta muốn ngắm nhìn cả ngày.

Bằng không, Châu Châu đôi trước cũng sẽ không dễ dàng mà câu dẫn được hoàng tử.

Hần hoãn thanh hỏi: "Ngươi đau lòng à?"

Châu Châu thành thật gật đầu.

Lý Bảo Chương ý cười trên khóe môi thêm đậm, hần duỗi tay sờ sờ mặt Châu Châu, Châu Châu cũng không có trốn: "Chờ."

???

Châu Châu không quá rõ Lý Bảo Chương muốn nàng chờ cái gì.

Thời tiết dần dần mà chuyển rét lạnh, mà đa phần y phục của Châu Châu đều dành mặc vào mùa hè, nếu mặc vào mùa thu sẽ hơi lạnh. Lý Bảo Chương mất vị trí tổng quản nội thị, nhưng hần trước đây vẫn tiết kiệm được một số tiền, hần lấy tiền hối lộ mama phường thêu, từ nơi đó cảm được bốn bộ trang cùng hai bộ trang phục mùa đông.

Châu Châu thêu cái túi thơm kia xong liền đem tặng, lúc nàng đưa cho Lý Bảo Chương, vẻ mặt hần cứng đờ, nhận lấy, sau đó vẫn luôn mang theo bên người, bên trong có ninh thần dược liệu.

Ở Thái Y Viện làm việc cũng có chỗ lợi, chính là có thể đi theo thái y học lên chút kiến thức, có vài thái y vẫn không ngại ngần khi chỉ dạy thái giám chút y lý, Lý Bảo Chương giao tiếp rất tốt, ở Thái Y Viện làm việc suả hai tháng, đã cùng vài vị thái y quan hệ đều không tồi.

Huỳnh mỹ nhân mang thai, ba năm gần đây trong cung không có vị phi tần nào có thai, Lương đế giao trách nhiệm cho Thái Y Viện cần phải hảo hảo cấp huỳnh mỹ nhân dưỡng thai.

Giúp Huỳnh mỹ nhân đưa được đều là thái y tự mình đi. Vào một ngày khi thái y đưa được tới, Huỳnh mỹ nhân thoáng thấy Lý Bảo Chương đứng phía sau thái y, trong mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng vẫn không tỏ mò.

Vị thái y này họ Bạch, Bạch thái y năm nay vừa mới ba mươi tuổi, nhưng đã là phụ khoa thánh thủ, hơn nữa sắc mặt trắng nõn, tính cách ôn hòa, được các hậu phi trong cung ưu ái, đa phần đều thích điểm hần tới thỉnh mạch bình an.

Bạch thái y vốn có một cái tiểu thái giám dùng thuận tay, tiểu thái giám kia mới vừa tiến cung liền phân đến Thái Y Viện, đi theo hần học y, chỉ là ngày

gần đây bị kiết lỵ, tiêu chảy kéo đến giường không ngừng được, nên Bạch thái y mới mang theo Lý Bảo Chương.

Bạch thái y bắt tay thu trở về: "Nương nương thân thể an khang, không có vấn đề." Hắn đem chiếc khăn tay trên cổ tay Huỳnh mỹ nhân gỡ xuống, tiện đà hô Lý Bảo Chương liếc mắt một cái, Lý Bảo Chương lập tức từ hòm thuốc mang theo lấy ra chén được đặt lên bàn.

"Nương nương mau đem thuốc dưỡng thai uống đi." Bạch thái y nói.

Huỳnh mỹ nhân nhìn thoáng qua, liền lộ ra ánh mắt chán ghét: "Lại uống được, ta đã uống đến độ thành bình thuốc rồi. Không thể không uống sao? Không phải không thành vấn đề đi."

Bạch thái y cung kính trả lời: "Hồi nương nương, long thai trong bụng nương nương vẫn còn nhỏ, uống thuốc dưỡng thai có thể làm long thai càng tốt lớn lên, đồng thời nương nương có thể giảm bớt triệu chứng thai nghén, hay ăn được cũng có thể giảm bớt."

"Thôi, ta đợi lát nữa lại uống, các người lui ra đi."

Bạch thái y suy nghĩ, đem Lý Bảo Chương giữ lại, hắn muốn Lý Bảo Chương nhìn chăm chăm Huỳnh mỹ nhân uống xong được lại cảm không chén trở về phục mệnh.

Bạch thái y vừa đi, Huỳnh mỹ nhân liền cười khê nói: "Lý công công, hồi lâu không thấy, người hiện nay đang ở Thái Y Viện?"

Lý Bảo Chương cúi đầu thấp giọng trả lời: "Làm phiền Huỳnh mỹ nhân nhớ, nô tài hiện nay đúng là ở Thái Y Viện làm việc."

Huỳnh mỹ nhân dùng móng tay sơn màu đỏ tươi, gõ gõ trên chiếc bàn bằng gỗ bên cạnh: "Cũng không phải nhớ, chỉ là tên nô tài Lưu Khánh mới đến, bị Hoàng Thượng mắng hắn vài lần, còn nói hắn không dùng thuận tay như người." Nàng nửa nâng lên mí mắt nhìn Lý Bảo Chương liếc mắt kiêu mi: "Vốn tưởng người hơn phân nửa là đã chết, lại không chết."

Lý Bảo Chương cười một cái, không nói.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 24-3: Chờ 3

Edit: xiaoyuning

Huỳnh mỹ nhân thở dài: "Người cũng quá cuốn, vì một nữ nhân lại bạo gan đi chọc Hoàng Thượng không cao hứng, nếu không phải Hoàng Thượng có thiện tâm, bằng không người đang sống sờ sờ đã bị đánh chết."

Nàng sóng mắt vừa chuyển: "Nếu không người đến ta nơi này đảm đương đi? Hiện nay thái giám trong viện ta toàn đầu gối, một câu nói phải thẳng ra từng chữ bọn họ mới nghe hiểu được."

Lý Bảo Chương quỳ xuống: "Nô tài không dám hy vọng xa vời đến bên cạnh nương nương làm việc, nô tài có thể nhặt về một cái mạng này đã là vạn hạnh."

Hắn lại nói: "Hoàng Thượng chỉ sợ cũng không muốn nhìn thấy nô tài, nếu nô tài ở nơi nàu của nương nương, chỉ sợ làm hỏng tâm tình Hoàng Thượng tâm tình, làm ảnh hưởng đến cả nương nương."

Một câu này của hắn vậy nhưng thật ra đang nhắc nhở Huỳnh mỹ nhân.

Lúc trước Lý Bảo Chương nháo đến khó coi như vậy, chọc Lương đế chán ghét, Lưu Khánh mới tới kia ngu dốt như thế, mà hắn cũng không muốn triệu Lý Bảo Chương về, trong lòng hơn phân nửa vẫn là tức giận.

Một tên nô tào vốn đang trung thành và tận tâm lại chỉ vì một nữ nhân cùng hắn nháo, Lương đế có thể không tức giận sao.

Nếu nàng đem Lý Bảo Chương điều đến bên người dùng, khó bảo đảm việc Lương đế thấy Lý Bảo Chương lại không nhịn được tức giận.

Huỳnh mỹ nhân tưởng tượng đến đó, liền ngưng luôn suy nghĩ muốn dùng Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương lại đi theo Bạch thái y tới thỉnh mạch, nàng cũng quyền đương nhìn không thấy đối phương, hiện tại bụng nàng hoài long thai, nếu thật là hoàng tử, liền có thể thanh vân thẳng thượng, vị phân có thể tấn vài cấp.

Châu Châu này mấy tháng này đều gốc trong viện Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương không biết từ nơi nào lộng hảo chút sách trở về, hắn mỗi ngày vào buổi tối đều sẽ khêu đèn đọc, Châu Châu ban ngày lấy tới xem, phát hiện nội dung trong mấy cuốn sách đó vừa tối nghĩa lại khó hiểu, phi nàng có thể sở

đọc hiểu.

Châu Châu nhàn rồi nhàm chán, liền chậm rãi trang trí lại cái viện nhỏ này, nằng nhờ Lý Bảo Chương mang chút hạt giống hoa trở về. Lý Bảo Chương không chỉ có mang theo hạt giống hoa còn mang theo chút hạt giống trái cây về nữa, Châu Châu trồng chúng trong phần đất trống của viện, ngày ngày tưới nước, chờ hạt giống nảy mầm thành cây.

Châu Châu lúc ở trong sân, thấy hồ ly trắng của Lương Thiệu Ngôn chạy trốn ở nơi đó rất nhiều lần, không nghĩ tới mấy tháng, nó vẫn chưa bị trong cung người bắt được.

Bây giờ bộ lông trắng của nó đã ô ւế ít nhiều, cũng gãy xuống một vòng, cái bụng hóp lại, dường như đã khá lâu chưa được ăn no.

Châu Châu thấy nó so với trước đây chật vật không biết thêm bao nhiêu lần, nằng lấy chút bánh còn sót lại ném cho nó. Hồ ly trắng vội ngậm lấy rồi trốn mất dạng.

Con hồ ly trắng kia có vẻ rất có linh tính, từ sau lần đó cứ cách 5 ngày mỗi lần sẽ tới chỗ Châu Châu "đòi" đồ ăn, còn việc Châu Châu cho nó ăn cái gì nó hoàn toàn chẳng để tâm, cứ đưa đến nó sẽ ngậm rồi chạy đi.

Nó không quên người làm Châu Châu cảm thấy cực kì vui vẻ, bởi vì trong thâm tâm nằng vẫn sợ con hồ ly trắng đó.

Nhưng không nghĩ tới, một ngày nọ, vào đêm khuya hồ ly lại chạy đến sân viện của Lý Bảo Chương, vừa kêu vừa dùng móng vuốt cào cửa, đánh thức Lý Bảo Chương cùng Châu Châu khỏi giấc ngủ say.

Lý Bảo Chương nghe được, liền xuống giường đi lấy cầm gậy gộc, Châu Châu vội vàng ngăn cản: "Ca ca, hồ ly kia chỉ muốn kiếm ăn, đừng đánh nó."

Lý Bảo Chương ánh mắt cổ quái mà nhìn lướt qua Châu Châu: "Người có phải ngày thường hay cho nó ăn đúng không?"

Châu Châu chớp chớp mắt, không hé răng.

Lý Bảo Chương trừng mắt nhìn Châu Châu một cái: "Người ở trong phòng ngốc lẳng đi, đừng ra ngoài.."

Lý Bảo Chương vừa mở ra cửa, hồ ly kia "Vèo" một cái chạy tới đất trống trong viện, ánh mắt cảnh giác mà nhìn chăm chăm Lý Bảo Chương. Lý Bảo Chương cầm gậy gộc đang muốn đi ra ngoài, Châu Châu đột nhiên nói: "Chân nó hình như bị thương."

Hồ ly trắng cách bọn họ rất xa, đi lại chỉ gian, sau lưng có vẻ hơi mất tự nhiên. Lý Bảo Chương nhìn kỹ, giống như nhìn đến sau lưng nó, nơi đó có vết máu. Hắn lại suy nghĩ, cầm đồ ăn đứng từ xa ném cho hồ ly, hồ ly cắn lấy, vội vàng khắp khiêng mà chạy đi rồi.

Lý Bảo Chương nhìn nó chạy đi khuất, lại không lập tức trở về phòng, mà nhìn về phương hướng ban nãy hồ ly chạy đi. Châu Châu bước chân ra cửa, nhìn Lý Bảo Chương, nhỏ giọng mà nói: "Không trở lại ngủ sao?"

"Người hẳn là cho nó ăn khá nhiều lần?" Lý Bảo Chương nói bất thành lời.

Châu Châu ngô một tiếng, chỉ có thể thừa nhận: "Ta thấy nó rất đáng thương."

"Về sau không cần cho nữa." Lý Bảo Chương đem gậy gộc ném qua một phía, quay trở về phòng, đem cửa đóng lại.

"Vì sao?" Châu Châu khó hiểu nhìn Lý Bảo Chương.

"Phiền toái."

Lý Bảo Chương nói xong câu đó liền không chịu nói tiếp, sau khi trở lại trên giường, Châu Châu nghĩ đến vết thương của hồ ly, không thể ngủ, lại nghĩ đến Lý Bảo Chương còn không cho mình chăm nó, liền trộm nói thầm Lý Bảo Chương tên lòng dạ sắt đá, nhưng không nghĩ tới bị tên tai thánh- Lý Bảo Chương nghe được. Hắn đột nhiên mở mắt ra, còn hơi hơi ngồi dậy nhìn chăm chăm Châu Châu: "Lòng dạ ta sắt đá?"

Châu Châu a một tiếng, hướng trong chăn co rụt lại, nhỏ giọng đáp: "Không có."

Lý Bảo Chương đem tay mình nhét vào chăn, mùa hè tay hắn đã lạnh cóng, không cần bàn đến cuối mùa thu như bây giờ, Châu Châu bị tay hắn chạm vào một cái, lạnh đến run khẽ: "Tay lạnh quá."

"Còn có thể lạnh hơn." Lý Bảo Chương cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Hắn đôi nằng tốt như vậy, nằng cư nhiên nói hắn lòng dạ sắt đá, hẳn dưỡng một mình nằng đã đủ mệt mỏi, dựa vào cái gì còn muốn lại dưỡng một con hồ ly không quen biết.

Châu Châu hét lên một nửa liền ngưng lại. Thân thể nằng trên giường xoắn đi xoắn lại, giống như một con bạch xà xuyên y phục. Hơn nửa ngày, nằng mới khó khăn thốt ra một câu: "Ta không bao giờ nói."

Lý Bảo Chương bắt tay thu trở về, lại néo mặt nằng một phen, lúc này hắn tay đã ấm: "Lại nói ta nói bậy, không tha cho người."

Hắn thu hồi tay liền một lần nữa nằm xuống, không bao lâu, liền cảm giác có cái thân thể chậm rãi đến gần rồi chính mình.

Hắn không nhúc nhích, mặc đối phương chậm rãi dịch đến trong lòng ngực mình tìm chỗ ngủ, chờ lúc nàng nằm ổn, hắn mới nhẹ nhàng dịch người đi, lời nói lạnh tựa băng: "Tối nay không được ôm ta ngủ."

Nói hắn sắt đá, hắn liền sắt đá cho nàng nhìn xem!

- - - - -

Thời điểm long thai trong bụng Huỳnh mỹ nhân đã được ba tháng ba tháng, kinh thành đã xảy ra chuyện.

Mới đầu là một ít người bán gia cầm nhỏ bị bệnh, nhưng sau đó số người bị lây nhiễm đột nhiên tăng cao, ngày càng nhiều người mắc. Ngoài cung xảy ra việc này làm Lương đế không thể không chú ý.

Hắn giao trách nhiệm cho người của Thái Y Viện đi điều tra rõ nguyên nhân dịch bệnh, nhưng Thái Y Viện đã hết một tháng cũng không điều tra rõ, mà ngoài cung người chết càng ngày càng nhiều, nghe nói đến bãi tha ma cũng không thể chôn được. Ngoài cung đã chết nhiều người như vậy, làm cho các vị chủ tử trong cung cũng hoảng không kém, Hoàng Hậu mỗi ngày đều bị người đến thỉnh an phát phiền não.

Nhưng không nghĩ tới trong cung người đầu tiên nhiễm bệnh lại chính là Lương đế.

Lương đế đêm qua còn cùng một phi tần triền miên một phen, hôm sau liền phát hiện thân thể có chút không khoẻ, hắn cảm thấy trán rất nóng, đôi khi còn ho khan. Lưu Khánh hầu hạ hắn lập tức thỉnh Trần thái y của Thái Y Viện tới.

Trần thái y quỳ trên mặt đất bắt mạch cho Lương đế bắt mạch, càng làm, mồ hôi túa ra càng bạo. Rõ ràng đang cuối mùa thu, hắn lại mồ hôi như thể trong mùa hạ.

Lương đế ngồi ở mép giường, cầm khăn lụa màu vàng che miệng, hắn nhìn phản ứng của Trần thái y, ho khan vài tiếng, ánh mắt dần dần có biến hóa: "Trần thái y, trầm là bệnh gì?"

Trần thái y bắt tay thu hồi tới, quỳ trên mặt đất thân thể lão đảo lắc lư: "Vi thần vô dụng, không thể tìm ra."

Lương đế cười gượng một tiếng: "Như thế nào? Người đường đường là người đứng đầu Thái Y Viện, nhưng lại không thể tra ra bệnh sao? Người thành thật cùng trầm nói, trầm là bệnh gì?"

Khuôn mặt Trần thái y sầm đến có thể nhỏ nước, thân thể hắn đều phải dán trên mặt đất: "Vi thần..... Vi thần....."

"Trần Xương Hoàn!" Lương đế thanh âm sâu lạnh: "Người nếu không nói thật, vậy người liền sớm một chút đi xuống hầu hạ Thái Hậu."

Thái Hậu mười năm trước đã đi rồi.

Trần thái y thân thể run đến giống như cái sàng, thanh âm run rẩy, "Hoàng Thượng chứng bệnh của nguô có vài phần giống với... ôn dịch ngoài hoàng cung." Hắn nói xong vội vàng khải ngẩng đầu lên: "Vi thần đáng chết, vi thần y thuật không tinh, có lẽ phán đoán sai lầm. Hoàng Thượng có thể triệu tới các thái y khác ở Thái Y Viện....."

Hắn lời nói chưa nói xong, Lương đế đã đánh gãy: "Đủ rồi!"

Lương đế hai mắt chuyển vì xích hồng sắc, hắn đem khăn lụa màu vàng vắt gao nắm trong tay, chớp mắt nhìn về phía Lưu Khánh đang đứng ở một bên: "Người đi đem toàn bộ thái y trong Thái Y Viện tới đây cho ta."

Nhiên không thành, sau khi các thái y lần lượt bắt mạch cho Lương đế, toàn bộ quỳ gối trên mặt đất, sợ hãi không dám lên tiếng. Ngực Lương đế phập phồng rất nhanh, hắn cảm tức nhìn thái y đang quỳ đầy đất: "Các người là xác định trầm nhiễm ôn dịch?"

Các thái y không dám nói lời nào, chỉ là hận không thể đem thân thể hoàn toàn dán trên mặt đất.

Lương đế suy nghĩ vừa chuyện, nghĩ đến việc đêm qua vừa sủng hạnh phi tần, lập tức kêu Lưu Khánh đem kia phi tần đến, nhưng phi tần kia cũng gặp tình huống tương tự.

Lương đế trong lòng không yên lòng, lại tìm cái cung điện đem kia phi tần nhốt lại, khi mặt trời lặn, phi tần đó cũng xuất hiện triệu chứng nóng lên và ho khan.

Lương đế sau khi biết được, trong lòng chợt lạnh, mà hắn tuy có tâm phát hỏa, nhưng cả người cơ bắp đau nhức, bất quá mới ngăn ngừa mấy ngày, hắn đến giường cũng không thể xuống.

21:45-200519

- - - - -≡≡≡- - - - -

Ming: Quà 20/5 nhé!!!

520-我爱你们 o(￣へ￣)o

#chương\_24\_hon\_7000\_từ.

#bị\_bệnh\_rồi~~~~~(>\_<)~~~~~

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24-4: Chờ 4

Edit:xiaoyuming

Hoàng Thượng không thể lâm triều, toàn bộ hạp cung đều biết Hoàng Thượng nhiễm ôn dịch.

Sau khi Hoàng Hậu biết chuyện, lệnh tất cả cung phi theo phân vị lớn nhỏ đến bên Lương đế hầu bệnh, thái y của Thái Y Viện ngày ngày đêm đêm canh giữ ở long sàng Lương đế, ánh lửa từ lò sắc thuốc chưa bao giờ ngưng cháy.

Tuy rằng nói muốn đi ngự tiền hầu bệnh, nhưng các phi tần đều không quá vui, đặc biệt là Huỳnh mỹ nhân, nàng hiện tại mang thai, căn bản không muốn đến bên Lương đế, liền đi cầu Hoàng Hậu. Hoàng Hậu không chút mềm lòng: "Hoàng Thượng thân thể mới là quan trọng nhất, Hoàng Thượng nếu không tốt, thứ trong bụng ngươi còn có thể hạ sinh?"

Nàng nói một cách châm chọc. Huỳnh mỹ nhân cũng không có cách nào, chỉ có thể đi đến hầu hạ nơi ngự tiền, nhưng nàng không dám quá thân cận Lương đế, đành chỉ huy nô tài đi hầu hạ Lương đế.

Bất quá ngắn ngủn mấy ngày, Lương đế đã gầy đi hẳn một vòng lớn, sau đó đến cả dược cũng không tự uống vào nổi, đều dựa vào thái y mạnh mẽ rót cho, trong lúc hầu bệnh vài vị thái y cũng ngã bệnh. Hiện nay ngoài cung trong cung số người nhiễm bệnh càng ngày càng nhiều, mỗi người đều lâm vào khủng hoảng.

Thái Từ ngày ngày quỳ gối ngoài điện Lương đế ngoài điện khóc thút thít, Lương đế tức giận đến răng đau, muốn đứng lên đá Thái Từ, nhưng hữu tâm vô lực.

Hắn ở trên giường bệnh nằm hơn một tháng, Thái Từ tốt của hắn bắt quá qua nhìn một lần, rồi sau đó cũng chỉ dám quỳ gối ngoài điện giả như trang hiếu tử.

Châu Châu từ chỗ Lý Bảo Chương biết được tin tức Hoàng Thượng nhiễm ôn dịch tin tức, liền thập phần khẩn trương: "Ca ca, người ở Thái Y Viện làm việc, có thể có nguy hiểm không a?"

Thái y của Thái Y Viện mỗi ngày ở ngự tiền hầu hạ, thái y nhiễm bệnh tựa hồ đều đã chết vài người.

"Không có việc gì, mệnh ta lớn." Lý Bảo Chương kỳ thật sớm biết rằng Lương đế sẽ nhiễm ôn dịch, bởi vì lương đế đời trước cũng là lúc này nhiễm, trận này ôn dịch phát tán cực nhanh, chết rất nhiều người.

Lý Bảo Chương vẫn nhớ rõ nô tài trong cung đều đã chết nhiều không tả, khi đó hắn vẫn là tiểu thái giám, cả ngày lo lắng đề phòng, sợ chính mình cũng được gọi, trước khi trở về đều tắm rửa sạch sẽ, thay luôn y phục, sợ mang mầm bệnh về lây cho Châu Châu.

Đời trước phương thuốc trị ôn dịch là do một đại phu dân gian tìm ra, sau đại phu đó được Hoàng Hậu triệu kiến liền chữa bệnh cho Lương đế. Lý Bảo Chương đời trước phụ trách sắc dược kia, khi đó trong cung không ít phi tần đều nhiễm ôn dịch, Lý Bảo Chương một ngày đến vẫn đều ôm bếp lò sắc dược.

Cho nên về phương thuốc kia hắn nhớ rõ rành mạch.

Mỗi một loại dược, bỏ bao nhiêu, nhiều hay ít hắn cũng tỏ ràng.

Lý Bảo Chương chính suy tư sự tình, liền nghe được Châu Châu ở bên nhỏ giọng nói: "Bị thương như vậy nhiều lần, cũng chưa chết, là rất ngoan."

Hắn nhanh chóng xoay đầu, vươn đôi tay bóp lấy hai má Châu Châu, thanh âm lạnh như băng: "Lần trước ta cùng người nói cái gì?"

Châu Châu đáng thương bị véo thành ếch xanh, một hàm răng trắng lộ ở bên ngoài, hàm hồ mà nói: "Ta sai rồi, người thực cứng, thực cứng."

Nàng vươn tay muốn đem tay Lý Bảo Chương gạt xuống dưới, nào biết Lý Bảo Chương trước bụng lòng tay, hắn sắc mặt đã hồng, như là hoa sen nở rộ giữa đêm tối: "Người lại nói lung tung cái gì đó, không biết xấu hổ!"



Châu Châu ngốc hạ, còn không chờ nàng nói chuyện, một chiếc chăn từ nàng trên đầu bao lại: "Ngủ!"

Giọng nói Lý Bảo Chương ở ngoài chăn vang lên.

Lương đế bệnh càng ngày càng nặng, thời gian một ngày thanh tỉnh càng ngày càng ít. Hoàng Hậu tới mấy tranh, mỗi tranh đều là khóc, khóc đến Lương đế tâm phiền ý loạn. Hắn niễn cường mở mắt ra, trừng mắt Hoàng Hậu: "Người là..... Cảm thấy trầm..... đã..... Đã chết, hiện nay..... Tôi trầm trước mặt khóc..... Khóc tang sao?"

Hắn bệnh nặng, một câu đều nói được gập ghềnh, thập phần cố sức.

Hoàng Hậu xoa xoa khoe mắt nước mắt: "Hoàng Thượng, thần thiếp không có ý này. Chỉ là....." Đôi mắt nàng hồng hồng: "Thấy Hoàng Thượng như thế, hận không thể hiện tại nằm ở trên giường người là thần thiếp, lấy thân thể bệnh."

Lương đế nhắm mắt, thở hổn hển khau khí: "Quang Vũ trở về không?"

Hoàng Hậu âm thầm nhủ mi, nàng đem tin tức đều cấp phong tỏa, bảo đảm không truyền được đến tai Lương Quang Vũ nơi đó đi, nàng nhìn Lương đế chậm rãi bệnh nặng, trong lòng sớm đã tính toán tốt.

Kinh dịch lớn nhất hiện tại của Thái Từ là Cửu hoàng tử Lương Quang Vũ, nàng có ý phái Lương Quang Vũ tiến đến đánh Mạn Quốc, một là vì bảo hộ chính mình nữ nhi Ngọc Thịnh, hai là nàng hy vọng Lương Quang Vũ ít xuất hiện ở trước mặt Lương đế, miễn cho lay động địa vị Thái Từ.

"Quang Vũ hẳn còn không có trở về, chỉ sợ vẫn đang ở trên đường đi." Hoàng Hậu nhẹ giọng nói.

Lương đế đặt ở bên cạnh người tay hung hăng vỗ vỗ giường: "Trầm sắp phải chết, hẳn cũng không trở lại xem trầm sao?"

Hoàng Hậu vội vàng an ủi nói: "Hoàng Thượng đừng nóng giận, không cần nóng giận."

.....

Bạch thái y gần một tháng không hồi phủ, hẳn ngày đêm đều canh giữ trong cung, hẳn vẫn trẻ, thân thể còn chịu được, vài vị thái y tuổi tác đã cao kia bây giờ đang một bên uống thuốc, một bên nghiên cứu phương pháp trị liệu đợt ôn dịch lần này.

Hắn thở dài, nếu là ôn dịch này trị không hết, sợ là Lương Quốc đều phải diệt vong.

Hiện giờ nhân số tử vong quá nhiều, hơn nữa còn là ở kinh thành bùng nổ, không ít phú thương quý tộc sôi nổi mang theo con cháu trốn khỏi kinh thành, nhưng ngoài kinh thành, người mang ôn dịch cũng không kém, số người nhiễm ở những vùng phụ cận cũng tăng lên chóng mặt. Hoàng Hậu cùng Thái Từ muốn trấn áp tin tức, nhưng hiện tại có thể trấn áp như thế nào được đây?

Bạch thái y lắc lắc đầu, hiện giờ hẳn có thể làm chính là nhanh chóng tìm ra thuốc trị liệu ôn dịch: "Lý công công, người lại cho ta chiêm uống thuốc." Bạch thái y cầm một trương phương thuốc từ đưa cho Lý Bảo Chương bên cạnh, phương thuốc từ đệ đi ra ngoài lại không ai tiếp, Bạch thái y không khỏi nhìn qua đi, lại nhìn đến Lý Bảo Chương nghiêm túc ở đọc một quyển y thư.

"Lý công công?" Bạch thái y hơi chút nâng cao giọng, cuối cùng đem người đang chìm đắm trong y thư đánh thức. Hắn bật cười mà lắc đầu: "Người cũng đang xem y thư? Nhưng nhìn có ích gì?"

.....

Ý thức của Lương đế càng ngày càng thêm hôn hôn trầm trầm, Hoàng Hậu thủ thêm mấy ngày, liền ngâm làm chuẩn bị, tang phục thù phương vũng đã làm xong. Nhưng bất ngờ chính là, Lương đế thế nhưng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

"Chuyển biến tốt đẹp?" Huỳnh mỹ nhân hiện tại bụng đã được năm tháng, nàng dựa ngò ở trên giường, vẻ mặt không thể tưởng tượng, nàng mười ngày tiến đến xem qua Lương đế một lần bệnh đến mắt cũng không mở ra nổi, cư nhiên hiện tại chuyển biến tốt đẹp.

Một cái cung nữ nói: "Thật là chuyển biến tốt đẹp, nghe nói là đi theo tiểu thái giám bên người Bạch thái y ngày đêm nghiên cứu y thuật, nghĩ ra được phương thuốc, phương thuốc kia ngay từ đầu ở cũng nhân nhiễm bệnh thử qua trên người rồi, tuy rằng không có chuyển biến tốt đẹp, nhưng bệnh tình không có phát triển xấu thrm, Bạch thái y liền căn theo phương thuốc mà điều chỉnh tới lui, mới có thể tìm được biện pháp chân chính đẩy lui ôn dịch."

Huỳnh mỹ nhân nghe thấy tin này, trong lòng vui vô cùng, Lương đế tồn tại đối với nàng thiên đại chuyện tốt, nếu là Lương đế chết, không chừng Hoàng Hậu muốn lôi kéo nàng cấp Lương đế chôn cùng. Huỳnh mỹ nhân lập tức trang điểm tự mình đi gặp Lương đế, đảo không muốn Lương đế tỉnh dậy lại gặp phải người không nên gặp.

Nàng kiểm chế tia kinh ngạc trong mắt, lắc mông đến trước Hoàng Thượng hành lễ, nháy mắt hành xong lễ kia, nàng lập tức hiểu ra một chuyện. Nàng thật quá ngu ngốc, lúc trước đó chưa kịp phản ứng lại thông tin bất ngờ, tiểu thái giám bên cạnh Bạch thái y còn không phải chính là Lý Bảo Chương sao, không nghĩ tới Lý Bảo Chương thật đúng là người có bản lĩnh.

"Người bụng đã như vậy lớn, còn hành cái gì lễ, ngồi đi." Lương đế có vài phần suy yếu, nhưng so bộ dạng mắt mở không ra như lúc trước đã tốt hơn nhiều. Hắn nói xong liền quay đầu đối Lý Bảo Chương phân phó: "Đi, lấy cho Huỳnh mỹ nhân chiếc gối mềm."

Lương để hết bệnh, việc làm thứ nhất chính là ban thưởng cho Bạch thái y.

Bạch thái y nhảy trở thành người đứng đầu Thái Y Viện, mẹ đẻ được ban nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, lại thưởng thêm vạn kim, ban biệt thự cao cấp, có thể cưỡi ngựa tiến vào hoàng cung, hết thảy toàn dựa theo đãi ngộ cho một vị thân vương.

Chuyện thứ hai chính là ban thưởng cho Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương không chỉ một lần nữa lên làm tổng quản nội thị, Lương đế còn thưởng cho hắn một tòa cung điện.

Ban thưởng này xưa nay chưa từng có tiền lệ, vì thế rất nhiều đại thần dâng sớ khuyên ngăn, nhưng Lương đế trải qua đợt kinh hãi này, cho rằng chính mình hoàn toàn thấy rõ ai thật sự là người trung, hẳn đối với đồng sớ phản đối xem như không thấy.

Một người đắc đạo gà chó lên trời, Châu Châu lắc mình biến hoá, biến thành châu phu nhân.

Bổng dung có cung nữ hầu hạ, lại nhận được ba chữ "Châu phu nhân", nàng vẫn cảm thấy nghe hơi kì quái.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Bò Hà điện

Edit: xiaoyuming

Châu Châu dọn đến cung điện mới, nhưng mấy hạt giống trước kia còn gieo ở tiểu viện nhi vẫn khiến nàng nhớ nhung, nên cố ý đào toàn bộ lên, dời đến khoảng đất trống ở cung điện mới, mỗi ngày tiếp tục tưới nước, mong giống chúng lớn lên.

Cung điện mới này tên gọi Bò Hà điện, diện tích tuy không lớn nhưng để cho Châu Châu cùng Lý Bảo Chương trụ lại vẫn tính là rộng rãi. Bò Hà điện còn được phân đến phân hai cung nữ, hai thái giám. Hai cung nữ một người trên Hương Liễu, người còn lại gọi Thủy Liên, hai nàng đều lớn hơn Châu Châu hai tuổi. Mà hai tiểu thái giám, một người trên Vi An, người tên Hứa Xa, hai người cùng tuổi với Châu Châu.

Bổng nhiên trở thành Châu phu nhân, việc ăn, mặc, ở, đi lại của Châu Châu đều tốt hơn.

Nàng nghe Vi An nói, hiện tại Lý Bảo Chương trong cung là người có vị trí rất cao, đa phần đều phải kính Lý Bảo Chương một phân.

Châu Châu cảm thấy số mệnh thế gian này tạo ra đúng thật quá kì quái, mới nửa năm trước đây, Lý Bảo Chương còn bị kia Lương đế đánh đến hơi thở thoi thóp, thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương gia, hiện tại lại thanh vân thẳng thượng, còn nàng, hơn nửa năm trước còn quỳ gối ở trên chợ, chờ người ta đến mua, hiện tại lại là Châu phu nhân gì đó, thậm chí còn gặp qua Hoàng Thượng.

Lý Bảo Chương hiện tại so lúc trước trở về càng trẻ hơn, Châu Châu thường thường là ngủ được một nửa lại bị Lý Bảo Chương trở về làm tỉnh giấc.

Nàng xoa mắt, từ khe hở giữa các ngón tay nhìn được thân ảnh một người: “Ca ca, người đã trở lại rồi?”

Lý Bảo Chương đem áo choàng gỡ xuống, treo tới một bên, hắn nhìn Châu Châu vừa bị hắn đánh thức, ngẩng một hồi: “Hiện tại nơi này phòng trống nhiều, về sau chúng ta hay là tách ra ngủ, đỡ phải đánh thức người giữa chừng.”

Châu Châu suy nghĩ một hồi, hiện tại thời tiết càng ngày càng lạnh, thân thể Lý Bảo Chương cũng theo đó mà lạnh dần, buổi tối lúc ôm hắn ngủ so với ôm một tảng băng cũng không khác nhau mấy, nếu vậy: “Cũng được.”, Châu Châu đáp lời, một chút do dự cũng không xuất hiện.

Lý Bảo Chương thấy thế, lại nhíu mày, sắc mặt âm trầm: “Xem người đáp ứng đến sáng khoái như vậy.”

Châu Châu chớp chớp mắt, hắn sao lại tức giận rồi? Nàng lại ngẫm nghĩ, miễn cưỡng chui ra từ trong chăn, ngồi dậy, hôn một cái trên má Lý Bảo Chương. Quả nhiên, lập tức mặt hắn liền ửng đỏ, nửa xấu hổ, nửa bức mình, Lý Bảo Chương vừa lấy tay chùi mặt, vừa trừng Châu Châu: “Thật là không biết xấu hổ!”

Châu Châu hơn nửa năm nay đều nghe mấy câu như vậy, lỗ tai cũn đóng kén luôn, sớm sinh miễn dịch.

Lý Bảo Chương trước khi quay đi tắm gội vẫn trừng Châu Châu thêm một lần nữa, Châu Châu lạnh lẽo chui vào trong chăn, đến lúc Lý Bảo Chương trở lại, nàng đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh mà ngủ. Ban đầu mùa hè là Châu Châu mạnh mẽ ôm Lý Bảo Chương ngủ, hiện tại biến thành Lý Bảo Chương đem tiểu búp bê Châu Châu kéo vào trong lòng ngực ngủ.

Châu Châu run run nhẹ, mắt nhắm nhưng thân thể lại cố gắng tìm một chỗ thoải mái ở trong lòng Lý Bảo Chương.

Hôm sau, lúc Châu Châu thức giấc, Lý Bảo Chương đã sớm không thấy bóng dáng.

Ban ngày, việc Châu Châu phải làm chính là đi xem các hạt giống nàg gieo, chỉ là nàg mỗi ngày tưới nước, cũng mãi chưa thấy có mầm xanh xuất hiện. Hương Liễu ngồi xõm bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Châu phu nhân, mấy cái hạt này có phải bị nước úng hư rồi hay không?”

Châu Châu ngẩng người đôi chút: “Ta tưới nước quá nhiều sao?”

Hương Liễu ngưng một chút: “Nô tài đến chỗ mấy thợ trồng hoa của Ngự Hoa Viên in chút hạt giống, rồi ta trồng ngay bên cạnh này, nhưng mỗi ngày tưới nước ít hơn một lượng, thử xem có thể nảy mầm không nhé.”

Sau khi Hương Liễu rời khỏi, Châu Châu một mình ngồi giữa khoảng đất trống, cứ ngồi xõm ở đó như vậy, liền cảm thấy hơi khát nước, quyết định quay về phòng uống nước. Nào biết thời điểm đi ngang qua núi giả, đột nhiên bị một bàn tay kéo đi vào.

Châu Châu lập tức sợ tới mức thét chói tai, chỉ là thanh âm còn chưa kịp phát, đã bị bịt kín miệng.

“Không được hét.”

Núi giả đen như mực, tầm nhìn thập phần thấp, nhưng Châu Châu từ giọng nói của đối phương đã đoán ra hẳn là ai.

Cư nhiên lại là Lương Thiệu Ngôn.

Nàng rất lâu không gặp Lương Thiệu Ngôn, vốn tưởng rằng hẳn đối với mình mất hứng thú, nào biết hôm nay đột nhiên xuất hiện.

Lương Thiệu Ngôn đem Châu Châu đề ở bên trong núi giả, một tay bưng kín miệng Châu Châu, một bàn tay khác lại bắt lấy hai tay Châu Châu.

Hắn nhìn Châu Châu, nặng nề hừ một tiếng: “Tiểu hồ ly, ngươi hiện tại có phải thật sự sống quá thoải mái hay không a?”

Bởi vì lúc trước Lương Thiệu Ngôn lên phái người đem thức ăn cho Châu Châu, bị Hoàng Hậu phát hiện. Hoàng Hậu vốn đang cảm thấy lần đó trên đại điện Lương Thiệu Ngôn thay Châu Châu cầu tình là việc cực kì không thích hợp, rồi sau đó lại phát hiện Lương Thiệu Ngôn còn lên cho người mang thức ăn, liền giáo huấn Lương Thiệu Ngôn một trận, thậm chí đem mấy nô tài hầu hạ bên cạnh hắn thay đổi toàn bộ.

Nên hiện tại dù hắn có làm ra chuyện gì lớn bé đều hội báo cho Hoàng Hậu, khiến hắn thập phần mất tự do.

Sau một khoảng thời gian khá lâu bị quản thúc, Lương Thiệu Ngôn phải nói là thật vất vả mới tìm được cơ hội đánh lừa đám người đó mà chạy tới Bồ Hà điện.

Châu Châu không rõ nguyên do nhìn Lương Thiệu Ngôn, nàng dùng sức muốn thoát khỏi đối phương, tuy nàng bằng tuổi hắn ta, nhưng dù gì hắn vẫn là nam tử, gần đây còn theo Đại tướng quân học tập võ nghệ, sức lực càng so với trước kia lớn hơn không ít.

Kỳ thật, hiện tại Châu Châu vẫn có chút giống mấy nha đầu miệng còn hôi sữa, đẹp mong manh đến mức làm người ta thương cảm không nổi làm đau, nhưng Lương Thiệu Ngôn là ai chứ?

Hắn từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có đồ vật hắn muốn mà không chiếm được đồ vật.

Nhưng với Châu Châu, hắn năm lần bảy lượt mà nỗ lực, nhưng đối phương vẫn không thể thành người của hắn.

19:33-260519

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25-2: Bồ Hà điện 2

Edit: xiaoyuning

Vốn dĩ hắn định dùng quyền thế ức hiếp Lý Bảo Chương, nhưng bỗng dưng thời điểm đó Ngọc Thịnh công chúa lại coi trọng Châu Châu, chờ đến lúc Ngọc Thịnh công chúa không coi trọng nàng nữa, Hoàng Hậu lại không cho phép hắn tiếp cận Châu Châu, hiện tại tên đáng chết Lý Bảo Chương kia lại thành tên thái giám được sủng nhất bên cạnh Lương đế, các đại thần dẫu sợ buộc tội Lý Bảo Chương, Lương đế liền làm như không thấy. Bất quá chính là chút may mắn nghiên cứu ra phương thuốc trị liệu ôn dịch thôi mà, có cần phải ban thưởng đến như vậy sao?

Càng không chiếm được, lại càng đề ý.

Lương Thiệu Ngôn không vui nhìn Châu Châu, nhỏ giọng nói: “Ta buông ra ngươi, ngươi không được kêu.” Hắn đe dọa: “Nếu không ta liền dùng miệng

ta lấp kín miệng người."

Châu Châu nghe vậy lập tức gật gật đầu, Lương Thiệu Ngôn lúc này mới dám buông ra tay, nhưng hấn vừa buông lỏng, Châu Châu đã kêu.

"Hương Liễu, Thủy Liên! Cứu....." Những chữ sau đó còn chưa kịp thốt, nàng liền cảm giác được Lương Thiệu Ngôn đang dựa sát lại, Châu Châu trực tiếp rụt người, tránh né. Lương Thiệu Ngôn hôn vào vách tường, thật thô ráp, hấn chau mày. Hấn tức muốn học máu, hai tay chống mạnh lên tường, tựa như hai thanh gỗ, nhốt Châu Châu phía trong.

"Lá gan người thật lớn nha, còn dám kêu, nhưng Châu Châu à, người kêu cũng vô dụng, bất quá chỉ là mấy cái nô tài." Lương Thiệu Ngôn là hoàng tử, cho dù cả Hương Liễu cùng Thủy Liên tới, cũng không ảnh hưởng. Châu Châu sau khi ý thức được, ảo não cắn môi dưới, nàng nhỏ giọng nói: "Thập lục hoàng tử, người rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Ta....." Lương Thiệu Ngôn nói một chữ, lại ngưng. Hấn muốn làm cái gì, chính hấn cũng không rõ. Hấn nghĩ nghĩ, cuối cùng hung dữ nói: "Người lại đi quản ta làm cái gì sao, ta là chủ tử hay người?"

Hấn hung dữ quát xong lúc sau lại an tĩnh chớp mắt một cái, lát sau, thanh âm hấn hơi mang sự ủy khuất: "Ta đối với người tốt như vậy, nhưng người lại không nhớ đến ta?"

Hấn nhìn chằm chằm Châu Châu, nhưng do ánh sáng quá thấp, hấn chỉ có thể nhìn đại khái hình dáng, không thấy rõ được biểu tình của nàng.

Hấn vẫn chưa nghĩ đến chuyện, nếu không phải hấn mạnh mẽ kéo Châu Châu đi đến cung hấn, cũng sẽ không sinh ra các chuyện sau này. Lương Thiệu Ngôn thở dài, hấn ngược lại nói: "Cửu ca đã thật lâu không tin tức, cũng không viết thư cho ta, ta cũng không biết hấn hiện tại như thế nào. Mẫu hậu còn không cho ta đi đến chỗ phụ hoàng trước mặt hỏi về Cửu ca, ài, phiền chết ta."

Một hồi yên lặng. Giọng Châu Châu mới vang lên: "Hấn không viết thư cho người, vậy người có thể viết thư cho hấn mà."

"Nói dễ hơn làm? Ta cũng không biết cụ thể vị trí của Cửu ca ở đâu, viết gửi đến nơi nào đây?" Lương Thiệu Ngôn nói, "Thôi, nói với người việc này cũng vô dụng, người, đồ phụ nữ trẻ em vô tri."

Châu Châu khẽ hừ một tiếng, "Người mới là vậy đó."

Lương Thiệu Ngôn khiếp sợ liếc nhìn Châu Châu: "Người nói cái gì?" Nàng cư nhiên dám tranh luận! Lương Thiệu Ngôn lập tức liền ra tay nhéo mặt Châu Châu một phen: "Người còn tranh luận, có muốn ta cho người gỡ răng của người từng cái từng cái xuống hết, sau đó lấy dây xâu lại rồi treo trên cổ người không."

Châu Châu chưa từng nghe qua chuyện như vậy liền cảm thấy sợ hãi, sợ tới không dám động, cũng không dám hé răng.

Lương Thiệu Ngôn lúc này mới vừa lòng cười cười.

Mà lúc này, bên ngoài núi giả truyền đến giọng nói của Hương Liễu.

"Châu phu nhân? Châu phu nhân? Người ở đâu?"

Lương Thiệu Ngôn nghe ba chữ này, không nhịn cười thành tiếng. Thanh âm từ chỗ Hương Liễu ngưng đọng, Lương Thiệu Ngôn bưng kín miệng, nhưng vẫn cười đến không thể kiềm soát, cả người run run. Hấn còn cố ý tiến đến sát bên tai Châu Châu nói: "Cái nào Châu?" Hoi thờ ơ áp của hấn phả đến tai Châu Châu, làm Châu Châu có chút không được tự nhiên, xoay mặt đi. Lương Thiệu Ngôn vốn sợ Hương Liễu bên ngoài nghe thấy, mới cố ý tiến đến bên tai Châu Châu nói chuyện, nào biết hấn lúc nói xong lại ngửi được mùi hương của nàng, tức khắc cũng có vài phản xấu hổ. Hấn nhìn chằm chằm sườn mặt Châu Châu hồi lâu mới yên lặng lui về, cũng thu luôn tay.

Châu Châu thấy hấn buông ra, vội vàng đứng lên đi về phía ngoài núi giả.

Hương Liễu thấy Châu Châu từ núi giả chui ra tới, hoảng sợ.

"Châu phu nhân, người sao lại từ núi giả ra tới?"

Ánh mắt Châu Châu hơi đảo, nàng quyết định nói dối, dù sao cũng không muốn liên quan đến Lương Thiệu Ngôn.

"Ban nãy bị rơi đồ, nên ta đi vào tìm xem thử."

"Nô tài vừa rồi hình như nghe được....." Hương Liễu nói đến một nửa, tức khắc ngừng lại, nàng nhìn Châu Châu cười cười: "Vật kia phu nhân tìm được rồi sao?"

Châu Châu gật gật đầu, "Tìm được rồi."

Hương Liễu tiện đà đem một túi hạt giống hoa trong tay đưa sang cho Châu Châu xem: "Châu phu nhân, hạt giống hoa ta đã mang về tới."

"A, thật tốt." Châu Châu vội vàng theo Hương Liễu tới đi, được vài bước, nàng quay đầu đưa mắt nhìn về phía núi giả.

Mấy ngày nay ban đêm, Lý Bảo Chương thường trở về sớm hơn thường lệ, lúc hần trở về, Châu Châu đang ghé vào bên giường xem tập tranh. Tập tranh này là do Thủy Liên làm ra cho nàng, đều là nói về một chút chuyện xưa về các loài quỷ trong dân gian, Châu Châu đọc say sưa, khi Lý Bảo Chương đi đến bên người nàng cũng không phát hiện ra, mãi đến lúc một cánh tay thon dài vươn đến trước mặt, che mắt tầm nhìn.

"Người đang xem cái gì?" Lý Bảo Chương rũ mắt nhìn quyển sách mới lấy về, mới xem một cái liền nhú mi.

Châu Châu lạnh lẽo bò dậy từ trên giường: "Sách này thật sự rất hay, ban nãy rồi ta vừa đọc được một mẩu chuyện xưa, nói về một người nam nhân phụ lòng, không cần đến thế tử, cầm hồi môn của chính thế tử đi cưới vợ nhỏ về, kết quả chính thế tử rơi xuống nước, hóa thành thủy quỷ, quay về giết nam nhân kia."

Lý Bảo Chương đem sách đóng lại, gõ một cái trên đầu Châu Châu: "Mấy chuyện xưa này đều là giả."

"Không, ta cảm thấy rất thật." Châu Châu che đầu, tiếp tục nói, "Loại giống vậy còn có một chuyện khác, kể về vị tiểu thư bị nha hoàn của bản thân mưu hại, kết quả chết đi mà sống lại!"

Lý Bảo Chương sững sốt, đem sách mở ra một lần nữa: "Bên trong còn có loại chuyện này? Ở đâu?"

"Lừa người đó." Châu Châu nói xong liền trốn vào trong chăn, Lý Bảo Chương ngốc lập tại chỗ, cười không nổi. Rất lâu sau, hần mới kéo Châu Châu từ trong chăn kéo ra, "Chuyện xưa mà người vừa nói ban nãy là do người tự tạo ra?"

11:55-290519

- - - - -

Ming: Con edit khôn khổ của các nàng bị quản điện thoại rồi (T~T)

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26: Quỷ thủy

Edit:@xiaoyuning

Lý Bảo Chương dùng một tay vói vào chăn, tay kia đem chăn xốc lên thành thạo kéo Châu Châu ra khỏi, nàng còn chưa kịp phản ứng đã mặt đối mặt với Lý Bảo Chương.

"Chuyện xưa người vừa nói là do chính người tạo ra?"

Châu Châu chớp chớp mắt, mông lung: "Không phải, là A Đạt nói cho ta đó."

Lý Bảo Chương thần sắc khê động: "Theo như hần nói thì đoạn sau còn lại diễn biến thế nào?"

"Đoạn sau?"

"Người nói cho ta đoạn tiếp theo chuyện xưa ấy là cái gì?"

Châu Châu suy nghĩ, "Tiểu thư kia sau khi sống lại giết chết nha hoàn, sau đó nữa ta cũng không rõ, A Đạt chỉ nói tới đây."

Lý Bảo Chương nhíu mày thật chặt, lại chậm rãi buông lỏng Châu Châu ra. Châu Châu được tự do, đem tập chuyện xưa dân gian kia nhanh tay lấy về, nhét dưới gối đầu. Lý Bảo Chương nhìn thấy nàng làm như vậy, âm thầm mắt tròn trắng mắt: "Người đặt nó ở dưới gối đầu, không sợ gặp ác mộng?"

Châu Châu quay đầu nhìn Lý Bảo Chương, nghiêm túc trả lời, "Ta không sợ."

Lý Bảo Chương chỉ có thể mặc kệ nàng, chỉ là ban đêm kẻ gặp ác mộng người không phải Châu Châu, mà lại là Lý Bảo Chương.

Hần mơ thấy bản thân vẫn là một tiểu thái giám, đi ra ngoài tìm Châu Châu, sau đó bị vài người ấn xuống. Hần bị buộc đá lớn trên người, nước hồ lạnh lẽo làm người ta run bần bật, sau đó hần nghe được tiếng khóc. Tiếng khóc của nữ nhân ấy vẫn quanh quẩn bên tai hần.

Lý Bảo Chương đột nhiên mở mắt, hần nhìn chằm chằm màn, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hóa ra là mộng, nhưng hần thực mau phát hiện, tiếng khóc cũng không có ngưng lại. Hần quay đầu, nhìn về phía người bên cạnh. Châu Châu quần chăn, ngồi ở trên giường, nhỏ giọng nức nở. Lý Bảo Chương phản ứng lại, thì ra trong mộng hần thấy lạnh là do Châu Châu đem toàn bộ chăn cuốn đi.

Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu, "Làm sao vậy? Sao lại khóc?" Có lẽ là mới vừa tỉnh lại, giọng nói của Lý Bảo Chương phát ra có một cảm giác ôn nhu

trước nay chưa từng có.

Châu Châu hai mắt đầm lệ nhìn Lý Bảo Chương một cái, lại không nói chuyện. Lý Bảo Chương đành phải ngồi dậy, hấn hiện tại đã hoàn toàn tỉnh. Hấn duỗi tay sờ soạng khuôn mặt Châu Châu, phát hiện nước mắt đã ướt đầm hết rồi.

“Ngươi khóc cái gì? Ác mộng?”

Hấn lại nhéo cằm Châu Châu cằm, “Đừng khóc, mơ thôi. .... mơ đều là giả.”

Châu Châu lắc lắc đầu, nằng khịt khịt một chút, ủy ủy khuất khuất mà nói: “Ta hình như sắp chết rồi.”

“Àn?” Lý Bảo Chương sùng sốt, sau đó gương mặt hấn chợt ửng đỏ, duỗi tay lật chăn trên người Châu Châu ra, quả nhiên thấy một chút màu đỏ.

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương phát hiện ra, khóc đến càng thêm khổ sở.

Lý Bảo Chương mím môi, Châu Châu gần đây sống rất tốt, nên quý thủy tới sớm hơn so với đời trước cũng có thể hiểu được, hấn duỗi tay xoa đầu Châu Châu: “Châu Châu, đừng khóc, thứ này không khiến ngươi chết đâu.”

Hấn suy nghĩ một hồi: “Đây chứng tỏ ngươi đang trưởng thành.”

Châu Châu hai mắt đầm lệ mông lung, nghe thấy Lý Bảo Chương nói, nước mắt mới bớt lại một ít: “Mông ta chảy máu, sẽ không chết à?”

“Sẽ không.” Lý Bảo Chương khẳng định: “Thứ này gọi là quý thủy, nữ hài tử đều sẽ gặp.”

“Thật sự?”

“Thật.”

Châu Châu trầm mặc, thập phần thương tâm nói tiếp: “Nhưng mà nó vẫn như vậy, ta có mất máu mà chết không?”

Lý Bảo Chương đột nhiên thấy đau đầu, nhưng đã so với đời trước đã khá hơn nhiều. Đời trước Châu Châu tới quý thủy, hấn cùng Châu Châu giống hệt nhau, cả hai đều cảm thấy Châu Châu mắc bệnh nan y, lập tức muốn chết. Lý Bảo Chương còn đến Thái Y Viện hỏi tiểu thái giám quen biết, tiểu thái giám kia cũng không hiểu, liền đi hỏi thái y, lúc này mới biết được Châu Châu không bị bệnh nan y, mà chỉ là tới quý thủy.

“Sẽ không chết, đại khái chắc là khoảng bảy ngày sẽ ngưng.”

“Bảy ngày?” Châu Châu ngao một tiếng lại khóc.

Đêm đã khuya, nằng lại khóc y như một quý nữ muốn đòi mạng, Lý Bảo Chương đành phải mạnh mẽ dùng tay bưng kín môi Châu Châu: “Đừng khóc, đừng khóc, khuya lắm rồi, ngươi định đánh thức tất cả mọi người sao?”

Châu Châu mấp máy miệng, trên hàng mi cong còn vương lệ, một gương mặt tựa tuyết sớm khóc đến thảm thương.

“Được rồi, không khóc, nói sẽ không chết sẽ không chết, ngươi không tin ta?” Lý Bảo Chương bắt tay buông ra, hỏi lại Châu Châu.

Châu Châu cắn môi dưới, Lý Bảo Chương nói nữ hài tử đều sẽ tới quý thủy, nhưng lúc nằng còn ở cùng với mấy Mị nô tuổi hơi lớn ở cùng một chỗ nhưng cũng chưa nghe qua sự tình đáng sợ như vậy, tự nhiên mông muốn chảy máu bảy ngày.

Châu Châu cũng không biết được quý thủy tới là điều thập phần riêng tư, đồng thời cũng bị người ta cho rằng đây là chuyện không sạch sẽ, không ai nguyện ý đem việc này nói cho một người nhỏ tuổi hơn nghe.

Nằng không biết đến quý thủy, vì vậy nó vừa tới liền cảm thấy chính mình muốn chết.

“Chính là. ....” Châu Châu do dự nói, “Ta còn cảm thấy bụng rất đau, thật sự sẽ không chết sao?”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 26-2: Quý thủy 2

Edit: Graycat2411

Lý Bảo Chương *chép đinh chặt sắt* mà nói: “Thật sự sẽ không.”

Châu Châu tới quý thủy, không chỉ muốn tắm gội thay quần áo, đệm giường cũng muốn đổi hết toàn bộ, quan trọng nhất là Châu Châu yêu cầu nguyệt sự mang\*, Lý Bảo Chương làm sao mà có được thứ đó đây.

\*~BVS

Hắn nhìn bộ dáng đáng thương cuộn người trên giường của Châu Châu, hạ quyết tâm, mặc áo ngoài rồi bước đi. Sau khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, Lý Bảo Chương cầm một cái tay nải trở về, hắn đi tìm hai cung nữ trong Bồ Hà điện cầm về nguyệt sự mang, còn gọi hai người Vi An bọn họ đi nấu nước.

Lý Bảo Chương quả thực không muốn nghĩ lại, hắn ta đã dùng cách nào mở miệng nói ra hắn nguyệt sự mang.

Châu Châu nhìn thấy Lý Bảo Chương đã trở lại, lập tức ngồi ngay ngắn. Lý Bảo Chương đem tay nải đặt trên bàn, cầm kiện y phục phủ thêm lên người Châu Châu, lại ôm nàng lên, “Ta mang người đi tắm.”

Lý Bảo Chương hầu hạ Châu Châu tắm gội xong, và bây giờ là bước khó khăn nhất, hắn làm sao để dạy châu Châu dùng nguyệt sự mang, vành tai hồng giống như hoa thạch lựu, ánh mắt lập lòe, lời nói cũng là áp a áp úng phát ra, “Châu. .... Châu, người đem cái này. .... Ừm cái này lót ở nơi đó.”

Đời trước hắn dạy Châu Châu dùng, đã cảm thấy là hòa thượng dày vò, không nghĩ tới lại thêm một đời, hắn còn muốn lại đến một đời.

Hừ, nam tử hán đại trượng phu có được dẫn được, bắt quả chỉ là dạy người dùng nguyệt sự mang như thế nào mà thôi.

Cứ như vậy lăn sang lộn lại một đời, nửa canh giờ sau, Châu Châu mới một lần nữa nằm vào trong chăn. Lý Bảo Chương sau khi đem Châu Châu ôm trở về, đầu tiên đem chăn đệm đã dơ trực tiếp ném bỏ, lại lấy chậu nước vào phòng tắm, ngồi xỏm, giặt quần áo dơ cho Châu Châu. Hắn đang giặt bỗng nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, không ngừng đầu, hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

“Là nô tì.” Giọng của Hương Liễu.

Nàng đẩy cửa ra một chút, lộ ra nửa khuôn mặt. Lý Bảo Chương là từ chỗ nàng cùng Thủy Liên lấy được nguyệt sự mang, nàng liền đoán được định là Châu Châu tới quý thủy, vốn định lại đây hỏi một chút có cái gì có thể hỗ trợ, lại thấy Lý Bảo Chương ngồi xỏm trên mặt đất giặt quần áo của Châu Châu, không khỏi sùng sốt.

“Lý công công, sao ngài lại tự mình giặt rồi? Thứ này dơ lắm!” Hương Liễu sắc mặt cổ quái, quý thủy đều là loại mà nam nhân tránh còn không kịp, Lý Bảo Chương tự mình đến chỗ các nàng hỏi tìm nguyệt sự mang đã đủ kinh ngạc, giờ đây lại còn giặt quần áo ô uế cho Châu Châu nữa?

Lý Bảo Chương thấy người đến là Hương Liễu, liền đem ánh mắt thu trở về. Hắn giúp Châu Châu tẩy sạch quần áo, cũng không cảm thấy có cái gì lạ, đời trước quần áo ô uế của Châu Châu đều là hắn tẩy, bởi vì hắn có hỏi qua thái y, biết nữ tử tới quý thủy không thể đựng vào nước lạnh.

Hương Liễu thấy Lý Bảo Chương cúi đầu tiếp tục giặt, chỉ là ngữ khí lạnh nhạt mà cùng nàng nói một câu —— “Có việc?” Không khỏi mà cảm thấy có vài phần mất mát. Hiện tại trong cung cung nữ đều biết Lý Bảo Chương là người Hoàng Thượng coi trọng nhất, kể cả những lão thần sợ là cũng đánh không lại địa vị của Lý Bảo Chương ở trong lòng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng phá lệ cấp Lý Bảo Chương thưởng cung điện, lại còn cấp cho Lý Bảo Chương các loại đồ vật tốt, chưa từng có một nô tài nào có thể như vậy, mà đến Mị Nô hắn từ ngoài cung mua về hiện tại cũng có thể miễn cưỡng gọi là chủ tử, có nô tài hầu hạ trừ. Hiện tại trong cung cũng có nhiều cung nữ đối với Lý Bảo Chương đều có chút ý định.

Hướng hồ Lý Bảo Chương lại sinh ra với một trương dung mạo dường này, chu sa hồng nơi ẩn đường tự như trên hành lang thấp lên đèn lồng đỏ, lay động lòng người, nhanh chóng tiến vào tâm nữ nhân. Nhưng Lý Bảo Chương là người vô tình, hắn chưa bao giờ cười với các nàng, thậm chí đến lời nói cũng không.

Các thái giám khác nhìn thấy cung nữ, đều là hận không thể sáp lại nói thêm vài lời, nói rồi liền trên mặt luôn là tới nhiều lời vài lần, chẳng sợ ai một cười tủm tỉm. Duy nhất Lý Bảo Chương này, cùng người khác bất đồng.

“Nô tài lại đây một chút xem có thể hỗ trợ gì đó không?” Hương Liễu nhu nhu cười, nhưng nụ cười này cũng như đem mị nhãn ném cho người mù xem, bởi Lý Bảo Chương đến đầu cũng chưa nâng, chỉ là lạnh nhạt mà đáp: “Không cần, trở về đi.”

Hương Liễu xấu hổ mà cười một cái, chỉ có thể trả lời “Dạ”, nàng vừa xoay người, rồi lại nghe thấy giọng Lý Bảo Chương.

“Từ từ.”

Hương Liễu vội vàng xoay người, lại nghe được Lý Bảo Chương nói tiếp.

“Châu Châu ngày mai hẳn sẽ bị đau bụng, người nhớ sáng mai phải nấu cho nàng một chén nước đường đỏ, nhìn nàng uống xong, nàng nếu không chịu uống, nói cho nàng ta biết khi ta trở về sẽ phạt nàng.”

Hương Liễu trên mặt cười càng là không nhận được, nàng cúi đầu lên tiếng, vội vàng xoay người rồi đi.

Chờ Lý Bảo Chương đem quần áo tẩy xong, Châu Châu còn chưa ngủ. Nàng nghe thấy Lý Bảo Chương tiếng trở về, liền vội vàng từ trong chăn chui ra tới, đôi mắt nàng thẳng lăng lăng nhìn Lý Bảo Chương, “Ca ca, người đã trở lại!”

“Sao còn không ngủ? Căn thận trường không cao.” Lý Bảo Chương đi đến mép giường, cởi áo ngoài vắt lên đầu giường, lại nghe thấy Châu Châu thỉnh thoảng nói.

“Ca ca, ta có chuyện này cực kì hoang mang, ngươi có phải mỗi tháng cũng đổ máu như vậy?”

Lý Bảo Chương nháy mắt cả người cứng đờ, hần thong thả quay đầu nhìn chằm chằm Châu Châu, sắc mặt thập phần kém, chỉ tiếc ánh nến tối tăm, Châu Châu nằm ở trên giường vẫn chưa thấy rõ, còn giường một trương miệng, ngôn chi chuẩn xác mà nói: “Cho nên ngươi mới hiểu như vậy đúng hay không?” Nửa câu sau thanh âm nhỏ lại, nhưng đáng tiếc, Lý Bảo Chương hoàn toàn nghe rõ: “Chẳng phải sau khi thiên rồi còn không phải cũng đổ máu giống nữ nhân thôi mà.”

Lý Bảo Chương: “.....”

12:07-230619

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Tân Văn Xương điện

Edit: xiaoyuming

“Châu Châu.”

Châu Châu đang bận nâng má nghĩ đến hình ảnh Lý Bảo Chương miệng đầy máu, nhưng lại phải nơm nớp, bộ dạng thật đáng thương, liền nghe được Lý Bảo Chương một tiếng kêu cực kỳ ôn nhu. Nàng theo tiếng mà nhìn lại, kết quả là bị người hung hăng bóp hai bên quai hàm.

Lý Bảo Chương nghiêng răng, ngữ khí thập phần ác liệt, “Đầu ngươi có thể có chút thông minh nào được hay không? Tại sao suốt ngày đều có thể nghĩ linh tinh vậy chứ?”

Châu Châu vô tội chớp chớp mắt, nàng cố sức tránh khỏi móng vuốt của Lý Bảo Chương, vừa xoa mặt vừa nói: “Vậy làm sao ngươi biết nhiều thứ như vậy được? Ta đây thân là nữ hài tử mà có biết xui gì đâu.”

“Ngươi là nữ hài tử?” Lý Bảo Chương không khách khí cười, “Ngươi hẳn là đầu heo đó?”

“A?”

Lý Bảo Chương quyết định không để ý tới Châu Châu, dù sao thì tức giận với nàng, nàng cũng không biết người ta đang tức giận, còn cười hi hi đi tìm nắng, thôi, mặc. Lý Bảo Chương nằm lui vào trong chăn, thân thể một bên, đưa lưng về phía Châu Châu, không muốn cùng Châu Châu tiếp tục tranh luận vấn đề này.

Nhưng Châu Châu không phục, nàng hiện tại miệng đang chảy máu đầy ra, Lý Bảo Chương còn nói nàng là đầu heo, thật quá đáng.

Có heo nào đẹp như nàng sao?

Nàng nhìn chằm chằm bóng dáng Lý Bảo Chương, suy nghĩ, “Nếu ta mà là heo, vậy ngươi chẳng phải chính là đầu heo ư?” Nàng lại suy nghĩ tiếp, Lý Bảo Chương bị thiên, cũng không tính là heo ư, “Heo bị thiên gọi là heo gì?”

Lý Bảo Chương khế cắn môi, quyết định trầm mặc. Châu Châu đòi trước mỗi tháng khi tới quý thủy, là thời điểm nàng sẽ vô cớ gây rối nhất, hẳn không cần cùng nàng tranh luận vấn đề ngu xuẩn như vậy làm gì.

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương không để ý tới nàng, nhủ nhủ mày, dứt khoát dựng dậy nửa thân mình ghé vào trên người Lý Bảo Chương, ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm mặt Lý Bảo Chương, đầu tiên là vuốt tay chọc chọc má, Lý Bảo Chương không đáp lại, nàng liền hướng mặt Lý Bảo Chương mặt bẹp một cái, còn ở để lại trên gương mặt tuần tú ấy vết nước khàn khi: “Nà, heo hôn ngươi.”

Lý Bảo Chương đột nhiên mở to mắt, hần vành tai ửng đỏ, nhưng sắc mặt lại thập phần khó coi, hần đem Châu Châu trao tiến vào lòng ngực, hung tợn mà nói: “Ngươi đêm nay không ngủ, ta sẽ đem ngươi quăng ra ngoài.”

Một tiếng uy hiếp này, quả nhiên làm Châu Châu an tĩnh.

Lý Bảo Chương hít sâu một hơi, trong lòng lại nhìn không được suy nghĩ, Châu Châu so với đòi trước trường oai quá nhiều, dường thành động bất động liền có thói quen hôn người nhân, thật không biết hẳn hiện tại dường chính là đầu heo hay vẫn là chỉ cầu.

Bị người ta nghi hoặc thành nhiều chủng loại như vậy nhưng Châu Châu vẫn không hay biết, sau khi bị uy hiếp nàng liền ngoan ngoãn nhắm mắt, không



quá một lúc liền ở trong lòng Lý Bảo Chương thiếp đi rồi, chỉ là khổ Lý Bảo Chương.

Hôm sau, Lý Bảo Chương trước mắt hơi thanh đi đếnngự tiền hầu hạ.

Lương đế từ trận ôn dịch, tuy rằng đã khỏi hẳn, nhưng thân thể lại không còn như trước, phê chữa núi tẩu chương chất đồng như núi quả là lực bất tòng tâm, cho nên Lương đế đã nghĩ ra một ý, hẳn để Lý Bảo Chương trước tiên đem tẩu chương phân loại, đem chia làm ba loại, một loại là thịnh an, loại này Lương đế không cần để tâm đến một loại là tình hình các nơi, tỷ như thuế hằng tháng của các địa phương báo về, cuối cùng là loại nguy cấp nhất, là về thiên tai.

Lương đế liền chỉ xem hai loại tẩu chương sau, còn loại thứ nhất, để Lý Bảo Chương tự phê.

Nhưng cho dù là làm như vậy rồi, Lương đế vẫn thường xuyên cảm thấy thân thể không khoẻ.

Lương đế buông tẩu chương cầm trong tay, khẽ thở dài một hơi, “Đồng tẩu chương này luôn vĩnh viễn xem không xong.”

Lý Bảo Chương đem mới vừa pha trà, dâng đến tầm tay Lương đế, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng nếu không thì đi nghỉ ngơi trước một chút, Bạch thái y đã tới, đang ở ngoài điện chờ.”

“Bạch ái khanh tới? Mau mời tiến vào.” Từ khi Bạch thái y trị hết ôn dịch của Lương đế, lại tai ương ôn dịch trong cả nước giải quyết, liền từ một người chỉ chuyên bắt mạch nay đã biến thành Bạch thái y.

Lý Bảo Chương lên tiếng, liền bước nhanh ra ngoài điện, rồi cùng Bạch thái y tiến vào. Bạch thái y vừa tiến đến liền hành đại lễ, Lương đế hiện tại ở trong cung thích nhất chỉ hai người, một là Lý Bảo Chương, người còn lại chính là Bạch thái y.

Những nhĩ từ kia của hắn thời điểm hắn bệnh nặng, đến long sàng cũng không dám thân cận, sợ bị hắn lây bệnh, duy chỉ có hai người họ trung thành và tận tâm, cứu chữa tốt cho hắn.

“Mau mau đứng lên đi.” Lương đế sau khi bệnh một đợt, biểu tình đã trở nên ôn hòa rất nhiều.

Bạch thái y vừa nói “Tạ chủ long ân” một bên đứng dậy, hẳn ngừng đầu cười tủm tỉm nhìn Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng hôm nay cảm thấy thân thể như thế nào?”

Bạch thái y vừa nói xong, Lương đế đã thở dài, “Già rồi, hay không thấy thoải mái, luôn cảm thấy lực bất tòng tâm.” Bạch thái y nghe vậy, cầm hòm thuốc qua đũa, quỳ trên mặt đất bắt mạch cho Lương đế, lại cẩn thận quan sát sắc mặt Lương đế: “Hoàng Thượng mấy ngày gần đây đêm ngủ thường hay mơ nhiều chứ?”

Bạn đang đọc truyện [Ngon Tinh] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27-2: Tân Văn Xương điện 2

Edit: xiaoyuning

“Đứng.” Lương đế nói, “Giác mộng kia đứt quãng, trầm bưng tỉnh nhưng sau đó lại nằm mơ, cứ như vậy lặp đi lặp lại, thật sự khó chịu.”

Bạch thái y suy tư một lát, “Vi thần sẽ mang đến một lọ ninh thần đan cho Hoàng Thượng, để Lý công công đem nó pha vào nước ấm, Hoàng Thượng chỉ cần uống trước khi ngủ là ổn..”

Lý Bảo Chương bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Hoàng Thượng khi ngủ trưa ở chỗ các phi tần khác, đa số không có mộng, khi ngủ ở Văn Xương điện nàu lại xuất hiện, như vậy, có liên quan gì đến cung điện này chăng?”

Lương đế nghe vậy, vội vàng đồng tin, “Đúng rồi, chỉ có khi trầm qua đêm ở Văn Xương điện mới mộng mị nhiều.”

“Cka thể là do Hoàng Thượng ở Văn Xương điện này bệnh nặng một hồi, hẳn là đã để lại nhiều băn khoăn.” Bạch thái y nghiêm mặt nói.

Lương đế nhú mày, “Nhưng lại không thể thay đổi cung điện.”

Xưa nay Lương Quốc hoàng đế đều túc ở Văn Xương điện, hẳn nếu tùy ý sửa đổi cung điện, vạn nhất làm hồng long khí ở trên người thì làm sao bây giờ? Trong khi Lương đế rồi rầm suy nghĩ, bên kia Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng không bằng người lại tân kiến một tòa Văn Xương điện, đây cũng không tính thay đổi cung điện, đều là văn xương điện, cũng chưa đổi tên, cũng không phá hư quy củ của lão tổ tông. Huống hồ Hoàng Thượng nãi chân long thiên tử, này thiên hạ đều là của Hoàng Thượng, bất quá là trụ một tòa tân Văn Xương điện thôi.”

Lương đế nghe được lời này, cực kì vui vẻ, lập tức đồng ý, đồng thời Hộ Bộ Thượng Thư cùng Công Bộ Thượng Thư, chuẩn bị thương lượng việc tân

kiến một tòa Văn Xương điện.

Lý Bảo Chương cùng Bạch Thái y đi ra ngoài, Bạch Thái y đi được vài bước liền nhỏ giọng nói: “Ngươi sao lại để Hoàng Thượng tân kiến cung điện?”

Lý Bảo Chương kinh ngạc, liếc nhìn qua Bạch Thái y một cái, “Đây không phải ý tứ của nô tài, là ý của Hoàng Thượng, chỉ là Hoàng Thượng yêu cầu người khác tới mở miệng thôi.” Hắn lại nói thêm, “Hoàng Thượng đêm ngủ mơ nhiều, hơn phân nửa là do tâm bệnh còn lưu, Thái y chẳng lẽ không rõ sao?”

Bạch Thái y nhún mày, “Chỉ là ôn dịch chỉ vừa qua khỏi, nếu hiện tại xây dựng rầm rộ, chỉ sợ lê dân bá tánh có điều câu oán hận.”

“Dân gian bệnh nặng mới khỏi, còn có người mở tiệc rượu chiêu đãi khách khứa, mà Hoàng Thượng đường đường là vua của một nước, đến quyền tân kiến lại cung điện cũng không có hay sao? Huống hồ, điều này Bạch Thái y so với nô tài còn rõ ràng hơn, chính là Hoàng Thượng nếu vẫn luôn bị tâm bệnh nhọc lòng, chỉ sợ sinh ra nhiều cơ sự khác.”

Bạch Thái y rùng mình, giọng nói thấp đi rất nhiều, “Là ta suy nghĩ không chu toàn.”

Bạch Thái y hiện tại trong lòng đã rõ ràng, từ khi Lý Bảo Chương đem phương thuốc hiến cho hắn, hắn lại cầm phương thuốc đi đến trước mặt Hoàng Thượng tranh công, hiện tại hai người bọn họ đã là người chung một thuyền.

Bạch Thái y tuổi còn trẻ đã trở thành người đứng đầu Thái Y Viện, phía dưới có không ít lão Thái y rất có ý phê bình kín đáo, nhưng lại ngại việc Hoàng Thượng ưu ái hắn, nên không dám sinh sự, nếu Hoàng Thượng không thoải mái, chỉ sợ vị trí này của hắn đang ngồi cũng sẽ không thoải mái.

Vốn dĩ chỉ là muốn chữa khỏi Hoàng Thượng trên người bệnh tật, nhưng hiện tại dân gian đều đem hắn trở thành Hoa Đà mà thờ phụng, nghe nói rất nhiều nơi còn tu sửa từ đường, chuyên môn phóng trường sinh bài của hắn. Được khen ngợi như vậy làm Bạch Thái y cũng thấy lằng lằng, lúc trước ở Thái y viện, hắn chỉ là một Thái y nho nhỏ, thế nhưng nay đã có người so sánh hắn với Hoa Đà, trong lòng hắn chẳng phải rất vui mừng?

Bạch Thái y hiện tại đang cười lên lưng còng khó lòng leo xuống, nhưng bản thân hắn, nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Tóm lại Lý Bảo Chương cũng muốn tốt cho Lương Đế, hắn liền mắt nhắm mắt mở cho qua cũng không sao.

Lương Đế muốn tu sửa tân Văn Xương điện, Hộ Bộ Thượng Thư cùng Công Bộ Thượng Thư đều thập phần khó xử, Hộ Bộ không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, Công Bộ cũng lấy không ra đủ số người.

Lương Đế thấy hai vị thượng thư biểu lộ do dự, cảm thấy tức giận: “Trẫm đây muốn tu sửa lại cung điện, các ngươi đều không đồng ý? Thiên tử như Trẫm còn là cái gì nữa? Nếu không hay là cho các ngươi lên thay?”

Một câu nói này tựa như ngọn núi lớn, đem hai vị Hộ Bộ Thượng Thư cùng Công Bộ Thượng Thư chấn áp quỳ gối trên mặt đất.

“Thần chờ sợ hãi, chỉ là ôn dịch. ....”

“Chỉ là cái gì?” Lương Đế đánh gãy lời bọn họ nói, “Tân Văn Xương điện cần phải kiến tu, ý trẫm ý đã quyết, các ngươi nhanh chóng nghĩ ra phương án là được.”

Lý Bảo Chương đứng ở phía sau Lương Đế phía sau, hơi hơi kiều môi dưới. Một tòa cung điện dù cho sửa chữa đến hoa lên ra sao, chỉ cần xuất hiện mới đục rỗng thì nó cũng coa nguy cơ sụp đổ. Lý Bảo Chương cũng không phải là người tốt gì, hiện tại phần thiện ý duy nhất của hắn đều dành cho Châu Châu.

Ban đầu hắn ở bên cạnh Lương Đế hầu hạ, cũng cố gắng trung thành và tận tâm, nhưng từ cái ngày bị lôi ra đánh ở ngoài điện, hắn đã hoàn toàn tỉnh ngộ, bất luận là điều gì thoát nhìn long trọng ban thưởng cũng không bằng tự mình nắm trong tay quyền thế.

Hắn muốn chậm rãi, từng chút một, đánh rớt tên ngu ngốc vô đạo Lương Quốc.

Hắn vốn là vì báo thù mà sinh ra lần nữa.

.....

Châu Châu tới sau khi tới, lúc nào cũng cảm thấy chỗ này chỗ kia không thích hợp, bất luận nằm hay ngồi, đều cảm thấy dưới thân có điều khác thường.

Lý Bảo Chương nói cho nàng thứ này sẽ có tận bảy ngày, nhưng mà mỗi ngày thứ hai nàng đã thấy bản thân rất không ổn rồi, buổi tối có ý chờ Lý Bảo Chương trở về, khóc thút thít kể khổ với hắn: “Ca ca, ngươi có thể làm máu này ngưng chảy không vậy? Ta cảm thấy cái cảm giác này thật khó chịu quá đi.”

Dưới thân lúc nào cũng dính dính.

Hơn nữa nàng còn bị đau bụng, ngay cả bánh gạo nếp nàng thích nhất cũng không thể vực nổi tâm tình. Buổi trưa lúc ăn cơm, Hương Liễu cùng Thụy Liên còn làm toàn canh súp quả thủy, nói cái gì mà nàng hiện tại tới quý thủy, không thể ăn cay nóng.

Quá thống khổ!

Lớn lên là một việc thống khổ như sao?

Lý Bảo Chương cong ngón tay, tức giận búng lên trán Châu Châu một cái: “Ta không có bản lĩnh này, ngươi cứ từ từ mà chịu đi.”

Châu Châu uể oải, biểu tình thập phần mất mát lắc lắc đầu nhỏ, “Vậy thôi xem ra vấn đề này ta nên đi hỏi một người khác.”

Lý Bảo Chương đột nhiên thấy bất thường, “Ngươi muốn đi hỏi ai?”

“Thập lục hoàng tử đó, hẳn là hoàng tử, hẳn là biết được rất nhiều nha.” Châu Châu suy nghĩ.

Lý Bảo Chương nghe vậy rồi quay trái quay phải nhìn nhìn, Châu Châu thấy thế, nghi hoặc hỏi: “Ca ca, ngươi đang cần tìm cái gì ư?”

Lý Bảo Chương khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng tuyết: “Tìm đao.”

Có cô nương nhà ai không chút e lệ đem vấn đề quý thủy của bản thân đi khắp nơi để hỏi chứ?

Hắn hôm nay phải "giết" cái "đầu heo" này rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 28: Bí ẩn thân thế của Châu Châu

Editor: Hân Hân

“Vì cái gì muốn tìm đao a?” Biểu tình trên mặt Châu Châu có chút cứng đờ.

Lý Bảo Chương âm trầm nhìn nàng một cái, “Ngươi nói xem?”

Châu Châu không mất lễ phép mà cười gượng một tiếng, vội vàng tính trốn về trong chăn, coi như nàng này giờ chưa nói cái gì hết, máu muốn chảy thì cho nó chảy, cũng tốt hơn so với chết dưới thảm đao.

Lý Bảo Chương hừ lạnh một tiếng.

Hôm sau.

Trong cung Ngọc tuyền.

Sau khi Hoàng Hậu dùng xong đồ ăn sáng, liền nghe thấy nô tài phía dưới tới bẩm, “Hoàng Hậu nương nương, Thái Tử điện hạ tới.”

“Tần nhi tới? Cho nó vào đi.”

Thái tử Lương Quốc - Lương Tấn Bách năm nay đã hơn ba mươi tuổi, làm Thái Tử cũng làm hơn ba mươi năm nay, phụ hoàng hắn hai mươi đã lên làm Hoàng đế, nhưng hiển nhiên hắn không có cái phần vận khí tốt này. Phụ hoàng hắn vốn dĩ thiếu chút nữa đã chết, hiện tại lại sống đến giờ, lương tấn bách lại tiếp tục ngồi xuống cái vị trí Thái tử này.

Lương tấn bách lớn lên giống lương đế, hai người đều là to con, thời điểm tuổi trẻ thoát nhìn sẽ thập phần thần khí, đặc biệt hắn còn mày rậm mắt to, cũng chưa ăn đến bụng phệ giống như lương đế.

“Mẫu hậu.” Lương tấn bách hùng hực đi vào rồi nói, “Người biết việc phụ hoàng muốn xây một tòa văn xương điện mới chưa?”

Hoàng Hậu nghe vậy, nhìn qua hai bên trái phải, phân phó nói: “Các người lui xuống trước đi.”

Tất cả bọn nô tài lui xuống.

Lương tấn bách tiến lên trước, biểu tình thập phần nôn nóng mà hô một tiếng với Hoàng hậu, “Mẫu hậu!”

Hoàng Hậu bắt đầu lắc đầu, nàng duỗi tay vỗ vỗ cánh tay lương tấn bách, “Tần nhi, mẫu hậu nói với con bao nhiêu lần, vạn sự không thể nóng vội. Con hiện tại là Thái Tử, nên là tấm gương tốt của Lương Quốc.” Nàng đón hạ, “Hơn nữa phụ hoàng con bệnh nặng mới khỏi, cảm thấy ở tại Văn xương điện không thoải mái về tình là có thể hiểu được.”

Lương tấn bách nhũ mày nói: “Nhưng hiện tại quốc khố trống rỗng, hơn nữa vì ôn dịch, số lương con dân Lương Quốc tử vong nhiều đếm không xuể,

hiện tại trong đất không ai trồng hoa màu, mà phụ hoàng còn nghĩ đến tân kiến cung điện.”

“Đó không chỉ là phụ hoàng con, người còn là chân long thiên tử, tấn nhi, mặc kệ con có muốn bắt mẫn hay oán hận cái gì, con đều không thể nói ra, con là Thái Tử.” Hoàng Hậu khuyên can nói.

“Thái Tử? Có Thái Tử vô dụng như vậy sao?” Lương tấn bách cắn chặt răng, “Không nói đến việc trên triều đình, chỉ nói hậu cung này, ngọc thịnh các nàng tuổi đều dần lớn hơn, ngọc thịnh không muốn gả chồng, nhưng những muội muội bên dưới tính bây giờ? Mẫu hậu, người suy xét những việc này sao rồi?”

Lương tấn bách nói tới đây, sắc mặt Hoàng Hậu dần dần thay đổi, “Mấy muội muội đó? Mấy muội muội bắt quá chỉ là hài tử do mấy nữ tiện nhân sinh ra, Tấn nhi, con chỉ có ngọc thịnh cùng Thiệu Ngôn là huynh đệ tỷ muội, con phải nhớ kỹ. Hơn nữa ngọc thịnh còn chưa tìm được phò mã hợp tâm ý, những thứ hạ tiện kia liền tiếp tục lưu ở lại trong cung, tránh cho đoạt trướng người được Ngọc Thịnh nhắm.

Lương tấn bách không thể nề hà mà thở dài, phụ hoàng hấn mọi việc đều ngu ngốc, chỉ thích ca múa vui chơi, mà mẫu hậu hấn tâm tư tỉ mỉ, nhưng tầm mắt hẹp hòi, chỉ chú ý đến nữ nhân trong hậu cung.

Hoàng Hậu duỗi tay vuốt vuốt nếp gấp trên vạt áo xuôi xuống, “Tấn nhi, con đã chú ý nhiều đến việc trên triều, hậu cung này con liền không cần nhúng tay vào, nếu lại có muội muội nào tố khổ với con, mẫu hậu liền thuận tay trừng trị nàng ta.”

Lương tấn bách chỉ có thể đáp vâng, một lát sau, lương tấn bách lại nói: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy phụ hoàng mấy ngày gần đây thật sự không giống bình thường, nhi thần cho rằng người bên phụ hoàng Lý Bảo Chương không phải nô tài tốt gì cho cam.”

“Lý Bảo Chương? Hấn làm sao?” Hoàng Hậu vì lãng.

“Nhi thần không biết hấn từ nơi nào kiếm được cái phurong thuốc kia, nhưng thời điểm đích thật quá khéo rồi, huống hồ hấn không phải chỉ từng một lần hai lần cứu phụ hoàng, hiện tại phụ hoàng đối hấn thật quá tốt, theo như tiểu thái giám hầu hạ bên người phụ hoàng bẩm báo, hiện tại phụ hoàng đều để cho Lý Bảo Chương xem tấu chương.” Lương tấn bách nói.

“Còn có việc này?” Hoàng Hậu kinh ngạc, “Cái này.....”

“Mẫu hậu, không bằng.....” Lương tấn bách đưa tay vạch vạch cổ.

Hoàng Hậu trầm mặc chớp mắt một cái, “Không được, tấn nhi, phụ hoàng người bệnh vừa khỏi, hiện tại lại thập phần coi trọng Lý Bảo Chương, người giết Lý Bảo Chương, khó tránh khỏi làm phụ hoàng người nổi giận. Trước tiên quan sát đã, nếu Lý Bảo Chương thật không phải thứ tốt, xử lý hấn sau cũng không muộn.” Nàng suy nghĩ hạ, “Lý Bảo Chương có phải đang nuôi một nữ Mị Nô trong cung? Lúc trước khi còn hầu hạ ở chỗ Ngọc Thịnh, quấy ra không ít chuyện, nha đầu kia mới thật sự không đơn giản, rõ ràng là người của Lý Bảo Chương, lại mê hoặc ngọc thịnh, lại dụ dỗ Thiệu Ngôn.”

Lương tấn bách không biết việc này, chỉ nghĩ hoặc nhìn Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu càng nghĩ càng không thoải mái, sau một hồi nàng vẫn chưa nhìn kỹ mặt Mị Nô kia, tha cho nàng ta một cái mạng. Kẻ Mị Nô kia ở bên người Lý Bảo Chương, chỉ sợ biết rất nhiều sự tình của Lý Bảo Chương.

Nghĩ đến đây, Hoàng Hậu gọi người triệu Châu Châu đến.

“Mẫu hậu triệu gặp Mị Nô làm gì?” Lương tấn bách không rõ mà hỏi.

Hoàng Hậu ôn nhu nói: “Người không phải hoài nghi Lý Bảo Chương sao? Đem người ở bên cạnh hấn triệu tới hỏi một chút.”

Không bao lâu, Châu Châu liền đến.

Nàng không nghĩ ra Hoàng Hậu lại muốn gặp nàng, tiến vào cung liền cúi đầu quỳ gối trên mặt đất, “Nô tài bái kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Nàng quỳ trên mặt đất hồi lâu, mới nghe được phía trên truyền đến một âm thanh nữ nhân thật nghiêm nghị.

“Người chính là Mị Nô bên người Lý Bảo Chương?”

“Vâng là nô tài ạ.” Châu Châu thật cẩn thận mà nói.

“Người nâng mặt lên cho bốn cung nhìn xem” Hoàng Hậu hoàn thanh nói, Châu Châu liền nghe lời mà ngẩng đầu.

Nàng vừa ngẩng đầu nhấc mặt lên mới phát hiện ở đại điện bên trên ngoại trừ Hoàng hậu nàng đã từng gặp qua một lần, còn có một nam tử xa lạ nữa. Nam tử kia mặc quần áo hoa lệ, tựa hồ là một nhân vật lớn.

Hoàng Hậu không chút để ý mà liếc mắt nhìn Châu Châu một cái, nhưng chỉ liếc mắt qua một cái, nàng lại lập tức ngồi thẳng người. Mây nàng bắt giác nhú chặt lại, tay đang đặt ở tay vịn khẽ run lên, “Giương mặt này.....”

Lương tấn bách nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Hậu, nghi hoặc mà hô một tiếng, “Mẫu hậu?”

Hoàng Hậu như bị bưng tỉnh đột nhiên quay đầu nhìn lương tấn bách, rõ ràng thời tiết rét lạnh, trên trán nàng lại sinh ra một tầng mồ hôi lạnh. Lương tấn bách càng kinh ngạc, hẳn không khỏi cũng nhìn xuống xem kĩ kẻ đang ở dưới là Châu Châu.

Thiếu nữ này sinh ra với vẻ ngoài thật đẹp, một đôi mắt có con ngươi màu xanh lục, thật cẩn thận nhìn thì cũng có có điểm đáng yêu xinh xắn. Nhưng bất quá chỉ là một Mị Nô xinh đẹp, sao làm sắc mặt mẫu hậu hẳn biến sắc như vậy được?

Hoàng Hậu hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, nàng hít sâu mấy phen, mới một lần nữa nhìn về phía Châu Châu đang quỳ bên dưới, “Ngươi. .... Tên gọi là gì?”

“Nô tài tên là Châu Châu.”

“Châu Châu? Vậy họ là gì?” Hoàng Hậu truy vấn.

Châu Châu lắc lắc đầu, “Nô tài từ khi sinh ra tới nay chưa từng có họ.”

“Mẫu hậu, xem bộ dáng của nàng ta, hơn phân nửa là con lai của người Hán cùng người Hồ, loại hài tử này từ trước đến nay đều không có họ.” Lương tấn bách ở bên cạnh nói.

Hoàng Hậu mím môi, đặt ở trên tay vịn tay nắm chặt lại buông ra, “Vậy ngươi năm nay bao lớn rồi?”

Châu Châu suy nghĩ hạ, trả lời, “Nô tài sắp mười sáu ạ.”

“Sắp mười sáu tuổi, kia đó là Vạn Lịch mười lăm năm sinh ra.” Hoàng Hậu lẩm bẩm ra tiếng, lương tấn bách ở bên cạnh có chút nghe không rõ. Ánh mắt Hoàng Hậu lập loè, sắc mặt càng ngày càng trắng, không biết qua bao lâu, nàng mới thông thả ra tiếng, “Cha mẹ ngươi còn khoẻ mạnh không?”

Châu Châu nghe thấy vấn đề này, biểu tình âm trầm hơn nhiều, “Mẫu thân nô tài đã qua đời lúc sinh hạ nô tài, nô tài cũng không có phụ thân.”

“Không có phụ thân? Ngươi không biết phụ thân ngươi là ai? Hay là phụ thân ngươi không chịu nhận ngươi?” Hoàng Hậu vội la lên.

“Là nô tài không biết phụ thân của mình là ai.” Châu Châu thành thật mà nói.

Hoàng Hậu nghe vậy, liền ngã dựa vào lưng ghế phía sau, thần sắc nàng có hơi ủ rũ, “Ngươi trở về đi, chuyện bốn cung triệu kiến ngươi, ngươi chó nói với người khác.” Hoàng Hậu đôn hạ, câu nói tiếp theo còn tăng thêm khẩu khí, “Kể cả Lý Bảo Chương bên cạnh ngươi cũng không được kể.”

Sau khi Châu Châu rời khỏi, lương tấn bách mới gấp gấp không chờ được mà hỏi: “Mẫu hậu, khi này người như vậy là vì sao?”

Hoàng Hậu nhìn lương tấn bách, duỗi tay bắt lấy ống tay áo của hắn, thanh âm khẽ run, “Ngươi không phát hiện nàng rất giống một người sao? Vị kia đã qua đời lúc hai mươi năm Vạn Lịch trước.”

Đồng tử Lương tấn bách lập tức phóng lớn, thiếu chút nữa hẳn đã không đứng vững, “Không thể nào, vị đó không phải. ....”

Sắc mặt Hoàng Hậu đã hoảng loạn đến không ổn, liền tự xưng đều quên đến không còn một chút nào, “Ta cũng không chắc, chỉ là loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng kia, chỉ mong không phải.” Nàng nói xong một câu này, đột nhiên đứng lên, “Tần nhi, con đi điều tra nữ hài này, hỏi rõ ràng những việc liên quan đến nàng, điều tra rõ Lý Bảo Chương mua được nàng ở đâu từ người nào. Nhớ kỹ, không thể gây thương hại nàng.”

“Vâng, nhi thần tuân mệnh.”

Châu Châu không thể hiểu được tại sao Hoàng Hậu lại triệu mình, đã không thể hiểu được gì mà trở về rồi.

Sau đó vào lúc đêm khuya Lý Bảo Chương trở về, nàng liền đem sự tình mình gặp Hoàng hậu nói cho Lý Bảo Chương biết. Lý Bảo Chương nghe vậy mặt liền khẽ biến, hắn lập tức bắt lấy tay Châu Châu, đem toàn bộ trong ngoài Châu Châu kiểm tra một lần, xác định nàng không bị thương, mới thở phào một hơi.

“Vì sao Hoàng hậu lại triệu ngươi? Bà ấy gặp ngươi đã nói gì?”

Châu Châu cẩn thận suy nghĩ, “Bà ấy hỏi ta tên gọi là gì, bao tuổi rồi, à đúng rồi, còn có hỏi việc về cha mẹ của ta.”

“Cha mẹ ngươi?” Lý Bảo Chương ần đường nhíu lại.

“Hoàng Hậu nương nương không cho ta nói cho ngươi, nhưng ta cảm thấy nên nói với ngươi.” Châu Châu nhỏ giọng mà nói, “Nhưng ngươi đừng nói cho người khác, ngươi đã biết a.”

Lý Bảo Chương gờ tay sờ soạng đầu nhỏ của Châu Châu, môi cong cong lên, “Lần này tính ra ngươi cũng thông minh.”

Châu Châu đột nhiên được Lý Bảo Chương khen, vui vẻ mà híp mắt lại đi ngủ, Lý Bảo Chương vậy nhưng ngủ không được.

Hắn không biết vì sao Hoàng Hậu muốn gặp Châu Châu, bỗng cảm thấy cả lòng bất an.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài một mảnh yên lặng, nhưng trong lòng hắn lại sinh ra mưa gió cảm giác khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 29: Dò la thân thể

Editor: Hân Hân

Châu Châu đối với chuyện Hoàng Hậu triệu kiến nàng đảo mắt liền quên, tiếp tục ngày ngày đi xem xét mảnh đất đầy hạt giống hoa của nàng, đại khái Hương Liễu nói đúng rồi, mấy loại hạt giống hoa mới cuối cùng cũng đâm chồi.

Nàng cảm cuộc đào hoa nho nhỏ, trong lòng thập phần đắc ý. Xem chừng mọc thể này, nói không chừng đầu xuân năm sau liền có thể nở hoa rồi, đến lúc đó nhất định phải lôi kéo Lý Bảo Chương lại đây trước tiên.

Châu Châu đứng dậy chuẩn bị đi, mới vừa xoay người liền thiếu chút nữa đụng phải một người. Nàng còn chưa phản ứng lại thì hai cung nữ phía sau nàng đã quỳ xuống.

“Nô tài bái kiến Thái Tử điện hạ.”

Thân thể Châu Châu hơi cứng đờ, nàng ngược mắt nhìn người chút nữa đã bị nàng đụng phải. Đối phương thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, vẻ mặt uy nghiêm. Người này, nàng giống như đã gặp qua ở đâu rồi. A, trong cung Hoàng Hậu!

Châu Châu vội vàng cúi đầu chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, chỉ là chưa kịp quỳ xuống đã bị người ta đỡ lên.

Nàng nhìn xuống đôi tay đang đỡ lấy hai tay mình, đôi mắt lập tức tròn tròn.

“Người là Châu Châu?” Châu Châu cảm thấy Thái Tử điện hạ lời nói toát ra cũng thập phần uy nghiêm, thanh như chấn chung, “Không cần đa lễ.”

Châu Châu đành phải run run rẩy rẩy mà đứng thẳng người. Lương tấn bách buông lỏng tay ra, hắn nhìn kỹ chăm chăm mỹ mạo của thiếu nữ trước mặt lại, mặt mày nàng ấy đích thực rất giống, “Châu Châu, không biết người nhưng có nhân hạ, bồi ta đi dạo một chút tại Bò hà điện của người?”

“A?” Châu Châu ngây người, “Không, không rồi.”

“Sao?” Lương tấn bách thanh âm trầm xuống.

“Có có có.” Lời Châu Châu lập tức chuyển hướng, nàng cảm thấy vẫn là mạng nhỏ quan trọng, trước mắt đại thúc kỳ kỳ quái quái này muốn nàng bồi nói chuyện phiếm liền nói chuyện phiếm, ai bảo hắn là Thái tử chứ? Nói đến cũng kỳ quái, chủ tử ở hoàng cung này đều kỳ quái như vậy sao? Vì cái gì luôn dây dưa với một dân chúng nhỏ nhoi như nàng chứ?

Lương tấn bách cũng không biết trong lòng Châu Châu đang thầm nghĩ hắn là đại thúc kỳ quái, hắn nhìn bộ dáng Châu Châu thật cẩn thận, yên lặng lắc đầu. Tình hình này thật ra không giống người kia lắm.

Châu Châu chậm rãi đi theo bên cạnh lương tấn bách, hương liệu cùng thủy liên bị lương tấn bách đuổi rồi, hiện nay liền chỉ có hai người bọn họ. Lương tấn bách chân dài, đi đi vài bước, hắn liền phát hiện phía sau ngay cả tiếng bước chân cũng chưa thấy, quay đầu nhìn lại, phát hiện Châu Châu cách hắn rất xa, hắn ngừng lại nhũu mày trầm giọng nói: “Người cách ta xa như vậy làm gì?”

Châu Châu vẻ mặt đau khổ chạy chậm rãi lại, “Thái Tử điện hạ chân dài, nô tài chân ngắn, đuổi không kịp.”

Lương tấn bách nghe vậy mắt quét xuống chân Châu Châu, trầm mặc chớp mắt một cái. Trong số nữ tử thì Châu Châu cũng coi như không đặc biệt lùn, chỉ là cũng coi như không đặc biệt cao, nhưng lương tấn bách thân hình cao lớn, chân của hai người thật sự cách biệt rất nhiều. Lương tấn bách xoay người tiếp tục đi, chỉ là lần này đi bước chân nhỏ đi nhiều.

“Người nhớ rõ mẫu thân người tên gọi là gì không?” Lương tấn bách hỏi.

Châu Châu rũ xuống mắt, nhỏ giọng mà nói: “Nô tài A Đạt nói cho nô tài, mẫu thân nô tài tên là Hàm Chi.”

“Hàm Chi?” Lương tấn bách thông thả lặp lại một lần tên Châu Châu nói ra, ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau, hắn lại nói, “A Đạt là ai?”

“A Đạt là người nuôi nấng ta lớn lên.” Châu Châu trả lời.

“Người khi còn nhỏ lớn lên ở đâu, người có biết không?”

Châu Châu gật đầu, nói ra tên làng chài nàng ở từ bé.

Lương tấn bách trầm mặc một hồi, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh.

“Ngươi không biết tin tức nào về phụ thân ngươi sao?”

Châu Châu lắc lắc đầu, “Nô tài không biết.”

“Vậy nếu ngươi biết phụ thân ngươi là ai, ngươi sẽ như thế nào?” Lương tấn bách lại hỏi.

Châu Châu cảm thấy Thái Tử điện hạ trước mặt này thật là kỳ quái, luôn là vậy hỏi quanh vẩn đề về cha mẹ nàng, hơn nữa luôn dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng, mấy phen muốn nói lại thôi, chẳng lẽ phụ thân của mình chính là hắn?

Châu Châu nghĩ đến đây, nhin không được mà cẩn thận nhìn lại lương tấn bách. Bất quá Châu Châu thực mau liền hất bay ý tưởng này, lương tấn bách và nàng lớn lên một chút cũng không giống.

“Nếu nô tài biết phụ thân nô tài là ai, chắc chắn muốn mắng người đó một trận.” Châu Châu thành thật mà nói.

Lương tấn bách nghe vậy lắc lắc đầu, thập phần không tán đồng mà nhìn Châu Châu, “Mẫu thân ngươi bất quá chỉ là một Mị Nô nho nhỏ, phụ thân ngươi là người Hán, phụ thân ngươi nguyện ý sùng hạnh mẫu thân ngươi, đã là ban ân, ngươi thế nào lại quở trách phụ thân ngươi?”

Châu Châu nghe vậy có chút không cao hứng, nặng cắn cắn môi, nhưng cuối cùng còn nhớ rõ đối phương là Thái Tử, không thể đắc tội đối phương, nếu không đừng nói mạng nhỏ của nàng giữ không nổi, khả năng còn liên lụy Lý Bảo Chương.

Lương tấn bách không nghe thấy Châu Châu trả lời, liền nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, phát hiện nàng cúi thấp đầu, cảm xúc tựa hồ thập phần hạ xuống. Hắn nhíu hạ mi, hôm nay không biết là lần thứ mấy hắn nhíu mày. Lương tấn bách cũng không có quá nhiều lần tiếp xúc cùng nữ tử, ngọc tịnh tính tình cô quái, từ nhỏ không dính hắn, mà những muội muội đó của hắn, cùng hắn cũng không thân, nói đến nữ nhân trong điện hắn, những nữ nhân đó nhìn thấy hắn chỉ biết véo mị đón chào, căn bản không cần hắn đi suy đoán tâm tư đối phương suy nghĩ cái gì.

Hắn hiện tại chỉ hy vọng thiếu nữ trước mặt này không là hài tử của người kia.

“Thôi, ngươi trở về đi, đừng nhắc tới chuyện gặp ta với người khác.” Lương tấn bách phẩy phẩy tay, Châu Châu liền rời đi. Châu Châu nhanh chân hành lễ, liền chuẩn mất. Lương tấn bách nhìn chằm chằm bóng dáng chạy trốn của Châu Châu, thờ dài.

Tuy rằng lương tấn bách đã dặn Châu Châu không nói ra chuyện gặp mặt hắn ta, nhưng Châu Châu vẫn là một năm một mười toàn bộ nói cho Lý Bảo Chương. Lý Bảo Chương biết được lương tấn bách lại cẩn thận hỏi thăm thân thế của Châu Châu, trong lòng lại càng khản trương. Hỏi thăm gia thế Châu Châu như vậy, chẳng lẽ cha mẹ Châu Châu có gì đó bất thường?

Lý Bảo Chương cũng chỉ biết khi Châu Châu vừa sinh ra, mẫu thân liền qua đời, hắn đối với phụ thân Châu Châu một chút cũng không biết, nhưng nếu Hoàng Hậu và Thái Tử cùng khản trương với việc này như thế, chỉ sợ phụ thân Châu Châu rất có lai lịch, có lẽ thập phần có liên hệ với hoàng thất.

“Châu Châu, A Đạt không nhắc qua việc về phụ thân ngươi sao?”

“Không có a.” Châu Châu lắc đầu, “A Đạt nói mẫu thân ta xuất hiện trước mặt hắn trong lúc đã mang thai, hắn cũng chưa thấy qua phụ thân ta là ai, nhưng.....”

“Nhưng cái gì?” Lý Bảo Chương truy vấn.

Châu Châu chớp hạ mắt, “Nhưng hắn là không nhiều tiền lắm, có thể là người nghèo, A Đạt nói mẫu thân ta khi đó tuy rằng mang thai ta nhưng rất rất gầy, hơn nữa trên người ngay cả một chút bạc cũng không có, thời điểm A Đạt nhậ được nương ta, nương ta là đói té xỉu ở trên đường”

Lý Bảo Chương nghe vậy, ánh mắt khẽ nhúc nhích, hắn nâng tay lên sờ sờ đầu Châu Châu, “Yên tâm, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy.”

Châu Châu híp mắt cười cười, “Ca ca đương nhiên sẽ không.” Nửa câu sau thanh âm nhỏ đi nhiều, “Ồ bên cạnh ca ca cũng sẽ không mang thai.”

Mặt Lý Bảo Chương tối sầm, trực tiếp thu hồi tay, hiện tại hắn lại không thể phản bác nàng. Thôi, nàng từ trước đến nay như vậy rồi, không cùng nàng so đo.

Hôm sau, trong lúc Lý Bảo Chương ở điện trước hầu hạ, lương đế nhận được đến từ biên cương chuyển đến. Tin do Cửu hoàng tử lương Quang Vũ viết, mặt trên viết quân đội Man Quốc đã đánh lui, ít ngày nữa sẽ trở về thủ đô. Lương đế biết được việc này, long tâm đại duyệt, lập tức triệu Lễ Bộ Thượng Thư tới, giao trách nhiệm Lễ Bộ Thượng Thư sớm ngày chuẩn bị đại yến tiệc tẩy trần cho lương Quang Vũ hồi kinh, làm được càng lớn càng tốt.

Mà Châu Châu bên kia cũng không thoải mái.

Bỏ hà điện này ít người, thêm vào cũng chỉ có 6 người, nhưng mấy ngày gần đây Châu Châu luôn cảm thấy có người rình theo dõi nàng, nhưng ngay lúc nàng quay đầu lại, đừng nói người, ngay cả cái bóng dáng cũng chẳng thấy. Châu Châu nhớ lại mấy chuyện quỷ xưa nàng từng xem, dần dần trong lòng liền có chút sợ hãi. Chẳng lẽ trong cung này có quỷ?

Châu Châu trong lòng sợ hãi, ăn cơm liền không ăn nhiều như lúc trước, gần nửa tháng đã gầy đi một vòng. Mất thường có thể thấy được làm Lý Bảo Chương chú ý tới, “Châu Châu, người gần đây ăn uống không ngon sao? Hương liệu các nàng nói những món người ngày thường thích ăn nay đều không ăn.”

Châu Châu lúc này đang nằm trên đùi Lý Bảo Chương, tóc dài như thác nước đều đều chảy trên giường, khuôn mặt nhỏ tuy vẫn phồn nộn như cũ, nhưng đích thực so phía trước vẫn gầy hơn một vòng, “Ca ca, trong cung này có phải có quỷ không vậy?”

“Quỷ? Gần đây người lại xem lung tung rồi loạn cái gì nữa vậy?” Một tay Lý Bảo Chương cầm vào giữa tóc dài Châu Châu, nhẹ nhàng vuốt xuôi theo tóc nàng, chỉ thấy bên trong tóc đen nhánh là ngọc bạch lúc ẩn lúc hiện, có vài phần tươi đẹp.

Châu Châu nâng lên mắt thấy Lý Bảo Chương, nàng nghĩ nghĩ vẫn là không đem cảm giác của bản thân nói ra. Nàng chỉ là cảm thấy có người đang quan sát nàng, chính là không có chứng cứ, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều thôi.

Lý Bảo Chương hôm sau liền thỉnh bạch thái y lại đây xem bệnh cho Châu Châu, vốn dĩ Châu Châu là không có tư cách để thái y đứng đầu Thái Y Viện xem bệnh cho nàng, nhưng bởi vì Lý Bảo Chương quen biết với bạch thái y, vốn dĩ không thể này cũng biến thành có thể.

Bạch thái y xem xong mạch cho Châu Châu liền nói: “Thân thể cũng không có gì đáng ngại.”

Lý Bảo Chương ấn đường nhíu lại, “Không có trở ngại? Nhưng quả thực mấy ngày gần đây nàng gầy đi rất nhiều.”

Bạch thái y lắc lắc đầu, “Vậy ta cũng không có cách nào, thân thể quả thực đích xác không có vấn đề, nếu người không yên tâm, ta có thể kê một ít vị thuốc khai vị, người cho nàng ăn là được.”

Lúc sau Bạch thái y rời đi, Lý Bảo Chương ngồi xuống mép giường. Hôm nay là hán xin lương để nghỉ phép nửa ngày.

“Châu Châu, người có phải đang nặng lòng suy nghĩ gì phải không?”

“Ta..... Đâu suy nghĩ gì đâu.” Châu Châu cũng không biết bản thân gì sao lại ăn không vào, nhưng nàng chính là ăn không vào. Nhìn hương liệu cùng thủy liên bùng thức ăn lên, nàng lại nửa điểm ăn uống đều không có.

Đây là cái gì thật xấu?

“Chẳng lẽ..... Ta mang thai à?” Châu Châu đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Lý Bảo Chương tròn tròn đôi mắt, tay đang đặt ở trên đùi khẽ run lên, “Người nói cái gì?”

Châu Châu đảo hút một hơi, “Ta gần nhất có xem một quyển thoại bản, trong thoại bản nữ nhân vật chính chính mang thai, sau đó ăn gì cũng không vào, có phải..... Ngủ chung sẽ mang thai sao?”

Lý Bảo Chương nhìn không được bắn vào ấn đường Châu Châu một lúc mấy cái liền, tận đến khi Châu Châu kêu lên đau đớn, vội vàng duỗi tay che lại. Lý Bảo Chương trương khuôn mặt tuấn tú đỏ trắng đan xen kia lên, sắc mặt khó coi, “Người lại nói bậy bạ gì đó, hương liệu các nàng sẽ tới lấy sách mang đi, người vẫn là xem ít đi đi.”

Ngay lúc Lý Bảo Chương định nói tiếp, bên ngoài lại truyền đến giọng nói hương liệu.

“Lý công công, Châu phu nhân, Hoàng Hậu nương nương phái người tới.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Trở thành quận chúa

Editor: Hân Hân

“Hoàng Hậu?” Lý Bảo Chương sững sốt, hần đứng lên, “Hoàng Hậu nương nương phái người tới, có nói là gì nguyên nhân gì không?”

Hương liệu lắc đầu, “Nô tài không biết, chỉ là ma ma kia thúc giục vô cùng, vội vã xin mời Châu phu nhân.”

Lý Bảo Chương trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc nồng đậm bất an, hần quay đầu nhìn thoáng qua Châu Châu còn ngây thơ mê mang, đi qua dắt lấy tay Châu Châu đi, “Người đi nói với vị ma ma kia một tiếng, ta cùng Châu Châu theo sau liền tới đây.”

“Vị ma ma kia nói chỉ cần gặp Châu phu nhân.” Hương liệu biểu tình có chút xấu hổ.



Lý Bảo Chương hơi rũ hạ mắt, hai mí mắt của hắn nếp gấp từ trước đến nay rất sâu, lúc rũ mắt nhìn người khác, trên mí mắt còn có một cái dấu vết cang lớn hơn, “Đợi lát nữa ta đưa Châu Châu đi đến, ta cùng nàng nói hai câu đã.”

Hương liễu vâng dạ liền xoay người rời đi.

“Ca ca?” Châu Châu nghiêng đầu nhìn Lý Bảo Chương, “Hoàng Hậu vì sao lại muốn gặp ta a?”

“Chỉ sợ..... Có liên quan đến gia thế của ngươi.” Lý Bảo Chương hoàn thành nói.

Đời trước, hắn chỉ là một tiểu thái giám trong cung, Châu Châu cả ngày quanh quẩn trong nơi ở của hắn, cũng chưa từng thu hút sự chú ý của người nào, càng đừng nói giống một đời này, mới vừa vào cung nửa năm, cùng đám người Hoàng Thượng Hoàng Hậu Thái Tử đều xảy ra chuyện.

Hoàng Hậu nhiều lần tìm hiểu thân thế Châu Châu, chỉ sợ cha ruột của Châu Châu là người khó lường, cho dù không phải, cũng cùng Hoàng Hậu có một chút quan hệ. Từ những gì Châu Châu kể qua đại khái cũng biết được thái độ Thái Tử đối nàng không quá kém, thậm chí quý cũng không cho quý, như vậy cho thấy cha ruột Châu Châu cùng Hoàng Hậu bên kia chắc không phải là kẻ thù.

Không phải kẻ thù, lại để ý như thế, là vì sao?

“Châu Châu, đợi lát nữa hãy ngoan, ở chỗ Hoàng hậu phải quy củ, chớ chọc bà ấy sinh khí.” Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói cùng Châu Châu.

Châu Châu nhìn xuống tay nàng đang bị Lý Bảo Chương cầm, suy nghĩ hạ, “Yên tâm, ta đi rất nhanh sẽ trở lại, lần này khả năng là lại hỏi ta vấn đề kia.”

Nói là nói như thế, nhưng Châu Châu đi khỏi Bồ Hà điện cũng không thấy quay trở về.

.....

Châu Châu trông mắt hết chuyển sang trái, lại chuyển sang phải, phát hiện hai bên trái phải thật sự không có những người khác, lại nhịn không được đưa tay xoa xoa hai bên tai. Hơn nửa ngày, nàng mới thốt ra một câu, “Hoàng Hậu nương nương người vừa mới nói cái gì ạ?”

“Châu Châu.” Hoàng Hậu về mặt từ ái mà nhìn Châu Châu, còn duỗi tay sờ sờ đầu nàng, “Gọi bốn cung là cô cô đi con.”

Châu Châu lặc cộc một tiếng, mang theo nghi hoặc, “Cô cô?”

“Đúng.” Hoàng Hậu trực tiếp đáp lời.

Châu Châu một hồi cũng chưa kịp phản ứng lại, nàng có chút ngốc mà nhìn Hoàng Hậu. Mà Hoàng Hậu thấy Châu Châu này bộ dáng ngây thơ mờ mịt, không khỏi thở dài. Rồi sau đó, Châu Châu cuối cùng từ Hoàng Hậu trong miệng biết được bà ấy vì sao lại muốn nàng gọi Hoàng Hậu là cô cô.

Nguyên lai cha ruột nàng là ấu đệ Hoàng Hậu, năm đó nổi tiếng ở thủ đô là thần đồng từ bé – Diệp Thành Mậu. Nghe nói năm đó chỉ mới tám tuổi đã nổi danh Lương Quốc, đúng là thần đồng, sau khi lớn lên, càng là một người thông minh tài trí. Người người đều khen Diệp Thành Mậu, nói ông ấy là người thông minh nhất Lương quốc. Nhưng Diệp Thành Mậu tuy thập phần thông minh, nhưng thực tin mệnh, hắn xem tinh tượng, bói toán đoán mệnh, nhưng mỗi lần chỉ có thể tính thời điểm 5 năm sau đó, hơn nữa tính toán xong liền sinh một hồi bệnh nặng. Ở thời điểm Vạn Lịch mười lăm năm, Diệp Thành Mậu tự tính một quẻ cho chính mình, là quẻ tử. Sau đó Hoàng Hậu biết chuyện, lập tức triệu kiến Diệp Thành Mậu tiến cung, trấn an hắn, nói quẻ này cũng có không chuẩn.

Nhưng Diệp Thành Mậu hơi hơi mỉm cười, tựa hồ không thương tâm chút nào, chỉ cùng Hoàng Hậu nói: “Trưởng tử, thiên địa vô chung cực, mạng người nếu ánh bình minh.”

5 năm sau, Diệp Thành Mậu tự thiêu.

Châu Châu nghe xong này mấy lời nói, ngây ngốc tại chỗ, không biết phản ứng thế nào.

Nếu nói trong lòng nàng có rất lớn phập phồng, là gạt người. Nàng chưa bao giờ gặp qua phụ thân chính mình, cũng không có tưởng niệm quá. A Đạt nuôi dưỡng thuộc hạ nữ hài đều giống nhau, các nàng chỉ có mẫu thân không có phụ thân. Mẫu thân hoài thai mười tháng, không màng sinh tử sinh hạ ra các nàng, mà phụ thân, chẳng qua chỉ là người vứt bỏ bọn họ.

Nhưng Châu Châu quả thực lại không nghĩ tới phụ thân của mình có địa vị lớn như vậy, cư nhiên là thần đồng.

“Tình hình này của ngươi hơn phân nửa là giống nương ngươi, năm đó nương ngươi may mắn hồng rồi ngươi, Thành Mậu vốn muốn không cần, kết quả nương ngươi lại đào tẩu, nghĩ đến ở bên ngoài ăn không ít khổ, cũng không ăn uống được cái gì tốt lành.” Mới sinh ra ngươi một nữ tử ngu si như vậy.

Nửa câu sau, Hoàng Hậu không nhẫn tâm nói.

Ấu đệ nàng khi đó vẫn chưa thành thân, hiện tại chỉ có Châu Châu là hài tử, tuy rằng là một hài tử cho Mị Nô sinh ra, nhưng dù sao cũng là huyết mạch duy nhất.

Hơn nửa ngày, Châu Châu mới nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu nương nương, nô tài cảm thấy nô tài sống cũng khá ổn.”

Bởi vì so với mẫu thân nàng thì ít nhất nàng vẫn còn sống.

“Ngươi đứa nhỏ này, sao còn xưng nô tài trước mặt cô cô vậy?”

Mặt Hoàng Hậu có ý lộ vẻ giận dữ, nhưng lời nói thập phần ôn nhu, “Bổn cung hiện tại thật vất vả tìm được ngươi trở về, vừa thấy ngươi, như được nhìn thấy phụ thân ngươi. Nhớ năm đó, Thành Mậu cũng nhỏ xíu như vậy, là bổn cung nhìn thấy nó lớn lên.”

Nói lời này, Hoàng Hậu hơi đỏ mắt.

Hoàng Hậu hít sâu một hơi, đưa khăn tay xoa xoa khóe mắt, mới nói: “Bổn cung hiện tại xem mặt mũi ngươi, quả thực giống Thành Mậu như đúc. Ngoan, ngươi liền không cần làm tổn thương tâm cô cô, hảo sinh lưu tại bên người cô cô đi. Cô cô tuy rằng không thể không từ bất cứ việc xấu nào, nhưng rốt cuộc cũng là nhất quốc chi mẫu, từ đây thiên hạ này thứ tốt thì đều có phần của ngươi.”

Châu Châu nhìn vẻ mặt hiền lành của Hoàng Hậu, căn bản không có cách nào liên hệ với Hoàng hậu của trước đây, nếu không phải biết chính là một người, một hai nàng nhất định phải cho rằng đây là một đôi tỷ muội sinh đôi tính cách hoàn toàn bất đồng.

Nguyên lai mình lại có cha ruột có lai lịch ghê gớm như vậy sao, Hoàng Hậu đối chính mình phá lệ khai ân?

Nhưng Châu Châu bỗng cảm thấy tại thái điểm Hoàng Hậu nhắc tới cha ruột nàng điệp thành mậ, chỗ sâu trong đáy mắt cất giấu một tia sợ hãi.

Không biết có phải nàng nhìn lầm rồi không.

Dân gian có câu nói, nói cá chép nhảy Long Môn liền hóa rồng. Sau khi Châu Châu được Hoàng hậu phát hiện ra là hài tử của Diệp Thành Mậu, Châu Châu lập tức liền trở thành thân chất nữ của Hoàng Hậu, cho dù là hài tử do một Mị Nô sinh ra, nhưng cũng là huyết mạch duy nhất của Diệp Thành Mậu, thân chất nữ duy nhất của Hoàng hậu.

Hoàng Hậu nói Châu Châu thật đáng thương, liền trực tiếp để Châu Châu ở lại thiên điện của bà, phân 8 cung nữ hầu hạ bên người Châu Châu, đến cả tên nàng cũng không gọi được hết, thường xuyên gọi sai.

Hoàng Thượng biết Hoàng Hậu nhận một thân thích, liền tới cung Hoàng Hậu tự mình xem qua Châu Châu. Hắn nhìn chăm chăm cẩn thận mặt Châu Châu một hồi lâu, nửa ngày mới nói: “Đích xác giống thành mậ, trầm trước kia chỉ nhìn qua sơ sơ, không nhận ra.”

Lý Bảo Chương đứng phía sau Hoàng Thượng, chu sa hồng giữ ấn đường giống như đèn lồng màu đỏ bị tắt, mất đi tươi sáng. Châu Châu có tâm nhìn Lý Bảo Chương nói chuyện, nhưng hắn lại không nhìn gì đến nàng.

Hoàng Thượng liền than vài tiếng, cuối cùng mở long khẩu, ban cho Châu Châu thành quận chúa, Châu Châu tiến cung được nửa năm, từ Châu Châu biến thành Châu phu nhân, cuối cùng biến thành quận chúa.

Việc Hoàng Hậu tìm về được thân chất nữ, nháy mắt truyền khắp đại giang nam bắc, dân gian bá tánh sôi nổi nghị luận. Bọn họ đều biết thần đồng điệp thành mậ, càng tiếc hận hán tuổi xuân chết sớm, rốt cuộc điệp thành mậ kia chết năm hán mới hai mươi lăm tuổi.

“Không biết vị quận chúa này có thông minh như điệp thần đồng không?”

“Nữ nhi của Diệp thần đồng, ắt hẳn sẽ là cực kỳ thông tuệ.”

-----

Châu Châu ngơ ngác nhìn người trước mặt, do dự mà hô một tiếng, “Đại. .... Đại. .... Biểu ca?”

Thái Tử lương tấn bách hơi hơi gật đầu, một bàn tay to vỗ vỗ trên đầu Châu Châu, vốn dĩ định chụp bả vai, nhưng với hán Châu Châu thật sự quá lùn, vẫn là chụp đầu thuận tay hơn. =)))

“Đã nhiều ngày ôn sách ôn được thế nào rồi? Nói ta nghe nghe.”

Sách? Sách gì?

Châu Châu nỗ lực nghĩ nghĩ, trước đó vài ngày hình như có người đưa tới vài quyển sách, còn nói cái gì đó, nhưng sau đó nàng tùy tay để đó, toàn là những từ ngữ tối nghĩa nàng xem không hiểu, liền đem sách vứt ra sau đầu, rốt cuộc chứng không nhúc nhích.

Châu Châu tuy là con lai, nhưng là do người Hồ nuôi lớn, so với Hán ngữ, nàng càng tinh thông Hồ ngữ hơn. Đối với Hán ngữ bát đại tinh thâm, nàng chỉ học được da lông, đều không viết chữ nào, cho nên hương liệu chỉ tìm tập tranh để nàng xem, thông tục dễ hiểu.

Châu Châu vất hết óc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đối Thái Tử lương tấn bách xấu hổ lại không mất lễ phép mà cười một chút.

Lương tấn bách lập tức nhú mi, tâm hán nghiêm túc, chau mày, liền lộ ra vài phần giận dữ, “Tuy nói nữ tử không tài mới là đức, nhưng ngươi cũng nên học chút gì đó, bằng không về sau sao giúp chồng dạy con được?”

Phu đã có, tử đời này là không có.

Châu Châu cảm thấy hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này đâu.

Lương tấn bách thấy về mặt Châu Châu không có chút gì tự vấn, vung tay áo, cả giận nói: “Gỗ mục không thể điều khắc.”

Hắn xoay người trực tiếp đi, Châu Châu liền lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, nào biết hắn bước đi có vài bước, lại xoay người đi về, trầm khuôn mặt nói: “Qua mấy ngày ta sẽ đến kiểm tra ngươi, nếu còn giống hôm nay như vậy, ta liền phạt ngươi chép mấy quyển sách đó.”

Châu Châu: “.....”

Làm chất nữ của Hoàng Hậu một chút đều không tốt, nàng vẫn mong được trở lại làm người bên cạnh Lý Bảo Chương sống bình dị.

Nói đến Lý Bảo Chương, Châu Châu rất muốn chuồn đi ra ngoài, đi tìm Lý Bảo Chương, nhưng người của Hoàng Hậu thật sự nhìn chăm chăm, căn bản không cho Châu Châu có cơ hội đi tìm Lý Bảo Chương.

Ngày đó khi Châu Châu mới vừa vào trụ thiên điện, Hoàng Hậu bên kia cấp đến hai vị ma ma, tiến hành kiểm tra toàn thân Châu Châu, cuối cùng hai vị ma ma kia cười tủm tỉm mà đi. Châu Châu cũng không hiểu các nàng kiểm tra cái gì, nhưng ngày thứ hai Hoàng hậu liền nói với Châu Châu.

“Bồn cung nghĩ Lý Bảo Chương đối với ngươi cũng không tệ, nếu không có hắn, bồn cung cũng không cơ hội tìm được ngươi, liền tha cho hắn một mạng, nhưng sau này ngươi không cần nhắc lại hắn, nếu không bồn cung liền không bỏ qua cho hắn.”

Hoàng Hậu hơi hơi mỉm cười, trong mắt lộ ra vài phần sát ý.

Hơn nữa Hoàng Hậu hạ lệnh đem tên Châu Châu đổi thành Diệp Mật, trong cung lại có đề cập Châu Châu hai chữ giả, sát.

*Vì edit tốn nhiều thời gian nên mỗi lần mình chỉ thêm được đôi ba chương, mong mọi người thông cảm \*^\_^\* Những chỗ mình để lại câu cú khó hiểu là do mình edit từ bản convert, mà mình không hiểu câu đó nên để lại, ai hiểu thì comment để mình sửa câu đó nha. Yêu nhiều. Chỗ nào sai chính tả cũng cmt nha mình sẽ sửa ^O^~*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31: Tuyển hôn phu

Editor: Hân Hân

Ánh mắt Lương Thiệu Ngôn gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ trước mặt, tận một lúc sau mới nói: “Ngươi hiện tại là biểu muội của ta?”

Châu Châu liếc hắn một cái, chớp hạ mắt, gật đầu.

Lương Thiệu ngôn nghe vậy biểu tình thập phần cổ quái, không biết suy nghĩ cái gì.

Hoàng Hậu cười tủm tỉm mà qua dặt tay lương Thiệu ngôn, ôn nhu nói: “Về sau ngươi nên chiếu cố Mật nhi nhiều hơn nữa, không được khi dễ nàng.”

“Dạ vâng.” Lương Thiệu ngôn không vui mà lên tiếng.

Trong lòng hắn, một khi đối phương biến thành muội muội, tất cả liền trở nên đàn độn vô vị hơn.

Càng quan trọng là hiện tại Châu Châu ở tại nơi này của Hoàng Hậu, hắn làm sao dám làm trò khi dễ người dưới mí mắt Hoàng hậu.

Ban đầu chỉ là tiểu hồ ly của hắn, hiện tại lại biến thành biểu muội, quả thật là tạo hóa trêu người.

Lương Thiệu ngôn không vui, Châu Châu càng không vui. Nàng mới không muốn có nhiều biểu ca như vậy, đặc biệt cái kẻ hay khi dễ nàng là Lương Thiệu Ngôn.

Ba người ngồi cùng bàn, vậy mà chỉ có một mình Hoàng Hậu nói chuyện, Châu Châu cùng Lương Thiệu Ngôn đều không lên tiếng, lòng toàn tâm tư.

Dùng bữa xong, Hoàng Hậu liền mở lời muốn Lương Thiệu Ngôn đưa Châu Châu theo đi chơi.

“Mật nhi lúc trước ở trong cung chắc cũng không đi dạo nhiều, Thiệu Ngôn, ngươi hôm nay liền đưa muội muội đi chơi mỗi nơi một chút, chỉ có một điều, không thể làm muội muội bị ủy khuất.”

“Đạ, nhi thần đã biết.” Lương Thiệu ngôn quay đầu lại liền đuổi tay dắt lấy tay Châu Châu, tuần tú trên mặt lộ ra tươi cười, “Biểu muội, cùng biểu ca đi thôi.”

Hoàng Hậu mắt nhìn hai người ở bên nhau tay dắt tay, chỉ là ngay sau đó một nháy mắt thì Châu Châu liền rút tay trở về.

Nàng suy nghĩ hạ, đi đến bên người Hoàng Hậu, “Cô cô, ta muốn ở lại bên người.”

Hoàng Hậu cười một tiếng, nàng sờ sờ đầu Châu Châu, “Cô cô già rồi, không cần cô nương trẻ tuổi là người ở bên đầu, người cùng Thiệu ngôn đi chơi đi, ngoan.”

Châu Châu đành không tình nguyện mà đi theo lương Thiệu ngôn.

Hai người ra khỏi cung điện Hoàng Hậu, liền biến thành một trước một sau, lương Thiệu ngôn đi ở phía trước, Châu Châu theo ở phía sau, phía sau hai người còn có một đoàn nô tài đi theo. Lương Thiệu ngôn quay đầu nhìn vài lần, nhìn không được dừng lại nói: “Biểu muội.”

Châu Châu lui một bước, ánh mắt cảnh giác mà nhìn lương Thiệu ngôn.

“Người cách xa ta như vậy làm gì? Ta cũng không ăn thịt người.” Lương Thiệu ngôn nhếch môi cười cười. Hắn vốn định bày ra vẻ soái khí để Châu Châu chú ý hắn, nào biết tầm mắt Châu Châu lại không có đặt trên người hắn, mà lướt qua hắn.

Lương Thiệu ngôn xoay đầu, lại nhìn thấy một người hắn cực kỳ chán ghét rồi.

Lý Bảo Chương mang theo hai tiểu thái giám từ hành lang trải dài phía sau bọn họ, tựa hồ như không có nhìn thấy bọn họ, lập tức đi về phía trước. Lý Bảo Chương không hô danh được ca tụng là thái giám đẹp trai nhất hạ cung, trang phục thái giám màu xanh lục đậm được hắn mặc lên phảng phất cũng thành ra áo gấm được may đo riêng. Chỉ ngắn ngủi mà xuất hiện một chút, vậy mà khuôn mặt trắng nõn kia liền giống hoa quỳnh đến vậy, hiện thể ngắn ngủn.

Lương Thiệu Ngôn lại xoay đầu lại nhìn Châu Châu, nhìn không được mà nhăn mi, “Người còn nhìn hắn nữa?”

Châu Châu tận đến lúc không còn nhìn thấy thân ảnh Lý Bảo Chương, mới lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt. Nàng đối với lời nói Lương Thiệu ngôn làm như không nghe thấy, lướt qua Lương Thiệu Ngôn lập tức đi phía trước. Lương Thiệu ngôn nhìn Châu Châu như vậy, tức giận đến cắn răng, nhưng hắn lại không thể không đem cục tức này nuốt xuống.

Mẫu hậu đã dặn hắn không được khi dễ Châu Châu.

Một lúc đi dạo này, cuối cùng kết thúc bằng một cái tan rã không vui gì.

Mà việc Hoàng Hậu làm kế tiếp càng làm cho Châu Châu không biết làm sao.

“Mật nhi, người năm nay cũng kể mười sáu, cũng nên suy xét đến vấn đề hôn sự rồi.” Hoàng Hậu vuốt tay Châu Châu, “Người yên tâm, toàn kinh thành này thanh niên tài tử bốn cung đều cho mật nhi chọn lựa.”

“Đạ?” Châu Châu tròn tròn mắt, “Nhưng còn”

Hoàng Hậu cười nhìn nàng, “Nhưng còn cái gì?”

Châu Châu nói không ra lời, nàng nhớ rõ Hoàng Hậu đã nói không được nhắc đến Lý Bảo Chương.

Hoàng Hậu nói phải tìm hôn phu cho Châu Châu, liền thật lòng dốc tâm sức tiến hành việc này, chỉ trong ba ngày, trước mặt Châu Châu đã bày một đồng bức họa cuộn tròn. Mỗi bức họa cuốn bên trên đều vẽ một thanh niên tài tử. Châu Châu nằm bẹp trên bàn, nghe cung nữ bên cạnh niệm.

“Hộ Bộ Thượng Thư chi con vợ cả, Hạ Tử Dề, năm nay hai mươi.”

“Lễ Bộ tả thị lang chi con vợ cả, Hứa Nhạc Thủy, năm nay hai mươi hai.”

“.....”

Chờ cung nữ niệm xong, Châu Châu dựa trên bàn đã ngủ khò rồi.

Mấy cung nữ hai mặt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải.

Lương Thiệu ngôn nghe nói việc Hoàng Hậu tìm hôn phu cho Châu Châu lập tức chạy tới cung điện Hoàng Hậu.

“Mẫu hậu, người tìm hôn phu cho biểu muội?” Lương Thiệu ngôn vẻ mặt cổ quái, “Nhi thần thấy biểu muội còn nhỏ mà.”

Hoàng Hậu thần sắc thực đậm, “Làm sao vậy? Bốn cung lo việc hôn nhân cho Mật nhi, cũng không cần người chạy qua một chuyến? Cũng phải kể đến mấy thế gia đệ tử đó người thường ngày giao hảo cũng không tệ lắm nhỉ?”

Lương Thiệu ngôn nhanh chóng hỏi tướng mấy người bạn tốt bên người mình, lập tức cho đáp án, “Không, mầu hậu, mấy người nhi thần thường chơi đùa có chút không ổn.” Hắn chạy đến đứng bên người Hoàng hậu, “Mầu hậu, người vừa tìm được biểu muội về, liền tìm hôn phu cho nàng, không khỏi có chút nóng nảy.”

Hoàng Hậu thờ dài, “Bồn cung cũng không vội vã chuyện hôn nhân của tỷ tỷ ngươi, cũng may mật nhi là đứa nghe lời, không giống tỷ tỷ ngươi tính tình cứng đầu như vậy. Huống hồ việc này cũng không gấp, một chốc một lát cũng không nhất định có thể tìm được vừa ý Mật nhi, tìm được rồi còn muốn nhìn kỹ gia thế, nhân phẩm, tướng mạo, ... của người kia, nếu đính hôn, ít nhất cũng cần chuẩn bị trong thời gian một hai năm, mới có thể gả, đến lúc đó mật nhi cũng mười tám tuổi rồi, ở dân gian này tính là gái lỡ thì rồi.”

.....

Trăng lên đầu cành liễu, bóng đêm nặng nề.

Hương liễu ngại đi vệ sinh ở trong phòng vì lưu mùi, ban đêm đều là ra ngoài đi, nhưng đêm nay ngoài ý muốn lại thấy một người. Nàng vốn là bị đối phương hoảng sợ, cẩn thận nhìn lên, mới phát hiện quả là người.

“Lý công công” Hương liễu hô lên âm thanh.

Lý Bảo Chương ngồi xổm ở nơi đất Châu Châu trồng đầy các loại hạt giống hoa, bên chân hắn đặt một cái thùng gỗ, như là để tưới nước cho chồi cây. Từ sau khi Châu Châu rời đi, mấy hạt giống hoa này liền không có ai chăm. Dưới ánh trăng, mặt hắn càng thêm trắng nõn, bởi vì cúi đầu, liền lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng, giống như ngọc mỡ dê.

Nghe thấy âm thanh Hương Liễu, Lý Bảo Chương trở về phía dưới, ánh mắt cực đậm, “Ngươi sao lại ở chỗ này?”

Hương liễu nhấp môi cười một chút, chậm rãi đi tới, “Nô tài có chút ngủ không được, Lý công công cũng ngủ không được ạ?”

Lý Bảo Chương vặn hỏi mặt, “Ngươi nếu là ngủ không được, liền lau toàn bộ cửa sổ trong điện một lần đi, hiện giờ gần đến cuối năm, hạp cung còn muốn tổng vệ sinh toàn bộ một lần.”

Khuôn mặt tú lệ nho nhỏ của Hương liễu tức khắc liền cứng đờ, nàng vốn tưởng rằng Châu Châu đi rồi, mình sẽ còn có chút cơ hội, nào biết Lý Bảo Chương này hoàn toàn không biết phong tình, một miệng lớn muốn nói đến chết người. Xem ra hoạn quan chính là hoạn quan, không được xem nam nhân gì cả.

Hương liễu xấu hổ mà cười trừ, “Nô tài liền trở về ngủ.”

Lý Bảo Chương thanh âm thực lãnh đạm mà nói: “Đi lau cửa sổ xong hãy trở về ngủ, đúng lúc trị tật mắt ngủ này cho ngươi.”

*Hân Hân: "Phạt cho bỏ cái tính tư tưởng chủ nhân đi, anh làm đũng lấm trừ hậu họa cho vợ!" ㄟ(ˊ\_ˋ)ㄎ*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Quản thúc

Editor: Hân Hân

Hoàng Hậu tuy muốn làm mai cho Châu Châu, nhưng mỗi lần cung nữ lấy mấy hoạ cuộn tròn ra, Châu Châu liền lộ ra biểu tình mơ màng sắp ngủ, đến khi người bên dưới niệm một nửa bức hoạ cuộn tròn, nàng sớm cùng Chu Công ước hẹn chơi cờ, hơn nữa sắp đến cuối năm, Hoàng Hậu cũng bận hơn, cho nên việc hôn nhân của Châu Châu cứ như vậy tạm thời gác lại.

Tuy rằng Hoàng Hậu bên kia không có việc gì, nhưng Châu Châu phát hiện có một người so Hoàng Hậu còn phiền hơn, chính là Thái Tử Lương Tấn Bách.

Lương tấn bách lớn hơn Châu Châu mười mấy tuổi, hắn ở trước mặt Châu Châu biểu hiện không giống trưởng huynh, mà giống một người cha nghiêm khắc hơn. Lâu lâu kiểm tra bài vở của Châu Châu, Châu Châu cảm thấy tóc mình đều sắp rơi hết rồi.

Rõ ràng là Thái Tử một quốc gia, cũng không biết hắn đâu dư ra nhiều thời gian như vậy đi quản nàng.

“Lại trả lời sai rồi.” Lương tấn bách mặt vô biểu tình mà nói. Hắn quét mắt qua cái mâm chứa bánh gạo nếp, bên cạnh một thái giám lập tức đi lên, liền lấy ra khỏi mâm một cái bánh gạo nếp, đôi mắt Châu Châu đều tròn tròn. Nàng thần sắc ủy khuất, “Đại biểu ca, chỉ còn lại có hai cái.”

Lương tấn bách từ chỗ cung nữ nơi này biết được Châu Châu thích nhất là ăn bánh gạo nếp, liền lấy cái này làm trừng phạt, Châu Châu trả lời sai một câu, liền lấy đi một cái bánh gạo nếp, một mâm bánh gạo nếp đều chỉ có bảy cái bánh, nếu sai cả bảy câu, năm ngày nàng đều không được ăn loại điểm

tâm này.

Lương tấn bách bày ra bộ mặt, trầm giọng nói: “Trả lời không ra thì không được ăn.”

Châu Châu mấp máy môi dưới, nàng sinh khí.

Làm quận chúa chẳng có gì hay, mỗi ngày đều có người quản nàng, nàng muốn ăn cái gì đều không thể ăn, còn làm quận chúa cái gì chứ. Châu Châu sinh khí nhưng không giống Lương Thiệu Ngôn la to như vậy, nàng chỉ là quay mặt đi, yên lặng sinh khí.

Chỉ là lương tấn bách rất ít giao tiếp cùng nữ hài tử, hẳn xem bộ dáng này của Châu Châu, nhưng thật ra có vài phần nghi hoặc. Nghi hoặc lúc sau, ngữ khí càng hung, “Thư còn không có bối xong.”

Châu Châu liếc nhìn hẳn một cái, tay nhanh chóng cầm một cái bánh gạo nếp từ trên mâm. Nàng cầm được liền chạy, lương tấn bách nghe được một câu sau đó nàng lưu lại, “Đại biểu ca, ta hôm nay không trả bài nữa đâu.”

Hắn vi lăng, ánh mắt nhìn về phía một cái bánh cuối cùng còn lẻ loi nằm giữa mâm.

“Nha đầu này.” Lương tấn bách từ trong cổ họng lộc cộc một tiếng, bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Một chuyện này, Châu Châu phát hiện nàng chạy trốn nhưng lương tấn bách cũng sẽ không đánh nàng, nàng liền càng không muốn trả lời câu hỏi. Lương tấn bách muốn nàng trả bài, nàng đáp vài câu lúc sau đáp không ra nữa, liền cầm bánh gạo nếp trốn đi, sau mấy phen, lương tấn bách bị Châu Châu tức giận đến thối râu trũng mắt.

“Người quả thực là một khối gỗ mục.”

Châu Châu cúi đầu, thành thành thật thật mà đứng, vẻ mặt cùng bộ dáng thành khẩn nhận sai.

Lương tấn bách hừ lạnh một tiếng, hẳn cũng biết miễn cưỡng Châu Châu đọc sách là vô dụng, nàng ở ngoài cung hoang dại đã lâu nay, hiện giờ vào cung, muốn biến nàng thành tiểu thư khuê các, thật sự quá khó khăn.

Huống hồ..... Châu Châu là đứa biết làm nũng.

Lương tấn bách bị nàng làm tức đến khó thở, nàng liền ngẩng đầu nhu nhu cười với hắn, còn ngọt ngào mà kêu hắn đại biểu ca.

Lương tấn bách tuổi qua ba mươi, còn chưa từng có người dám làm nũng với hắn.

Thôi, thôi. Bỏ qua một chút, bỏ qua một chút đi.

Lương Quang Vũ trở về ăn tết, đêm trước đã trở lại. Hoàng Hậu biết lương Quang Vũ trở về, liền kiến nghị với Lương đế đem trừ tịch yến cùng tiếp phong yến tổ chức làm một, giảm lược tiền tổ chức một hội yến. Lương đế vốn muốn phản đối, Hoàng Hậu liền nói ra việc Hộ Bộ tu sửa tân văn xương điện đã tốn kém rất nhiều ngân lượng, thật sự khó có thể trích bạc từ nơi nào tới làm hai lần đại yến hội, nếu làm riêng tiếp phong yến cho Lương Quang Vũ, thì trừ tịch yến kia phải co lại quy cách rất nhiều.

Lương đế bị Hoàng Hậu khuyên một phen như thế, liền đồng ý.

Tối hôm tổ chức trừ tịch tiệc, Châu Châu cũng tham gia, nàng ngồi bên cạnh vị trí ngọc thịnh công chúa. Đã từ ngày gặp ngọc thịnh công chúa ở trước điện, hai người nàng đã gần nửa năm chưa gặp nhau. Ngọc thịnh công chúa cũng biết việc Châu Châu biến thành quận chúa, nhưng nàng vẫn chưa tới gặp Châu Châu, ngày thường đến thỉnh an Hoàng Hậu, vừa khéo đều là thời điểm Châu Châu không có ở đó.

Châu Châu an tĩnh mà ngồi ở vị trí bên trên của mình, ngẫu nhiên ngẩng đầu xem biểu diễn yến hội bên dưới ở chính giữa có biểu diễn ca vũ, còn nhiều thời gian là vui đầu kịch liệt ăn.

“Cái kia ăn nhiều dễ bị tiêu chảy.” Lúc Châu Châu đang cúi đầu ăn, bên cạnh thỉnh lĩnh vang lên một giọng nữ.

Nàng sừng sốt xong mới ngẩng đầu nhìn lại, hóa ra ngọc thịnh công chúa.

Ngọc thịnh công chúa nhìn nàng, thần sắc mỹ lệ trên mặt thực đậm, nàng duỗi tay đưa qua trước mặt Châu Châu một mâm món khai vị rau trộn, “Cái này tuy chỉ để khai vị, nhưng ăn nhiều dễ làm bụng không thoải mái, tốt nhất vẫn là đừng tham ăn.”

“Vâng.” Châu Châu lại cúi đầu, nàng nhìn nhìn một đồng mỹ thực trên bàn, yên lặng cầm một cái mâm khác đang đặt trước mặt, đang muốn gấp lên, lại nghe được một câu, nhưng một câu này lại truyền đến từ phía trên.

“Không được lại ăn nhiều đồ ngọt như vậy, bạch thái y đã nói rằng người đều sắp hỏng rồi.”

Đôi đũa Châu Châu gấp được một nửa liền cứng đờ, nàng ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện Thái Tử lương tấn bách khuôn mặt trầm đang nhìn chằm chằm nàng.

Một tiếng cười khẽ sau đó vang lên.

Lương Quang Vũ ngồi đối diện chỗ Châu Châu, bên môi hắn hiện lên một tia ý cười.

Châu Châu nhìn hắn liếc mắt một cái, chắc không phải đang cười nàg đấy chứ. Lạnh không thể ăn, ngọt không thể ăn, vậy tóm lại có thể ăn cái gì vậy.

Đôi đũa Châu Châu đang gấp được nửa đường liền xoay hướng gấp sang một cái mâm khác, nhưng chiếc đũa nàg mới vừa đụng tới mâm, mâm đã bị một bàn tay mang đi rồi. Nàg sừng sốt, vội vàng nhìn theo hướng chiếc mâm biến mất liền thấy mặt Lương Thiệu Ngôn.

Hắn cười tùm tùm mà nhìn Châu Châu, “Món này bên bàn ta ăn hết rồi, nhìn thấy bên này của ngươi vẫn còn, không bằng liền cho ta đi.”

Hắn không đợi Châu Châu cự tuyệt, liền bưng mâm đi rồi. Châu Châu nháp môi dưới, đũa bên trái chạm vào chiếc đũa bên phải. Hôm nay bọn họ đều làm sao vậy? Một đám người nhìn chăm chăm mình.

Châu Châu đang buồn bực, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái mâm.

“Mật nhi biểu muội, ta không thích ăn món này lắm, cho ngươi này.” Cái mâm Lương Quang Vũ mới đưa tới trước mặt Châu Châu vậy mà lại giống cái mâm bị Lương Thiệu Ngôn vừa cầm đi y như đúc. Lương Quang Vũ ở biên cương quanh quanh nửa năm, đen hơn rất nhiều, đường cong trên mặt cũng có vẻ càng thêm góc cạnh hơn, nếu nói Lương Quang Vũ lúc trước giống một thư sinh văn nhược, hiện tại hắn thực sự có điểm giống một vị tướng quân ở sa trường chém giết nhiều năm, chỉ là vị tướng quân này trên người hầy còn mang theo phong độ nồng đậm trí thức.

Lý Bảo Chương đứng phía sau Lương đế, đã sớm thu một màn này vào đáy mắt.

Hắn âm thầm nghiêng răng, thấy Châu Châu vẫn ngốc ngốc mà nhìn lương Quang Vũ, trong lòng càng thêm bực bội.

Thế nào? Nàg thấy Lương Quang Vũ đẹp trai sao? Luyến tiếc đến nỗi ánh mắt không rời?

Hân Hân: ٩ ( ̄ \_ ̄ ) ۶

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Lén lút gặp mặt

Editor: Hân Hân (Vi chỉ edit một mình, nên mình không làm nhanh hơn được, mình sẽ up cứ mỗi lần hai chương nha)

Lương Quang Vũ đưa mâm qua xong liền trở về chỗ ngồi của mình, Châu Châu do dự, nhưng vẫn hướng đũa về cái mâm Lương Quang Vũ đưa. Đang lúc ăn nàg không biết rằng tất cả người chung quanh đều hướng mắt về phía nàg.

Lương đế cũng thấy hết thấy, cười cười với Hoàng Hậu đang ngồi bên cạnh, “Đứa nhỏ Quang Vũ này có vẻ thập phần hợp ý với Mật nhi, chỉ mới gặp mặt lần đầu, đã đem thức ăn trên bàn chính mình cho Mật nhi rồi.”

Hoàng Hậu trong ánh mắt mang theo vài phần không vui, thanh âm cũng rất lãnh đạm, “Quang Vũ là ca ca, nhường muội muội một chút cũng là dễ hiểu thôi.”

Trừ tịch yến còn kèm theo một sự kiện lớn là đi Trích Tinh Lâu xem pháo hoa, sau khi ăn cơm xong, lương đế dẫn đầu mang theo một đám người băng băng đi về phía Trích Tinh Lâu, Châu Châu tự nhiên ở giữa đội ngũ. Trích Tinh Lâu này có chín tầng, giữa mỗi một tầng là thang lầu tổng cộng có chín thang lầu, vậy nên là chín liền kề chín.

Châu Châu xen lẫn trong đám người cùng đi tới, bất thành linh tay bị người khác nhẹ nhàng chạm vào một cái, trong lòng bàn tay nàg liền xuất hiện một tờ giấy.

Nàg sừng sốt, nhìn trái nhìn phải, lại không phát hiện được đang nhìn nàg.

Châu Châu lại suy tư, liền đem tờ giấy lén lút nhét vào giữa tay áo, chờ đến lúc không có ai lại mở ra xem.

Trên Trích Tinh Lâu, đám người Lương đế đứng ở chỗ có tầm nhìn trống trải, Châu Châu không muốn đi qua đó, liền tìm cái góc đứng vào. Vì chuẩn bị để bắn pháo hoa, bọn nô tài liền đập tắt toàn bộ ánh nến trên chín tầng lầu của Trích Tinh Lâu.

Vào lúc pháo hoa được bắn lên trời, Châu Châu nhin không được chồm lên tay vịn, đôi mắt nàg phản ánh hình dáng của pháo hoa, những bông pháo hoa đó trong đêm tối như hoa quỳnh nở rộ giữa ban đêm, một mùi hương lướt đi qua, chỉ để lại giữa không trung nhàn nhạt hương thơm.

Châu Châu nhin không được quay đầu đi tìm bóng dáng Lý Bảo Chương, lại phát hiện hắn đang đứng ở chỗ cách mình ba bước. Hắn như cũ ăn mặc một bộ quan phục thái giám màu xanh lục đậm kia, trên gương mặt ngũ quan tinh xảo kia là môi hồng răng trắng, giữa ấn đường là nốt ruồi màu chu sa

phảng phất rực rỡ lấp lánh, quan trọng nhất là cặp con ngươi xinh đẹp kia của hắn đang nhìn thẳng chằm chằm Châu Châu.

Ánh mắt Châu Châu liền sáng lên, liền lộ ra một nụ cười tươi với Lý Bảo Chương, lại chẳng hiểu vì sao, Lý Bảo Chương hình như lại tức giận với nàng, thế nhưng quay mặt đi, không hề nhìn nàng nữa.

Châu Châu vì lảng, tinh thần uể oải, lương Thiệu ngôn không biết từ nơi nào liền đến đây. Hắn đến bên cạnh Châu Châu, âm thanh pháo hoa quá lớn, vì để đối phương nghe rõ tiếng của mình hắn không thể không kề sát vào lỗ tai Châu Châu.

“Năm mới vui vẻ.” Lương Thiệu ngôn ở bên tai Châu Châu hô to tiếng.

Mà cùng lúc đó, một tiếng chuông nặng nề chậm rãi vang lên.

Năm mới đến rồi.

Sau khi xuống khỏi Trích Tinh Lâu, Châu Châu kiểm tra hai bên trái phải không có ai liền len lén mở tờ giấy ra, chỉ thấy tờ giấy kia viết một câu Hồ ngữ, muốn nàng đợi lát nữa gặp mặt ở biển sao hồ.

Châu Châu đã lâu không thấy được văn tự quen thuộc của dân tộc mình, sững sờ hồi lâu. Người viết thư cho nàng lại biết Hồ ngữ, quá thần kỳ.

Biển sao hồ cách Trích Tinh Lâu không xa, bởi vì vào đông, hồ nước kia hiện tại đều đóng băng hết cả, ngày mùa hè phong cảnh bên kia còn được tính là khá đẹp, vừa vào đông, liền không có gì đẹp, cho nên hiện tại ngày thường cũng không có người đi qua đó.

Châu Châu hôm nay dự tiệc, chỉ dẫn theo một cung nữ. Cung nữ kia thật vất vả mới tìm được Châu Châu, liền nghe được Châu Châu nói: “Vừa rồi hình như ta rơi khuyên tai ở Trích Tinh Lâu, người có thể giúp ta đi tìm xem sao?”

Cung nữ nhìn lỗ tay Châu Châu, quả nhiên có một bên tai trống không. Nàng vội vàng quay lại Trích Tinh Lâu tìm, Châu Châu thấy nàng vừa đi, liền rón ra rón rén đi đến biển sao hồ.

Nhưng sau đó nàng tới biển sao hồ rồi, lại không thấy một ai cả. Nàng đợi một hồi, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Châu Châu hít hà một hơi, lập tức quyết định quay lại đường cũ.

Từ biển sao hồ quay lại chỗ Trích Tinh Lâu phải đi ngang qua một rừng cây nhỏ.

Châu Châu đi được một nửa, tay lại đột nhiên bị ai đó giữ chặt, nàng còn kịp kêu ra tiếng nào, người nọ đã bưng kín môi nàng, đem nàng chặt chẽ giam cầm trong ngực, mà Châu Châu trong lúc kề sát ngực đối phương, đã ngửi được mùi hương trên người đối phương.

Đôi mắt Châu Châu lập tức tròn tròn, nàng liền không gãy giữa nửa, thành thành thật thật khóc trong lòng ngực đối phương, thậm chí đối phương buông lỏng tay, nàng còn ôm eo đối phương, đem mặt mình cọ cọ lên cổ đối phương, mười phần giống hệt đứa trẻ đi lạc tìm lại được trường bối trong nhà.

“Ca ca, ta nhớ ca.” Châu Châu nhỏ giọng mà nói.

Lý Bảo Chương sờ sờ lỗ tai nàng, thấp giọng hỏi: “Lạnh không? Ta vừa rồi bày ra chút công phu mới có thể lại đây.”

Châu Châu lắc đầu, “Không lạnh.”

Trong rừng cây rất tối tăm, hai người đều không thấy rõ biểu tình của đối phương. Tay Lý Bảo Chương sờ soạng lỗ tai Châu Châu, tay hắn lạnh như băng, đụng tới da thịt ấm áp của Châu Châu, hai người đều run lên.

Châu Châu dụi vào lòng ngực Lý Bảo Chương, muện thanh muện khí mà nói: “Ca ca, ta không muốn lại ở nơi này, chúng ta có cách nào ra khỏi cung không?”

Lý Bảo Chương không nghĩ tới Châu Châu đã được hưởng ngày ngày cảm y ngọc thực, lại không đề cập tới với hắn gì cả, cư nhiên còn ý muốn rời đi. Môi hắn nhếch nhếch, hốc mắt nhện không được nóng lên. Hắn chậm rãi cúi đầu, tìm được môi Châu Châu liền hôn lên.

Châu Châu nhỏ giọng mà hừ một tiếng, cũng không né tránh.

“Châu Châu, người không muốn ở lại nơi này nữa sao?” Lý Bảo Chương hồi lâu lúc sau mới buông lỏng Châu Châu ra.

Châu Châu không có do dự mà liền gật đầu, nàng hơi hơi ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Chương, chỉ cảm thấy cùng đối phương ngây ngốc ở cùng nhau, mới là thoải mái nhất thả lỏng nhất, đại khái là Lý Bảo không hề yêu cầu gì với nàng. Có thể nói là Lý Bảo Chương có thể tiếp nhận bất luận bộ dáng gì của Châu Châu.

Mà những người khác đều về nên cho Châu Châu một “đàn giáo”, muốn ép Châu Châu vào khuôn khổ.

“Nhưng việc này có điểm khó.” Lý Bảo Chương trầm giọng nói.

Hiện giờ Châu Châu trở thành quận chúa, làm sao hắn có thể mang được quận chúa ra khỏi cung, dù hắn chấp nhận buông bỏ đại thù trước kia, nhưng hoàng gia bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, chắc chắn khắp thiên hạ sẽ truy nã hai người bọn họ.



Châu Châu lại đem đầu mình súc vào trong lòng ngực Lý Bảo Chương, “Ta chẳng hề nghĩ rằng có ngày mình sẽ làm quận chúa, chẳng đoán được cha mình lại là đại nhân vật gì mà Diệp Thành Mậu thế mà có quan hệ gì với ta. Người chịu khổ là mẫu thân ta, bọn họ muốn bồi thường phải nên là bồi thường mẫu thân mới đúng.”

Lý Bảo Chương sờ sờ đầu nhỏ của Châu Châu, “Ta biết.” Hắn lại nói, “Châu Châu, ngươi trước tiên tạm thời nhẫn nại một chút, ta sẽ nghĩ cách.”

Bởi vì hai người đều không thể ở lại chỗ này lâu, Lý Bảo Chương bảo Châu Châu trở về trước rồi mình mới ra về.

Thời điểm sau đó Châu Châu đi đến Trích Tinh Lâu, liền thấy cung nữ nằng về mặt sốt ruột mà tìm đến, “Quận chúa, ngươi đi đâu a? Nó tài ban này vội muốn chết.”

Châu Châu nói dối: “Bụng ta có chút không thoải mái, đã đi thay quần áo.” Nàng chớp chớp mắt, trong mắt có vài phần chột dạ, “Giờ ta về thôi.”

Nàng mang theo cung nữ đi được vài bước, đột nhiên phát hiện mình đã quên hỏi Lý Bảo Chương một chuyện.

Làm sao hắn biết Hồ ngữ?

Thôi vậy, lần sau lại hỏi.

Châu Châu gặp được Lý Bảo Chương, vừa lòng mà trở về ngủ, mà Lý Bảo Chương quay về bên người lương đế, cũng phát hiện mình đã quên một việc.

Khi này hắn quên chưa ép hỏi Châu Châu vì sao nàng ấy lại nhìn chăm chăm lương Quang Vũ.

Lý Bảo Chương nhin không được nhú nhú mày, ôm được ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thì liền làm đầu óc mình lập tức mê muội ngu si ngay.

Đã năm ngày và hiện tại là ngày đầu tiên của năm mới, Châu Châu sớm tỉnh mơ đã bị gọi dậy, thay một thân toàn bộ xiêm y thoát nhìn vui mừng, từ đầu đến chân đều là màu đỏ. Nàng vừa đến thính an Hoàng Hậu, phát hiện Lương Thiệu ngôn cũng là một thân đỏ toàn bộ. Hoàng Hậu nhìn hai tiểu tâm phúc, buồn cười, “Hai người các ngươi toàn thân ăn mặc trang điểm thật trông như Quan Thế Âm Thiện Tài Đồng Tử cùng phùng châu long nữ.”

Lương Quốc có quy định, người chưa tới mười tám tuổi ở ngày đầu tiên tân niên cần phải mang một thân toàn đỏ, từ trong ra ngoài, một chút cũng không được qua loa. Lương Thiệu ngôn tựa hồ đối với một thân quần áo này của chính mình thập phần không hài lòng, trong lúc Hoàng Hậu nói chuyện, hắn liền phiến mấy cái xem thường, bị Hoàng Hậu nhìn thấy, lập tức đánh nhẹ hắn vài cái.

“Thiệu ngôn, ngươi đang là ca ca, nên không thể không quy củ như vậy được. Ngươi xem muội muội cũng mặc màu đỏ giống ngươi, nhưng nàng đâu cầu nhàu gì?” Hoàng Hậu nhẹ ngữ nói.

Lương Thiệu ngôn nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, “Nàng mặc màu đỏ đẹp, mà ta lại trông khó coi.”

Hiện Châu Châu đã ở tại chỗ Hoàng Hậu ở một số ngày, có thái y quản số thức ăn nàng ăn mỗi ngày, bảo đảm lượng dinh dưỡng mỗi ngày nàng nạp vào thích đáng. Hiện tại nàng càng nảy nở thêm một chút so với trước, không kể đến ngũ quan càng thêm tinh xảo, một thân da thịt kia của nàng càng trắng đến sáng lên.

Hiện tại mặc một thân đỏ, lại càng làm nàng có thêm vẻ tư sắc nùng lệ, dung mạo kinh người. Có thể nói, Châu Châu tựa như một đóa hoa, dần dần muốn từ nụ hoa biến thành đóa hoa, cuối cùng hoàn toàn nở rộ. Dem nàng của hiện tại so với Châu Châu mới vừa tiến cung thì nàng chính là một nha đầu hoàng mao (mèo vàng) ở nông thôn.

Đang nói chuyện thì Thái Tử lương tấn bách từ bên ngoài tiến vào.

Hắn nhìn hai tiểu tâm phúc trong điện, lại nở nụ cười trước thây. Lương tấn bách xưa nay nghiêm túc, lúc cười cũng muốn nâng lên tay cầm thành quyền đặt ở bên môi che giấu nụ cười tươi. Lương Thiệu ngôn vừa thấy được lương tấn bách cười, lập tức mặt khổ lên, “Mẫu hậu, ngươi xem đại hoàng huynh lại cười ta, mỗi năm đều như vậy, tận bao giờ ta mới có thể không mặc màu đỏ?”

Hoàng Hậu an ủi nói: “Nhanh thôi, còn có hai năm, đến lúc đó ngươi thích mặc gì thì liền mặc vậy.”

“Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu, chúc mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Lương tấn bách hành lễ với Hoàng Hậu, Lương Thiệu Ngôn và Châu Châu sau đó cũng hành lễ với lương tấn bách, đi đến sờ sờ lên đầu hai người.

“Ngoan.” Lương tấn bách sờ soạng hai cái đầu nhỏ, từ trong tay áo lấy ra phong thư giấy màu vàng, “Nào, cầm đi.”

Châu Châu chưa từng được nhận thứ nào như thế, nhận được trong tay đầu tiên là tờ mờ mờ nhìn nhìn. Lương Thiệu ngôn nhìn nàng liếc mắt một cái, thò đầu qua, “Bên trong là tiền, khi nào xuất cung có thể dùng.”

Xuất cung?

Châu Châu quay đầu nhìn về phía hắn, đề thấp thanh âm, “Chúng ta còn có thể xuất cung sao?”

“Có thể nha.” Lương Thiệu ngôn nói, “Ta thường xuyên cùng Cửu ca xuất cung, ngươi cũng muốn xuất cung à?”

“Muốn.” Châu Châu ở mãi trong cung buồn muốn hỏng rồi.

Thời điểm hai người bọn họ nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến âm thanh thông báo.

Ngọc thịnh công chúa tới rồi.

Hôm nay Ngọc thịnh công chúa mặc bên ngoài một kiện áo gấm sắc sảo sương khói, bên trong là váy bó tay áo màu than chì, làn váy phết đất, đẹp nói không nên lời.

Nàng chậm rãi đi đến hành lễ trước mặt Hoàng Hậu.

Cũng giống Lương Bách Tấn khi nãy, ngọc thịnh công chúa cũng lấy ra hai đại phong thư cho Châu Châu cùng lương Thiệu ngôn.

Hôm nay bốn người bọn họ cùng nhau dùng bữa sáng, thời điểm giữa trưa và buổi tối Lương đế sẽ qua đây dùng bữa.

Cho nên đến giữa trưa, Châu Châu lại được lương đế đến và cho một đại kim bao, hơn nữa sau khi ăn sáng Hoàng Hậu đã cũng cho, nàng liền thu được bốn cái. Thời điểm buổi tối dùng bữa, tất cả mọi người đều uống vào chút rượu, Châu Châu cũng trộm uống vào một chút, không bao lâu liền say đến mức đề cung nữ đỡ về. Chờ đến lúc nàng ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện đại kim bao của mình từ bốn cái biến thành năm cái.

Còn có một cái từ đâu ra? ٩ ( 3 ٔ ) ۶

*Hân Hân: chúng ta đều biết cái thứ 5 đó từ đâu ra đúng hôm?*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34: Xuất cung

Editor: Hân Hân

Châu Châu đem năm đại kim bao mở ra xem, thật xa xỉ nha. Nàng đối với tiền thật ra không nhiều hiểu biết lắm, bởi vì nàng không có chạm vào tiền, A Đạt không cho các nàng chạm vào tiền.

Cung nữ theo lời Châu Châu tìm một cái rương sơn đỏ, Châu Châu liền đem năm đại kim bao kia bỏ vào. Ngày thứ hai của tháng giêng, là lúc phi tần hậu cung tới chỗ Hoàng Hậu thỉnh an, Hoàng Hậu sáng sớm đã gọi Châu Châu qua, ban đầu nàng còn không hiểu vì sao lại muốn nàng đến xem hậu phi hành lễ, sau đó mới phát hiện trong tay chính mình đại kim bao càng ngày càng nhiều, mới ý thức được ý đồ của Hoàng Hậu nương nương.

Lương Thiệu ngôn lại ngồi không được, căn bản không muốn ngồi ở chỗ này thu đại kim bao, cho nên mỗi năm Hoàng Hậu chỉ có thể xuất ra đại kim bao, thu không đủ thì, năm nay có Châu Châu, nhóm hậu phi sớm biết được tin tức, mỗi người đều chuẩn bị thật dày.

Châu Châu hồi sau hai tay đều không cầm nổi, trên mặt cười cũng cười đến miệng hơi cứng.

Thời điểm những phi tần đó cho nàng đại kim bao, đều khen nàng đáng yêu, còn thuận tay nhéo nhéo hai cái viên nhỏ trên đầu nàng.

Châu Châu hôm nay không chỉ mặc một thân đồ tươi, còn bị cung nữ chải tóc thành song ốc, hai bên rũ dài lụa màu đỏ, hơn nữa vào đông nàng còn ăn đến nhiều, bên trên mang về phi phi trẻ con, mặt quả thật có thêm vài phần trắng trắng mập mập, càng thêm vẻ đáng yêu.

Lúc sau Châu Châu bị sờ sờ ắn ắn nhiều, phi tần mới vừa duỗi tay liền ngoan ngoãn mà tự động đem đầu đưa lại gần, càng làm mọi người cười rộ lên.

“Mặt nhi quận chúa thật đáng yêu, không biết tương lai là con trai nhà ai có phúc khí như vậy.”

Những phi tần đó đối với Châu Châu khen không dứt miệng, nhưng trong lòng lại đều nghĩ nghĩ tính toán, đáng yêu thì đáng yêu, nhưng vẫn chỉ là một hài tử do Mị nô sinh ra, nếu không phải cha nàng - Diệp Thành Mậu chết sớm, lại không có con nối dõi, cũng không có chuyện một Mị Nô hôn huyết được phong làm quận chúa.

Nếu các vị hoàng tử thân tộc hay nhi lang trẻ tuổi cưới Châu Châu, cũng chả có lợi lộc gì tốt. Huống hồ Châu Châu là quận chúa, gả đi chỉ có thể làm chính thê, Lương Quốc này chưa từng có quý tộc nào có Mị Nô làm chính thê.

Lớn lên đáng yêu như vậy, nếu là gả cho nhi tử của phi tần mình chán ghét thì càng tốt.

Chờ phi tần toàn bộ rời đi, Hoàng Hậu cười tủm tỉm mà nhìn một Châu Châu toàn thân bần nhão, “Mặt nhi, mặt lắm rồi?”

Châu Châu liền nói chuyện sức lực đều không có, nàng hôm nay thật là mệt mỏi. Hoàng Hậu thấy nàng đáng thương lại đáng yêu bộ dáng, cười đến càng vui vẻ, vội vàng làm cung nữ đỡ Châu Châu trở về, đảo không quên làm các cung nữ lấy cái đại cái rương lại đây đem đại kim bao toàn bộ trang đi.

Hoàng Hậu nay đã có Châu Châu, lập tức đem toàn bộ đại kim bao hàng năm phải xuất ra, thu trở về, thập phần cao hứng, bữa tối uống nhiều thêm một chén canh, mà Châu Châu dựa vào sổ đại kim bao này, được lan truyền là một đêm phát đạt.

Lương đế có hoàng tử hoàng nữ đông đảo, năm này vẫn nghỉ ngơi tới tận mười lăm tết Nguyên Tiêu tháng giêng, nghỉ lâm triều nửa tháng.

Mười sáu tháng giêng, Lương Thiệu ngôn tới tìm Châu Châu.

“Người lần trước không phải nói muốn xuất cung sao? Hôm nay ta dẫn người ra ngoài, người đi không?” Lương Thiệu ngôn nâng cằm, ánh mắt liếc Châu Châu.

Châu Châu vội vàng gật gật đầu.

Một lát sau Châu Châu mới biết được, căn bản không phải Lương Thiệu ngôn đưa nàng ra ngoài, mà là Lương Quang Vũ dẫn hai bọn hán ra.

Lương Quang Vũ nhìn hai người trang điểm thành tiểu thái giám, nhìn cười thật khổ. Lương Thiệu Ngôn thì lại thấy bình thường, hán nhìn quen rồi, nhưng Châu Châu mặc quần áo tiểu thái giám, lộ ra gương mặt tinh xảo quá mức xinh đẹp kia của nàng, đừng nói là cần phân biệt thật kĩ lưỡng, căn bản chỉ cần bị người liếc mắt một cái đã nhìn thấu nàng là nữ giả nam trang, huống chi diện mạo Châu Châu rõ ràng khác hẳn với người Hán.

“Mặt nhi biểu muội ăn mặc thế này sợ không được rồi.” Lương Quang Vũ lắc lắc đầu.

Châu Châu cúi đầu nhìn xuống người mình, “Nơi nào không ổn?”

“Chỗ nào cũng không ổn.” Lương Quang Vũ cười khẽ một tiếng, hán hôm nay ăn mặc một tiếng thanh đại sắc áo gấm, trong tay còn chấp nhất một cái quạt lông, quạt lông lắc lư, đảo có vài phần danh sĩ phong lưu, “Mặt nhi biểu muội, người trang điểm tiểu thái giám thật sự không giống.”

Hán đưa tới tay, gọi tới hai cái cung nữ, “Các người mang quần áo đi xuống một lần nữa đổi thân quần áo.”

Lương Quang Vũ sai cung nữ đưa Châu Châu trang điểm thành bộ dạng tiểu cung nữ, Lương Quang Vũ lúc này mới đem Châu Châu cùng Lương Thiệu ngôn mang lên xe hán. Trước đây ngày thường Lương Thiệu ngôn ra cung đều là xin xỏ Lương Quang Vũ dẫn hán xuất cung. Dù sao Lương Quang Vũ cũng là Cữu hoàng tử, thị vệ trong cung canh cửa cũng không dám lục soát xe ngựa của hán.

“Mặt nhi biểu muội hôm nay muốn đi chơi sao?” Ở trên xe ngựa, Lương Quang Vũ ôn thanh hỏi.

Châu Châu còn chưa mở miệng, bên cạnh Lương Thiệu ngôn lên tiếng trước, “Cữu ca, ta nghe nói gánh hát ngoài cung rất thú vị, ta muốn đi xem.” Lương đế không thích nghe hát tuồng, hán cho rằng hát tuồng đều không có ích lợi, cho nên trong cung làm yến hội chưa bao giờ mời gánh hát tiến cung.

Lương Quang Vũ hạ mi, quạt lông trong tay chậm rãi lay động, “Ta không có hỏi đệ.”

Châu Châu nhìn nhìn Lương Thiệu ngôn, nàng cũng không đi qua địa phương nào, “Có thể đi gánh hát xem sao? Ta cũng muốn xem thử một chút.”

“Được.” Lúc này Lương Quang Vũ đồng ý.

Lương Quang Vũ dẫn hai bọn hán đi gánh hát là gánh hát lớn nhất toàn kinh thành - Khánh Nguyệt lâu.

Khánh Nguyệt lâu ở kinh thành mở đã lâu, thanh danh đang nổi, mà hiện tại Khánh Nguyệt lâu vở diễn tuyệt nhất chính là Quý Phi say rượu, nhưng không phải người nào cũng có thể xem.

Lương Quang Vũ mang theo Châu Châu cùng Lương Thiệu ngôn vừa đến Khánh nguyệt lâu, Lương Quang Vũ lệnh thị vệ đem Khánh nguyệt lâu vây quanh cửa trước cùng cửa sau, mà Lương Quang Vũ cũng trực tiếp bao hết một lầu.

Châu Châu chưa từng đến rạp hát, từ khi mới vừa xuống xe ngựa đôi mắt liền nhìn nhìn khắp nơi, nhìn kỹ Khánh nguyệt lâu trứ danh.

Khánh nguyệt lâu này cửa đặt hai tòa sư tử đá, sư tử bằng đá giữa cổ còn treo dải bông thuê lụa đỏ. Vừa vào cửa đó là bình phong tám mặt thù thù, nhưng thú vị chính là bình phong kia mỗi một mặt đều thù một người. Có quần áo Quý phi hoa lệ châu ngọc đầy đầu, có áo xanh trên người đậm bạc tổ nhả thư sinh ... Nhưng mỗi khuôn mặt tựa hồ đều rất giống.

Lão bản (ông chủ) Khánh nguyệt lâu là một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, da dẻ còn có chút trắng nõn, đi đến liền hướng Lương Quang Vũ hành một đại lễ, “Thảo dân xin thỉnh an Cữu hoàng tử.”

“Khánh lão bản không cần đa lễ, ta hôm nay chỉ là tới xem diễn, không biết hôm nay là vị nào hát tuồng, xướng diễn vở nào vậy.”

Khánh lão bản đứng dậy, cười tủm tỉm mà nói: “Cữu hoàng tử tới thật đúng khéo, hôm nay vừa đúng lúc Văn Hạc xướng Quý Phi say rượu.”

“Thật là vinh hạnh của ta.”

Khánh lão bản đem đoàn người bọn họ mang đi nhả gian lầu hai, nhả gian kia phía giữa phía trước là cửa sổ mở rộng ra, vừa lúc có thể nhìn đến sân khấu kịch, tầm nhìn thập phần trống trải. Châu Châu cùng Lương Thiệu Ngôn ngồi trên hai thanh ghế trước sân khấu, Lương Quang Vũ đứng ở phía sau bọn họ, nhẹ giọng giải thích cho bọn họ, “Văn Hạc là danh giác trong Khánh Nguyệt lâu, các người hôm nay cần phải chăm chú xem.”

Hắn vừa dứt lời, sân khấu kịch bên kia liền truyền đến âm thanh khua chiêng gõ trống, Châu Châu thân mình đều ngồi thẳng lên, chờ đến văn hạc kia lên sân khấu, nàng nhìn chăm chăm đối phương một hồi lâu, vẫn là nhìn không được hỏi: “Đó là nam nhân sao?”

Lương Quang Vũ nhấp môi cười, “Văn hạc là nam tử.”

Sau khi sân khấu kịch diễn Quý Phi say rượu hạ màn không lâu, khánh lão bản liền mang văn hạc đến thỉnh an Lương Quang Vũ, lúc Châu Châu vừa thấy diện mạo Văn Hạc, phát hiện hắn quả nhiên lớn lên thập phần xinh đẹp, một khuôn mặt đẹp như bạch ngọc, mắt phượng hẹp dài, sóng mắt uyển chuyển phóng ra ba quang liễm điểm, quan trọng nhất chính là cử chỉ của hắn tựa hồ đều mang nhu mỹ xinh đẹp của nữ chi rất rõ.

Văn hạc hơi hơi hành lễ với Lương Quang Vũ, “Văn hạc thỉnh an Cửu hoàng tử.”

Lương Thiệu Ngôn nhìn chăm chăm Văn Hạc vài lần, xoay đầu nói nói bên tai Châu Châu, “Hắn chắc là thò gia.”

Châu Châu sùng sốt hạ, “Thò gia là cái gì?”

Châu Châu thanh âm nén thấp, nhưng thật ra người khác đều nghe thấy được. Mặt Lương Thiệu Ngôn nhanh chóng đỏ lên, hắn còn không kịp che miệng Châu Châu lại, Văn Hạc vẫn vẫn tĩnh tĩnh thanh âm vang lên trước, “Quận chúa, thò gia đó là nam nhân thích nam nhân, nhưng ta cũng không phải thò gia.” Lời hắn nói cuối cùng, còn đối với Châu Châu chớp hạ mắt.

Châu Châu ừm một tiếng, nhưng nàng thực nhanh liền phát hiện điểm không đúng, “Người làm sao biết ta là quận chúa?”

Văn Hạc nói chuyện không vội không chậm, “Quận chúa diện mạo đáng yêu xinh đẹp, toàn thân quý khí, văn hạc sao có đạo lý không biết được?”

Châu Châu suy nghĩ hạ, không tính đáp lại lời đối phương, nàng chạy đến cái bàn rồi ngồi xuống, cảm thấy vẫn là ăn món gì mới quan trọng. Lương Quang Vũ nhìn thoáng qua các món Châu Châu ăn, thấy quai hàm trắng nõn kia của nàng bị đồ ăn chứa đến tràn đầy, nhìn không được duỗi tay chọc một chút. Châu Châu nhủ hạ mi, không để ý tới tay Lương Quang Vũ, tiếp tục ăn.

Lương Quang Vũ khẽ cười một tiếng thu tay trở về, hắn lại cùng văn hạc nói vài câu, mà Lương Thiệu Ngôn bị làm lơ nhìn không được nói: “Văn công tử, chúng ta có thể đi xem hậu trường của người sao?”

“Tất nhiên có thể.” Văn hạc đáp, hắn tự nhiên cũng nhìn ra Lương Thiệu Ngôn cũng không phải là một tiểu thái giám bình thường.

Lương Thiệu Ngôn cùng văn hạc bọn họ đi ra ngoài, nhả gian liền chỉ còn lại có Lương Quang Vũ cùng Châu Châu.

Lương Quang Vũ một tay nâng đầu, hơi nghiêng đầu nhìn Châu Châu ăn đến không ngừng, thấy bên dưới môi nàng dính mảnh vụn, liền vươn ngón tay thon dài đến bên môi nàng cầm mảnh thức ăn đi.

“Không cần vội, tất cả đều là của muội.” Lương Quang Vũ ôn thanh nói.

Châu Châu bị động tác đối phương làm cho khựng người, nhìn không được dừng lại liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Nàng lớn lên ở ngoài cung, coi như là một nha đầu hoang dã, mà hơn nữa nàng cùng Hán nữ không giống nhau, Hán nữ nghe giảng luân lý, học nữ đức, A Đạt nuôi nấng các Mị Nô nàng chỉ là muốn đem các nàng bán ra ngoài với giá cao, liền không cho các nàng học Hán nữ rụt rè, Hán nữ dễ thẹn thùng nhưng Mị Nô thì không.

Lương Quang Vũ động tác ái muội này nếu là đặt trên một Hán nữ, đã sớm đỏ bừng khuôn mặt, chân tay luống cuống, mà Châu Châu lại còn là mở to một đôi mắt tròn lớn, “Cửu biểu ca, huynh vừa làm gì vậy?”

Lương Quang Vũ vì lảng, qua một cái chớp mắt mới nói: “Ta thấy bên môi muội có mảnh vụn.”

Châu Châu vươn tay gãi gãi mặt mình, có điểm rối rắm mà nói: “Cửu biểu ca, huynh có rửa tay chưa?”

Lương Quang Vũ: “...”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 35: Tìm lại huynh trưởng

Editor: Hân Hân

Lương Quang Vũ trầm mặc, vậy mà trong mắt Châu Châu cuối cùng động lại chỉ có việc hán không rửa tay thôi?

Thối ở sạch nổi lên, Châu Châu vội vàng đứng dậy, “Ta muốn đi thay quần áo.”

Lương Quang Vũ sắc mặt thanh thanh, ánh mắt nhìn Châu Châu trở nên phức tạp rất nhiều. Đại để là Lương Quang Vũ còn không có thường chạm vào người nữ nhân một cái nào, đối phương không chỉ không thẹn thùng, còn ghét bỏ hán, thật sự là đá kích rất lớn đến lòng tự tin nam nhân của hán.

“Vậy đi đi.” Lương Quang Vũ phất hai thị vệ đi theo Châu Châu.

Nhà xí Khánh Nguyệt lâu xây tường vây bao quanh, phía trước nhà xí là một cái giếng nước, bên cạnh giếng nước đặt một cái lu lớn, bên cạnh còn có một cái giá đồng khắc hoa, mặt trên để một cái bồn đồng, bên cạnh bồn đồng còn xếp một khăn lông màu trắng. Châu Châu đến nhà xí, tí mì rửa tay và mặt sạch sẽ mới đi ra ngoài, chỉ là nàng mới vừa đi ra liền phát hiện vốn dĩ hai thị vệ đứng ở ngoài tường chờ nàng không thấy đâu.

Châu Châu mới vừa rồi đi tới đây một mạch, căn bản không ghi nhớ đường, nàng có chút hoảng mà nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ có thể bằng cảm giác chọn một phương hướng để đi. Khánh nguyệt lâu rất lớn, chu lâu thúy các, khắp nơi đều bố trí thập phần lịch sự tao nhã.

Châu Châu đi dọc theo hành lang dài, hai bên hành lang dài treo đèn lồng màu đỏ thắm, bởi vì đang là ban ngày, đèn lồng đều chưa được thắp sáng, nhưng không biết ngọn nến trong đèn lồng có phải được tẩm thêm hương liệu, Châu Châu đi bên dưới liền cảm giác mình ngửi được một mùi hương như có như không.

“Quận chúa?” Phía sau Châu Châu truyền đến một tiếng gọi.

Châu Châu vội vàng quay đầu, phát hiện là Văn Hạc tài hoa của khánh nguyệt lâu. Văn hạc thấy Châu Châu, trong mắt hiện lên vài phần kinh ngạc, “Quận chúa tại sao lại ở chỗ này một mình?”

“Ta bị lạc đường, ngươi có thể đưa ta trở về nhã gian kia được không?” Châu Châu nhìn hán hỏi.

Văn hạc đi lên trước, nhu nhu cười, “Tất nhiên có thể.”

Văn hạc cùng Châu Châu song song đi, không biết có phải có nguyên nhân gì không, mà văn hạc đi chậm rì rì, thập phần không có dáng vẻ nóng nảy.

Châu Châu ngẩng đầu nhìn hán, thấy sườn mặt hán vẫn tú mỹ như cũ, có phải người hát tuồng đều lớn lên xinh đẹp như vậy? Lý Bảo Chương kia nếu về sau không làm thái giám, còn có thể tới hát tuồng, hán lớn lên so với Văn Hạc này còn xinh đẹp hơn.

Văn hạc như là phát hiện Châu Châu đang nhìn hán, quay đầu nhìn lại Châu Châu, hán khẽ môi hơi nhếch, “Quận chúa vì sao vẫn luôn nhìn ta?”

Châu Châu thành thật mà nói: “Bởi vì ngươi lớn lên đẹp.”

Giữa môi Văn Hạc tràn ra một tia cười khê, “Lớp da này bất quá là mây khói thoáng qua, vài thập niên sau này, lớp da có đẹp mấy cũng sẽ già đi. Huống hồ ta cũng không phải người đẹp nhất, ta có một đệ đệ, đệ ấy mới là người đẹp nhất.” Hán nói thêm, “Ấn đường hán còn có một viên nốt chu sa, thập phần độc đáo.”

Nốt chu sa?

Châu Châu ngây ngẩn cả người, nàng nhin không được dừng bước chân, “Nốt chu sa?”

Nàng từ nhỏ đến lớn chỉ từng thấy qua một người trên án đường có nốt chu sa, chính là Lý Bảo Chương.

“Đúng vậy, đệ đệ ta trên án đường có một viên nốt chu sa, chỉ là hán thời còn bé đã bị bán vào trong cung, mà ta bị bán vào rạp hát, đã thời gian dài không gặp.” Văn hạc đối Châu Châu cười cười, “Nhân tiện quận chúa là người trong cung, có từng gặp qua tiểu thái giám trên án đường có một viên nốt chu sa.”

Châu Châu suy nghĩ, mới đáp: “Tiểu thái giám ta chưa thấy, nhưng đại thái giám thì lại có một người, không biết đệ đệ ngươi tên gọi là gì?”

Văn hạc khẽ mắt hơi cong, “Hán tên là Lý Bảo Chương.”

Châu Châu chớp chớp mắt, thế gian lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, vậy chẳng phải Văn Hạc hiện tại trước mặt nàng chính là đại bá của nàng (anh rể)?

Không, nàng cùng Lý Bảo Chương lại không được thành hôn, không thể gọi ca ca Lý Bảo Chương là đại bá.

“Ngươi nói cái tên Lý Bảo Chương này chắc là đại thái giám mà ta nói kia, hán hiện tại hầu hạ bên người Hoàng Thượng, thật ra cũng không tệ lắm, ngươi không cần lo lắng.”

Châu Châu đối văn hạc cười cười, an ủi đối phương.

Văn hạc tựa hồ không nghĩ đến Châu Châu thật sự biết đệ đệ mà hấn đề cập, trên mặt hiện ra một phần kinh ngạc, sau đó tốc độ nói chuyện liền nhanh hơn, “Quận chúa thật sự từng gặp hấn? Hấn hiện tại hầu hạ bên người Hoàng Thượng, là làm đại quan.” Hấn lược rừ xuống mắt, mắt tựa hồ hiện lên một tia bi thương, “Thời điểm hấn bị mang đi khỏi chi mới bấy lớn, hiện tại đều một mình bản thân đắm đương mọi thứ.”

Châu Châu không nghĩ chính mình còn có cơ hội nhìn thấy Lý Bảo Chương ca ca, nên nàng không biết an ủi đối phương như thế nào cho phải, nhưng ngẫm lại, nếu nương của nàng còn sống, chính mình khẳng định rất muốn gặp đối phương, “Vậy..... Người muốn gặp hấn chứ?”

Văn hạc cả kinh, “Ta có thể gặp hấn sao?”

Châu Châu nói ra suy nghĩ, “Ta có thể giúp người nói với hấn nơi ở của người khách nguyệt lâu, hấn chắc sẽ có cách tới gặp người.”

“Thật tốt quá, cảm ơn người, quận chúa, người quả là người lương thiện nhất ta từng thấy.” Văn hạc nhấp môi cười, “Không biết quận chúa có thể giúp ta chuyển một câu với đệ đệ của ta không?”

“Người cứ nói.”

“Nhờ người nói tam ca tới tìm hấn, thỉnh hấn cần phải tới khách nguyệt lâu một chuyến. Tam ca mười bốn năm chưa thấy được hấn, thật phần tưởng niệm.”

Châu Châu gật gù đầu, “Được, ta sẽ nói với hấn.”

Văn hạc ngừng lại bước chân, hấn chỉ chỉ phía trước, “Quận chúa từ đây đi vào, trở lên lầu hai, đó là quận chúa muốn tìm cái kia nhà gian.”

Châu Châu trở lại nhà gian phát hiện lương Thiệu ngôn đã đã trở lại, hấn nhìn đến Châu Châu lập tức hung ba ba mà nói: “Người đi đâu? Lâu như vậy mới trở về.”

“Ta bị lạc đường, vừa rồi là văn công tử đưa ta về.” Nàng trả lời nói.

Lương Thiệu ngôn nghe được tên văn hạc liền nhú nhú mày, lương Quang Vũ ở bên nói: “Được rồi, diễn cũng đã xem, chúng ta hiện tại hồi cung đi thôi. Thời gian cũng không còn sớm nữa.”

Châu Châu kỳ thật muốn hỏi hai tên thị vệ mới vừa rồi đã đi đâu, nhưng lương Quang Vũ vội vã dẫn bọn hấn hồi cung, nàng liền quên chuyện này mất tiêu. Bất quá việc văn hạc nhờ nàng, nàng cũng không có quên, chỉ là làm sao liên hệ được Lý Bảo Chương mới là vấn đề.

Hoàng Hậu không thích Châu Châu cùng Lý Bảo Chương có quan hệ, ngày thường nàng muốn đi qua bờ hà điện, đều sẽ bị cung nữ hầu hạ một bên khuyên nhủ trở về. Bờ hà điện và Lý Bảo Chương chính là hồng thủy mãnh thú, không được tiếp cận.

Châu Châu vắt hết óc, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp.

Nàng dùng hồ ngữ viết một phong thư, đi tìm Lương Thiệu ngôn.

“Tiểu biểu ca, người giúp ta đem này phong thư đưa cho cung nữ hương liễu của Bờ Hà điện nha.”

Hai ngón tay Lương Thiệu Ngôn đem lá thư cầm lấy tới nhìn xuống, lại hồ nghi mà nhìn Châu Châu, “Người muốn đưa tin gì đến nàng ta vậy?”

“Chỗ Hương Liễu có rất nhiều tập tranh dân gian, cô cô đều không cho ta xem, hiện tại cung nữ bên người ta đều không muốn giúp ta gì cả, ta chỉ có đi tìm hương liễu.” Châu Châu suy nghĩ hạ, vờ tay kéo lấy tay áo Lương Thiệu Ngôn quơ quơ, “Người giúp ta đi nha nha, tiểu biểu ca, ta ở chỗ này buồn muốn phát điên rồi.”

Lương Thiệu ngôn đột nhiên ho khan một tiếng, hấn cúi đầu hướng mắt nhìn, chỉ thấy tay nhỏ bạch ngọc kia bắt lấy tay áo hấn. Vật nhỏ này lại có thể làm nũng? Từ khi mình trở thành biểu ca của nàng, nàng liền không sợ mình nữa, ngược lại còn dám tìm tới cửa.

“Ta giúp người vậy thì nên có chuyện tốt không à?” Lương Thiệu ngôn nói.

Châu Châu gật gù đầu, “Có, có.” Lương Thiệu ngôn còn không kịp nghiên cứu xem chuyện đó sẽ là gì, Châu Châu liền từ trong tay áo móc ra một vật, chỉ thấy vật kia bị khăn tay bao lấy, nhìn không ra là cái gì.

“Đây là cái gì?” Lương Thiệu ngôn nhú hạ mi, liền nhìn Châu Châu mở khăn tay ra.

Nàng híp mắt cười, “Bánh gạo nếp.”

“Thôi, ta mới không ăn đồ ngọt như vậy.” Lương Thiệu ngôn ghét bỏ mà quay mặt đi.

Nhưng lá thư kia cuối cùng vì cầu xin nên Lương Thiệu ngôn đem đi ra ngoài, nếu Hương Liễu mang lá thư có Hồ ngữ đưa cho Lý Bảo Chương xem, như vậy Lý Bảo Chương liền có thể biết được việc về ca ca của mình, nếu chưa thành công, Châu Châu liền lại nghĩ biện pháp khác vậy.

Hương liễu buổi chiều liền thu được một phong thư, là cung nhân bên người Lương Thiệu ngôn đưa lại đây cho nàng. Nàng không nghĩ đến còn có người sẽ viết thư cho nàng, mở ra xem, lại phát hiện chữ viết trên mặt, ngay cả một chữ nàng cũng xem không hiểu.

Cái này hình như là Hồ ngữ.

Thủy liên từ bên cạnh lại xem, nhìn thấy chữ viết trên mặt giấy, hiếm lạ nói: “Ồ, là ai viết vậy, một chữ cũng xem không hiểu.”

“Chắc là quận chúa viết, chỉ là ta xem không hiểu Hồ ngữ, vì sao nàng lại viết thư cho ta?” Hương liễu nhin không được hỏi.

Thủy liên suy nghĩ hạ, “Chẳng lẽ là cho Lý công công?” Nàng nói đến câu này, thanh âm ép tới cực thấp, “Trong cung ai không biết Hoàng Hậu nương nương kiêng kị nhất việc quận chúa cùng Lý công công có lui tới, phong thư này sợ là có vẻ từ bên ngoài gửi cho người, nhưng trên thực tế là cho Lý công công.”

Hương liễu a một tiếng, tin trong tay cũng thành khoai lang phỏng tay.

“Vậy ta nên làm cái gì bây giờ?”

Thủy liên suy nghĩ hạ, “Ta cảm thấy người vẫn là đừng liên quan vào, nếu bị Hoàng Hậu nương nương biết là người đem tin của quận chúa cho Lý công công, trên người hai bọn họ xuất hiện đồ vật không nên có, người chính là có một trăm cái đầu cũng không đủ roi.”

“Người nói có lý, vậy..... Ta đem phong thư này đi thiêu.”

Hương liễu đi ra ngoài tìm chậu than.

Châu Châu ở trong cung Hoàng Hậu đợi mấy ngày, nàng không xác định được Lý Bảo Chương có nhận được hay không, cũng không ai hỏi đáp cho nàng lời nào.

Mấy ngày gần đây, Thái Tử lương tẩn bách lại không tới thường xuyên nữa, chỉ mỗi ngày đi thỉnh an, thần sắc hần vội vàng, xem ra trong khoảng thời gian này thật phần bận rộn. Bên phía kia của Lương đế, Tần Văn Xương điện xây đến lửa nóng, bắt quá trừ lần đó ra, trong cung còn có việc khác nữa.

Huỳnh mỹ nhân sinh hài tử.

Nhưng bất hạnh chính là mới vừa sinh hạ ra, liền chết yểu.

Huỳnh mỹ nhân lập tức khóc đến hôn mê bất tỉnh, Hoàng Hậu làm chủ hậu cung, không thể không đến an ủi một phen, nàng ra phía trước điện, trùng hợp nhìn thấy ở đình nơi đó Châu Châu đang chơi, liền thuận tay đem Châu Châu cùng đi.

Châu Châu cũng chưa từng gặp qua vị Huỳnh mỹ nhân này, bắt quá chỉ từng nghe cung nữ nói qua, đều nói Huỳnh mỹ nhân có diện mạo diễm lệ, thật xứng đôi cái phân vị mỹ nhân này của nàng. Nàng vừa tới cung điện Huỳnh mỹ nhân, lại phát hiện Lý Bảo Chương cũng ở đây.

Hần tựa hồ là thay lương đế ở lại đây, hài tử của Huỳnh mỹ nhân chết yểu, lương đế ban thưởng một đồng đồ vật an ủi huỳnh mỹ nhân, nhưng chính bản thân cũng vì thương tâm không thôi, liền chưa từng ghé qua, cho nên Lý Bảo Chương dẫn cung nhân đưa đồ vật tới.

Châu Châu trộm ngắm ngắm Lý Bảo Chương, mà Lý Bảo Chương cũng thừa dịp Hoàng Hậu không chú ý, dư quang liếc lại đây. Qua năm, Lý Bảo Chương tựa hồ lại cao hơn một ít, như đám măng mùa xuân, “Vèo” một cái cái đầu lại cao hơn.

Thời điểm Châu Châu đi ngang người Lý Bảo Chương, lớn mật mà duỗi tay bắt xuống tay Lý Bảo Chương. Nàng chạm xong liền mau chân đi về phía trước, mà tại chỗ Lý Bảo Chương đầu tiên lưu lại là sưng sốt, theo sau là khuôn mặt trắng nõn như tuyết dần dần hiện lên một tầng màu đỏ.

*Hân Hân: Sờ đại vậy thôi đã làm anh Chương đỏ mặt. Định lực kém đấy nhá! ٩ ( ͡° ͜ʖ ͡° ) ८*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 36: Mất tích

Editor: Hân Hân

Lần trước mừng một tháng giêng huỳnh mỹ nhân bởi vì bụng đã lớn tháng, liền không có tới chỗ Hoàng Hậu thỉnh an, cho nên Châu Châu cũng chưa từng gặp qua huỳnh mỹ nhân.

Hôm nay được gặp, Châu Châu phát hiện huỳnh mỹ nhân này đích xác lớn lên rất đẹp, nàng ước chừng khoảng hai mươi mấy tuổi, bởi vì tang tử (con chết), thân hình tiêu tụy. Hoàng Hậu thấy liền nhin không được thờ dài một hồi, miễn huỳnh mỹ nhân khỏi quý lễ.

“Người hiện tại còn trẻ, quan trọng nhất là dưỡng tốt thân mình, về sau cơ hội còn có rất nhiều.” Hoàng Hậu an ủi nói như thế.

Huỳnh mỹ nhân nản lòng thoái chí, thâm đạm mà cười cười, “Thần thiếp đa tạ ý tốt của Hoàng Hậu nương nương.” Nàng nâng mắt lên, mắt không kìm được nước mắt.

Lương đế tuổi lớn, nàng không biết còn có vận khí hoài long thai hay không, huống chi hiện tại thời tiết hoàn toàn ẩm áp (ý chỉ không có thiên tai), ba năm một lần kỳ tuyển tú lại bắt đầu. Đến lúc đó lương đế thấy những nữ nhân xinh đẹp tuổi trẻ đó, còn có thể nhớ nhưng nàng sao.

Châu Châu thấy Hoàng Hậu an ủi huỳnh mỹ nhân, trong lòng kỳ thật có chút khó sở.

Hoàng Hậu làm chủ hậu cung, thế nhưng nữ nhân của trượng phu mình bị tang tử, nàng còn muốn đến an ủi, thật là không biết là ai bất hạnh hơn, cũng may là Lý Bảo Chương không có bản lĩnh làm nữ nhân khác mang thai, nàng đến lúc đó cũng sẽ không cần phải đi an ủi nữ nhân khác nữa.

Lý Bảo Chương cũng không biết suy nghĩ trong lòng Châu Châu, nếu biết được, chắc sẽ lập tức tưởng tóm Châu Châu hung hăng đánh một trận.

Hoàng Hậu trấn an huỳnh mỹ nhân một phen, liền mang Châu Châu đi trở về. Châu Châu trở về mới tiếc nuối nàng vừa mới nảy sao không nhét vào lòng bàn tay Lý Bảo Chương một tờ giấy, nói cho hần việc của huỳnh trưởng hần, cũng tại nàng không nghĩ tới sẽ ở chỗ huỳnh mỹ nhân nhìn thấy được Lý Bảo Chương.

Nhưng Châu Châu liền nảy ra ý, nàng viết một tờ giấy, luôn mang ở trong người, liền nghĩ lúc nào nhìn thấy Lý Bảo Chương liền nói cho hần.

Nào biết một lần chờ này tưởng ngắn mà liền chờ một mạch đến đầu xuân luôn.

Hoàng Hậu ngày gần đây lại bận rộn hơn trước, bởi vì nàng phải chuẩn bị tuyển tú “cho” lương đế, Châu Châu biết được từ cung nữ kia, tuyển tú chính là tuyển phi tử mới.

Bất quá cũng vì tuyển tú, Châu Châu mới gặp được Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương lại đây đưa cho Hoàng hậu bức họa cuộn tròn của tú nữ, Châu Châu liếc mắt một cái liền thấy hần. Nàng nghĩ nghĩ, trước tiên liền sai cung nữ bên người đi nơi khác, sau đó chờ tới thời điểm Lý Bảo Chương đi ra khỏi cung điện của Hoàng hậu, trực tiếp ngăn trước mặt hần.

Lý Bảo Chương thấy nàng, đầu tiên là cả kinh, sau đó liền hướng về nàng mà hành lễ. Lý Bảo Chương làm chức đại thái giám bên cạnh hoàng đế, cho nên không cần quỳ xuống, mà mặt khác tất cả tiểu thái giám còn lại đều quỳ đầy đất.

Châu Châu chạy nhanh đem tờ giấy nhét vào trong tay Lý Bảo Chương, liền trực tiếp từ hần bên người đi qua.

Lý Bảo Chương mắt nhìn tờ giấy trong tay, bất động thanh sắc thu vào trong tay áo.

Sự việc Châu Châu ở cửa đại điện ngăn Lý Bảo Chương đứng lại, quả nhiên vẫn là bị Hoàng Hậu biết.

Hoàng Hậu sắc mặt không vui mà nhìn Châu Châu, “Người hôm nay ngăn Lý công công kia giữa đường?”

“A, ta chỉ là đứng lúc gặp phải Lý công công, ta không có cản hần. Cô cô nếu không tin, có thể gọi những tiểu thái giám đó tới hỏi một câu, ta ngay cả một câu cũng chưa nói gì với Lý công công.” Lúc Châu Châu nói ra lời này, cũng chẳng chột dạ, nàng cảm thấy mình đúng là không nói câu nào với Lý Bảo Chương.

Hoàng Hậu do dự cũng hạ xuống, thờ dài, “Thôi, cô cô tin người.”

Lúc sau Châu Châu lui ra khỏi chỗ Hoàng Hậu, liền suy nghĩ Lý Bảo Chương có thể xem được tờ giấy kia rồi có lẽ ngày gần đây sẽ ra cung thăm huỳnh trưởng hần. Mà trời qua hơn mười ngày, Châu Châu từ một tiểu thái giám nơi đó biết được, Lý Bảo Chương mất tích.

Theo lời hần, Lý Bảo Chương xin với Lương đế được nghỉ nửa ngày, nói trong nhà có mẹ già bệnh nặng, lương đế thương tiếc Lý Bảo Chương là đứa con có hiếu, liền chấp thuận. Nào biết Lý Bảo Chương ngày ấy xuất cung vào buổi chiều, lúc sau cũng không trở về.

Lương đế sau đó còn phái người đi đến nhà Lý Bảo Chương, phát hiện năm đó Lý Bảo Chương bị bán tiền cung khi đăng ký địa chỉ của người nhà hần, sớm thành phá phòng, nhìn qua rõ là mấy năm không ai ở.

“Lý công công khẳng định là chạy rồi.” Tiểu thái giám kia nói.

“Nói bậy.” Châu Châu nhện không được phản bác.

Tiểu thái giám kia bị Châu Châu chỉ ra hai chữ nói bậy, thần sắc có chút xấu hổ, “Quận chúa nói tất có lý, Lý công công hiện tại là người mà Hoàng Thượng xem trọng nhất, sao có thể vứt bỏ vinh hoa phú quý rất tốt này mà không cần, chạy đi mất?”

Phải biết rằng lương đế chính là thưởng cả một tòa cung điện cho Lý Bảo Chương ở.

Châu Châu thực sự có chút luống cuống, từ trong cung, nàng báo cho Lý Bảo Chương về tin của một người, hiện tại hần liền không thấy đâu.

Hần đoàn tụ với tam ca của hần, cho nên đối với hoàng cung này không còn lưu luyến gì?



Hay là trong lúc hấn xuất cung bất hạnh bị kẻ gian làm hại?

Châu Châu nghĩ tới khánh nguyệt lầu Văn Hạc, liền lập tức đi tìm Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ thấy nàng tới, có một phen kinh ngạc, “Mặt nhi biểu muội sao lại tới vậy?”

Sau lần bọn họ từ xuất cung lần trước, liền không còn thấy nhau.

“Cửu biểu ca, huynh có thể lại mang muội xuất cung một lần nữa được không?”

Lương Quang Vũ nhìn Châu Châu, lắc lắc đầu, “Lần trước ta mang muội cùng Thiệu ngôn xuất cung bị Hoàng Hậu nương nương giáo huấn một trận rồi, Thiệu ngôn thì thôi, muội là một cô nương, không thể tùy tiện đi lung tung.”

“Nhưng. ....” Châu Châu muốn nói ra mục đích của mình, nhưng cũng may vẫn là nhịn xuống, nếu Lương Quang Vũ biết Văn Hạc là huynh trưởng của Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương lại biến mất không thấy, có lẽ hấn sẽ hoài nghi nguyên nhân tin tức Lý Bảo Chương là vì muốn đoàn tụ cùng huynh trưởng, nếu Lý Bảo Chương bị bắt trở về, hậu quả không dám tưởng tượng.

Nàng do dự hồi lâu, lương Quang Vũ hình như có chút khó hiểu.

“Mặt nhi biểu muội, muội có việc gấp gì sao?”

“Muội. .... Cửu biểu ca, ngươi có thể hay không giúp ta đi đến khánh nguyệt lầu? Ta lần trước nhìn thấy Văn công tử kia, cảm thấy hấn hát tuồng thật phần dễ nghe, ta muốn học để biểu diễn cho cô cô xem” Châu Châu tìm một lý do.

“Ngươi muốn học hát tuồng?” Lương Quang Vũ lắc lắc đầu, “Hát tuồng này ngươi cũng không thể học đâu.”

Châu Châu cũng không biết con hát bị xem là kẻ hạ lưu nhất ở Lương quốc, chính mình nghe diễn thì chả sao, chứ nếu là tự hát tuồng, người đó cũng biến thành kẻ hạ lưu nhất.

Châu Châu muốn nói lại thôi, nàng rồi rảo nhìn lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ nhìn ra thần sắc nàng có điểm quái lạ, vẫn ôn thanh không giận mà hỏi: “Ngươi chính là có chuyện khó xử phải không?”

“Cửu biểu ca có thể đưa Văn công tử tiến cung được không? Cầu xin ngươi, cửu biểu ca.” Châu Châu xá không được luống cuống, chỉ có thể hy vọng lương Quang Vũ đừng đi miệt mài đuổi theo nàng hỏi chuyện tìm Văn Hạc.

Lương Quang Vũ nhấp môi dưới, “Được, ta thử xem, nhưng muội nhưng đừng nhắc việc này với người khác, cả Thiệu ngôn nó cũng không thể nói.”

Châu Châu liên tục lắc đầu, “Muội sẽ không nói.”

Lương Quang Vũ chiều ngày đó liền xuất cung, lúc sau hấn trở về, nói cho Châu Châu một tin tức cũng không phải tin tức gì tốt lành.

Khánh nguyệt lầu kia đã đóng cửa, vị Văn Hạc danh giá kia không biết đã đi đâu.

Châu Châu lập tức thiếu chút nữa khóc, Lý Bảo Chương khẳng định là đi cùng huynh trưởng hấn rồi, huynh đệ bọn họ gặp lại, liền mặc kệ mình mà ném lại trong cung này rồi.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37: Bỏ chạy

Editor: Hân Hân

"Mặt nhi biểu muội?" Lương Quang Vũ nhìn trong mắt Châu Châu như có nước mắt ngưng tụ, không khỏi ngạc nhiên nói.

Châu Châu nâng mu bàn tay lên lau đôi mắt, trực tiếp xoay người rời khỏi thư phòng lương Quang Vũ.

Trong cung điện Lương Quang Vũ có rất nhiều cây lê đủ loại, thời tiết chuyển ấm, nên đã mọc vài búp non cùng vài bông hoa nở.

Châu Châu đi ngang qua dưới tàng cây, ngẩng đầu thấy nụ hoa xấu hổ giấu ở lá xanh, nàng hít hít mũi, rõ ràng vẫn còn vì Lý Bảo Chương đi không từ giả mà thấy thương tâm, nhưng nhìn đến cây lê lại nhìn không được mong chờ ngày mùa hè tới, trên những cây này đám quả đó sẽ ăn được.

Nàng nghĩ như vậy, xoay đầu lại quay vào thư phòng Lương Quang Vũ nói: "Cửu biểu ca, cây lê sắp kết trái này, huynh đến lúc đó có thể cho cung nữ đưa đến chỗ muội mấy quả được không?"

Lương Quang Vũ nghe vậy, trên gương mặt trắng nõn không khỏi treo lên một nụ cười, hẳn vốn là muốn cười nhạt, nhưng nhìn Châu Châu nhìn cây lê kia hiện lên rõ ánh mắt mê đắm, không khỏi chuyển thành cười ha ha.

Hắn cười đến ngã trước ngã sau, một chút cũng chẳng thấy phong phạm quân tử ngày xưa.

Châu Châu nhìn hắn liếc mắt một cái, cảm thấy Lương Quang Vũ này quả nhiên có chút kỳ quái.

"Được, ta chắc chắn sẽ mang đến cho nhị biểu muội mấy quả lê vừa ngọt vừa hương."

Châu Châu gật gù đầu, "Cửu biểu ca, huynh đừng quên a."

Lương Quang Vũ lại là cười, "Sẽ không quên đâu."

Châu Châu lúc này mới rời cung điện Lương Quang Vũ, chỉ là nàng vẫn không nhận được quay đầu lại nhìn mấy cây lê kia, bất quá trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, Lương Quang Vũ là một vị hoàng tử, trong cung điện sao lại có loại cây lê vậy? Như Lương Thiệu ngôn, cung điện hắn đều là các loại cây cối quý báu cùng hoa cỏ, cũng không có loại cây kết quả như thế này.

Châu Châu trở về cung điện Hoàng Hậu, tinh thần thập phần mỏi mệt, nàng bảo cung nữ chớ quấy rầy nàng, chính mình ôm cái gối đầu nằm trên giường mỹ nhân cạnh cửa sổ.

Ngày xuân tới thấy rõ, thủ đô ấm áp hơn nhiều, cho dù mở cửa sổ ra, cũng sẽ không cảm thấy rét lạnh. Châu Châu nằm ở trên giường, bên tai còn có thể nghe thấy âm thanh các cung nữ quét tước đình viện, cây cối kia quét qua lá rụng, lưu lại âm thanh "Sàn sạt".

Xuân tới đông đi, luôn là tiễn cái cũ đi đón cái mới đến.

Nàng ôm gối đầu, biểu tình có chút ngốc ngốc.

Lý Bảo Chương không thấy đâu, nếu hắn thật sự là đi không từ biệt, cùng người nhà đoàn tụ, mình..... Chính mình cũng không thể trách hắn. Rốt cuộc hắn đối nàng tốt như vậy, mà hiện tại chính mình hưởng thụ cái gọi là vinh hoa phú quý, hiếu thắng cầu hắn ở trong cung đương làm nô tài, còn phải vì mình bỏ ba, không khỏi quá mức ích kỷ.

Chỉ là.....

Nàng vẫn rất khổ sở.

Châu Châu nghiêng người nằm, nhỏ giọng mà nức nở một tiếng, sợ bị cung nhân bên ngoài nghe thấy, liền dứt khoát đem mặt vùi vào giữa cánh tay, nước mắt tẩm vào cẩm y hoa văn hải đường màu sẫm.

Lại qua mấy ngày, bên Lương để lập một đại thái giám mới, mà Bô Hà điện trước kia thường cho Lý Bảo Chương cũng thu về luôn, mấy người hương liệu bọn họ bị phân đi hầu hạ các cung điện khác nhau.

Cả cung điện đều biết chuyện Lý Bảo Chương không biết tốt xấu bỏ chạy.

Lương Thiệu ngôn biết được việc này, thập phần cao hứng mà tới tìm Châu Châu.

"Người xem Lý Bảo Chương kia không phải người tốt gì, ta biết ngay cái loại hoạn quan này thứ bất nam bất nữ, liền chẳng phải kẻ tốt gì được."

Châu Châu nghe thấy lời này có chút nổi giận, "Người sao có thể nói như vậy? Bọn họ không phải sinh ra đã là hoạn quan, nếu không phải gia cảnh bần hàn, ai nguyện ý vào cung làm thái giám chứ?"

Huống hồ nếu không phải những người các người sợ bọn họ làm loạn cung đình, bọn họ sao lại biến thành hoạn quan?"

Liên tiếp mấy câu hỏi, làm Lương Thiệu ngôn trực tiếp đen mặt, hắn lần đầu tức giận như vậy, khuôn mặt trầm xuống, đôi mắt băng lãnh, phảng phất giống như nước đá.

"Người vậy mà cũng lên tiếng bảo vệ bọn họ, Diệp Mật, người không phải cũng cùng loại với bọn ta sao? Người không phải cũng êm đẹp hưởng thụ các hoạn quan đó hầu hạ người sao? Thế nào, người yêu ai yêu cả đường đi, liền lên tiếng cho hoạn quan trong cung thế này? Lý Bảo Chương kia không thấy đâu, vậy người đi tìm kẻ hoạn quan đó mà gả cho hắn đi."

Lương Thiệu ngôn nói xong lại từ trong tay áo móc ra một vật, hắn trực tiếp hung hăng ném xuống mặt đất, "Ta còn lo lắng người có thể sẽ khổ sở, cố ý mang theo vật mới mẻ lại đây cho người, hừ, là ta tự mình đa tình."

Đồ vật kia nát bấy đất, chất lỏng bên trong cũng chảy ra.

Châu Châu nhìn chất lỏng màu xanh lam ẩn hiện bên trong là phần lấp lánh đầy đất, không khỏi sửng sốt, mà Lương Thiệu ngôn sớm xoay người rời đi. Ngoài cửa nghe thấy tiếng trên miệng cung nữ cúi đầu đi đến, hai cung nữ kia vừa thấy đồ vật trên mặt đất, liền kinh hô một tiếng.

"Đây không phải Lưu Quang bình thiên quốc tiến cống sao? Sao nó lại nát bét thế này?" Một cung nữ nói.

Châu Châu hỏi: "Lưu quang bình là cái gì?"

"Quận chúa có điều không biết, lưu quang bình này là thứ bậc nhất cống phẩm thiên quốc tiến cống năm nay, chỉ đúng một cái, bình này ban đêm sẽ phát ra ánh sáng xanh lam sâu kín, thật phần đẹp."

Châu Châu há miệng thờ đốc, cuối cùng chẳng nói lên lời nào.

Hai cung nữ kia gọi người tới quét tước sạch sẽ trong điện, lại đứng mực đóng cửa lại.

Các nàng vừa đi, Châu Châu liền nhin không được thờ dài một tiếng, nhưng lần này tốt hơn so với mấy ngày trước đây, chỉ đỏ hồng đôi mắt, không rớt nước mắt.

Lương Thiệu ngôn vừa đi, hai người xem như chính thức tiến vào chiến tranh lạnh, Hoàng Hậu liền phát hiện.

Ngày thường thời điểm cùng nhau dùng bữa, lương Thiệu ngôn luôn muốn tìm Châu Châu nói chuyện, còn luôn chọn chút đề tài tối nghĩa khó hiểu, làm ra vẻ mình tài cao bát đẩu, nhưng hiện tại đừng nói là muốn lại gần nói chuyện, một khuôn mặt lạnh tanh, như là ai thiếu hân tiền không bằng.

Hoàng Hậu rõ ở trong lòng, nhưng mặt ngoài như cũ không phản ứng gì, nàng cứ để vậy.

Châu Châu tuy rằng có ý muốn nhận lỗi với lương Thiệu ngôn, nhưng nàng lại cảm thấy ngôn ngữ trên miệng đối phương khinh miệt nô tài thật sự rất quá đáng, nàng..... Nàng cũng coi như không phải là một chủ tử gì cả, lúc đầu, nàng trong hoàng cung này còn không bằng nô tài, Mị Nô các nàng là người thấp kém nhất Lương Quốc, có thể buồn bán y hết dê bò. Chẳng qua mẫu thân nàng bị đại khổ, mới có thân phận hiện tại quận chúa này của nàng.

Hai người ai cũng không muốn cúi đầu trước, liền vẫn luôn chiến tranh lạnh như vậy.

Lương Quang Vũ nhưng thật ra lâu lâu phái người mang tới tặng cho Châu Châu vài vật đồ chơi dân gian, như mặt nạ dân gian, bóng múa rối, đồ chơi làm bằng đường kẹo, mấy ngày trước đây còn đem tặng Châu Châu một cái tranh gió to, Châu Châu chưa từng thấy điều, cảm thấy thật phần thú vị, bên người nàng có cung nữ trước khi tiến cung có từng chơi qua, liền chủ động nói cho Châu Châu cách chơi.

Châu Châu liền tìm cái sân rộng không, bắt đầu học thả điều.

Điều kia giống như chim bay lượn trong không trung, chỉ còn lại một đầu dây trong tay Châu Châu, nàng nhìn điều kia bay cao đến như vậy, phảng phất muốn bay ra khỏi tường trong cung.

"A." Châu Châu kinh hô một tiếng, bởi vì sợi dây trong tay nàng bị đứt.

Sợi dây bị đứt, điều kia lập tức lắt lư bay ra khỏi tầm mắt Châu Châu.

"Điều của ta!"

Các cung nữ lập tức đi tìm, Châu Châu cũng chạy nhanh dọc theo phương hướng điều biến mất, nàng tìm một vòng cũng chưa thấy đâu, lại thiếu chút nữa đụng phải một người.

Người nọ duỗi tay đỡ bả vai Châu Châu, mới tránh cho hai người đụng phải nhau.

"Cẩn thận."

Âm thanh của người nọ vừa thấp vừa trầm, phảng phất như âm thanh từ nhạc cụ cổ xưa phát ra.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 38: Hòa thượng Huyền Tịch

Editor: Hân Hân

Tay đang đỡ bả vai Châu Châu phi thường thon dài, khớp xương giống như là gân trên dù giấy, căn cứ rõ ràng.

Châu Châu không khỏi ngẩn đầu nhìn về phía đối phương, nhìn lên một khuôn mặt xa lạ.

Đối phương thấy Châu Châu đã đứng vững, thực nhanh buồn lòng tay, tiểu thái giám phía sau người nọ liền quỳ xuống hành lễ, "Nô tài xin thỉnh an quận chúa."

Người nọ nghe thấy câu xưng hô này, cũng gật đầu với Châu Châu, hô tiếng "Quận chúa."

Mà mặt Châu Châu lại nhìn chằm chằm đối phương đến phát ngốc, bởi vì đối phương là một người Hồ, không, xác định nói, đối phương là con lai của người Hồ cùng người Hán, cũng giống nàng. Hân và Châu Châu đều có hai tròng mắt xanh biếc, chỉ là so với một Châu Châu có dung mạo kiều mị, hân lớn lên lại phi thường anh tuấn, một bộ áo bào trắng, mà quan trọng nhất chính là hân không có tóc.

Châu Châu hầu như chưa từng thấy qua con lai người Hồ, bởi vì người Hán thập phần kiêng kỵ để người Hồ sinh hạ hài tử của mình, càng không nói đến việc sinh hạ ra con trai, hơn nữa không biết làm sao, trên cơ bản hài tử của Mị Nô cùng người Hán sinh hạ đều là con gái, căn bản không có con trai.

"Người là ai?" Châu Châu nhin không được hỏi.

Người nọ hơi hơi rũ mắt, hàng mi dài dẫu đi cảm xúc trong đôi mắt xanh, "Bản tằng pháp danh là Huyền Tịch."

Là một hòa thượng?

Châu Châu thật ngây dại, bất quá huyền tịch thực nhanh liền nói: "Nếu quận chúa không có việc gì, bản tằng lúc này xin đi đến chỗ Hoàng Thượng."

"Ừm, không có việc gì." Châu Châu vội vàng tránh ra.

Huyền Tịch đi được một lúc, liền có cung nữ cảm điều của Châu Châu chạy về, chỉ là điều kia bị hỏng nhiều, nhìn đáng về hân là không có cách nào bay lên trời được nữa rồi. Châu Châu có chút tiếc nuối mà nhìn con điều kia, cung nữ bên cạnh nhìn thấy, vội vàng nói lên: "Quận chúa nếu thích thả điều, liền đi tìm Cửu hoàng tử xin mấy thứ này, Cửu hoàng tử thường xuyên xuất cung, mấy món đồ chơi này chắc sẽ vì quận chúa mà đem về."

"Ừ." Châu Châu gật đầu.

Trở về cung điện Hoàng Hậu, nàng vốn muốn qua thỉnh an Hoàng Hậu, hỏi cô cô một chút hôm nay thân thể thấy thế nào, hôm qua Hoàng Hậu có chút ho khan, nàng là chất nữ hiền nên đến an ủi hai câu, nhưng vừa đến cửa chính điện, lại nghe thấy âm thanh của Thái Tử lương tấn bách.

Hử? Lương tấn bách cũng tới?

Hai cung nhân canh giữ ở cửa đại điện nhìn thấy Châu Châu liền muốn hành lễ, nàng vội vàng ngăn cản. Nàng hướng đầu vào bên trong xem xét, nhỏ giọng hỏi: "Đại biểu ca ở bên trong?"

Cung nhân trả lời "Vâng", Châu Châu suy nghĩ, liền chuẩn bị đợi lát nữa lại đến, nào biết nàng vô tình nghe được lương tấn bách nói một câu.

Thanh âm bên đó không lớn, Châu Châu chỉ có thể nghe được âm thanh Lương Tấn Bách, lại không thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng một câu này Châu Châu lại nghe rõ.

"..... Cái gì trường sinh bất lão, hòa thượng kia chính là kẻ lừa đảo!..... Mất hậu....."

Câu nói kế tiếp lại nghe không rõ, ấn đường Châu Châu nhảy dựng, nàng chính là bắt được hai chữ phi thường trọng yếu.

—— "Hòa thượng".

Trong miệng Lương tấn bách nói có phải là người nàng mới vừa rồi gặp kia, hòa thượng Huyền Tịch?

Qua mấy ngày, Châu Châu mới biết được rõ ràng hòa thượng kia là ai.

Nguyên lai Lương đế tin trên đời có thuốc trường sinh bất lão, mà hân vì thuốc trường sinh bất lão, âm thầm tìm rất nhiều người tài ba dị sĩ, cuối cùng tiến cung vì lương đế nghiên cứu chế tạo thuốc trường sinh bất lão đó là vị hòa thượng kia - Huyền Tịch.

Châu Châu tò mò, "Trên đời này thật là có thuốc trường sinh bất lão?"

Nàng gồi lên đùi cung nữ bên người chính mình, tóc dài rơi xuống bên chân đối phương, đây là cung nữ nàng thích nhất, tên gọi Bạch Thảo.

Bạch Thảo tướng mạo ưu nhìn, tính tình ôn nhu, trên người còn có mùi hương dễ ngửi, Châu Châu thích người có hương thơm, liền thân cận hơn với Bạch Thảo.

Bạch Thảo lấy lực cẩn thận giúp Châu Châu chải vuốt tóc, lời nói ôn thanh nhỏ nhẹ, "Nô tài cảm thấy có lẽ thực sự có, huống chi Hoàng Thượng là thiên tử (con của trời), định sẵn có thể trường sinh bất lão."

Châu Châu mị hạ mắt, chỗ tóc truyền đến cảm giác ngứa ngứa, làm cả người nàng đều có chút nhột nhột.

"Nếu thực sự có thuốc trường sinh bất lão, Bạch Thảo, ngươi muốn ăn nó không?"

Bạch Thảo nghe vậy khẽ cười một tiếng. "Nô tài sao có thể được ăn thuốc trường sinh bất lão à?"

Châu Châu hoàn toàn đem đôi mắt nhắm lại, nằng cảm thụ động tác Bạch Thảo thủ hạ ôn nhu, lại nhin không được nhớ tới một người khác. Người kia còn cẩn thận hơn Bạch Thảo, nhưng lời nói lại không ôn nhu, luôn hung tợn mà nói ——

"Lần sau tự mình chải đi."

Nhưng mỗi lần đến lúc này, hấn lại tự mình chải.

Không biết hấn hiện tại ở nơi nào, có thể đến được đây hay không.

Huyền Tịch tiến cung liền tạo ra phong ba, nhưng Lương đế "Ý vua đã quyết", cả triều văn võ cũng chỉ có thể dâng tấu chương tỏ vẻ mình kháng nghị, bất quá Huyền Tịch bởi vì có diện mạo, khiến cho rất nhiều người chú ý.

Châu Châu còn nghe nói Ngọc Thịnh công chúa ngày gần đây thường đi tìm huyền tịch.

Châu Châu còn từng bắt gặp ngọc thịnh công chúa cùng huyền tịch đi cùng nhau trong một ngày chạng vạng. Lúc Ngọc thịnh công chúa nhìn thấy Châu Châu, sau đó liền có chút hơi tách ra một khoảng với Huyền Tịch, nằng bỗng dừng muốn cười, lại cười không ra, "Ngươi sao lại ở chỗ này?"

Châu Châu cảm giác như mình vừa phá hỏng chuyện gì đó, có chút xấu hổ mà nói: "Ta tới ngắt chút hoa đào, muốn làm bánh đào hoa."

Trong lúc Châu Châu nói chuyện, còn có thể cảm giác được có một tia nhìn không bình thường cũng đang nhìn nằng, nằng hơi hơi chớp mắt, liền thấy huyền tịch. Hấn đứng ở chỗ phía sau hơi chếch so với ngọc thịnh công chúa, trên mặt trắng nõn một chút biểu tình cũng không có, hấn lẳng lẳng mà nhìn Châu Châu, ánh mắt phẳng phát mang theo một tia nhìn kỹ, khi hấn phát hiện Châu Châu nhìn về phía hấn, rồi lại lộ ra một nụ cười.

Nụ cười kia không biết vì sao, thoạt nhìn có chút tà khí.

Nhưng Châu Châu lại nhìn đến, huyền tịch có vẻ như không cười gì cả.

Ngọc thịnh công chúa nghe vậy nhấp môi dưới, "Ngươi còn làm bánh hoa đào? Làm ngon thì đưa qua cho ta một chút đi."

"Được à." Châu Châu lại nói, "Vậy muội đi trước đây."

Châu Châu vội vàng cúi đầu đi thì sau đó hai cung nữ cũng theo nằng vội vàng rời đoàn người ngọc thịnh công chúa.

Tận lúc đi xa chỗ ngọc thịnh công chúa cùng huyền tịch, Châu Châu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằng quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã không nhìn thấy bọn họ nữa.

Ngọc thịnh công chúa vì sao phải đứng gần một hòa thượng như vậy, chẳng lẽ nằng cũng muốn cái thuốc trường sinh bất lão gì gì đó?

Vừa rồi nằng quả thật có cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút gì đó cổ quái lạ thường, tuy rằng phía sau vẫn có cung nhân đi theo, nhưng cung nhân cách xa bọn họ ước chừng cũng phải năm trượng.

Nằng nhin không được mà tâm sự cùng Bạch Thảo, "Bạch Thảo, ngươi nói đại biểu tỷ vì sao lại cùng Huyền Tịch đó đứng cùng nhau như vậy?"

Nằng tò mò nên mới hỏi, nhưng Bạch Thảo trắng mặt. Bạch Thảo lập tức quay đầu nhìn trái nhìn phải, phát hiện chung quanh không ai, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằng đề thấp âm thanh, trong giọng nói còn mang theo ý khẩn cầu, "Tiểu tử tông, người đừng nói bậy, việc này cũng không thể nghị luận tùy tiện đâu nha."

"Vl....."

Từ tiếp theo Châu Châu còn chưa kịp nói ra, liền thấy hai cung nữ đều sắc mặt trắng bệch lắc đầu, nằng nghĩ nghĩ, dứt khoát đem câu nói kể tiếp nuốt trở về.

Châu Châu đi theo Bạch Thảo học làm bánh hoa đào, sau khi làm xong chia làm vài hộp, một hộp đưa cho Hoàng Hậu, một hộp đưa cho Thái Tử lương tấn bách, Lương Quang Vũ cùng ngọc thịnh công chúa cũng đem qua tặng.

Nằng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm một hộp cuối cùng trên bàn, nghĩ nghĩ, "Bạch Thảo, ngươi đem cái này đưa cho thập lục hoàng tử đi."

Bạch Thảo biết Châu Châu và Lương Thiệu Ngôn đang chiến tranh lạnh, nghe được vậy liền phản phó, lập tức cười mang theo hộp đồ ăn đi mất.

Ngày thứ hai, Lương Thiệu Ngôn liền trong lúc dùng bữa tìm Châu Châu nói chuyện.

"Quyển sách kia ngươi đọc xong rồi sao?"

Châu Châu nhìn hấn liếc mắt một cái, biểu tình trên mặt hơi cứng đờ, nhưng vẫn là lắc lắc đầu.

Lương Thiệu ngôn hừ nhẹ một tiếng, "Biết ngay là ngươi chưa đọc xong, đợi lát nữa ta kiểm tra ngươi, ngươi rút cuộc đọc được đến đâu rồi."

Hai người giận dữ nhau vì một hộp bánh hoa đào mà kết thúc, chỉ là từ nay về sau Lương Thiệu ngôn không còn có nhắc tới cái tên Lý Bảo Chương. Cung nữ bên người càng không đề cập đến, Châu Châu có đôi khi nghĩ nghĩ, có phải trong hoàng cung rộng lớn ngút ngàn như vậy, chỉ có nàng còn nhớ thương Lý Bảo Chương.

*Hân Hân: đọc đến đây nhói lòng quá à, không biết anh Chương đi đâu mà để bé đẹp bơ vơ vậy nè =(*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 39: Lương Thiệu Ngôn tỏ tình

Editor: Hân Hân

Sinh nhật của Lương Thiệu ngôn vào một ngày mùa hè cũng sắp đến rồi, hân sinh vào lập hạ, đến lúc đó sẽ dành một ngày mở yến hội để mừng sinh nhật lương Thiệu ngôn trong cung. Lương Thiệu ngôn lại bị ép mặc nguyên một thân màu đỏ, sắc mặt có vài phần kém.

“Ăn tết mặc đồ đỏ, sinh nhật mặc đồ đỏ, thật là phiền muốn chết.”

Hoàng Hậu duỗi tay chụp lên đầu hân, “Đã mười bảy rồi, còn tùy hứng như vậy sao, nhân tiện mới nhớ, đây mười bảy, bốn cung cũng muốn vì ngươi nhọc lòng suy tính việc hôn sự.”

Hôn sự Châu Châu sắp đến cũng không giải quyết được gì, vì hai nguyên nhân chính, một là những quý tộc thế gia bên dưới đó âm thầm bất mãn, hai là Châu Châu vừa nghe cung nữ muốn đem bức họa cuộn tròn cho nàng xem, không đến một khắc đã đi gặp Chu Công trong mộng.

Lương Thiệu ngôn nghe được hai chữ hôn sự, rất sùng sốt, hân dư quang liếc đến Châu Châu ngồi ở cách đó không xa.

Châu Châu tới yến hội chính là chăm chú ăn, căn bản không quan tâm việc gì khác. Lương Thiệu ngôn nhìn phản ứng Châu Châu, thầm hừ một tiếng, không tình nguyện mà nói: “Đại hoàng tử còn chưa thành hôn, nhi thân cũng không vội.”

Lương Thiệu ngôn nhắc tới ngọc thịnh công chúa, nụ cười trên mặt Hoàng Hậu ngay khắc ngưng lại. Ánh mắt bà tối đi vài phần, trên mặt mày tựa hồ lại nổi khí, “Ngươi không được học đại hoàng tử của ngươi, thấy ngươi như vậy, bốn cung ngày mai liền vì ngươi tìm xem quý nữ nhà ai thích hợp.”

Lương Thiệu ngôn tức khắc thập phần không vui, nhìn trên bàn rượu, nhìn không được đau buồn nên uống, uống xong lại kêu thái giám phía sau nhanh nhanh đổ đầy ly. Hoàng Hậu biết hân muốn lấy rượu giải sầu, cũng mặc kệ hân, tùy hân đi.

Yến hội sau đó tan, Châu Châu trở về chỗ mình cư trú Tây Trắc điện, chỉ là lúc đi tới cửa, nghe được phía sau một ai gọi, “Biểu muội.”

Nàng quay đầu, phát hiện là lương Thiệu ngôn. Lương Thiệu ngôn không biết vì sao mình đi tới, bước chân hân loạng choạng đi đến bên cạnh Châu Châu, Bạch Thảo đang đứng bên vội vàng hành lễ, hân chỉ vung tay áo, “Ngươi lui ra đi.”

Châu Châu nhìn sắc mặt hồng rực, trên người còn mang theo mùi rượu nồng nặc của lương Thiệu ngôn, không khỏi mà nhíu hạ mi, “Ngươi uống say rồi?”

“Ta không có say.” Lương Thiệu ngôn nói, thế nhưng duỗi tay bắt lấy cánh tay Châu Châu. Châu Châu có cánh tay tinh tế, hân chộp trong tay, thế nhưng cảm thấy tay đối phương giống như nước, nếu hơi chút không chú ý, liền sẽ trơn tuột khỏi tay.

Châu Châu từ lúc làm danh hiệu Quận chúa này, cũng chưa thấy lương Thiệu ngôn hành động can rờ như vậy, nàng không khỏi mà giãy giụa lên, “Lương Thiệu ngôn, ngươi làm gì vậy?”

Lương Thiệu ngôn so một năm trước đã cao lên rất nhiều, Châu Châu hiện giờ chỉ cao tới chỗ cổ hân. Trên cổ thon dài của hân, hầu kết hơi hơi động, một đôi mắt thập phần ướt át, phảng phất ngấm rượu, “Ta hỏi ngươi, ngươi đối ta có ý hay không?”

Châu Châu thấy thật may lại cho Bạch Thảo lui xuống rồi, bằng không để Bạch Thảo nghe thấy lời này, quan hệ giữa nàng và lương Thiệu ngôn còn trong sạch được sao?

“Ngươi ở đây nói bậy gì vậy? Lương Thiệu ngôn, ngươi uống rượu đến choáng váng rồi.” Châu Châu giãy giụa không trả lời câu hỏi, chỉ có thể thấp giọng nói, “Ta chỉ xem ngươi như ca ca.”

Lương Thiệu ngôn nghe vậy, thế nhưng nức nở một tiếng, “Ngươi chỉ xem ta là ca ca, ta không cần làm ca ca gì hết.”

Hắn nói, mắt nhìn chằm chằm mặt Châu Châu phía trước, mặt tuấn tú lại lộ ra biểu tình đáng thương, “Ta muốn làm người yêu của muội.”

Nói xong một câu này, miệng hắn lại kêu loạn, “Ta không muốn thành hôn, ta không muốn thành hôn!” (Ý là thành hôn với người Hoàng hậu sắp xếp, còn thành hôn với Châu Châu thì thích chết rồi! =))

Châu Châu tuy là da mặt không mỏng mấy, cũng nhìn không được mấy lời loạn xạ này của Lương Thiệu Ngôn, nàng đỏ bừng mặt, sắc mặt như hồng liên dưới ánh trăng, “Lương Thiệu ngôn, ngươi mau thả ta ra, đợi lát nữa nào loạn đề cô cô nhìn thấy ngươi như vậy, chắc chắn giáo huấn ngươi một trận.”

Nghe được lời này, lương Thiệu ngôn ngược lại càn rỡ mà ôm lấy Châu Châu, một bên hắn không cho Châu Châu thoát khỏi lòng ngực mình, một bên nói: “Vậy để mẫu hậu nhìn xem, đúng lúc để bà ấy ban cho chúng ta tứ hôn.”

Chỉ là hắn nói chuyện âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, tựa hồ thập phần ủy khuất, “Ngươi quên Lý Bảo Chương đi, từ nay về sau chỉ nghĩ đến ta không tốt hơn sao? Ta về sau cái gì cũng đều nghe ngươi, ngươi muốn ta đi hướng đông, ta tuyệt đối không đi hướng tây, ngươi muốn ta ăn cơm, ta tuyệt đối không ăn thịt. .... Ta. .... Ta những người khác cũng không cần, ta không nạp thiếp, chỉ cần ngươi, dù ngươi sinh hạ ra hài tử có huyết thống người Hồ, ta cũng để hắn kế thừa vị trí của ta. Ngươi nói về sau ngươi muốn đi, đến lúc đó ta liền xin phụ hoàng đi thảo đất phong, Giang Nam được không? Hay là ngươi muốn cách quê của ngươi gần một chút, vậy chúng ta đi Mạc Bắc nha?”

Hân Hân: Đoạn này nghe tình quá, anh không về đội Châu Châu thì về đội tui em nha! =)

Hắn lải nhải, Châu Châu đã thẹn thùng đến cực hạn, chỉ hận không thể lấy cây gậy nào đó đánh ngất lương Thiệu ngôn.

Rõ ràng ngày thường đều rất bình thường, hôm nay sinh nhật hắn uống nhiều rượu quá mức, liền bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Ngươi buông ta ra.” Châu Châu nào đủ kính tướng đẩy đối phương ra.

Lương Thiệu ngôn thân là nam tử, sức lực tự nhiên so với Châu Châu dĩ nhiên lớn hơn, huống chi hắn hôm nay uống rượu vào, càng là đẩy không ra.

“Ta không bỏ! Ta thả ngươi ra ngươi liền sẽ đi tìm tên Lý Bảo Chương gì đó phải không, ngươi đừng cho là ta nhìn không ra, ngươi chính là bị gương mặt kia của hắn mê hoặc.” Lương Thiệu ngôn nói đến câu này, tựa hồ thập phần sinh khí, hắn hơi hơi buông Châu Châu ra, chuyển đến giữ chặt mặt Châu Châu. Hắn gần gũi nhìn Châu Châu, hơi thở ra còn mang theo mùi rượu, “Ta lớn lên khó coi sao? Ngươi không thích gương mặt này của ta?”

Châu Châu thật là chịu đựng không được lương Thiệu ngôn, nàng do dự mà cắn môi dưới, sau đó quyết đoán mà nhát chân cao.

“Á!” Lương Thiệu ngôn kêu rên một tiếng ngã xuống mặt đất.

Có lẽ vì âm thanh hắn kêu quá lớn, Bạch Thảo liền hùng hục chạy tới, nhìn Thập lục hoàng tử che háng ngã trên mặt đất, cả kinh không nói nên lời.

Lương Thiệu ngôn giống một con tiểu trùng mập lớn, lăn lộn trên mặt đất, lúc này khuôn mặt thật sự đỏ chót. Khó có thể mở miệng, bộ vị truyền đến đau đớn làm hắn không thể tùy tiện kêu to, cũng không thể tùy ý vuốt ve.

Châu Châu cũng hoảng sợ, liền lui lại hai bước, biện pháp này là Lý Bảo Chương dạy nàng, nói nàng ở trong cung khó tránh khỏi gặp trúng kẻ bất cớ, nếu có người chính diện mạnh mẽ ôm nàng, liền hùng hăng mà nâng cao đầu gối. Nàng vẫn là lần đầu tiên thực hiện, không nghĩ lương Thiệu ngôn cư nhiên đau đến lăn qua lộn lại đầy đất, như là đang có lửa nướng huynh ấy.

Bạch Thảo lướt qua lương Thiệu ngôn chạy đến cạnh Châu Châu, “Quận chúa, thế này..... Sao lại thế này ạ?”

Châu Châu thanh âm cũng run, “Không. .... Không. .... Biết.”

Bạch cô sắc mặt hơi hơi đỏ lên, nàng so với Châu Châu vẫn là biết được nhiều hơn một ít việc cơ bản, nàng ghé vào bên tai Châu Châu nhẹ giọng nói: “Quận chúa, đó là mạch máu của thập lục hoàng tử chỗ.....”

Châu Châu cắn môi, một chân này của nàng sẽ không đem lương Thiệu ngôn đá đến phế luôn chứ.

Nghĩ đến đây, nàng một bên run run đi về phía trước, “Lương Thiệu ngôn, ngươi..... Ngươi có ổn không?”

Lương Thiệu ngôn bên trong thống khổ nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, ánh mắt vừa ủy khuất vừa tức, còn kèm theo một tia nhìn không rõ cảm xúc, “Hôm nay ta nếu bị phế, ngươi cần phụ trách cho ta!”

“Là ngươi quá phận trước.” Châu Châu nhìn không được nói.

Lương Thiệu ngôn cơ bản mặt dày vô sỉ, tùy hứng làm bậy, hiện giờ uống xong rượu, càng là cố tình làm bậy, “Ta ôm ngươi một cái, ngươi phê đi hạnh phúc của ta, vừa lúc xứng bên nhau, ta một lần cũng chưa dùng qua đâu.” Nói đến đoạn sau, hắn tựa hồ còn thập phần ủy khuất.

“Bậy bạ!”

Phía sau truyền đến một tiếng quát lớn.

Châu Châu quay đầu nhìn lại, phát hiện là Thái Tử lương tấn bách.

Lương tấn bách một khuôn mặt đen đến không nhìn được, “Lương Thiệu ngôn, mau cút lại đây cho ta, bằng không hôm nay ta muốn mạng nhỏ này của ngươi, hôm nay là sinh nhật, chứ sang năm hôm nay vừa khéo là ngày giỗ luôn.”

*Hân Hân: Trước đây mình không biết edit truyện tốn nhiều thời gian như vậy, giờ thì khâm phục mấy bạn editor quá. Truyện mình từng đọc nhiều chương nhất là 1000 chương, bản thân đọc hết mà còn không đủ bẻ, mấy bạn edit chắc kiên trì lắm luôn. Iu ^(\_^)^*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40: Lương đế cải lão hoàn đồng

Editor: Hân Hân

Phía sau Thái Tử lương tấn bách, tiểu thái giám nâng lương Thiệu ngôn đi mất.

Châu Châu lưu lại tại chỗ, thần sắc có chút xấu hổ, lương tấn bách liếc nhìn nàng một cái, thờ dài, “Ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng để trong lòng mấy lời mê sảng Thiệu ngôn nói.”

“Dạ.” Châu Châu vội vàng gật đầu.

Lương tấn bách vốn là nghe được tiếng ầm ĩ mới đi tới, vừa lúc nhìn thấy lương Thiệu ngôn giống con khi nổi điên trên mặt đất, lại nghe được hắn nói một hồi mê sảng, giận sôi máu.

Hắn đi được hai bước, lại xoay người, “Việc hôm nay sẽ không truyền ra ngoài, ngươi.....” Hắn do dự hạ, “Một chiều kia vẫn là ít dừng đi.”

Nói đến nửa câu sau, tuy là lương tấn bách mặt mày xưa nay nghiêm túc cũng không khỏi đỏ hồng.

Châu Châu nghe vậy cúi đầu, lương tấn bách lại cảm thấy chính mình tựa hồ quá hà khắc với Châu Châu, dù sao cũng là lương Thiệu ngôn kia hôn tiểu tử đã làm sai chuyện, hắn vội vàng bổ sung nói: “Nếu hắn lần sau còn như vậy, ngươi liền kêu cung nữ tới tìm ta, ta sẽ giúp ngươi giáo huấn hắn một trận thật tốt.”

Châu Châu thật sự không dám ngẩng đầu, chỉ là buồn buồn gật gật đầu.

Sau khi Lương Tấn Bách rời khỏi, Bạch Thảo vội vàng đỡ Châu Châu, nhỏ giọng mà nói: “Quận chúa, chúng ta vẫn nên nhanh nhanh trở về.”

“Đúng vậy.” Châu Châu gật gật đầu, vạn nhất đợi lát nữa lại có người tới.

Bạch Thảo vốn lo lắng Châu Châu tối nay sẽ ngủ không tốt, rốt cuộc một nữ nhi nhà nào bị khinh bạc như vậy, đều không vui, nhưng không nghĩ được sau khi nàng hầu hạ Châu Châu tắm gội, Châu Châu lên giường liền ngủ rồi, tựa hồ căn bản không bị sự tình khi này ảnh hưởng đến.

Châu Châu ngủ đến yên tâm thoải mái, nàng vốn dĩ lo lắng duy nhất chính là việc nàng cùng lương Thiệu ngôn bị truyền ra ngoài, nhưng có lương tấn bách nói, nàng yên tâm, thanh thần ổn định ngủ ngon.

Mà sự tình cũng đúng như Châu Châu suy nghĩ, lương Thiệu ngôn say rượu sau đó còn tới tìm nàng, còn việc bị nàng hung hăng đá vào “chỗ chứa đựng sinh mệnh”, Hoàng Hậu cũng không biết. Chỉ là hôm sau Lương Thiệu Ngôn cáo ốm, không có tới chỗ này của Hoàng Hậu dùng bữa.

Châu Châu không cần chạm mặt lương Thiệu ngôn, tự nhiên thấy nhẹ nhàng. Ngày gần đây Lương Thiệu Ngôn sai thái giám mang qua chỗ này của Châu Châu tặng một rương toàn đồ chơi, hắn biết lần trước điều của Châu Châu bị hỏng, lần này cố ý tặng năm sáu con điều.

Chỉ là ngày mùa hè nóng bức, Châu Châu mới thả điều một hồi, mặt đã bị phơi đến đỏ đỏ. Nàng liền thu điều, tránh ở đình hóng gió nghỉ ngơi, Bạch Thảo thấy gương mặt Châu Châu có chút hồng, liền nói: “Quận chúa, nô tì đi lấy ít khối băng cùng trái cây tới, lúc này quận chúa nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Châu Châu chống cằm, mấy tháng này, mặt nàng so với lúc ăn tết đã này nọ hơn đôi chút, chân chính bắt đầu lộ ra điểm sắc. Thời điểm đôi mắt màu đá xanh lục nhìn ai, cơ hồ sẽ làm người đó cảm thấy hoảng hốt, ngay cả người cả ngày cùng nàng ở một chỗ - Bạch Thảo đôi khi cũng sẽ nhìn đến ngẩn ngơ.

Lông mi Châu Châu rất dài, hơi hơi rũ xuống, mắt xanh lục càng có vẻ thâm thúy động lòng người. Màu da nàng so người Hán thì trắng nõn hơn rất nhiều, lại không giống Mị Nô người Hồ long dày như vậy, màu da trắng bạch làm nàng thoát nhìn như loại đồ sứ tốt nhất. Mà trên người Châu Châu lại có một chút khác thường rất lớn, chính là dung mạo của nàng cùng cả người nàng đều phát ra khí chất.

Nếu chỉ nhìn ngũ quan nàng một cách đơn thuần, ngay lập tức sẽ cảm thấy Châu Châu nhất định là mỹ nhân họa quốc yêu cơ (người đẹp mê hoặc quốc gia), nhưng nàng thường ngày cố tình đều là bộ dáng một người ngây thơ mờ mịt, một đôi mắt lục hết sức thanh khiết, làm người cảm thấy



nàng chỉ là một hài tử không hiểu chuyện đời.

Bạch Thảo âm thầm mà nghĩ ngợi, không biết Hoàng Hậu nương nương sẽ đem quận chúa đính hôn cho ai. Nàng nghĩ đến những ca ca thế gia, quý tộc công tử đó ghét bỏ Châu Châu, trong lòng cũng có vài phần không thoải mái.

Mọi người thường nói cưới vợ cưới vợ hiền, cưới thiếp cưới mỹ nhân, Châu Châu như vậy diện mạo căn bản là không vào mắt những thế gia quý tộc đó, những người thế hệ trước đó tuy rằng đều nghe lời mà đem bức hoạ cuộn tròn của nhi lang (con cháu trai) trong nhà đưa tới, nhưng nếu Hoàng Hậu triệu trung lang nhi nhà bọn họ tiến cung, liền ra sức khước từ, có đủ các lý do, không phải té ngựa bị thương, chính là nhiễm bệnh phong hàn.

Việc này xảy ra vài lần, Hoàng Hậu cũng động khí, tuy vậy chính quận chúa còn an ủi Hoàng Hậu.

“Cô cô, không cần sinh khí ạ, kỳ thật ta cũng không muốn gặp bọn họ.”

Bạch Thảo nghĩ, Hoàng Hậu nương nương khẳng định trong lòng cũng biết rõ ràng nguyên nhân những thế gia quý tộc đó cự tuyệt.

Châu Châu là hài tử do Mị Nô sinh hạ ra, lại lớn lên ở ngoài cung, coi như một nha đầu hoang dã, mười sáu tuổi mới về bên người Hoàng Hậu, ai biết nàng trước kia đã trải qua chuyện gì, hơn nữa quan trọng nhất là chuyện ——

Bọn họ không có cách nào chấp nhận việc Châu Châu một đứa con lai sẽ làm chủ mẫu của dòng tộc, hài tử nàng sinh hạ có chứa huyết thống người Hồ sẽ trở thành con vợ cả.

Bạch Thảo sau đó rời khỏi, Châu Châu liền một mình ngầy ngầy tại đình hóng gió, dù sao trong cung này có thị vệ tuần tra, chắc không thể giữa ban ngày ban mặt gặp trúng thích khách. Châu Châu quả nhiên không gặp trúng thích khách, lại thấy Huyền Tịch.

Huyền Tịch như cũ ăn mặc một áo bào trắng, giữa sân vắng tanh, một đường phân hoa phát liễu, Châu Châu nhìn thấy hắn, không khỏi sùng sột.

Huyền Tịch chuyển mắt chú ý tới đình chỗ Châu Châu hóng gió, hắn dừng bước chân lại, xa xa mà nhìn Châu Châu. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ đơn độc gặp mặt, bên cạnh không có bất kỳ kẻ nào khác. Châu Châu nhìn màu mắt xanh của hắn y hệt nhau, lại nhìn không được đứng lên lui lại hai bước.

Nàng nhìn giống con thỏ bị hoảng loạn.

Mà Huyền Tịch tựa hồ bị hành động của nàng chọc cười, môi đỏ hơi mấp máy, lại trông giống bộ dạng hắn ngày ấy gặp qua Châu Châu tươi cười.

Châu Châu còn không kịp phản ứng, Huyền Tịch lại xoay người rời đi.

Chờ bạch thảo trở về, nàng còn có chút phản ứng không kịp, huyền tịch này thoát nhìn quá tà khí rồi.

Ban ngày gặp được huyền tịch, làm ban đêm Châu Châu trước khi ngủ còn nhin không được suy nghĩ, nàng nằm ở trên giường ngủ không được, trong đầu tất cả đều là cái cười tươi tà khí kia của đối phương.

Huyền tịch này cổ cổ quái quái, còn nghiên cứu chế tạo gì mà thuốc trường sinh bất lão, Châu Châu không tin trên đời này có thuốc trường sinh bất lão.

Nhưng thật nhanh, Châu Châu liền không thể không tin, bởi vì bằng mắt thường có thể thấy được Lương đế hóa trẻ, hắn vốn đã hơn năm mươi tuổi, hiện tại cư nhiên thoát nhìn chỉ có cỡ đầu bốn mươi, không chỉ có dung mạo trẻ tuổi, thậm chí thân hình cũng nhẹ đi không ít. Lúc này lương đế và Thái Tử thoát nhìn tựa hồ biến thành huynh đệ.

Lương đế đại hi, lập tức giao trách nhiệm Hộ Bộ cùng Công Bộ vì huyền tịch tu sửa một tòa Hóa Tương điện, nghe nói trên bàn vẽ kia Hóa Tương điện thấp phần xa hoa tinh mỹ, có thể so sánh cùng cung điện Hoàng Hậu, hơn nữa trừ việc đó ra, lương đế còn muốn chuyên môn vì huyền tịch tu sửa pháp đàn.

Việc này tự nhiên lọt vào phản đối của văn võ bá quan, Thái Tử lương tấn bách thậm chí quỳ thẳng văn xương điện đến không dậy nổi, thỉnh mong lương đế thu hồi ý chỉ, nhưng lương đế phi thường kiên quyết, thậm chí nổi lên thâm tâm chán ghét Lương Bách Tấn.

“Thế nào? Người thấy trăm trẻ lại, người cách ngôi vị hoàng đế này càng ngày càng xa, nên muốn ngăn cản trăm sao? Thái Tử!” Lương đế mắt trừng trừng lạnh lẽo, tức giận quát lớn.

Ánh mắt Lương tấn bách đã khiếp sợ lại sợ hãi, hắn liền dập đầu mấy cái, “Phụ hoàng, nhi thần không có ý này, chỉ là tu sửa Hóa Tương điện thật sự hao tài tốn của, quốc khố trống rỗng, thỉnh phụ hoàng suy nghĩ.”

“Quốc khố trống rỗng? Trăm là thiên tử, đồ vật dưới bầu trời này đều là của trăm, trăm muốn cái gì liền phải có cái gì, người đâu, kéo Thái Tử xuống, phạt nhốt vào Đồng Cung, không có ý chỉ của trăm, ai cũng không được thả hắn ra.” Lương đế hung hăng vỗ mạnh lên bàn.

Chờ sau khi Thái Tử lương tấn bách bị kéo xuống, Huyền tịch bên cạnh từ từ cười, mắt lục càng hiện một tia yêu dị, “Hoàng Thượng hà tất tức giận, Thái Tử điện hạ cũng chỉ là một mảnh hảo tâm.”

“Hắn mà hảo tâm gì chứ? Trăm muốn làm cái gì, hắn đều nói không được, rốt cuộc trăm là Hoàng Thượng, hay là hắn là Hoàng Thượng, trăm còn chưa có chết!” Lương đế tức giận đến cùng cực, nhưng thời điểm quay đầu nhìn về phía huyền tịch, biểu tình vẫn hòa hoãn đi rất nhiều, thậm chí sánh bằng

ninh nốt, “Huyền tịch, đan dược mới lần này bao giờ có thể luyện ra được vậy?”

Huyền tịch khoe môi hơi nhếch, “Hoàng Thượng chớ nên nóng vội, thuốc trường sinh bất lão này không chỉ cần dược liệu trân quý, thời gian luyện chế cũng rất dài, Hoàng Thượng hiện tại vẫn như cũ đã bắt đầu có phản lão hoàn đồng, cần gì sốt ruột thế?”

Lương đế gật gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Lương đế từ sau khi cải lão, càng sùng ái nhiều phi tần suốt đêm, thập phần hoang đường.

Hoàng Hậu nghe được việc lương tấn bách bị nhốt, thiếu chút nữa ngất xỉu, đây là lần đầu tiên lương đế phạt lương tấn bách nặng đến như vậy, hoàn toàn không màng đến mặt mũi Thái tử của lương tấn bách.

Lập tức Hoàng Hậu liền nói: “Bổn cung muốn đi gặp kẻ huyền tịch kia một lần, bổn cung thật muốn xem thử, đó là người nào?”

Nào biết lần này Hoàng Hậu vừa đi bản thân liền đổ bệnh.

“Cái gì?” Châu Châu quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, “Ngươi nói cô cô ở chỗ Huyền Tịch thấy được đại biểu tỷ, còn.....”

Xiêm y không chỉnh tề?

Bạch Thảo vẻ mặt khó xử, “Nô tài chỉ là nghe nói lại, không dám khẳng định.”

Bạch Thảo vốn dĩ không muốn nói cho Châu Châu, chỉ là Châu Châu truy hỏi đến cùng, nàng mới âm thầm đem tin tức nghe được nói cho Châu Châu, vụ này vẫn là một cung nữ hầu hạ bên người ngọc thịnh công chúa bởi vì cùng nàng giao hảo, nàng mới biết được.

Nhưng Hoàng Hậu ngày ấy trở về liền bị bệnh, thậm chí còn cự tuyệt gặp ngọc thịnh công chúa, cũng khiến cho một phen suy đoán.

Việc này thật thật giả giả kỳ thật đã không quan trọng, quan trọng là thanh danh của ngọc thịnh công chúa sợ là bị huỷ hoại sạch.

Ngọc thịnh công chúa giữa đám nữ tử đã đến tuổi xuất giá, lại vẫn luôn chưa gả, vốn dĩ đã đưa tới suy đoán sôi nổi, năm trước nàng cùng Châu Châu qua lại quá thân cận, nhưng rốt cuộc Châu Châu vẫn chỉ là một nữ tử, nhưng Huyền Tịch không chỉ là một nam nhân, còn là một hòa thượng!

“Việc này..... Có thể là hiểu lầm” Châu Châu suy nghĩ, “Vẫn nên là không nói gì, không nói.”

Nhưng Châu Châu không muốn nói, Hoàng Hậu lại đi phái người triệu nàng đến.

Hoàng Hậu chỉ ngần ngừ mấy ngày trôi qua, nhưng già đi rất nhiều, nàng ốm đau trên giường, lương đế chỉ tới một lần vội vàng, liền đi bồi tân phi tần của hắn, càng làm Hoàng Hậu cảm giác trái tim băng giá sâu sắc.

“Cô cô.” Châu Châu đi lên trước hành lễ.

Hoàng Hậu chuyển mắt nhìn về phía nàng, đột nhiên vươn tay cầm tay Châu Châu, “Mật nhi, cô cô có tốt với ngươi không?”

“Có ạ.” Châu Châu trả lời.

Hoàng Hậu nhẹ nhàng cười, ngữ khí thông thả, “Mật nhi có thể giúp cô cô một việc gấp?” Nói đến câu sau, tay nàng đột nhiên nắm chặt, đau đến Châu Châu nhủu hạ nỉ, “Việc gấp gì ạ?”

“Ngươi giúp cô cô đi giết Huyền Tịch kia đi.” Hoàng Hậu từng câu từng chữ mà nói.

*Hân Hân: Chiêu này của Hoàng hậu hiểm phải biết, một cô bé hiền như Châu Châu mà đi giết người sẽ khó làm người ta phòng bị, quan trọng bé không chịu đây, người tốt như vậy~ \*^\_^\**

*VOTE CHO MÌNH ĐỂ LẤY ĐỘNG LỰC RA CHAP MỚI ĐI MỌI NGƯỜI OI!!!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Đi giết người

Editor: Hân Hân

Cái gì?

Châu Châu ngay khắc nói không nên lời, chỉ là ngơ ngác mà nhìn Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu muốn nàng đi giết huyền tịch, nhưng ngay cả gà nàng cũng chưa từng giết, làm sao đi giết người, huống hồ huyền tịch là nam nhân, nàng là nữ tử, chỉ tính trên mặt sức lực cũng rất khó giết được đối phương.

Hoàng Hậu tựa hồ đoán trước được phản ứng Châu Châu, nàng tâm ý mà cười cười với Châu Châu, “Mật nhi, ngươi yên tâm, ngươi và huyền tịch là đồng bào, ngươi giết hắn, hắn sẽ không có phòng bị với ngươi.”

“Nhưng.....”

“Mật nhi.” Hoàng Hậu ngữ khí đột nhiên tăng thêm rất nhiều, vành mắt bà đỏ lên, lộ ra vài phần ngữ khí yếu ớt, “Ngươi hẳn tâm nhin cô cô đã từng này tuổi, cả hậ tử của mình cũng giữ không nổi sao? Hoàng Thượng hiện tại đã không còn nhiều cảm tình với ta, ta hiện tại hoa tàn ít bướm, hẳn nhin cũng không muốn nhin ta nhiều thêm vài lần, Huyền Tịch kia hại đại biểu ca ngươi không ít, còn..... Gây họa cho đại biểu ty ngươi, Mật nhi, Huyền Tịch sống tốt, chúng ta đều không được sống yên ổn.

Khi nói chuyện, Hoàng Hậu giãy giụa đứng lên, bà từ phía dưới gối đầu ra một thanh chủy thủ, mạnh mẽ nhét vào trong tay Châu Châu, “Lấy cái này giết hắn, cô cô cầu xin ngươi. Yêu tăng kia không phải người tốt, Mật nhi à.” Hoàng Hậu nói đến chỗ này, thở hổn hển một hơi, “Không phải ngươi nhớ nhưng Lý Bảo Chương kia sao, nếu ngươi giết Huyền Tịch, cô cô nhất định giúp ngươi tìm Lý Bảo Chương trở về, đến lúc đó, các ngươi muốn ở bên nhau, cô cô cũng tuyệt đối không ngăn trở.”

Châu Châu nhin chủy thủ trong tay mình, chủy thủ kia tinh xảo nhỏ nhắn, trên vỏ đao còn được khảm châu báu, thập phần hoa mỹ tinh xảo, nhin qua chính là chủy thủ để nữ tử dùng phòng thân.

Hoàng Hậu thấy Châu Châu chỉ nhin chủy thủ trong tay, bộ dáng trầm mặc không nói, không khỏi có vài phần cấp bách.

“Mật nhi! Cô cô cầu xin ngươi!”

Châu Châu ngược mắt nhin lên Hoàng Hậu một đầu tóc tán loạn sơ xác, chậm rãi gạt đầu. Hoàng Hậu phảng phất đặt xuống một nỗi lo, nàng giờ tay sờ sờ đầu nhỏ Châu Châu, “Đưa trẻ tốt!”

*Hân Hân: Ủa sao bé thiếu nghị lực quá vậy?!*

• \_ •

Thật sự là đưa trẻ tốt sao?

Châu Châu tuy rằng không thông minh, nhưng nàng biết, nếu nàng giết huyền tịch, lương đế nhất định sẽ rất tức giận, có lẽ sẽ lột da nàng, cắt gân nàng, vì nàng dám chặt đứt mạng trường sinh bất lão của Lương đế.

Mà tâm tư của Hoàng Hậu tựa hồ cũng thực dễ dàng đoán, bà ấy tuyệt đối không hy vọng lương đế có thể trường sinh bất lão, nếu lương đế trường sinh bất lão, con trai kia của nàng còn chờ được đến một ngày đăng cơ sao?

Nhưng bị Hoàng Hậu yêu cầu đi giết người, Châu Châu trong lòng kỳ thật có yên lòng hơn. Nàng luôn cảm thấy mình hiện tại có vinh hoa phú quý còn kẻ hầu người hạ, đối phương vì sao phải tốt với nàng như vậy, làm nàng đã sợ hãi lại bất an, mà hiện tại nàng rốt cuộc yên tâm lại.

Hoàng Hậu vì hậ tử của chính mình mà lựa chọn hy sinh Châu Châu, ngược lại làm nàng cảm thấy Hoàng Hậu chân thật hơn. Đến nỗi vì cái gì Hoàng Hậu cho rằng nàng có thể giết được huyền tịch, Châu Châu cũng không rõ ràng lắm.

Qua mấy ngày, Châu Châu dẫn theo một hộp điểm tâm đi đến Bồ Đề điện nơi Huyền Tịch cư trú.

Bởi vì đi mục đích là giết người, Châu Châu ngay cả một cung nữ cũng không mang, ám sát nguy hiểm như vậy, nàng không cần kéo một người vô tội xuống nước cùng.

Cửa đại điện Bồ Đề có mấy thị vệ đứng canh, mấy thị vệ kia nhin thấy Châu Châu, sau đó hành lễ.

“Quận chúa.”

Châu Châu một tay ôm lấy hộp đồ ăn một tay đưa tay phát lệnh thị vệ đứng dậy, nàng ra vẻ trấn định mà nói: “Huyền tịch đại sư có đây không? Các ngươi thông báo giúp ta một tiếng.”

Thời điểm trước khi tới nàng đã hỏi thăm qua, lúc chạng vạng Huyền Tịch đều luôn ở trong cung điện của mình.

Một thị vệ thực mau đi vào thông báo, một lát sau đi ra nói: “Thỉnh quận chúa tiến vào chính điện, đại sư đang chờ quận chúa.”

Châu Châu gật gật đầu, huyền tịch vậy mà đồng ý gặp nàng, chẳng lẽ đúng như Hoàng Hậu nói, cũng vì hai người bọn họ là đồng bào?

Ở cửa chính điện của Bồ đề điện đặt hai lư hương màu vàng, trừ khi nẩy ra, cả một thủ vệ tiêu thái giám cũng không có. Châu Châu thấy cửa điện kia

mở một bên, liền đi vào. Bởi vì nàng mang mục đích giết người mà tới, mới vừa đi vào, liền đưa tay đóng cửa điện lại.

Trong chính điện ánh sáng cũng không sáng lắm, Châu Châu có thể ngửi được mùi hương Đền rất nặng, nàng đi vào trong theo một hướng, vừa nhỏ giọng hô một câu, “Huyền Tịch đại sư?”

Đi được một nửa, Châu Châu phát hiện phía trước tất cả đều là trường màn che màu vàng, nàng do dự, xong mới xốc màn che lên đi vào, vừa mới đi vào liền nhìn thấy Huyền Tịch đứng phía trước tượng Phật.

Huyền tịch đưa lưng về phía nàng, một thân thẳng tắp, chấp tay trước ngực, không biết đang làm gì.

Châu Châu ngẩng đầu nhìn mắt tượng Phật, chỉ cảm thấy Phật Tổ kia có gương mặt hiền từ, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, phảng phất liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy tâm tư nàng.

“Huyền tịch đại sư?” Châu Châu do dự mà hô lên, thanh âm nàng ở trong đại điện trống trải tựa hồ còn có từng vòng hồi âm.

Huyền tịch chậm rãi xoay người, đứng chỗ dưới tượng Phật hẩn thoát nhìn so ngày thường tựa hồ nhiều hơn một chút gì đó, Châu Châu nhìn mắt xanh lục của hẩn cùng mặt môi đỏ, nhưng lại nói không rõ được cụ thể nhiều cái gì.

Hẩn chấp tay trước ngực hơi hơi gật đầu với Châu Châu, “Quận chúa hôm nay đến đây là vì chuyện gì?”

Châu Châu lúc này kỳ thật đã khẩn trương đến cùng cực, thân thể nàng đã hơi hơi run rẩy, nàng cắn răng đưa ra hộp đồ ăn trong tay mình, “Trước đây có lần may mắn ta được đại sư đỡ lấy, mới không bị té ngã, hôm nay ta cố ý làm bánh lá sen, muốn mang đến cho đại sư nếm thử, ta biết đại sư ăn chay, cho nên bánh lá sen này không có một chút thịt nào, chính là bánh chay.”

Huyền tịch rũ mắt nhìn hộp đồ ăn trong tay Châu Châu, ôn thanh nói: “Đa tạ ý tốt của quận chúa.”

Châu Châu suy nghĩ, chậm rãi đi lên trước, nàng mở cái nắp hộp đồ ăn ra, “Hay bây giờ đại sư nếm một miếng đi?”

Bánh lá sen này không phải Châu Châu làm, mà là Hoàng Hậu phái người đưa đến, bánh lá sen này có hạ dược, nếu Huyền Tịch ăn vào, sẽ tức khắc phát độc mà chết.

Sau khi Châu Châu mở hộp ra, vẫn luôn không dám ngẩng đầu nhìn huyền tịch, nội tâm nàng vô cùng rối rắm, hiện tại nàng đang giết người, nhưng Hoàng Hậu nói huyền tịch là người xấu, là yêu tăng, hẩn tới là muốn hủy diệt Lương Quốc. Nàng giết huyền tịch đó là vì tạo phúc cho lê dân bá tánh.

Nhưng nàng làm vậy, thật sự là làm đúng sao?

Huyền tịch nhìn bánh lá sen thủ công tinh xảo, lại đột nhiên hỏi một vấn đề rêu rĩa, “Bánh lá sen này thật sự là quận chúa làm sao?”

“Hả?” Châu Châu sững sốt, nàng ngẩng đầu nhìn huyền tịch, lại phát hiện đối phương môi đỏ hơi cười, cười như không cười mà nhìn nàng.

“Là..... Là ta làm!” Châu Châu nói lắp, nhưng thân thể lại nhịn không được mà lùi một bước, một cái lùi này, nàng liền thâm mắng trong lòng mình thật là đồ ngốc. Lui cái gì mà lui, một lùi này, huyền tịch càng sẽ hoài nghi mình khác thường.

Huyền tịch “À” một tiếng, âm cuối hơi lên, mặt hơi có chút ý vị khác, hẩn chậm rãi đi lên phía trước một bước, càng thêm tới gần Châu Châu, “Quận chúa có thể nói cho bản tăng biết, làm bánh lá sen này tốn bao lâu không?”

“Ta.....” Châu Châu bị đối phương nhìn, tay như mất hết lực, hộp đồ ăn trong tay trực tiếp rơi xuống. Bánh lá sen rơi mấy cái xuống đất, huyền tịch rũ mắt nhìn xuống, hàng mi dài giống như cánh bướm bay phấp phất, ngữ khí trong miệng nhẹ nhàng, “Quận chúa sao lại trượt tay vậy? Bánh lá sen này thật là đáng tiếc quá.”

Châu Châu vội vàng ngồi xổm xuống, nàng muốn nhặt hết bánh lá sen vào hộp, “Đại sư, cái bánh lá sen này rơi xuống đất mất rồi, ngày khác ta lại đưa đến cho đại sư một hộp mới.”

Huyền yên yên lặng mà nhìn Châu Châu nhặt, chờ đến lúc Châu Châu nhặt hết rồi và đứng dậy chuẩn bị đi, hẩn đột nhiên mở miệng, “Quận chúa, người làm rơi một vật này.”

Châu Châu nghe được lời này, phản ứng đầu tiên là sờ vào chủy thủ trong tay áo của mình, nào biết một sờ này, ngược lại lại làm chủy thủ rút ra ngoài.

Châu Châu hoàn toàn cứng đờ, nhìn huyền tịch khom lưng nhặt chủy thủ kia lên, hẩn cầm chủy thủ trong tay thường thức một trận, mới đưa tới trước mặt Châu Châu, “Quận chúa, sao người đã rơi khăn tay, còn làm rơi luôn chủy thủ nữa?”

Ngón tay Huyền Tịch thon dài, lòng bàn tay trắng nõn, chủy thủ ở trong tay hẩn có vẻ càng hoa mỹ, Châu Châu muốn qua lấy chủy thủ lại, đối phương lại nhanh chóng né tránh.

“Quận chúa cầm bánh lá sen có độc, lại cầm chủy thủ đến đây, không phải muốn giết bản tăng sao?” Huyền tịch nhẹ nhàng cười, tiếng cười kia như sợi tơ, xuyên vào lỗ tai Châu Châu.

Hẩn nói, còn đến gần Châu Châu thêm, Châu Châu sợ tới mức muốn chạy trốn, lại trực tiếp bị đối phương bắt được tay, sau đó để ở cái bàn trước

tượng Phật, hộp đồ ăn của Châu Châu đã sớm rơi xuống đất, huyền tịch không thèm để ý mà một chân đá văng ra, trong tay hắn còn cầm chùy thủ kia của Châu Châu, khuôn mặt anh tuấn treo một tia ý cười, “Quận chúa trốn cái gì? Bần tăng lại không phải người xấu.”

Châu Châu run rẩy đến cùng cực, ánh mắt nàng hoảng sợ nhìn đối phương, “Người buông ta ra.”

“Buông quận chúa ra? Vậy quận chúa có phải lại nghĩ biện pháp khác để đến giết bần tăng?” Huyền tịch gần sát vành tai Châu Châu, hắn thấy vành tai kia bạch ngọc đáng yêu, không nhịn được vươn lưỡi hồng, liếm một cái.

Chỉ thấy lỗ tai bạch ngọc kia lập tức đỏ chót lên.

Ánh mắt Huyền Tịch chợt tối sầm lại.

Mà giờ phút này, Châu Châu cùng đối phương dán sát nhau như vậy, nàng ngoại trừ ngửi được mùi Đàn hương trên người đối phương, còn ngửi được hương vị khác nữa.

Nàng ngây người, sau đó quay đầu có chút ngơ ngác mà nhìn huyền tịch, do dự hô một tiếng, “Ca ca?”

*Hân Hân: What!!! Gần ngay trước mắt xa tận chân trời à. Wow ●O●*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Bí mật của quá khứ

Editor: Hân Hân

Huyền tịch nhìn chăm chăm Châu Châu một lúc, hắn dùng chùy thủ trong tay nâng cằm Châu Châu lên. Cằm Châu Châu cùng vô đao màu vàng đặt gần nhau, càng làm cho cằm Châu Châu có vẻ trắng nõn như ngọc.

“Ta không có muối muối nào cả, quận chúa đừng nhận nhầm người.” Huyền Tịch ngữ khí nhẹ nhàng nói.

Châu Châu mắt cũng không nhắm mà nhìn hắn, ánh mắt có vài phần chán chờ, nhưng qua một cái chớp mắt, ánh mắt nàng dần dần chuyển thành kiên định, nàng dùng bên tay không bị giữ, trực tiếp nắm lấy lỗ tai Huyền Tịch, “Miệng có thể gạt muối, nhưng lỗ tai huynh thì không lừa được muối, mùi hương trên người huynh cũng không lừa được muối!”

Lỗ tai trong tay Châu Châu nóng bỏng, phảng phất giống như mới vớt ra từ nước ấm.

Huyền tịch nhú mi, cuối cùng cũng thở ra một hơi, hắn buông lỏng tay Châu Châu ra, hừ nhẹ một tiếng, “Muối thật thông minh.”

Châu Châu thấy đối phương thừa nhận, tức giận đến cả mặt đều bừng lên, nàng hung hăng vịn lỗ tai trong tay một trận, “Lý Bảo Chương, người cùng ngọc thịnh công chúa là quan hệ gì vậy? Vì sao bọn họ đều nói các người ở bên nhau? Còn xiêm y không chỉnh tề nằm trên cùng một cái giường?”

Quả nhiên mặc kệ là dạng nữ nhân gì, đều sẽ ghen, cả Châu Châu, cũng không có ngoại lệ.

Nàng vịn đến khi Lý Bảo Chương hít hà một hơi, nàng mới buông lỏng tay sau đó vành mắt liền đỏ, “Vì sao huynh muốn giả dạng như vậy? Trở lại rồi cũng không nói cho muối biết?”

Lỗ tai Lý Bảo Chương hiện tại vừa nóng rát còn đau, nhưng hắn bây giờ không rảnh lo cái này, chỉ có thể dỗ Châu Châu trước. Hắn duỗi tay ôm lấy Châu Châu, “Người đừng nóng giận, ta cùng ngọc thịnh cái quan hệ gì cũng không có, những lời đó là ta cố ý để người truyền ra ngoài.”

Châu Châu quay đầu đi, “Chính là Hoàng Hậu đều bị mấy người hại sinh bệnh khí, lần trước muối còn bắt gặp các người cùng nhau dạo Ngự Hoa Viên, huynh còn nói không có gì?”

Lý Bảo Chương khoe môi dẫu điểm một ý cười, hắn không nghĩ, có một ngày, Châu Châu sẽ vì hắn mà ghen tuông.

Nào biết Châu Châu nói xong lại quay đầu nhìn Lý Bảo Chương liếc mắt một cái, thấy hắn còn cười, nổi lên khóc.

Nước mắt rơi trên mặt, nàng càng nghĩ càng ủy khuất, nàng cho rằng Lý Bảo Chương không cần nàng, còn sợ Lý Bảo Chương có phải bị kẻ gian làm hại không, nước mắt chảy vài lần, rõ ràng hắn đã trở về cung, lại không thừa nhận với nàng, vừa rồi còn dọa nàng, hiện giờ lại đang cười.

Lý Bảo Chương thấy Châu Châu khóc, lập tức luống cuống, đầu còn bộ dạng Huyền Tịch đại sư mới nãy. Hắn phảng phất qua một cái chớp mắt lại biến thành người thật tâm trước kia đối xử với Châu Châu, “Đừng khóc, ta cùng nàng ta thật sự không có gì, chẳng qua có vẻ nàng ta có ý với gương mặt này của ta mà thôi. Ta thề với muối, ta và nàng ta tuyệt đối thanh thanh bạch bạch, cái gì cũng không có, nếu ta vi phạm lời thề, ta liền không được chết từ tế,

được không?”

Châu Châu giờ tay lau đi nước mắt, nàng hít hít mũi, suy nghĩ xong, nghiêm túc nói: “Không được, nếu người gạt ta, liền phạt người kiếp sau cũng làm một hoạn quan.”

Lý Bảo Chương: “.....”

Hắn cười cười, nhìn không được duỗi tay néo néo gương mặt Châu Châu, “Người bỏ được ta sao.”

Châu Châu suy nghĩ rõ ràng, nếu Lý Bảo Chương cùng ngọc thịnh công chúa ở bên nhau, vậy nàng cũng chẳng sao, nếu có luân hồi, kiếp sau đã định trước cũng là cùng ngọc thịnh công chúa ở bên nhau, hình phạt kia phạt hắn giống cùng đời này liên quá tốt..... Vậy, từ từ!

Châu Châu ngược mắt nhìn Lý Bảo Chương, “Ta hiện tại tin tưởng người cùng ngọc thịnh công chúa không có gì, rốt cuộc người cũng không làm được cái gì.”

Lần thứ hai khiêu khích, Lý Bảo Chương rốt cuộc chịu không nổi, hắn đem chủy thủ tùy ý ném một bên, hai tay phóng tới bên hông Châu Châu hơi dùng sức, đem người mang tới đặt trên bàn án, bàn án kia vốn có lư hương cùng trái cây, đều bị Lý Bảo Chương toàn bộ đẩy xuống đất.

“Ta không làm được cái gì?” Hắn hơi cong lưng, đôi tay chống hai bên sườn cơ thể Châu Châu, mắt xanh lục mang lại cảm xúc như nước biển quay cuồng, trong âm thanh mang theo một phần ý vị nghiêng răng nghiêng lợi. Châu Châu thấy mặt Lý Bảo Chương đột nhiên biến sắc, hoảng hốt hắn hiện tại vẫn dùng gương mặt mà nàng không thân quen, nhìn không được rụt lại một chút, âm thanh nháy mắt thấp đi xuống, “Huynh định làm gì vậy?”

Một tiếng cười khê ở chỗ đỉnh đầu nàng vang lên.

“Huynh sẽ cho muội thấy huynh có thể làm những gì?”

Nháy mắt đôi mắt Châu Châu tròn tròn, tay nàng có chút câu nệ mà nắm góc áo của mình, càng xiết càng chặt, thật nhanh đều đã bị nàng làm nhăn nhúm, một bàn tay Lý Bảo Chương duỗi đến, hắn kéo lấy tay Châu Châu, để nàng ôm cổ chính mình, eo hơi hơi áp xuống, hoàn toàn đè Châu Châu trên bàn án.

Một đôi mắt Châu Châu ướt đầm dề, Lý Bảo Chương cảm thấy nếu tự mình sờ lên, khẳng định có thể hút ra nước. Ngón tay hắn nhẹ nhàng mà xẹt qua khóe mắt Châu Châu, khóe mắt kia hơi mang một tầng hồng nhạt, không biết là thẹn thùng, hay do mới nãy vừa khóc.

Dù là Lý Bảo Chương, lúc này hô hấp cũng không khỏi nặng nề hơn rất nhiều.

Đã sau mấy tháng, Châu Châu rốt cuộc cũng nằm lại trong lòng ngực hắn.

Đêm trừ tịch đó, hắn chỉ có thể khắc chế mà ôm đối phương một cái, thân mật một trận, bởi vì sợ bị người phát hiện, hắn chỉ có thể khắc chế chính mình. Mà hiện tại, hắn mới rõ ràng ý thức được bản thân xúc động với đối phương. Hắn muốn đem một Châu Châu ăn hết vào trong bụng, để ai ai cũng không thể nhìn thấy. Tiểu nữ hài của hắn hiện tại đã hoàn toàn trưởng thành, nàng vẫn trên đầu tóc một đóa hoa điểm lệ nhất, xa hoa lãng phí mà quyến rũ, trong xương cốt nàng tựa hồ tản ra mùi hương, mùi hương này không có lúc nào là không câu dẫn hắn.

Ngón tay Châu Châu nhìn không được cuộn tròn, nàng đối mặt với nụ hôn của đối phương, muốn phản kháng lại muốn chủ động đón nhận lấy nó.

Nàng ánh mắt mê ly nhìn lỗ tai Lý Bảo Chương đỏ bừng như mã não màu hồng, ngón tay lên lút sờ soạng, nàng xoa xoa vành tai đối phương.

Phải, quả là hắn.

Châu Châu mơ mơ màng màng mà nghĩ.

Một lát sau Lý Bảo Chương buông lỏng Châu Châu ra, hắn ôm người từ trên án lên, một bên giúp đối phương sửa sang lại quần áo cùng tóc, một bên nhẹ giọng nói: “Việc phát sinh trong khoảng thời gian này, ta từ từ nói với muội.” Hắn thấy cánh môi Châu Châu đều sưng lên, nhìn không được duỗi tay sờ sờ, “Đau không?”

Trên mặt Châu Châu hiện lên một tầng hồng nhạt, nàng chôn thấp đầu, nhưng thực nhanh liền duỗi tay ôm lấy eo Lý Bảo Chương, nàng đem mặt dán vào chỗ cổ lạnh lẽo hiện ra của đối phương, “Không đau.”

Nói ra hai chữ này âm thanh chẳng khác gì tiếng muỗi kêu.

Lý Bảo Chương bật cười sờ sờ đầu Châu Châu. Ngày ấy Châu Châu nhét vào tay hắn một tờ giấy, hắn xem thật kỹ, tận lúc sau trong lòng toàn là cảm giác kỳ quái, hắn cũng không có tam ca nào, ở trong trí nhớ của hắn, cha mẹ hắn sinh hạ tới năm hài tử, hắn đứng hàng thứ hai, bên trên là tỷ tỷ, hắn chín tuổi đã bị bán vào trong cung.

Lý Bảo Chương suy nghĩ, có phải có người mượn Châu Châu lừa hắn, nhưng bởi vì sợ người kia gây bất lợi cho Châu Châu, hắn vẫn xuất cung đi tìm cái người được gọi là tam ca - Văn Hạc kia.

Nào biết người Văn Hạc kia vừa nhìn thấy hắn liền rơi nước mắt, gắt gao bắt lấy tay hắn, nói: “Đệ đệ, ta rốt cuộc cũng tìm được người.”

Lý Bảo Chương lập tức rút về tay, cau mày nói: “Ngươi là người nào? Ta không biết ngươi.”

Văn hạc nhấp môi dưới, ngực hơi hơi phập phồng, ánh mắt dị thường phức tạp, “Ngươi không quen biết ta là bình thường, bởi vì chúng ta đã xa nhau mười sáu năm, ngươi đã đi lạc vào lúc năm Vạn Lịch thứ mười lăm, khi đó ta ôm ngươi lên phố chơi, ngươi nói ngươi muốn ăn đường hồ lô, ta đi mua cho ngươi, nhưng chỉ đảo mắt ngươi đã không thấy tăm hơi đâu. Ta tìm ngươi đã lâu nhưng chưa tìm được, ta liền muốn về nhà gọi người hầu, nào biết, phụ thân đã xảy ra chuyện.”

Nói tới đây, văn hạc nhắm mắt, như đang cật lực khắc chế, “Phụ thân cả đời làm quan thanh liêm, nhưng chính là cầu hoàng đế kia! Còn có lão vu bà Hoàng Hậu đáng chết đó, năm đó án quan viên Giang Nam tham ô là phụ thân tra, nhưng cuối cùng tra được khoản tiền tham ô chính là chảy vào chỗ Hoàng Hậu, Hoàng Hậu mua quan bán quan, còn cùng hoàng gia cấu kết, phụ thân suốt đêm viết tấu chương dâng báo, nhưng cầu hoàng đế kia bởi vì kiêng kỵ nhà ngoại Hoàng Hậu, cũng vì ngôi vị hoàng đế của hắn là do gia tộc Hoàng Hậu nâng đỡ cho hắn đi lên, vì thế cầu hoàng đế kia dứt khoát đem tội danh đẩy lên người phụ thân. Cuối cùng Phương gia chúng ta ba mươi hai nhân khẩu, toàn bộ xử trảm!”

Lý Bảo Chương ngây ngẩn cả người, hắn có chút không dám tin mà nhìn Văn Hạc, nhưng thực nhanh, hắn liền nói: “Ngươi nói những lời này, ta dựa vào cái gì mà tin ngươi?”

Văn hạc nghe vậy cười một cái, hắn hơi hơi xoay người, “Ngươi thật sự có thể không tin ta, rốt cuộc năm đó ngươi chỉ mới năm tuổi.”

“Ngươi nói Phương gia các ngươi toàn bộ xử trảm, vì sao ngươi vẫn còn sống?” Lý Bảo Chương bình tĩnh hỏi.

“Bởi vì có người đã cứu ta.” Văn Hạc hoàn thanh nói, “Tên hủý người nọ có lẽ ngươi đã nghe qua, thần đồng Diệp Thành Mậu, đệ đệ của đương kim Hoàng Hậu.”

Lý Bảo Chương ánh mắt khẽ nhúc nhích, “Diệp Thành Mậu?”

Diệp Thành Mậu không phải phụ thân của Châu Châu sao?

“Năm đó ta và Diệp huynh là quan hệ thân thiết, hắn tuy là đệ đệ của Hoàng Hậu, nhưng thiên tính thiện lương, hắn làm ra một trận rất lớn mới cứu được ta ra từ thiên lao, nên ta từ đây mai danh ẩn tích mà sống sót, nhưng Hoàng Hậu đã biết hành động của Diệp huynh, vô cùng nổi giận, bà ta đã sớm thập phần kiêng kỵ với Diệp huynh, bởi vì Diệp huynh không phải đệ đệ ruột thịt của bà ta, mà là đệ đệ cùng cha khác mẹ, mẫu thân Diệp huynh là một nữ Mị Nô. Diệp huynh từ nhỏ đã muốn dịch dung thành bộ dạng người Hán, nhưng hắn quá thông minh, thông minh đến nỗi cả tộc Diệp thị đều muốn để hắn làm gia chủ, nhưng tự bản thân hắn cũng không có ý tưởng này, càng phạm vào tội làm Hoàng Hậu cảm thấy căm thù đến tận xương tủy, hơn nữa không chỉ hận, Hoàng Hậu thế nhưng ngoan độc giết chết Diệp huynh.” Văn hạc cười nhạo một tiếng, “Lần này ta hồi kinh, chính là muốn giết hết cầu hoàng đế kia cùng lão vu bà, báo gia thù bên ta cùng thù của Diệp huynh bên kia.”

“Theo ta được biết, diệp thành mậu là tự sát.” Lý Bảo Chương nói.

Văn hạc xoay người, tức giận phản bác, “Tự sát? Chẳng qua là lão vu bà kia bịa ra lời nói dối, con gái của bà ta yêu đệ đệ của mình, lão vu bà vì thanh danh của con gái mình liền giết Diệp huynh, Diệp huynh vô tội nhường nào, hắn chẳng qua chỉ là có một ngày không dịch dung, lấy gương mặt thật đi dạo Tiết hoa đăng thôi.”

Lý Bảo Chương kinh ngạc một hồi.

“Bằng không ngọc thịnh công chúa sao vẫn không muốn gả chồng, đơn giản vì người nàng yêu trước kia bị mẫu thân nàng tự tay giết.” Văn hạc châm chọc cười.

Lý Bảo Chương trầm mặc hồi lâu, “Cứ cho là những điều ngươi nói đều là thật, nhưng làm sao ta chắc chắn được ta là đệ đệ của ngươi?”

“Ngươi đi theo ta.”

Văn hạc đưa Lý Bảo Chương tới một tầng hầm ngầm trong Khánh Nguyệt lâu, ở trong tầng hầm ngầm kia, Lý Bảo Chương thấy được rất nhiều bức họa cuộn tròn cổ xưa.

“Mấy bức họa cuộn tròn đó đều là phụ thân năm đó tự mình vẽ, mỗi một năm đến sinh nhật ngươi, phụ thân đều sẽ vì ngươi mà vẽ tranh.

“Văn hạc cầm lấy một bộ bức họa cuộn tròn mở ra, bên trên bức họa cuộn tròn kia vẽ một đứa bé, chỉ thấy đứa bé ăn mặc toàn thân màu đỏ, nốt ruồi chu sa giữa ấn đường đỏ rực rõ lấp lánh. Phía dưới bên phải bức họa cuộn tròn vẽ tranh chính là viết thời gian năm Vạn Lịch thứ mười ba. Văn hạc nhìn Lý Bảo Chương, từ chỗ cổ áo mình móc ra một cái khóa trường mệnh, “Cái khóa trường mệnh này là của ta, trên cổ ngươi hẳn là cũng có một cái phải không? Là vì phụ thân tự mình làm, cho nên lấy ra không được, dù là dùng vũ khí sắc bén, dù là cạy mạnh, cũng đều không gỡ ra được.”

Văn hạc nhìn thấy sắc mặt Lý Bảo Chương khẽ biến, cười một cái, “Nếu ngươi cẩn thận nghiên cứu khóa trường mệnh kia, sẽ phát hiện tâm khóa kia có khắc tên, trên mặt của ta khắc chính là tên của ta Phương Thước, ngươi chính là Phương Diệp.”

*Hân Hân: Vì 2 chương này quá hấp dẫn, nó làm mình edit một mạch mà không nản nên mọi người có chương nhanh hơn nhá! (=^.^=)*

*Sau này edit hết truyện mình sẽ chỉnh xưng hô cho đồng nhất sau nha, giờ chỉ mong hết truyện*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 43: Báo thù

Editor: Hân Hân

Châu Châu nghe được trong thời điểm thực tế Diệp Thành Mậu là bị Hoàng hậu giết hại, sững sốt hồi lâu mới nói: “Nhưng, ..... Nhưng vì sao bà ấy lại đối xử tốt với ta như vậy?”

Lý Bảo Chương trầm mặc một cái chớp mắt mới nói: “Muội còn nhớ Diệp Thành Mậu được thế nhân ca tụng là thần đồng, theo ca ta nói, ông ấy thật sự rất thông minh, hơn nữa còn biết thuật bói toán, ông ấy trước khi chết đã tính qua một quẻ. “

“Một quẻ tượng kia có liên quan tới muội?” Châu Châu hỏi.

“Đúng vậy, quẻ tượng kia không chỉ có quan hệ tới muội, còn có quan hệ với Hoàng hậu, năm đó Hoàng Hậu ra lệnh sát thủ, tự mình xuất cung dùng thân binh (binh lính riêng của Hoàng hậu) giết Diệp Thành Mậu, lại cho người phóng hỏa thiêu trạch, tạo ra dấu hiệu giả là ông ấy tự thiêu, cũng truyền ra lời đồn, nói diệp thành mậu tính được vận mệnh của chính mình mới tự thiêu. Kỳ thật trước hai ngày Hoàng Hậu giết diệp thành mậu, diệp thành mậu ăn cảm giác được, hơn nữa một quẻ bói toán nhân sinh cuối cùng của ông ấy, đã tính ra ngày chết bản thân, còn tính ra vận mệnh Diệp gia, hắn đem nội dung quẻ tượng viết thành tin gửi cho ca ta, nhưng vào lúc ca ta nhận được tin muốn đi cứu Diệp Thành Mậu, hắn đã bị Hoàng Hậu giết hại. Tin kia nói muội là người có thể sẽ xoay chuyển vận mệnh Diệp gia, Diệp Thành Mậu hơn phân nửa nói cho Hoàng Hậu, cho nên vào lúc bà ta nhìn thấy người, nên mới phá lệ đối xử tốt với muội như vậy.”

Thời điểm đó khi Lý Bảo Chương nói lời này, trong lòng cũng nhin không được nghĩ, quả nhiên Châu Châu là người xoay chuyển vận mệnh Diệp gia, nhưng Hoàng Hậu không nghĩ tới thực ra, cái biến số này ở trên người hắn. Hắn trọng sinh, làm cho mệnh số mọi người đều thay đổi, Châu Châu gặp ngọc thịnh công chúa, làm cho ngọc thịnh công chúa nhìn thấy Châu Châu, liền nhớ tới Diệp Thành Mậu đã chết mười năm trước, không muốn tái giá đi Man Quốc. Hoàng Hậu bí bách vì muốn bảo toàn nữ nhi, ép buộc Lương Quang Vũ xuất chinh. Lương Quang Vũ tâm sinh oán hận với Hoàng hậu, ở tiểu thành tại biên cương sau đó kết giao với Văn Hạc, hai người kết thành hợp minh.

“Châu Châu, gương mặt này của ta là dựa trên khuôn mặt của phụ thân muội - Diệp Thành Mậu dịch dung thành, cho nên dễ như trở bàn tay mà hấp dẫn được Ngọc Thịnh, Hoàng Hậu lệnh muội tới ám sát ta, hơn phân nửa là nhớ tới một quẻ cuối cùng đó của Diệp Thành Mậu.”

Hoàng Hậu hoài nghi Lý Bảo Chương giả thành Huyền Tích kỳ thật chính là Diệp Thành Mậu, cho nên ngày ấy sau khi nhìn thấy hắn, trở về liền nằm trên giường không dậy nổi, kỳ thật chính là trong lòng có quỷ. Nàng sợ Diệp Thành Mậu trở về lấy mạng, lo lắng hãi hùng, càng là động sát ý, nàng lệnh Châu Châu tới giết Lý Bảo Chương, đó là muốn, nếu Huyền Tích là Diệp Thành Mậu, hắn ta nhất định sẽ không bỏ trí phòng vệ với con gái của mình, nếu Huyền Tích không phải Diệp Thành Mậu, Châu Châu đi ám sát, nếu thành công, Hoàng Hậu cũng không có tổn thất, ngược lại chặt đứt mộng tưởng trường sinh bất lão của Lương đế, nếu không thành. ....

“Ngoài Bỏ đề điện chỉ sợ đã có người của Hoàng hậu mai phục, nếu muội đi ra ngoài, Hoàng Hậu liền giết người diệt khẩu, đến lúc đó nói muội có ý tốt đưa bánh lá sen cho ta, ta lại nổi lên sắc tâm với muội, muội vì phòng vệ mà vô ý giết ta, sau đó chính mình bởi vì không chịu nổi việc trong sạch đã bị hủy, rạch cổ tự sát.” Lý Bảo Chương kéo xuống túi thơm bên hông Châu Châu, nhướn mày cười, “Túi thơm này của muội nhưng là vật không sạch sẽ.”

Mới vừa rồi Châu Châu tiến vào không bao lâu, hắn liền cảm thấy ngửi được mùi hương quái lạ, đại môn chính điện này bị đóng chặt, không khí không lưu thông, không thể so vị trí trống trải ngoài điện. Thời điểm hắn ôm lấy Châu Châu, phát hiện chớp mũi ngửi được mùi hương càng đậm, thậm chí dưới bụng ba tác ần ần có phản ứng, liền đoán được tám chín phần mười.

Tính toán nếu Châu Châu không thành công ám sát hắn, lại bị hắn mạnh mẽ lôi kéo xảy ra quan hệ, như vậy Hoàng Hậu tự nhiên có thể trị hắn tội danh dâm loạn hậu cung, hướng chi hắn còn hạ tay làm vậy với quận chúa đương triều, đến lúc đó, lương đế không thể không đuổi hắn ra khỏi cung.

Châu Châu nghe xong lời nói của Lý Bảo Chương, trầm mặc xuống.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc Hoàng Hậu đối xử tốt với nàng như vậy tất cả đều là giả. Nàng nhin không được cúi đầu, hốc mắt hơi hơi phấp phồng. Lý Bảo Chương nhìn ra Châu Châu khác thường, nhin không được đem người kéo vào trong lòng ngực, hắn đem túi thơm ném ra thật xa.

“Châu Châu, không sao, chờ sau khi sự tình chấm dứt ta liền mang muội rời khỏi nơi này, đến lúc đó muội muốn đi, chúng ta liền đi, được không?”

Tay Châu Châu bắt lấy quần áo sau eo Lý Bảo Chương, nhỏ giọng mà nói: “Huynh muốn làm việc gì?”

“Báo thù.” Lý Bảo Chương bình tĩnh nhưng kiên định dị thường mà nói.

Báo thù giết môn của Phương gia, cũng báo thù của Diệp Thành Mậu.

“Huynh muốn báo thù như thế nào?” Châu Châu ngẩng đầu, nàng có chút lo lắng mà nhìn Lý Bảo Chương.



Nàng sợ Lý Bảo Chương không màng tánh mạng mà lấy trứng chọi đá.

Lý Bảo Chương nghe được lời này, thần sắc trên mặt liền lạnh xuống, “Châu Châu, ngươi biết cái thuốc trường sinh bất lão kia không? Cái thuốc đó là Diệp Thành Mậu và ca ta cùng nhau nghiên cứu chế tạo ra, chỉ là thuốc đó cũng coi như không phải thuốc trường sinh bất lão gì cả, nó chỉ có thể làm dung mạo người ta cải lão hoàn đồng, nhưng lực phủ ngũ tạng trong thân thể lại già tốc mà già đi. Diệp Thành Mậu năm đó để lại phương thuốc, chẳng qua ông ấy chỉ nhất thời hứng thú mà nghiên cứu chế tạo, sau khi ông ấy qua đời, mười sáu năm qua ca ta đều nghiên cứu thuốc này, sử dụng thân thể của mình để thử thuốc.”

Châu Châu nghe đến đó hít hà một hơi.

Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, ca hần trên thực tế đã hơn ba mươi tuổi, hần và ca hần cách mười ba tuổi, mười sáu năm này, hần mỗi ngày dùng chính mình thử thuốc, thân thể sớm đã tàn bại bất kham, tuy rằng thoát nhìn dung mạo chỉ hơn hai mươi, nhưng lực phủ ngũ tạng đã là của lão nhân bảy mươi tuổi.

“Cho nên, thù này, ta không thể không báo.”

Châu Châu nghe được lời này, chỉ yên lặng mà nắm lấy ngón tay Lý Bảo Chương. Nàng đã ra quyết định, nàng muốn đứng bên Lý Bảo Chương.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, một lúc sau, Châu Châu mắt nhìn đầu trụ lùi của Lý Bảo Chương, “Tóc huynh sau này chắc có thể mọc lại được chứ?”

Lý Bảo Chương ừm một tiếng, hần giờ tay sờ soạng, “Chắc là sẽ được.”

Châu Châu chớp hạ mắt, nếu sau này tóc Lý Bảo Chương không dài ra, người ta có thể cho rằng nàng câu dẫn hòa thượng hay không a? Vẫn nên là sớm mọc dài ra thì tốt hơn. Bằng không, đến lúc đó đi ở trên đường, chắc chắn mọi người đều nhìn hai bọn họ chăm chăm.

“Hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?” Châu Châu kỳ thật thực lo lắng, hiện tại nàng không giết Lý Bảo Chương, Hoàng Hậu sẽ xử lý hai bọn họ thế nào đây?

Lý Bảo Chương giữ hai bên mặt Châu Châu, ở ấn đường rơi xuống một cái hôn khẽ, môi đỏ hần khẽ nhúc nhích, phun ra một câu, “Đừng lo lắng.”

Hần buông lỏng Châu Châu ra, tới bên chỗ hộp đồ ăn đựng bánh lá sen, hần cầm một khối bánh lá sen còn sạch sẽ, đưa xuống một chút, Châu Châu nhìn chăm chăm động tác hần, đột nhiên phản ứng ngay, nàng trực tiếp vọt qua, bắt được cánh tay Lý Bảo Chương, “Huynh muốn ăn? Nó có độc mà.”

Lý Bảo Chương cười cười, “Ta biết, hiện tại ta cũng miễn cưỡng coi như tỉnh thông được lý, làm sao cái này cũng không biết, nhưng cái bánh lá sen này ăn một chút cũng không chết người được.” Nói xong, hần liền đem một chút bánh lá sen trong tay kia nhét vào trong miệng.

Ăn xong lúc sau, hần liền ngã lên mặt đất, còn chớp chớp mắt với Châu Châu, “Đi, chạy nhanh gọi người tới.”

*Hân Hân: Một lần 4 chương luôn, tại hấp dẫn quá \*^O^\**

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Vạch tội Hoàng Hậu

Editor: Hân Hân

Châu Châu luống cuống, "Đi đâu gọi người đây?"

Lý Bảo Chương cong môi, "Ngươi liền đứng ở cửa chính điện kêu một tiếng, nói Huyền Tịch đại sư ngắt xiú, nhớ kỹ, nếu là người khác hỏi ngươi, ngươi một mực nói không biết, chỉ nói bánh lá sen này là Hoàng Hậu muốn ngươi đưa lại đây. Đúng rồi, Châu Châu, đem chủy thủ kia đưa cho ta."

Châu Châu nhặt chủy thủ từ mặt đất lên đưa cho Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương trực tiếp đem chủy thủ thu vào cổ tay áo của mình.

Châu Châu theo lời Lý Bảo Chương, đi đến cửa chính điện, liền bắt đầu la to, chỉ là kỹ thuật diễn của nàng không đủ, hô vài câu, gọi được thị vệ Bò Đề điện tới sau đó, nàng lại vào trong chính điện.

Sau mười lăm phút, Lương đế nghe được tin huyền tịch đại sư trúng độc, hần lập tức ném phi tần bồi thiện xuống, trực tiếp chạy đến Bò Đề điện, đến khi tới trước giường vừa thấy, vừa kinh vừa giận, "Huyền tịch, ngươi làm sao vậy?"

Hần chuyển mắt nhìn đến Châu Châu cúi đầu đứng ở mép giường, long mục híp lại, "Quận chúa sao lại ở chỗ này?"

Lý Bảo Chương ăn bánh lá sen có độc kia, vì diễn cho giống, hần vẫn chưa tự giải độc cho mình, lúc này sắc mặt hần trắng bệch, màu môi chuyển đen

tím. Hần nghe được lương đế nói, khí hư mà nói: "Hoàng Thượng, chớ trách cứ quận chúa, quận chúa cũng là một phen ý tốt, Hoàng Hậu nương nương lệnh cung nhân làm bánh lá sen, muốn quận chúa đưa đến cho bản tể, là bản tể thân thể không khoẻ, chớ nên liên lụy người khác."

Lương đế nghe được lời này, thần sắc lộ ra vài phần khác thường, ánh mắt hần chuyển tới trên người Châu Châu, "Trẫm nghe thị vệ thông báo là quận chúa là người đầu tiên phát hiện thân thể Huyền Tịch không khoẻ, quận chúa có thể nói rõ, huyền tịch không khoẻ là bởi vì duyên cớ nào không?"

Châu Châu rụt một chút, nằng cần môi, chỉ lắc đầu.

Lương đế thấy thế, chỉ có thể hỏi Bạch thái y đang bắt mạch cho Lý Bảo Chương, "Bạch ái khanh, huyền tịch rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?"

Sau khi Bạch thái y tinh tế chẩn bệnh, đem hộp đồ ăn từ trog tay thị vệ, cầm lấy bánh lá sen bẻ ra ngửi ngửi, sau đó thần sắc ngưng trọng mà nói: "Hoàng Thượng, bánh lá sen này bị hạ độc phiến mộc ba ba."

"Phiến mộc ba ba là cái gì?" Lương đế hỏi.

Bạch thái y đáp: "Phiến mộc ba ba này thường ngày đều dùng để trị thương, dùng để thoa ngoài da, nhưng nếu đem phiến mộc ba ba ăn vào, sẽ làm người khó có thể hô hấp, thân thể cứng đờ, đến khi hít thở không thông mà chết. Mà huyền tịch đại sư lúc này bệnh trạng đúng là trúng độc phiến mộc ba ba."

Lương đế tức giận, "Có biện pháp tâm địa ác độc như vậy?" Hần nhìn Châu Châu bên cạnh, tức giận đến không nhìn được, "Diệp Mật, là do người đưa đến, độc này đến tột cùng có phải người hạ hay không?"

Châu Châu vội vàng quỳ gối trên mặt đất, thân thể nàng run đến lợi hại, thanh âm run rẩy, "Hoàng Thượng, ta..... Ta không có hạ độc, bánh lá sen này là cô cô sai ta đem đến đây, nàng nói huyền tịch đại sư vì nước lo lắng, muốn ta đưa bánh lá sen đến cho huyền tịch đại sư."

"Hoàng Hậu làm sao đưa bánh lá sen cho người? Nàng hiện tại còn đang bệnh nằm ở giường?" Lương đế về mặt không tin.

Đôi mắt Lý Bảo Chương hiện lên một tia không vui, hần thậm đem không vui giấu đi, nhẹ ngữ nói: "Hoàng Thượng, lúc quận chúa tới quả thật có nói là Hoàng Hậu nương nương thưởng bánh lá sen cho bản tể, hơn nữa nếu không phải quận chúa phát hiện bản tể khác thường nên đi gọi người, bản tể chỉ sợ đã chết rồi."

Lương đế nghe được Lý Bảo Chương nói như thế, trầm mặc xuống, một lát sau hần mới nói: "Người đầu, lục soát toàn bộ cung điện Hoàng hậu cho Trẫm, tra cho ra chỗ của Hoàng hậu có phiến mộc ba ba hay không."

Châu Châu thừa dịp trong lúc mọi người không chú ý, lặng lẽ ngẩng đầu mắt nhìn Lý Bảo Chương nằm ở trên giường, vừa thấy, mới phát hiện Lý Bảo Chương cũng đang nhìn chăm chăm nàng. Hần phát hiện nàng cũng nhìn hần, khóe môi liền hơi cong, nhưng thực mau liền thu liễm ý cười.

Sau đó nửa canh giờ, một thị vệ cầm một túi đồ vật đến.

"Hoàng Thượng, là lục soát được trong ngăn tủ tại phòng bếp nhỏ của Hoàng hậu nương nương."

Bạch thái y lập tức tiến lên xem xét một phen, hần dùng ngón tay dính một chút, đưa tới chóp mũi ngửi, lập tức xác định mà nói: "Hoàng Thượng, đây quả là phiến mộc ba ba."

Biểu tình Lương đế đã rất khó nhìn, "Đi tra, mấy ngày này là cung từ Thái Y Viện nào lấy phiến mộc ba ba."

Thái y phụ trách ghi lại được liệu tồn dùng của Thái Y Viện vội vàng bị gọi đến, sắc mặt hần trắng bệch mà nói: "Hai ngày trước trong cung Hoàng Hậu nương nương có một cung nữ đến nói là trên đầu gối bị thương, xin dùng phiến mộc ba ba."

Lúc thái y đó nói lời này, Bạch thái y thân thể hơi hơi vừa động, ánh mắt hần hơi có bất an mà nhìn Lý Bảo Chương, mà Lý Bảo Chương giữ được tâm mắt của hần, nhìn lại. Bạch thái y lập tức thu đi tầm mắt, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Lương đế tức giận đến nỗi không nói nên lời được, hần giao trách nhiệm cho bạch thái y nhất định phải điều trị thân thể Lý Bảo Chương thật tốt, liền trực tiếp rời bỏ đề điện, đi đến cung Hoàng Hậu.

Lương đế nổi giận dưng dưng mà đến, kinh động toàn bộ ngọc tuyến cung.

Ban này thị vệ tới lục soát ngọc tuyến cung, đã làm hạp cung hỗn loạn, nhân tâm hoảng sợ, lần này lương đế mang theo tức giận xông thẳng vào tầm điện Hoàng Hậu, càng làm cung nhân tâm sinh bất an.

Hoàng Hậu nghe được tin lương đế tới, suy nghĩ giây giũa lên, lương đế bước đến mép giường nàng, gầm lên một tiếng, "Hoàng Hậu không cần hành lễ!"

Hoàng Hậu cả kinh, ngẩng đầu nhìn lương đế. Lương đế gần đây tựa hồ lại tuổi trẻ hơn, bây giờ nếp nhăn nơi khóe mắt cũng hoàn toàn biến mất.

Lương đế cho toàn bộ cung nhân lui xuống mới chính sắc mà nhìn Hoàng Hậu, tức giận nói: "Hoàng Hậu, người thật là có một tâm địa ác độc, người cư nhiên hạ độc huyền! Người có phải không muốn để Trẫm trường sinh bất lão, để Trẫm thoái vị cho con trai cùng của người được lên ngôi?"

Hoàng Hậu sùng sốt, nghe được liền liên thanh phản bác, "Hoàng Thượng, thần thiếp sao có thể hạ độc Huyền Tịch đại sư chứ? Thần thiếp hiện giờ triền

miền giường bệnh, sao có nổi tình lực đi hạ độc người khác, huống hồ Hoàng Thượng long thể an khang, là phúc của thần thiếp, phúc của Lương Quốc."

Lương đế cười nhạt một tiếng, châm chọc nói: "Thật là phúc của ngươi? Ngươi thấy trăm ra lệnh cấm Thái tử liền đổ bệnh, sai chất nữ của mình đi đưa bánh lá sen có độc đến cho Huyền Tịch, thật đủ ác độc. Đến lúc đó huyền tịch vừa chết, thuốc trường sinh bất lão của Trẫm không có, con trai cung của ngươi liền có thể chờ giẫm hai chân lên người Trẫm, liền trực tiếp đăng cơ đúng không?"

Hoàng Hậu hai mắt rung rung, ủy khuất nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự không có làm mấy việc đó, huống hồ nếu quả thật theo lời Hoàng Thượng nói, thần thiếp hạ độc Huyền Tịch, sao lại để Mật nhi đem qua đó? Mật nhi là chất nữ ruột của thần thiếp, thần thiếp làm sao có thể để Mật nhi đi làm việc nguy hiểm như vậy?"

Nói đến chỗ này, lương đế cư nhiên cười ra tiếng, hần bật cười mà nhìn Hoàng Hậu, "Trẫm không nói, ngươi thật sự xem trăm như đứa ngốc sao, đệ đệ ngươi Diệp Thành Mậu không phải chính bị ngươi giết sao? Huống chi là lợi dụng nữ nhi của hần."

Lương đế vừa nói ra lời này, Hoàng Hậu hoàn toàn ngây dại.

Cánh môi nàng run rẩy lên, cơ hồ nói không nên lời. Lương đế thấy nàng trầm mặc, càng cả giận nói: "Chuyện ngươi mưu sát đệ đệ ruột của mình còn làm ra được, còn chuyện gì không thể làm? Ngươi phóng hỏa thiêu chết đệ đệ mình, ngày ấy lại lệnh toàn bộ thị vệ lúc đó cấm khẩu không nói ra việc này, nhưng trăm là thiên tử, thị vệ ngày ấy sao lại gạt trăm? Đặc biệt là Hoàng Hậu đương triều làm ra sự tình ác độc như thế. Hiện tại, lại lợi dụng nữ nhi hần, ngươi tưởng rằng trăm không biết ngươi suy tính cái gì, ngươi nuôi dưỡng Diệp Mật, còn không phải là bởi vì nàng là con gái Diệp Thành Mậu, nghĩ rằng con bé nhiều ít có có tác dụng, hiện tại ngươi liền đem nàng giúp ngươi đi giết người, đáng tiếc nàng giống ngươi không ác độc như vậy."

Tay Hoàng hậu nắm chặt chần gấm trên người, nàng nhủ mi, thần sắc suy bại, "Hoàng Thượng đều đã biết?"

Ánh mắt Lương đế chán ghét, "Trẫm không chỉ biết ngươi giết diệp thành mậu, còn biết rất nhiều việc sai trái của ngươi, nhưng trăm niệm tình cảm ngày xưa, cũng chưa từng có trách cứ ngươi, nhưng trăm không nghĩ rằng, ngươi ác độc đến mức vì nhi tử của mình không tiếc giết huyền tịch, chặt đứt con đường trường sinh bất lão của Trẫm."

Hoàng Hậu hét lên một tiếng, nàng che lỗ tai lại, hô to, "Thần thiếp không có! Là huyền tịch kia! Huyền tịch oan uổng thần thiếp, huyền tịch kia..... Hần....." Hoàng Hậu nghĩ lại tới ngày ấy nàng đi gặp huyền tịch, huyền tịch kia không chỉ giống như đúc đệ đệ cùng nàng lớn lên, còn chính miệng kêu nàng một tiếng trưởng tỷ. Hần không phải cái gì huyền tịch cả, hần chính là diệp thành mậu.

"Huyền tịch là diệp thành mậu, Hoàng Thượng nên biết, là diệp thành mậu không chết, muốn trở về trả thù thần thiếp!" Hoàng Hậu bắt lấy đầu tóc chính mình thét chói tai nói, "Hần không biết xấu hổ, là hần sai!"

Lương đế nhìn bộ dáng Hoàng Hậu nổi điên, nhủ nhủ này, xoay người muốn đi, cổ tay áo lại bị Hoàng Hậu kéo lấy. Đồng tử nàng phóng đại, tiêm giọng nói nói: "Hoàng Thượng hãy tin thần thiếp, thần thiếp đối Hoàng Thượng trung thành và tận tâm, là huyền tịch muốn hại thần thiếp."

"Ồ trong cung của ngươi lực soát ra phiên mộc ba ba, ngươi còn giáo biện?" Lương đế trực tiếp ném Hoàng Hậu ra rồi đi, lúc hần ra khỏi cung điện đã hạ lệnh phong tỏa toàn bộ ngọc tuyến cung, không cho ai tùy ý ra vào.

Ý chỉ này tương đương giam cầm Hoàng Hậu.

Mà chờ đến lúc lương đế trở lại tắm điện chính mình, bạch thái y tới.

Lương đế nhìn bạch thái y, cho rằng hần muốn hội báo tình hình của huyền tịch, liền nói: "Huyền tịch có tốt lên chút nào không?"

Bạch thái y quỳ gối phía dưới, "Huyền tịch đại sư ăn không nhiều bánh lá sen lắm, mấy ngày qua sẽ khỏi hần thôi." Hần dừng một chút, thấp giọng nói, "Vi thần đến, kỳ thật vì một chuyện khác."

Lương đế ánh mắt khê nhúc nhích, "Chuyện gì?"

Bạch thái y điều chỉnh mấy phen hô hấp mới nói: "Hoàng Thượng còn nhớ rõ hài tử của Huỳnh mỹ nhân chết yếu, vì thần từng phát hiện trong miệng hài tử kia có phiên mộc ba ba."

Lời này vừa nói ra, lương đế trực tiếp đứng lên.

"Ngươi nói cái gì?!"

Chờ sau khi bạch thái y đem sự tình tể nói ra hết, mặt lương đế đã vô biểu tình. Hần nghĩ lại bộ dáng Hoàng hậu tới mới vừa rồi nổi điên, nội tâm đã chán ghét đến không thể tả. Mà lúc này, cung nhân thông báo thập lục hoàng tử lương Thiệu ngôn tới.

Chán ghét trong lòng Lương đế càng tăng thêm, hần vung tay áo, nói thẳng: "Không triệu!"

Lương Thiệu ngôn ăn trứng canh "bế môn", hần vừa tức lại cấp. Bọn thái giám khó xử mà nhìn lương Thiệu ngôn, "Thập lục hoàng tử, không phải chúng nô tài không cho ngài vào, là Hoàng Thượng không muốn gặp ngài. Thập lục hoàng tử, hiện tại Hoàng Thượng đang nổi nóng, nếu không ngài chờ chút thời gian sau đó hần lại qua đây?"

Lương Thiệu ngôn hung hăng cắn răng một cái, hần quay đầu liền đi, việc này thoát không được can hệ với Huyền Tịch kia, hiện tại hần đi giết yêu tăng

kia!

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 45: Lấy rượu giải sầu

Editor: Hân Hân

Mọi người đi rồi, Châu Châu liền canh giữ bên mép giường Lý Bảo Chương.

Lúc này trong cung lung tung rối loạn, thật không có người quản quân chúa này là nàng. Nàng nhìn Lý Bảo Chương nằm hai mắt nhắm, nhìn không được đuôi tay sờ sờ mặt đối phương. Giương mặt này của hắn đối với Châu Châu mà nói, quá xa lạ, nàng vẫn cảm thấy có vài phần cổ quái.

Kỳ thật Lý Bảo Chương nói một phen lời nói kia với nàng, làm trong lòng nàng phi thường loạn. Nàng vừa nghĩ ngày xưa Hoàng Hậu đối tốt với nàng, lại nghĩ đến Thái Tử lương tâm bách khuyên như nàng đọc sách, còn có lương Thiệu ngôn kia, tuy rằng hắn luôn xúc động dễ giận, nhưng tựa hồ đối nàng cũng không xấu. Nhưng Hoàng Hậu muốn nàng tới giết Lý Bảo Chương, tuy rằng nàng không biết huyền tịch chính là Lý Bảo Chương, nàng còn lừa chính mình, về nguyên nhân phụ thân diệp thành mậ chết.

Ngọc thịnh công chúa thể nhưng lại thích phụ thân nàng, đây cũng là sự việc làm Châu Châu phi thường kinh ngạc.

Chẳng lẽ ngọc thịnh công chúa trước kia đối tốt những cái đó với mình, là bởi vì mình lớn lên giống diệp thành mậ?

Ai, thật là loạn xạ.

Trong lúc Châu Châu thiên đại chiến trong đầu, bên ngoài lại có âm thanh ồn ào.

“Huyền tịch, người lần ra đây cho bản hoàng tử! Huyền tịch! Người nếu vẫn là nam nhân, liền đi ra cho ta!”

Châu Châu ngưng thần nghe xong một chút, phát hiện tựa hồ là tiếng của lương Thiệu ngôn. Lý Bảo Chương mới vừa rồi uống thuốc liền ngủ, lúc này bên ngoài ầm ỉ, hắn cũng không tỉnh. Châu Châu suy nghĩ, liền đứng dậy đi ra ngoài. Nàng vừa ra liền thấy lương Thiệu ngôn, lương Thiệu ngôn bị mấy thị vệ ngăn lại, vẻ mặt tức giận.

Lương Thiệu ngôn nhìn thấy Châu Châu từ bỏ đèn điện tản điện đi ra, ánh mắt lộ ra một phân kinh ngạc, sau đó không biết hắn nghĩ cái gì, ánh mắt nhìn Châu Châu chột thay đổi.

“Diệp Mật!” Lương Thiệu ngôn khí cười, “Ta thật không tin người cùng yêu tăng Huyền Tịch liên thủ vu hãm mẫu hậu ta, nhưng hiện tại ta nhìn thấy người từ trong điện hắn đi ra, còn không tin gì chứ.”

“Ta.....” Châu Châu mới vừa nói ra một chữ, liền bị lương Thiệu ngôn đánh gãy.

“Thế nào? Người còn nói cái gì? Mẫu hậu ta đối đãi người không tốt sao? Người bắt quả chỉ là một Mị Nô kẻ hèn, người hèn mọn hạ đẳng nhất, là mẫu hậu ta thấy người đáng thương, cho người trở thành quận chúa, thưởng vinh hoa phú quý cho người dùng không hết, người lại ngược lại, giúp đỡ người ngoài tới đối phó với mẫu hậu ta! Diệp Mật, không, vẫn nên gọi tên chính xác của người thì hơn, Châu Châu, từ hôm nay trở đi, Lương Thiệu ngôn ta và người ân oán đoạn nghĩa tuyệt!” Lương Thiệu ngôn giận dữ hét, “Người tốt nhất đừng là kẻ ngốc, nếu không ta nhất định sẽ giết người.”

Một phen lời này của Lương Thiệu ngôn nói ra, đem Châu Châu mắng ngốc. Nàng nhìn thiếu niên cách đó không xa, nghĩ trước đó vài ngày đối phương còn ôm mình nói một tràng những lời mê sảng.

Nàng kỳ thật ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới lời nói ngày ấy hắn say rượu, nếu nói không cảm động chút nào, thì là giả.

“Ta không oan uổng Hoàng Hậu, người nếu muốn hận ta liền hận đi.” Châu Châu nhẹ giọng nói, dù sao bọn họ vốn đã là cách huyết hải thâm thù, Hoàng Hậu giết phụ thân nàng, lương Thiệu ngôn bởi vì Hoàng Hậu bị cầm tù hận nàng cũng là phải thôi.

Lương Thiệu ngôn cười lạnh một tiếng, hắn gắt gao cắn răng, không nói chuyện nữa. Châu Châu liếc hắn một cái, liền xoay người rời đi. Nàng một lần nữa về lại tấm điện Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương còn đang ngủ, nàng ngồi quỳ trên mặt đất, ghé vào mép giường nhìn đối phương, thần sắc có vài phần mê man.

Cuối cùng dứt khoát đem mặt vùi vào trong khuỷu tay.

Mà bên kia lương Thiệu ngôn thấy Châu Châu lại vào tấm điện của Lý Bảo Chương, khí đến vô ngữ, tay hắn nắm chặt thành quyền, cuối cùng xoay người rời đi. Hắn đến ngọc tuyến điện của Hoàng hậu, nhưng ngoài điện có rất nhiều thị vệ gác, hắn mới vừa đi đến cửa đại điện, liền có người cản hắn lại.

“Thập lục hoàng tử, ngài không thể đi vào.”

Lương Thiệu ngôn cười nhạo một tiếng, một chân đá qua, đá đến chỗ thị vệ đang nói chuyện trực tiếp quỳ gối trên mặt đất kia.

“Ta muốn làm thế nào, còn cần một câu nô tài như ngươi tới dạy ta?” Hần ngữ khí lạnh lẽo, “Ta thật muốn nhìn xem, hôm nay ai dám ngăn cản ta?”

Hần nói xong liền mạnh mẽ đi vào trong, nhưng bọn thị vệ được lệnh của hoàng đế, nếu thật sự để Lương Thiệu ngôn đi vào, đó là chuyện rơi đầu, cho nên mọi người liền dùng thân thể chống đỡ Lương Thiệu ngôn, Lương Thiệu ngôn thì sao, cũng chỉ là thiếu niên mười bảy tuổi một mình mình, một người chống cự mọi người, cũng là vô pháp xông vào.

“Thiệu ngôn.” Một tiếng kêu gọi làm Lương Thiệu ngôn dừng lại động tác xông vào, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện là Lương Quang Vũ, liền ánh mắt sáng lên, lập tức đi qua.

“Cửu ca, ngươi giúp ta mắng chết đám nô tài này đi, bọn họ không cho ta đi vào xem mẫu hậu ta.” Thời điểm Lương Thiệu ngôn đối mặt Lương Quang Vũ, rốt cuộc lộ ra bộ dạng yếu ớt, hiện tại hắn cùng đường, Hoàng Hậu cùng Thái Tử Lương tấn bách đều bị giam cầm, ngọc thịnh công chúa hiện tại chỉ biết khóc!

Lương Quang Vũ một bộ áo gấm màu xanh lá, tuần mỹ trên mặt lộ ra vài phần ý tứ không thể nể hà, “Thiệu ngôn, hiện tại phụ hoàng đang nổi nóng, ngươi thật sự không nên xông vào vào lúc này, nếu ngươi thật xông vào, sẽ chỉ làm phụ hoàng càng thêm chán ghét Hoàng Hậu nương nương.” Hắn gia tăng ngữ khí, “Ngươi có biết không?”

Lương Thiệu ngôn hiện tại chính là kiến bò trên chảo nóng, cả trái tim hắn đều vô cùng lo lắng, căn bản không được dừng để bình tĩnh tự hỏi, mẫu hậu hiện tại còn bệnh nặng, vì cái gì hắn lại không thể đi vào nhìn một cái?

“Cửu ca, hết thầy này đều do yêu tăng kia giờ trò quỷ, hắn hãm hại mẫu hậu ta, nói mẫu hậu ta hạ độc hắn, rõ ràng mẫu hậu ta là Hoàng Hậu cao quý, vì cái gì phải hạ độc hắn chứ? Hắn làm ra hết thầy này chính là muốn hoàn toàn khống chế phụ hoàng. ....”

“Thiệu ngôn!” Lương Quang Vũ một tiếng gần giọng, hắn giương mắt nhìn thị vệ chung quanh, cau mày nói, “Ngươi có biết ngươi nói vậy cái gì không?”

“Ta không có nói vậy! Hắn đưa thuốc trường sinh bất lão kia, ai biết có thể ăn rồi xảy ra vấn đề gì, hắn trăm phương ngàn kế làm hết thầy, chính là muốn tự mình làm. ....”

Lời nói này hắn chưa nói hết, đã bị Lương Quang Vũ đánh gãy.

Lương Quang Vũ nhú chặt mi, một phen dạy bảo hắn, đề thấp thanh âm, “Ngươi có biết những lời này của ngươi truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng khẳng định sẽ muốn trị tội ngươi, ta biết ngươi hiện tại sốt ruột, nhưng ngươi sốt ruột cũng không thể hồ ngôn loạn ngữ.”

“Phụ hoàng nếu nghe được càng tốt, ít nhất còn có thể muốn thấy mặt ta, hiện tại tại gặp đều không muốn gặp ta, chỉ tin tưởng yêu tăng kia toàn bộ.” Lương Thiệu ngôn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Càng đáng giận chính là nàng, nàng cứ nhiên giúp đỡ người ngoài, không biết bị yêu tăng kia rút mẻ hồn canh gì rồi!”

“Ngươi nói Mật Nhi biểu muội?” Lương Quang Vũ nói, “Nói đến cái này, quả thật kỳ quái, nàng và huyền tịch chưa từng gặp nhau, sao lại giúp hắn?”

Lương Thiệu ngôn không nghĩ bàn lại chuyện này, hắn quay mặt đi, nhìn chăm chăm thị vệ thủ ngọc tuyến điện, “Ta nhất định phải đi vào, ta muốn nhìn mẫu hậu hiện tại thế nào, nàng bệnh còn chưa hết, hiện giờ bị giam cầm, sẽ nhiều khổ sở.”

“Việc này vẫn là bàn bạc kỹ hơn để tương đối ổn thỏa, Thiệu ngôn, ngươi đi về trước đi.” Lương Quang Vũ khuyên nhủ, Lương Thiệu ngôn từ nhỏ đi theo sau Lương Quang Vũ mà lớn lên, hai người quan hệ thật thân cận, hắn trầm mặc một cái chớp mắt, vẫn là nghe lời mà đi về, chỉ là một hồi đi liền bắt đầu uống rượu giải sầu. Sau đó, cơ hồ là uống đến đem mặt chôn vào vỏ rượu.

Lương Thiệu ngôn trong lòng buồn khổ, khổ vì việc mẫu hậu chính mình, cũng khổ việc Châu Châu.

Hắn một bên uống rượu một bên lớn đầu lưỡi nói: “Ta. .... Đối với nàng tốt như vậy, mẫu hậu đối nàng. .... Cũng tốt như vậy, vì sao nàng lại. .... Muốn giúp. .... Cái yêu tăng kia? Ta. .... Nghĩ không ra. .... Bạch. ....”

Hắn ngửa đầu uống rượu, phát hiện vỏ rượu đều đã hết, liền đem vỏ rượu hung hăng quăng ngã lên mặt đất, “Tới. .... Tới. .... Tới. .... Người đâu!, Mang rượu tới!”

Lương Thiệu ngôn uống đến say mềm, đột nhiên nghe được bên cạnh có nói giọng nữ ôn nhu mà nói: “Thập lục hoàng tử, không thể uống nữa, ngài muốn nhiều hơn sẽ hại thân thể. .... A!”

Lương Thiệu ngôn một phen đem người ôm lại đây, mắt hắn say lơ đãng, căn bản thấy không rõ đối phương là ai.

“Ngươi là. .... Ai?” Hắn gắt gao mà túm tay đối phương.

Đối phương nói gì đó, nhưng hắn đã có chút nghe không rõ. Hắn dứt khoát hơi hơi dùng sức, đem người đè dưới thân chính mình, tay hắn sờ sờ mặt đối phương, “Mật nhi, ngươi. .... Vì sao lại giúp hắn? Mật nhi, ngươi nói đi!”

Lương Thiệu ngôn thấy đôi phương không hé răng, dứt khoát cúi đầu.

*Hân Hân: làm vậy rồi mọi người à!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Tỉnh dậy trên giường

Editor: Hân Hân

Lương Thiệu ngôn là bị tiếng thét chói tai đánh thức.

Hắn giờ tay xoa xoa ấn đường, buồn bực mà nói: “Mới sáng sớm mà hết cái gì?”

Đêm qua hắn uống đến say khướt, hiện nay đau đầu đến không chịu được, không biết là nô tài hỗn trưởng nào ở bên kêu quỳ kêu quỳ.

“Thập lục hoàng tử, cái..... Cái.....”

Lương Thiệu ngôn không kiên nhẫn mà mở mắt ra, lại phát hiện là một tiểu thái giám vẻ mặt hoảng sợ mà ngã ngồi trên mặt đất, còn đuôi tay chỉ vào bên này của hắn. Lương Thiệu ngôn trở mắt một cái chớp mắt, liền theo ngón tay tiểu thái giám quay đầu nhìn thoáng qua. Vừa thấy, lương Thiệu ngôn giống như bị nước đá từ đỉnh đầu rót xuống, hoàn toàn tỉnh rượu.

Chỉ thấy bên cạnh hắn là một nữ nhân nằm trần truồng, nữ nhân kia mở to hai mắt, tròng mắt phảng phất muốn nhảy ra hốc mắt, giữa cổ có dấu vết bị véo màu đỏ tím, mà dưới thân một mảnh hỗn độn, dưới thân đậm chần tất cả đều là huyết.

Lương Thiệu ngôn từ trên giường té xuống, cả người hắn run đến lợi hại, hắn nhìn nữ nhân chết thảm ở trên giường hắn, lại cúi đầu nhìn xuống chính mình. Hắn chỉ còn áo trên, quần không biết đi nơi nào, trên người hắn cũng toàn là huyết.

“Không, đây không phải ta làm.” Lương Thiệu ngôn run rẩy thanh âm nói, hắn vội vàng bò lên từ trên mặt đất, quay đầu nhìn tiểu thái giám kia, “Ngươi..... Là ngươi làm đi, ta không có làm, ta không có giết người.”

Tiểu thái giám thấy lương Thiệu ngôn sắc mặt dữ tợn đi tới hướng bên hắn, sợ tới mức bò ra ngoài điện, một bên bò một bên kêu khóc, “Thập lục hoàng tử, nô tài cái gì cũng không thấy, ngài không cần giết nô tài diệt khẩu.”

Lương Thiệu ngôn nghe vậy lớn tiếng quát lớn, “Ngươi đang nói vậy cái gì? Ta sao lại giết người diệt khẩu.” Hắn muốn bước nhanh đi đến hướng tiểu thái giám kia, chỉ bởi vì nguyên nhân hắn say rượu, bước chân phù phiếm, đi được vài bước, lại ngã ngồi trên mặt đất. Mà tiểu thái giám kia đã bò đến cửa đại điện, trong miệng còn gọi lương Thiệu ngôn chờ giết hắn diệt khẩu.

Tiểu thái giám kia bò đến cửa đại điện, không biết nhìn thấy ai, vội vàng nói: “Cứu cứu nô tài, cứu cứu nô tài.”

Người nọ cất bước đi đến, ngoài điện dương quang sáng lạn một thân người của hắn. Hắn đưa lưng về phía ánh mặt trời, thấy rõ tính huống trong điện. Đến chỗ Lương Thiệu ngôn ngồi, thề xác và tính thần tiêu tụy, khóe miệng đặt xuống, nhẹ nhàng hô một tiếng, “Cửu ca.”

.....

Lý Bảo Chương vừa tỉnh liền nhìn đến Châu Châu ghé vào mép giường hắn ngủ, lập tức đau lòng vô cùng. Hắn tận lực phóng nhẹ động tác đem người bế lên giường, nhưng Châu Châu vẫn tỉnh. Nàng ngủ lệch cả đêm, toàn thân đã tê rần, Lý Bảo Chương ôm nàng, nàng đau đến nổi hít khí, “Đau.”

Lý Bảo Chương nhấp môi dưới, đem người nhẹ nhàng đặt trên giường, thật cẩn thận mà ấn chân đối phương, “Sao muội lại nằm bò ngủ? Có ngọc không chứ?”

Châu Châu nhìn mặt Lý Bảo Chương còn có chút tái nhợt, nhỏ giọng mà nói: “Muội lo cho huynh, thân thể huynh còn không có tốt đâu.”

Lý Bảo Chương ngược mắt nhìn nàng, mắt xanh lục cảm xúc phức tạp, nhưng cuối cùng chỉ biến thành thương tiếc, “Nếu lần sau muội còn như vậy, ta cần phải phạt muội.” Hắn giúp Châu Châu ấn hồi lâu, chân nàng mới không còn tê rần. Lý Bảo Chương một lần nữa nằm lại trên giường, hắn dứt khoát đem Châu Châu kéo vào trong lòng ngực, “Ngươi đã như vậy, về sau nên ngăn vạ theo sát ta, bằng không bị người ta bán cũng không biết.”

Châu Châu bắt được quần áo Lý Bảo Chương, chậm rãi đem mặt dán vào ngực đối phương.

“Ca ca, sau khi huynh báo xong thù thì muốn làm gì?”

Lý Bảo Chương trầm mặc một lát, mới nói: “Nếu vẫn sống sót, muội nói đi đâu liền đi đến đó, được không?”

Châu Châu nhẹ nhàng nâng đầu lên, nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt đã quen thuộc lại xa lạ trước mắt, “Ta khi còn nhỏ lớn lên ở một cái làng chài, ta muốn trở về nhìn xem.”

“Được.” Lý Bảo Chương tức khắc đáp ứng.

Châu Châu ở cùng Lý Bảo Chương tại bồ đề điện này, không biết vì sao, cũng không ai tới quản nàng. Sau khi độc tổ trên người Lý Bảo Chương hoàn toàn biến mất, lại biến thành Huyền Tịch yêu ngôn hoặc chúng kia, có khi cả ngày Châu Châu ở bên nhìn hán niệm kinh, còn nhìn không được cười ra tiếng.

Lý Bảo Chương quay đầu liếc nhìn nàng một cái, một đôi mắt lóe ánh yêu dị, “Cười cái gì?”

Châu Châu lắc đầu, “Ta chỉ cảm thấy bộ dáng này của ca ca, với huynh trước kia, thật quá khác biệt.”

Lý Bảo Chương khẽ hừ nhẹ một tiếng, hán một lần nữa bắt đầu niệm kinh. Hắn vẫn chưa nói cho Châu Châu hán niệm kinh là bởi vì hắn biết rõ mình hạ thủ sẽ dính máu nhiều ít, hắn muốn báo thù, cần thiết phải dính máu. Lương đế biết Châu Châu ở nơi này, nói bóng nói gió hỏi một phen, Lý Bảo Chương cười mà không nói, chỉ nói Châu Châu cùng hắn hợp ý, lương đế suy nghĩ một lát, liền hiểu ra trong lòng nam nhân mà không nói gì, tươi cười, “Người nếu thích liền lưu lại bên người cũng không sao.”

Lương đế chưa bao giờ đem cái chất nữ Châu Châu này đặt trong mắt, dù sao cũng không phải chính thức chất nữ gì của hắn.

Châu Châu ở bồ đề điện, cũng không ai câu thúc nàng. Lý Bảo Chương không cần nô tài hầu hạ, cho nên tự mình giúp Châu Châu mặc quần áo vấn tóc. Châu Châu ngày gần đây cũng nhiều hơn một cái thú vui, đó là sờ đầu Lý Bảo Chương.

Trước khi ngủ sờ, tỉnh sờ, thời điểm ăn cơm sờ, phát triển đến mức, ngủ rồi cũng nhìn không được mà sờ, Lý Bảo Chương nửa đêm bị Châu Châu sờ tỉnh. Lý Bảo Chương vừa buồn cười vừa tức giận, hắn đem Châu Châu bắt được trong lòng ngực mình, nhíu mi hỏi: “Người gần nhất sao lại thế này?”

“À?” Châu Châu có điểm chột dạ.

Lý Bảo Chương néo néo gương mặt Châu Châu, “Người luôn sờ đầu ta làm gì, sờ nữa, ta cũng phải sờ lại cho đã.”

Châu Châu chớp chớp mắt, “Người cũng muốn sờ đầu của ta?”

“Không, ta muốn sờ chỗ trơn bóng của người, chỗ tròn tròn nhô nhô.” Lý Bảo Chương kiều khéo môi, trong mắt mạo hiểm không có ý tốt cười.

Châu Châu nghiêm túc nhìn Lý Bảo Chương liếc mắt một cái, hơi hơi thẳng eo lên, nàng phũ ở bên tai Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói hai chữ.

“Được nha.”

Lý Bảo Chương nghiêng đầu nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, mặt tuyết trắng nhanh chóng nhiễm màu đỏ, “Người từ nơi nào học được cái này đó? Thật là loạn!”

Châu Châu âm thầm cười trộm, nàng đã sớm phát hiện Lý Bảo Chương là một con hồ giấy, nói thì nói, nhưng lại không dám làm, nếu muốn làm, khuôn mặt còn hồng hơn nàng, người không biết, còn tưởng là nàng chiếm tiện nghi Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương thấy Châu Châu cư nhiên còn dám cười, dứt khoát đem người đè ở trên giường, làm bộ muốn mở đai lưng Châu Châu, hắn chỉ có ý là muốn dọa Châu Châu một cái, nhưng lá gan Châu Châu còn lớn hơn của hắn, hai tay câu lấy cổ Lý Bảo Chương áp xuống, kiều thanh âm kêu: “Đại sư, người muốn làm cái gì vậy?”

Lý Bảo Chương nháy mắt cả người cứng đờ, hắn hít hà một hơi, cuối cùng lại bỏ trốn mất dạng.

Châu Châu nhìn Lý Bảo Chương chạy trốn chết, sừng sốt một chút, theo sau nâng mặt nghĩ chẳng lẽ là nàng quá chủ động quá nhiệt tình? Nhưng chính những Mị Nô tỷ tỷ đó dạy nàng thế này a.

Lý Bảo Chương thoát khỏi tầm điện, liền thấy một thị vệ đứng ở bên ngoài, thị vệ kia nhìn thấy Lý Bảo Chương liền hành lễ, “Huyền tịch đại sư.” Hắn từ trong tay áo móc ra một phong thơ đưa cho Lý Bảo Chương. Lý Bảo Chương tiếp nhận, mở tin ra, nhanh chóng mà xem một lần, thấy nội dung bên trong, nhấp môi dưới.

Vị Cửu hoàng tử này vậy nhưng tâm thật sự tàn nhẫn, lương Thiệu ngôn thế nhưng nghe lời hắn, hắn ngã xuống vung tay ra không chút nào nương tay, bất quá cứ như vậy, trong lòng Lý Bảo Chương cũng vui sướng rất nhiều, lúc trước nếu không phải lương Thiệu ngôn, Châu Châu sẽ bị ngọc thịnh công chúa chú ý tới, còn có thể bị lương đế giết chết, hắn tùy hứng làm vậy, sớm nên ăn một lần đau khổ, chỉ là lương Thiệu ngôn chắc sẽ không nghĩ đến, đau khổ này là ai cho hắn ăn.

Chỉ là lần hành động này của Lương Quang Vũ, sợ là muốn mệnh của lương Thiệu ngôn, nếu lương Thiệu ngôn chết, sợ là vị kia ở ngọc tuyến điện cũng kiên trì không được bao lâu.

Lý Bảo Chương đem tin xoa trong lòng bàn tay, cờ này một khi bắt đầu rồi, liền không còn đường sống để quay lại.

*Hân Hân: Câu chuyện sắp tới sẽ gây chấn động. Vote nha mọi người. Thật tò mò cô gái trên giường Lương Thiệu Ngôn đó là ai.*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47: Quên Thần đan

Editor: Hân Hân

Châu Châu nằm trên giường một hồi, liền bò dậy đi tìm Lý Bảo Chương. Nàng đi đến ngoài cửa điện, liền nhìn thấy Lý Bảo Chương đứng bên ngoài, ánh mặt trời dừng ở trên quần áo hần, mà hần rũ rập, thần sắc tựa hồ có vài phần hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì. Đại để là tiếng bước chân của Châu Châu kinh động hần, hần quay đầu lại, nhìn thấy Châu Châu, liền ho nhẹ vài tiếng.

“Sao muội lại ra đây?”

Châu Châu đi đến bên cạnh hần, ở bên ngoài bọn họ sẽ có chút bất khoản, cũng không sẽ có hành động ôm ấp, dù sao hiện tại Lý Bảo Chương vẫn là hòa thượng giả.

“Hôm nay huynh sẽ đến chỗ Hoàng Thượng sao?”

Lý Bảo Chương thường đi đến chỗ Hoàng Thượng, có đôi khi là đưa đan dược cho Hoàng Thượng, có đôi khi là Hoàng Thượng triệu hần đến, ngày thường Lý Bảo Chương xem như nhàn nhã, chẳng qua mỗi ngày đều phải đi qua phòng đan dược nhìn xem. Phòng đan dược có thái giám chuyên môn túc trực, mỗi ngày dược liệu là Thái y của Thái Y Viện tự mình đưa đến đây.

“Hôm nay không cần đi.” Lý Bảo Chương đáp lời nói, “Nhưng hiện tại ta muốn đi xem phòng đan dược, ngươi ở trong điện nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Châu Châu lên tiếng.

Nàng xoay người đi được vài bước, lại xoay đầu, phát hiện Lý Bảo Chương đang nhìn nàng, suy nghĩ xong, liền nhanh chóng đi qua ôm Lý Bảo Chương, liền trở vào trong điện. Bên ngoài Lý Bảo Chương sững sốt một chút, sau đó sừng se mặt hơi hơi nhấp nháy môi dưới, nhưng một lát sau, lại nhin không được nhếch lên môi.

.....

Lương Thiệu ngôn tì trên bàn, hần mở to đôi mắt, trước mắt một mảnh thanh hắc, từ sau ngày ấy, hần không cách nào ngủ yên, mà hần cũng không dám đụng vào rượu lần nữa. Hần chỉ cần nhắm mắt lại, là có thể nhớ tới bộ dạng nữ nhân kia chết thảm. Cặp mắt kia muốn nhảy ra hóc mắt, phảng phất thời thời khắc khắc đều nhìn chăm chú vào hần. Lương Thiệu ngôn nghĩ đến đây, nhin không được đem thân thể cuộn tròn.

Hần cái gì cũng không nhớ rõ, hần chỉ nhớ ngày ấy hần uống rượu xong, hình như có nữ nhân ở bên người hần nói chuyện, nhưng kế tiếp hết thấy hần đều không nhớ rõ.

Hần thật sự đã chạm vào nữ nhân kia, còn giết nàng?

Lương Thiệu ngôn vươn tay bắt được đầu tóc chính mình, hần không có giết người.

Vậy ai là người giết?

Nữ nhân kia thật sự chết ở bên cạnh hần.

Lương Thiệu ngôn khớp hàm run lên, thân thể cũng run như cái sàng.

Hiện tại trong cung không ai biết hần giết người, ngày ấy một màn bị thái giám bắt gặp được đã bị lương Quang Vũ xử lý hết, bao gồm cổ thi thể nữ nhân kia trên giường hần.

“Thiệu Ngôn!”

Một tiếng gọi khó khăn lắm mới đem thần trí Lương Thiệu ngôn kéo lại, hần ngây người một chút mới quay đầu nhìn về phía bên cạnh. Vào thời điểm hần thấy rõ người tới, ánh mắt sáng lên, lộ ra thần sắc như nhìn thấy cọng rom cứu mạng chính mình, lương Thiệu ngôn lập tức đứng lên, “Cửu ca, huynh đến rồi.”

Lương Quang Vũ hơi hơi cau mày nhìn hần, ánh mắt lo lắng, “Ngươi làm sao vậy?”



Lương Thiệu ngôn đi qua, hần nhấp môi dưới, tay trong tay áo nhìn không được run nhẹ, “Mấy ngày rồi đệ không có ngủ được, đệ ngủ không được.” Thanh âm hần thực nhẹ, nếu lương Quang Vũ không cẩn thận nghe, tất sẽ nghe không rõ.

“Thiệu ngôn, hay là gọi thái y lại đây xem thử?” Lương Quang Vũ chân chờ rồi mới nói.

“Không!” Lương Thiệu ngôn lập tức phản bác, hần không thể để càng nhiều người biết hần giết người, nếu thái y tới chẩn trị, nhất định phải dò hỏi tiền căn hậu quả, cái này..... Là tâm bệnh, thuốc và kim châm cứu vô phương cứu chữa.

Việc này chỉ có thể càng ít người biết càng tốt, hần không muốn để Châu Châu biết.

Lương Quang Vũ thờ dài, hần duỗi tay kéo lương Thiệu ngôn qua, để đối phương và mình cùng nhau ngồi xuống.

“Thiệu ngôn, người hiện tại không thể cũng ngã xuống, nếu người muốn quan tâm Hoàng Hậu nương nương và Thái Tử, nếu người cũng ngã xuống, thì ai cứu bọn họ khỏi lệnh cấm cung đây?”

Lương Thiệu ngôn nghe được lời này, gật đầu, “Đệ biết.”

Chỉ là hần không thể khống chế được, chỉ cần nhắm mắt lại, một màn kia liền xuất hiện trước mặt hần, hần căn bản không có biện pháp đi vào giấc ngủ, thậm chí lúc đang nằm trên giường, hần cảm nhận được nữ nhân kia đang nằm bên cạnh hần, trong miệng còn kêu tên huy của hần—— “Thập lục hoàng tử.”

Lương Quang Vũ thấy cái dạng này của hần, thờ dài, hần từ trong tay áo móc ra một cái bao giấy, “Thiệu ngôn, ta cũng không định lấy thứ này ra cho người, nhưng xem bộ dạng này của người, ta thật sự không đành lòng, không bằng người tự mình quyết định có dùng không đi.”

“Ừm?” Lương Thiệu ngôn nhìn chằm chằm bao giấy trong tay Lương Quang Vũ, “Đây là vật gì?”

“Đây là Quên thần đan, đem thứ này ném vào lư hương, đảm bảo người một đêm vô mộng ngủ yên, nhưng thứ này không thể dùng lâu.”

Lương Quang Vũ đem bao giấy phóng lên bàn, “Người nếu thật sự ngủ không được, liền dùng một viên, nhưng nhớ kỹ, ngàn vạn đừng tham, thứ này dùng nhiều không tốt.”

Lương Thiệu ngôn bởi vì mấy ngày không thể ngủ yên, phản ứng của thần trí đã phi thường trì độn, hần ngờ ngác mà nhìn chằm chằm bao giấy trên bàn kia, dù sau đó ngay cả lương Quang Vũ đi lúc nào cũng không biết.

Tối ban đêm, lương Thiệu ngôn cầm bao giấy trong tay, do dự hồi lâu, mở ra lấy một viên ném vào lư hương.

Đêm hôm đó quả nhiên yên giấc vô mộng, lương Thiệu ngôn vui mừng quá đỗi, hôm sau cơm cũng ăn thêm một chén, tiểu thái giám hầu hạ hần cũng cười tủm tỉm mà nói: “Thập lục hoàng tử ăn uống ngon miệng như vậy thật tốt.”

Lương Thiệu ngôn trong lòng cũng vui vẻ, hần cảm thấy chính mình có thể thoát khỏi cái ác mộng kia, nhưng tới buổi tối, lương Thiệu ngôn nằm trên giường, vốn định không dựa vào ngoại vật giúp đỡ, nhưng một nhắm mắt lại tất cả đều là bộ dạng nữ nhân kia chết thảm. Hần gất gao mà cắn răng, muốn cưỡng bách bản thân ngủ đi, chỉ vô dụng, vì thế hần lại bỏ dậy, ném một viên quên thần đan vào lư hương.

Đến khi hần nằm trên giường, nhìn không được lộ ra một nụ cười.

Kiểu này, chắc hần có thể ngủ rồi.

.....

Thời điểm Lý Bảo Chương trở về từ bên ngoài, Châu Châu đã ngủ say trên giường. Ngày mùa hè nóng bức, nàng chỉ đắp cái chăn mỏng, ống tay áo trên cánh tay đều cuộn lên, lộ ra đôi cánh tay trơn như bạch ngọc sen. Lý Bảo Chương ngồi xuống mép giường, đang muốn buông ống tay áo của Châu Châu xuống, hần mới vừa đụng tới tay Châu Châu, nàng liền tỉnh.

Châu Châu mơ mơ màng màng mà nhìn Lý Bảo Chương liếc mắt một cái, lại duỗi thẳng tay ra ngáp một cái, nàng chậm rì rì mà bò lên đùi Lý Bảo Chương, trong mắt toàn bộ đều là buồn ngủ, “Huynh đã trở về rồi?”

Lý Bảo Chương ôm Châu Châu, tránh cho nàng ngã xuống, “Ta đánh thức muội rồi?”

Châu Châu lắc lắc đầu, “Có chút nóng.” Nàng năn nỉ, “Tối nay muội có thể không mặc quần áo đi ngủ không?”

Trước kia ở chỗ Hoàng Hậu, nếu nóng đều không mặc quần áo đi ngủ, nhưng dù sao khi đó nàng cũng chỉ ngủ một mình, hiện tại Lý Bảo Chương cùng nàng cùng chung chăn gối, nàng vẫn muốn hỏi một chút ý kiến của hần.

Châu Châu nói một câu này ra, Lý Bảo Chương ngây dại, hơn nửa ngày, hần mới tìm về âm thanh chính mình, chỉ là âm thanh kia có điểm phát khản, “Muội quá nóng, cho nên không muốn mặc quần áo đi ngủ?”

Châu Châu gật gật đầu.

Lý Bảo Chương chột hạ suy nghĩ, “Vậy ta ngủ ở gian ngoài, muội ngủ bên trong đi.”

Như vậy cũng tránh người khác gặp được.

Châu Châu nghe được lời như vậy, lại có vài phần không vui. Tay nàng quần lên cổ Lý Bảo Chương, thanh âm rầu rĩ, “Vì sao huynh không ngủ cùng ta a?”

Lý Bảo Chương trong lòng run lên, hấn thật sâu mà thờ dài, “Châu Châu, muội không phải nóng sao? Hai người cùng nhau ngủ, càng nóng.”

Chỉ là nàng cũng không nghĩ tách ra khỏi Lý Bảo Chương a.

Châu Châu suy nghĩ đã lâu, trông mắt đối tới đối lui, Lý Bảo Chương để ý nàng không mặc quần áo, vậy.....

“Nếu không huynh cũng không mặc quần áo đi ngủ, chúng ta đây liền có thể cùng nhau ngủ a.”

Lý Bảo Chương trực tiếp bịt kín bung miệng Châu Châu lại, một khuôn mặt hoàn toàn hồng thắm. Trên mặt tuyết trắng của hấn phảng phất lên một tầng phấn, thoạt nhìn quả có vài phần diễm lệ, “Xin muội, đừng nói nữa.”

Âm thanh hấn thực sự có vài phần ý muốn khấn cầu.

Châu Châu thật không nghĩ tới, cuộc sống đã lâu rồi, còn có một ngày Lý Bảo Chương cầu nàng, trong lòng không chỉ có vui sướng hài lòng, nàng thật không hiểu Lý Bảo Chương vì sao thẹn thùng như vậy, rốt cuộc bọn họ cũng không phải không thẳng thắn thành khẩn mà đối đãi với nhau mà.

Lý Bảo Chương đã sớm xem qua thân thể của nàng, nàng cũng xem qua thân thể Lý Bảo Chương, vậy còn thẹn thùng cái gì a?

Nghĩ đến đây, Châu Châu thả tay Lý Bảo Chương xuống, vẻ mặt nghiêm lại, “Huynh đây là thẹn thùng sao? Vì cái gì phải thẹn thùng, chúng ta không đều nhìn qua thân thể đối phương rồi sao?”

Châu Châu thế mà lại không có sợ hãi, kỳ thật một bộ phận nguyên nhân rất lớn là vì nàng cho rằng Lý Bảo Chương là thái giám.

Nếu nàng biết đối phương chỉ là thái giám giả, chắc chắn sẽ không khoe khoang như thế.

Lý Bảo Chương dờ mắt, cổ hấn lộ ở bên ngoài hồng hồng giống hệt cổ thiên nga. Thần sắc hấn trốn tránh, lông mi loạn run, thanh âm đều hữu khí vô lực, “Trước kia làm sao có thể so với hiện tại?”

Lần đó Châu Châu nhìn thấy thân thể hấn, rõ ràng chỉ là ngoài ý muốn.

Châu Châu nhìn qua, ánh mắt nàng sáng quắc mà nhìn chằm chằm Lý Bảo Chương, trong lòng nhin không được nghĩ nếu Lý Bảo Chương hạ chân dung này xuống, đại khái bộ dáng này sẽ càng xinh đẹp. Hửm? Nàng vì sao lại nói càng xinh đẹp?

Châu Châu ngây người một chút, bất quá thực mau nàng liền đem vấn đề này vứt ra sau đầu.

“Vì sao không thể ngủ cùng nhau?” Châu Châu càn quấy, “Muội cũng sẽ không làm gì với huynh? Huynh chẳng lẽ sợ ta hủy hoại trong sạch của huynh sao?”

Lý Bảo Chương trốn tránh mặt Châu Châu, nhưng nàng xoắn đến xoắn lui, hấn lại không thể không ôm lấy đối phương, sợ nàng ngã xuống giường, “Muội không sợ ta hủy hoại trong sạch của muội?”

Châu Châu nghe vậy, đôi tay phùng lên mặt Lý Bảo Chương, “Hai chúng ta đã sớm không còn trong sạch rồi.”

Điểm này thật ra Châu Châu còn hiểu rõ hơn Lý Bảo Chương, hiện tại hạp cung ai không biết nàng đang lưu tại trong Bồ Đề điện, Châu Châu thật ra không đề bụng, chỉ là sẽ chụp mũ Lý Bảo Chương chứng thực khả năng hấn là yêu tăng.

Làm gì có hòa thượng đứng đắn nào sẽ lưu nữ nhân lại tắm điện của chính mình?

Châu Châu cũng không cảm thấy mình là một nữ nhân đứng đắn gì, đương nhiên Lý Bảo Chương cũng không phải là một hòa thượng đứng đắn gì, hấn chỉ là kẻ giả mạo.

Lý Bảo Chương liếm môi dưới, hấn lại thờ dài, thay đổi tư thế, đem Châu Châu đè trên giường. Trong mắt hấn có vài phần do dự, nhưng vẫn nói ra, “Châu Châu, hiện tại ta tuy rằng không cha không mẹ, nhưng ta hy vọng chúng ta sau hôn lễ mới làm chuyện khác.”

Châu Châu sững sốt một chút, chuyện không mặc quần áo đi ngủ còn phải đợi sau khi hai bọn họ thành hôn?

Nàng rốt cuộc nhin không được thờ dài, tự đáy lòng mà cảm thán một câu, “Người Hán các người quả là phiền toái.”

Lý Bảo Chương đứng dậy lấy chăn che đậy thân thể Châu Châu, không phản bác lời nàng nói, “Ta đi ra gian ngoài ngủ, nếu muội thấy nóng, liền thoát xiêm y cũng không sao. Ta ở bên ngoài canh, người khác không vào được.”

Hắn nói xong, quả nhiên đi ra gian bên ngoài gian.

Chỉ là Lý Bảo Chương ngủ đến nửa đêm, cảm giác được một thân thể trơn bóng chui vào trong ổ chăn hắn.

Lý Bảo Chương: “!!!”

Hân Hân: Hai người này sắp "nóng" nha bà con! ~^O^~

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Thân Mật

Editor: Hân Hân

Lý Bảo Chương cứng đờ cả người, như lâm đại địch, thấy Châu Châu đưa đầu ra từ trong chăn của hắn.

Tóc nàng dài uốn lượn, dài đến nửa người, tóc đen da trắng, ánh nến từ gian ngoài hắt lên người nàng, nàng càng vẻ tinh xảo tiểu lệ, một thân hoa lệ, cả người còn mang theo hương thoang thoảng. Mà bản thân Châu Châu phảng phất hồn nhiên không biết, nàng ghé lên người Lý Bảo Chương, hai cánh tay trắng tuyết quấn lên cổ Lý Bảo Chương, nhẹ giọng nói: “Ca ca, muối vừa mới gấp ác mộng, mơ thấy huynh đi mất, muối liền bị dọa tỉnh.” Nàng dán mặt vào cổ Lý Bảo Chương, “Thật tốt chỉ là mộng.”

Châu Châu bị ác mộng mà tỉnh, Lý Bảo Chương cảm thấy ác mộng của mình đã tới.

Hắn động cũng không dám động, cảm giác trên người là một khối đậu hũ, nếu hắn nhẹ nhàng vừa động, đôi phương liền nát.

“Châu Châu.” Không biết qua bao lâu, Lý Bảo Chương mới gian nan mà nói ra lời, “Muội đừng đè nặng ta.”

Châu Châu nghe thấy liền thầm nghĩ Lý Bảo Chương cảm thấy nàng béo sao? Liền càng không chịu xuống, nàng hận không thể đem chính mình tiến vào lòng ngực Lý Bảo Chương, trong lòng lại nghĩ, nàng chia sẻ với Lý Bảo Chương mình bị ác mộng, hắn không lo lắng mà an ủi mình, ngược lại âm thầm khiển trách nàng béo, mấy ngày này nàng rõ ràng gầy, eo đều mất đi một vòng.

“Muội không xuống.” Châu Châu thờ phì phì mà nói.

Lý Bảo Chương không dám kéo Châu Châu xuống, bởi vì nàng cái gì cũng chưa mặc, nếu hắn động thủ, liền trực tiếp có thể gặp được da thịt bóng loáng của đôi phương, việc này đối Lý Bảo Chương mà nói, chính là khảo nghiệm nghiêm túc nhất trên đời.

“Ngon, muối đè nặng ta như vậy, ta còn ngủ thế nào được? Chẳng lẽ muối muốn đè nặng ta cả đêm?” Thanh âm Lý Bảo Chương ách, nỗ lực muốn khuyên ngăn Châu Châu, “Chính muối cũng ngủ không ngon đúng không?”

Châu Châu hơi hơi ngẩng đầu, chỉ là nàng vừa nhấc đầu, chăn liền lộ ra một chút khe hở, Lý Bảo Chương chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền nhanh chóng nhắm mắt. Hồ hấp hắn đều cứng lại, hầu kết khẽ nhúc nhích, tay đang đặt ở bên cạnh người đó nhìn không được hơi cuộn tròn.

Châu Châu thấy mình ngẩng đầu, Lý Bảo Chương còn nhắm mắt, trong lòng càng tức giận. Nàng trừng mắt Lý Bảo Chương, trong lòng nghĩ loạn một trận, hắn không phải là “đi tình biệt luyến” rồi chứ? (Hết yêu). Không đúng, hắn cũng chưa từng chính thức nói ra lời thích nàng, trước đó nàng nói bọn họ là phu thê, Lý Bảo Chương còn mắng nàng.

Hầu hết nữ nhân đều thích lời chuyện cũ, Châu Châu cũng không ngoại lệ.

Nàng cho rằng biểu hiện này của Lý Bảo Chương chính là ghét bỏ nàng rõ ràng, thời điểm trước đây lúc hắn không dịch dung thành Huyền Tịch, còn luôn thân nàng, toàn thân nàng trên dưới đều bị Lý Bảo Chương thân biến, hiện tại lại lộ ra biểu hiện chán ghét, nhìn cũng không muốn nhìn liếc mắt mình một cái.

Hừ, nam nhân đều là đại móng heo.

Châu Châu nghĩ đến đây, khổ sở đến cơ hồ muốn rơi lệ. Nàng nhớ tới mình vì Lý Bảo Chương lo lắng hải hùng những thời gian trước, mà người nam nhân trước mắt này rõ ràng đã trở lại, thế nhưng trước tiên không nói cho nàng. Châu Châu càng nghĩ càng khổ sở, dứt khoát bỏ dục, nàng chỉ là muốn bỏ dục, liền đầu tiên là ngồi dậy, lần ngồi xuống này, chăn liền xóc lên hơn phân nửa. Lý Bảo Chương chuyển mắt vừa thấy, tâm đều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trước tiên liền nói hơn nửa năm này Châu Châu lớn lên không ít, hai chữ “Lớn lên” này, không chỉ tính trên mặt nàng, càng tính trên người nàng.

Lý Bảo Chương đỏ mặt thẳng eo lên, đem chăn dứt khoát bao lên người Châu Châu, trong thanh âm lộ ra vài phần chi ý nghiêng răng nghiêng lợi, “Châu

Châu, muội. .... Là muốn mệnh ta sao?”

Châu Châu không rõ nguyên do, nhú mi, “Vì sao muội lại muốn mệnh của huynh?” Nói xong, nàng lại động hai cái, không quá vừa lòng mà nói, “Huynh làm gì mà lấy chân bao muội kín mít đến vậy? Muội nóng muốn chết!”

Châu Châu từ trong chăn vươn ra hai cái đùi, chân kia vừa trắng vừa dài, ở trên giường phảng phất như phát ra ánh sáng. Tầm mắt Lý Bảo Chương bị hút qua dễ như trở bàn tay, thần sắc hấn có vài phần ngây ngốc mà nhìn chân Châu Châu. Châu Châu quơ quơ hai cái, nhìn về mặt Lý Bảo Chương có biểu tình như đi vào cõi thần tiên tiên cảnh, không khỏi lấy chân đá Lý Bảo Chương một chút, “Muội đang nói chuyện với huynh, huynh lại suy nghĩ cái gì vậy?”

Lý Bảo Chương không trốn không tránh một chân Châu Châu đá đá, chỉ là để Châu Châu đá xong, tay hấn liền sờ soạng lên. Lúc này đến phiên Châu Châu ngáy người.

Nàng nhìn Lý Bảo Chương sờ chân mình, chỉ là sờ soạng một hồi, nàng liền nhịn không được đem chân thu về, mặt mạt danh đỏ, “Ngứa chết, không được sờ nữa.”

Lý Bảo Chương phía trên phun một hơi, lần thứ hai quay mặt đi, thanh âm có chút cứng đờ, “Muội trở về ngủ đi, đêm đã khuya, ngày mai ta còn có chuyện.”

Châu Châu cũng cảm thấy lúc này không khí có vài phần kỳ quái, nàng cắn cắn môi, mà lúc này Lý Bảo Chương cũng không lôi kéo chân, nàng liền dễ như trở bàn tay mà tránh khỏi chân. Tay chân nàng nhẹ nhàng xuống giường, nhưng mũi chân vừa chạm xuống đất, eo đã bị một bàn tay ôm lấy.

Phía sau truyền đến âm thanh Lý Bảo Chương hơi ghen ngào, “Muội cứ như vậy trở về?” Môi hấn đè bên tai Châu Châu.

Châu Châu cảm nhận được hơi thở đối phương ám áp thổi lên vành tai mình, chỉ cảm thấy lỗ tai muốn thiêu đốt. Nàng rút cổ xuống, thanh âm cũng trở nên yếu ớt đi, “Muội. .... Muội. .... Nếu không trở về thế nào?”

Phía sau trầm mặc, Châu Châu do dự, xong xoay đầu muốn đi, mới vừa quay mặt đi, môi đã bị ngăn chặn.

Châu Châu liền hừ đều không kịp hừ một tiếng, một lần nữa bị áp về lại trên giường.

Có người từng nói: Trong núi có hồ đói, một người không tin có hồ, tiến vào trong núi tìm hồ, thấy hồ nhưng không biết, nghĩ lầm là miêu, mấy phen thử, cuối cùng thành ra lấy thân nuôi hồ.

Châu Châu dùng một bàn tay hung hăng néo chân đệm, nhưng thực mau liền dùng lực mà buông lỏng chân.

Trong mắt nàng toàn nước mắt, đem Lý Bảo Chương đặt ở đầu gối, lăn qua lộn lại mắng trăm ngàn lần, nhưng cuối cùng nói ra cũng chỉ là hai chữ, “Ca ca.”

.....

Bên kia, lương Thiệu ngôn ôm chân tránh trên giường, cả người hấn run đến lợi hại, quên thần đan hấn dùng xong rồi, hiện tại không còn, hấn vẫn ngủ không được, hơn nữa tình huống càng thêm nghiêm trọng, hiện tại không cần nhắm mắt, hấn cũng có thể nhìn thấy nữ nhân kia đứng bên cạnh hấn. Nàng cả người đều là máu, xanh cả mặt, đôi mắt gât gao nhìn chăm chăm hấn.

“Không. ....” Khớp hàm Lương Thiệu ngôn run lên, lại thét chói tai rống to, “Cút ngay! Ta giết ngươi thì sao chứ? Ngươi bắt quá chỉ là một nô tài, ta giết ngươi thì làm sao, ngươi muốn lấy mạng, ta liền giết ngươi lần thứ hai!”

Lương Thiệu ngôn ở nội tâm điện la to, khiến tiểu thái giám gác đêm ngoài điện chú ý.

Tiểu thái giám kia do dự xong, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một màn làm người ta sợ hãi.

Hấn nhìn thấy lương Thiệu ngôn rống to với không khí, còn đem đầu mình đâm vào trụ giường. Tiểu thái giám hoảng sợ, vội vàng bước nhanh đi vào, “Thập lục hoàng tử, ngài bị ác mộng sao?”

Âm thanh tiểu thái giám khiến tầm mắt lương Thiệu ngôn bị thu hút lại, hấn vốn đang bắt lấy đầu tóc chính mình, hiện tại lại quay đầu nhìn chăm chăm tiểu thái giám kia. Tiểu thái giám thấy rõ biểu hiện lương Thiệu ngôn, sợ tới mức ngồi trực tiếp lên mặt đất.

Động tác Lương Thiệu ngôn có chút mất tự nhiên, một đôi mắt hấn gât gao nhìn chăm chăm tiểu thái giám trên nền đất, một lát sau, phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, “A, ngươi đến rồi, nào, ta đây liền giết ngươi lần nữa, hi hi hi.”

*Hân Hân: Cậu nhóc này bị người ta hại rồi!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 49: Thái giám cũng có thể

Editor: Hân Hân

Thời điểm Châu Châu tỉnh lại, nàng đã bị ôm lên giường trong phòng rồi. Nàng cảm giác cả người đều đau, đặc biệt là cái chỗ dưới eo kia, nàng còn không mở mắt ra, trước hết hít hà một hơi.

Có người chạm chạm trên trán nàng, thanh âm tựa hồ thực sốt ruột, "Làm sao vậy?"

Châu Châu nghe ra tiếng của ai.

Nàng mở mắt ra, đầu tiên là trừng mắt nhìn Lý Bảo Chương ngồi ở mép giường rồi liếc mắt một cái, sau đó thanh âm có chút ủy khuất mà nói: "Thái giám không phải không thể làm việc kia sao?"

Lý Bảo Chương trong lòng hồ thẹn, nghe vậy hơi hơi quay mặt đi, thần sắc có vài phần xấu hổ, "Ta cũng không phải thái giám thật."

"Hả?" Châu Châu ngây dại.

Lý Bảo Chương quay đầu lại, hẩn rừ mắt nhìn Châu Châu, trong mắt có tình ý nói không nên lời cùng với áy náy tràn đầy, "Hôm qua là ta không tốt, ta..... Không có không chê tốt chính mình, nếu muội muốn đánh ta mắng ta đều được."

Châu Châu bị câu nói không phải thái giám trước đó của Lý Bảo Chương làm cho ngây dại, thật lâu không thể nói ra lời nào, Lý Bảo Chương ngồi bên cạnh, cũng không ép nàng, chờ Châu Châu phục hồi tinh thần lại, nàng nhìn Lý Bảo Chương, thông thả mà chớp mắt, sau đó vươn hai tay, có chút ủy khuất lại mang theo vài phần ý muốn làm nũng, "Ca ca, ôm ta một chút."

Lý Bảo Chương cơ hồ lập tức cúi người xuống, ôm lấy Châu Châu.

Châu Châu đem mặt dán vào cổ đối phương, ngửi được mùi hương trên người đối phương, còn vừa lòng mà cọ cọ, "Vậy hiện tại muội là nương tử của huynh sao?"

Châu Châu còn đối với chuyện trước kia Lý Bảo Chương nói bọn họ không phải phu thê mà canh cánh trong lòng.

"Phải." Lý Bảo Chương hầu kết giặt mình.

Châu Châu tiếp tục nhỏ giọng mà nói: "Sau này chúng ta đều cùng phòng, huynh phải chịu trách nhiệm với ta, mặc kệ huynh về sau có cưới vợ hay không, cũng không thể lại ném xuống....."

Lời nói của nàng chưa xong, Lý Bảo Chương đã giành nói: "Ta trừ muội ra, sẽ không cưới bất kỳ ai nữa." Hẩn hơi hơi ngẩng đầu nhìn Châu Châu, trong mắt là nghiêm túc xưa nay chưa từng có, "Ta một đời này chỉ có mình muội."

Lý Bảo Chương cũng không nói thật, đầu chỉ một đời này, hẩn sống hai đời đều trong tay Châu Châu. <3

Đời trước cứ nghĩ do Châu Châu mà chết, một đời này vốn định báo thù, nhưng vẫn là yêu đối phương, thậm chí đến không thể tự kiềm chế.

Châu Châu khóe môi hơi kiêu, hai tay nàng ôm mặt Lý Bảo Chương, yên lặng đem môi chính mình đè ép lên. Nàng chỉ là ngẩn ngẩn chạm vào một chút, liền tách ra, "Huynh phải nhớ kỹ lời đã nói, không phải muội bức huynh nha."

Lý Bảo Chương hàng mi dài rũ xuống, đầu đi ngượng ngùng trong đáy mắt, nhỏ giọng mà "Ừm" một tiếng.

Châu Châu cảm thấy ngày gần đây mọi thứ thật thoải mái, từ khi nàng ngủ cùng Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương hiện tại trước mặt nàng rất cuộc biểu hiện không giống một người đại gia trưởng, hiện tại nàng muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, muốn mặc cái gì liền mặc cái đó, muốn nhìn cái gì liền nhìn cái đó, chẳng sợ nàng làm trò trước mặt Lý Bảo Chương xem chút thứ sách không quá văn nhã, hẩn cũng làm như mình không thấy gì.

Châu Châu cảm thấy cái ngủ này, thật sự đáng giá.

Hơn nữa nàng còn muốn ngủ tiếp với Lý Bảo Chương, bất quá Lý Bảo Chương nhưng thật quyết tâm, dù ban đêm Châu Châu làm nũng đến thế nào, cũng không hề chạm vào Châu Châu một chút.

"Vì sao không thể cùng nhau ngủ?" Châu Châu lôi kéo đai lưng Lý Bảo Chương.

Lý Bảo Chương cầm tay Châu Châu, mặt đỏ một nửa, "Việc này..... Ta đọc trên sách nói, không thể tham nhiều, huống hồ muội còn nhỏ, vừa mới phá....." Mấy chữ sau hẩn chết sống nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể hàm hồ mà xoay lời nói, "Châu Châu, chờ sau khi chúng ta rời cung, muội lại lớn hơn một chút, khi đó cũng không muộn."

Châu Châu truy vấn, "Chờ ta lớn hơn, là bao nhiêu tuổi?" Nàng hiện tại đã mười sáu tuổi, tức khắc sẽ mười bảy tuổi, đại đa số nữ tử lúc này chỉ sợ đã có

hài tử.

Lý Bảo Chương suy nghĩ hạ, do dự mà nói: "Hai mươi....."

"Không được, quá muộn!" Châu Châu lập tức nói không.

Lý Bảo Chương mặt lại đỏ lên, "Vây mười tám, mười chín đi." Hắn nhìn tròn mắt Châu Châu, phát hiện nàng tựa hồ còn muốn phản bác, liền lập tức nói, "Là giới hạn của ta rồi."

Tình hình này của hai người bọn họ nếu vào mắt người khác, người ta chắc chắn sẽ cười đến rụng răng.

Chỉ là Châu Châu xưa nay là cái gan lớn không e lệ, mà Lý Bảo Chương đời trước liền động tình là cái gì cũng chưa hưởng qua, đời này vốn là vì báo thù mà quay lại, nhưng lại bị kéo vào bên trong tình dục, làm hắn không biết làm sao.

Kỳ thật việc này cùng với việc hắn đã làm thái giám lâu như vậy có liên quan, lần này hắn tìm lại được "mệnh căn tử" đã mất, hắn khẩn trương tìm lại bảo bối, nhưng thật ra ý nghĩa của bảo bối này, chỉ là vì hắn sợ truyền thống được lưu truyền - Nếu không có mệnh căn tử thì kiếp sau vẫn tiếp tục làm thái giám, hơn nữa chết đi cũng không nhìn thấy mặt liệt tử liệt tông, hắn mới tìm bảo bối về, cũng không tìm lại vì cái gì.

Nếu hắn gặp được là nữ tử bình thường, không phải Châu Châu, hắn cũng sẽ không tránh việc này vì hồng thủy mãnh thú, nhưng gặp gỡ Châu Châu, hắn càng thêm mà sợ tay sợ chân. Lý Bảo Chương trong lòng thiên nhân đại chiến, làm việc này vui sướng sao? Quả thật vui sướng, nhưng có hoảng hốt không? Hắn cũng rất hoảng hốt.

Hoàng ý này, từ đâu mà đến, chính hắn cũng không rõ được.

Châu Châu không biết Lý Bảo Chương nghĩ loạn cái gì, trong lòng nàng cũng có một đồng ý tưởng.

Rõ ràng là mấy tỷ tỷ Mị Nô nói nam nhân đều thích làm việc này, tại sao Lý Bảo Chương lại không thích? Là nàng không đủ đẹp? Hay là biểu hiện trên giường của nàng quá kém chăng? Hay là Lý Bảo Chương làm thái giám lâu quá rồi, đã sớm không phải nam nhân bình thường?

Chính là hắn đêm hôm đó thiếu chút nữa lăn lộn chết nàng.

Châu Châu suy nghĩ một đồng, cũng chưa nghĩ ra được cái kết cấu, nàng nghe được Lý Bảo Chương nói chờ đến khi nàng mười tám, mười chín tuổi mới đi thêm phòng, bẻ ngón tay tính tính, ít nhất còn phải đợi một năm hai tháng, thật không cao hứng.

"Vì sao phải đợi lâu như vậy?"

Lý Bảo Chương suy nghĩ xong lại trả lời, "Trên y thư có nói, quá sớm không tốt."

Châu Châu hồ nghi mà nhìn Lý Bảo Chương, qua một hồi lâu mới nói, "Vây được, một năm hai tháng này muội sẽ chờ." Nói xong, nàng liền từ trên đùi Lý Bảo Chương muốn đi xuống, "Ta muốn ăn quả vải, hôm nay có quả vải sao?"

Châu Châu đi ra gian ngoài, Lý Bảo Chương phía trên phun một hơi, lấy ống tay áo xoa xoa trên trán.

Việc này, hai người tạm thời bàn bạc thỏa đáng, Lý Bảo Chương nhìn Châu Châu vô tâm vô phối ăn quả vải, trong lòng lại nhịn không được sinh khí, sao đối phương có thể bỏ dờ "khỉ" nửa chừng. Một loại ý tưởng này hiện lên, Lý Bảo Chương liền thầm mắng chính mình một tiếng.

Châu Châu ăn quả vải, trong lòng cũng có tính toán, chờ hơn một năm, cũng quá khó đợi, nàng nhưng không định sẽ chờ. Nhưng thái độ Lý Bảo Chương kiên quyết như vậy, việc này nàng vẫn sẽ hoãn lại trước mấy ngày, chờ thêm mấy ngày, lại đi lừa gạt Lý Bảo Chương thượng nàng trên giường (ấy ấy), cho nàng ngủ một giấc. -----(Cận lời)

May mắn là suy nghĩ của Châu Châu, Lý Bảo Chương không hề biết, bằng không hắn sẽ không cảm thấy chính mình cảm thú đâu, mà ở nơi này còn có người so với hắn càng cảm thú hơn.

Hôm sau, có một người đến bỏ đề điện.

Châu Châu nhìn đối phương, có vài phần kinh ngạc, "Bạch Thảo, sao ngươi lại tới đây?"

Bạch Thảo nhìn thấy Châu Châu liền trực tiếp quỳ xuống, trong mắt nàng xoát xoát mà rơi xuống, thần sắc thê thảm, "Quận chúa, ngài đi xem thập lục hoàng tử đi, ngài ấy..... Ngài ấy hiện tại tình huống không tốt lắm."

Châu Châu ngăn ra, "Hắn làm sao vậy?"

Bạch Thảo khịt khịt một tiếng, "Ngài đi xem đi, nô tài cũng..... Hai ngày này mới biết được. Thập lục hoàng tử hiện tại vẫn luôn kêu tên của ngài, nô tài thật vất vả mới vào được bỏ đề điện này, tìm được ngài. Cầu xin quận chúa, ngài đi gặp thập lục hoàng tử một lần, từ từ, liền sẽ hiểu."

Châu Châu tay run một chút, nàng lập tức nâng bạch thảo dậy, ngữ khí vẫn còn trấn định, "Ngươi trước tiên đừng khóc, ngươi dẫn ta đi đi."

Bạch Thảo xoa xoa nước mắt, liền tục gật đầu, "Vâng."

Bạch Thảo đi trên đường nói với Châu Châu nàng vốn dĩ cũng bị nhốt ở ngục tuyền điện, chỉ là thập lục hoàng tử nơi đó xảy ra chuyện, liền điều nàng cùng hai cung nữ khác đi qua chiếu cố, nàng ngày đó đi qua liền bị dọa sợ.

Lương Thiệu ngôn thả tóc đứng trong viện, thần sắc mê mang, có cung nhân thật cẩn thận ở bên cạnh khuyên hấn dùng bữa, hấn liền bắt lấy đầu người nô đập lên tường. Thời điểm Bạch Thảo run bần bật, bên cạnh có một cung nữ thanh âm run rẩy nói: "Các người biết tại sao điều mấy người chúng ta đến đây không? Ta nghe nói, bởi vì toàn bộ cung nữ trong cung thập lục hoàng tử đều bị thập lục hoàng tử bóp chết, chúng ta là người ngục tuyền điện, là người bên cạnh Hoàng Hậu, hiện tại Hoàng Hậu thất sủng, liền đem chúng ta điều đến đây trước tiên."

"Người nói hấn giết người?" Châu Châu hoảng sợ.

Bạch cô nói: "Nô tài đi phía sau, kỳ thật cũng không có nhìn thấy thập lục hoàng tử giết người, hấn chỉ đánh những nô tài đó, chính là vừa đến buổi tối, nô tài liền nghe được tiếng kêu thảm thiết, ngày thứ hai trong cung liền thiếu một người. Ban đêm nô tài cũng đưa đồ qua chỗ thập lục hoàng tử, nhưng hình như thập lục hoàng tử vì nguyên nhân từ quận chúa, nhận thức được nô tài, cũng không có đánh nô tài."

Chờ đến lúc Châu Châu tới ngoài cung điện lương Thiệu ngôn, đều ngại ngần cả người.

Ban đầu, nơi lương Thiệu ngôn ở từ trước đến nay đều vô cùng náo nhiệt, lúc nào hấn, sau mộng đều có một đám thái giám đi theo, những thái giám đó ủng hộ lương Thiệu ngôn, giống như là ngôi sao ủng hộ ánh trăng.

Hiện giờ ở ngoài cung điện, môn đình vắng vẻ, thậm chí đến một thủ vệ cũng không có.

Châu Châu thần sắc khê nhúc nhích, cất bước đi vào.

Lúc này trong cung điện càng tĩnh lặng, đừng nói âm thanh nói chuyện, ngay cả tiếng bước chân, Châu Châu cũng không nghe thấy gì.

Trước đây nàng đến cung điện này, liền có thể nghe được một ít thái giám nói: "Mau mau mau, đem nơi này quét tước sạch sẽ, thập lục hoàng tử yêu nhất sạch."

"Ve trên cây nào sao còn chưa bắt xong? Đừng nhiều thập lục hoàng tử nghỉ trưa."

Châu Châu có chút ngại người, nàng tả hữu nhìn nhìn, có điểm không thể tin được đây là chỗ ở lương Thiệu ngôn, hấn yêu nhất náo nhiệt, trừ bỏ lúc ngủ thích an tĩnh, ngày thường đều không cho phép trong điện quá an tĩnh.

"Quá an tĩnh, ta liền nhện không được nghỉ trong điện có phải hay không chỉ có một mình ta? Cung điện này lớn như vậy, nếu chỉ có mình ta, liền quá khiếp đến hoảng, vẫn là náo nhiệt thì tốt hơn." Lương Thiệu ngôn thì ra là nói thế.

Châu Châu hỏi bạch cô phía sau, "Bạch cô, hấn hiện tại ở chỗ nào?"

"Thập lục hoàng tử hiện tại ở ở tắm điện, hấn hiện tại cơ bản là không rời tắm điện."

"Những thái giám cung nữ đó đâu? Vì sao cả cửa mà một thị vệ cũng không có?" Châu Châu nhện không được hỏi.

"Hiện tại trong cung có mấy người hầu hạ thập lục hoàng tử, nhưng bọn họ hiện tại cũng sợ hãi, ngày thường liền tránh trong phòng chính mình, mà những thị vệ đó....." Bạch cô lau nước mắt chảy xuống, "Thôi mỹ nhân Hoàng Thượng mới nạp có thai, Hoàng Thượng phi thường thích vị thôi mỹ nhân kia, điều thật nhiều thị vệ đi bảo hộ thôi mỹ nhân."

"Nhưng lương Thiệu ngôn là nhi tử ruột của Hoàng Thượng." Châu Châu không nghĩ ra nguyên do ở cửa không có thị vệ lại là vì lương đế.

Bạch cô gục đầu xuống, "Hiện giờ Hoàng Hậu thất sủng, thập lục hoàng tử sinh bệnh, Hoàng Thượng phái một thái y lại đây, thái y kia lại nói thập lục hoàng tử không có bệnh, Hoàng Thượng liền không có tới thăm thập lục hoàng tử, những thị vệ đó từ trước đến nay "phùng cao dẫm thấp", chỉ biết thôi mỹ nhân hiện tại được sủng ái, nếu mình hảo hảo phụng dưỡng, khẳng định có thể được Hoàng Thượng ban thưởng, liền sôi nổi đi qua bên kia, vốn đang có hai thị vệ thủ, nhưng đã nhiều ngày hai thị vệ kia cũng không tới, sau khi thập lục hoàng tử sinh bệnh, cũng không quan tâm việc này, chúng thần chỉ là bọn nô tài, cũng không có biện pháp."

Ngay lúc này Châu Châu chỉ cảm thấy hàn ý, nàng nhện không được ngẩng đầu nhìn lên trời cao, rõ ràng là liệt dương cao chiếu, nàng lại cảm thấy mình như ở mùa đông khắc nghiệt.

Trong cung này thật không phải chỗ cho người sống.

"Người dẫn ta đi gặp hấn đi." Châu Châu nói.

Bạch cô đưa Châu Châu đi đến tắm điện lương Thiệu ngôn, thời điểm đi đến cửa tắm điện, bạch cô đầu tiên là đem lỗ tai dán trên cửa, cẩn thận nghe xong một hồi, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Nàng đẩy cửa ra sau đó liền hành lễ, "Nô tài xin thỉnh an thập lục hoàng tử, thập lục hoàng tử, quận chúa tới thăm người."

Tắm điện này đen như mực, chỉ là cửa này đang mở một chút, nên cho ánh mặt trời có cơ hội từ bên ngoài chiếu vào.

Châu Châu hướng bên trong nhìn nhìn, không thấy ai, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, chân liền hướng bên trong đạp một bước, "Lương Thiệu ngôn?"

Nàng chỉ hô một tiếng, liền nghe được phương hướng nội gian của tấm điện có tiếng vang.

Châu Châu dừng bước, nghe thấy tiếng vang kia càng ngày càng gần, chờ đến lúc gần đến trước mắt, nàng nhin không được hít hà một hơi, vẫn là dùng tay vịn cửa, mới không có té ngã trên đất.

Người trước mắt này làm sao có thể là lương Thiệu ngôn?

*Hân Hân: Bị người ta hại ra nông nỗi này* □

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Lương Thiệu Ngôn hóa điên đại

Editor: Hân Hân

Châu Châu ngậy người một nháy mắt kia, phía sau lưng lại bị người ta hung hăng mà đẩy một chút. Thân thể Châu Châu không xong mà trực tiếp té ngã trên đất, mà lúc này cửa phía sau nàng bị đóng lại.

Châu Châu xoay đầu đi xem, phát hiện cửa đã đóng lại, nàng vừa muốn bò dậy, liền nghe được một thanh âm.

“Tiểu hồ ly, ngươi đã đến rồi.” Là giọng của lương Thiệu ngôn.

Hắn chỉ mặc một kiện áo đơn màu trắng, chỗ vạt áo cùng ống tay áo đều có vết máu, hăn thả tóc, khuôn mặt nguyên bản tuần tú hiện tại phẳng phát chi còn lại có khung xương, ánh mắt hăn trống rỗng, trước mắt ô thanh một mảnh, gương mặt hoàn toàn ồm hao gầy, duy độc nhất đôi môi, hồng nhuận đến thập phần kỳ quái.

Chân Châu Châu bị vịn thương, nàng muốn đứng lên, thử vài lần đều không có thành công, mà lương Thiệu ngôn chậm rãi đến gần. Hắn đưa đầu nhìn Châu Châu trên mặt đất, thần sắc có vài phần mờ mịt, nhưng thực mau, sắc mặt hăn biến đổi, lộ ra một cái cười dữ tợn.

“A, ngươi lại tới nữa, ta giết ngươi nhiều lần như vậy, ngươi còn dám tới.” Lương Thiệu ngôn đi đến bên người Châu Châu, ngồi xổm người xuống. Châu Châu thấy thế, liền hướng cửa bò đi, nhưng nàng còn không bò được hai bước, tóc đã bị người hung hăng bắt được.

“Ngươi đi đâu? Ngươi làm sao có thể rời đi đâu?” Một bàn tay Lương Thiệu ngôn bắt lấy đầu tóc Châu Châu, hung hăng mà kéo người về hướng mình. Hắn tựa hồ đã hoàn toàn si ngốc, trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ, “Lần này cần giết ngươi thế nào mới tốt đây? Trước đã có một lần đem ngươi ấn xuống bồn tắm rồi chết đuối, lần này hay để chính ngươi tới chọn một cách chết?”

Châu Châu không nghĩ tới lương Thiệu ngôn thế nhưng đã điên rồi, bất quá chỉ ngăn ngừn mấy ngày.

Da đầu nàng bị néo thật sự đau, bạch cô là có ý mang nàng đến đây, còn đem nàng đẩy mạnh tới, là muốn giết nàng sao? Châu Châu lúc này mới nghĩ kỹ, bạch cô là người Hoàng Hậu, hơn phân nửa là hận nàng. Lần này Bạch cô mang nàng tới, có lẽ là muốn để cho lương Thiệu ngôn giết mình, rốt cuộc thì bạch cô vẫn thấy, nàng là kẻ hại Hoàng Hậu lại hại lương Thiệu ngôn, huống hồ bạch cô lúc trước tận mắt nhìn thấy lương Thiệu ngôn sau khi uống rượu đối với Châu Châu biểu đạt ý ái mộ.

“Lương Thiệu ngôn!” Châu Châu gian nan nói ra tiếng, “Ta là Diệp Mật.”

Lương Thiệu ngôn nghe được câu nói, tay trực tiếp buông lỏng ra, Châu Châu được tự do, vội vàng hướng bên cạnh bò hai bước, đáng tiếc nàng cũng chỉ bò hai bước, chân đã bị giữ lại, túm trở về.

Lương Thiệu ngôn trong ánh mắt mang theo vài phần cổ quái, “Ngươi gạt ta! Ngươi mới không phải là tiểu hồ ly, tiểu hồ ly hiện tại cùng yêu tăng kia ở cùng nhau, nàng sẽ không tới nơi này thăm ta.”

Châu Châu che lại đầu chính mình, khóc không ra nước mắt, “Ta thật sự là Diệp Mật, ngươi có thể thấy rõ ràng. Lương Thiệu ngôn, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?”

Lương Thiệu ngôn nghe vậy, hăn nửa ôm nửa kéo đem Châu Châu kéo vào trong lòng ngực, một bàn tay nắm cầm Châu Châu, tựa hồ cẩn thận phân biệt. Hăn dùng sức lực, Châu Châu có chút nhin không được nhú mi. Mùi hương trên người Lương Thiệu ngôn có chút kỳ quái, như một mùi hương hương liệu gì đó, nhưng rất không dễ ngửi, làm nàng có chút muốn phun.

Châu Châu nhìn lương Thiệu ngôn, ánh mắt có chút phức tạp, nguyên lai lương Thiệu ngôn tuy rằng rất ương ngạnh, cũng không phải người hiền, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ có lúc hăn biến thành bộ dạng hiện tại này.



“Lương Thiệu ngôn, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Châu Châu do dự hỏi, kỳ thật trong lòng nàng có chút sợ đối phương. Lương Thiệu ngôn hiện tại đích xác như lời bạch cô nói, hần giống như điên rồi.

Ánh mắt Lương Thiệu ngôn một tắc mà đảo qua mặt Châu Châu, bởi vì gầy, một đôi mắt của hần hiện tại thoát nhìn cực kỳ lớn, phảng phất như trên một khuôn mặt chỉ còn lại có một đôi mắt này.

“Thật là ngươi sao?” Lương Thiệu ngôn thanh âm giống như lẩm bẩm tự nói, “Ngươi thật tới thăm ta?”

Hần nói xong câu đó, lại đột nhiên đem Châu Châu từ trong lòng ngực đẩy ra ngoài.

Lương Thiệu ngôn đứng lên, thân thể không ngừng loạn hoảng, lời nói lộn xộn, “Không, ta không thể để ngươi thấy. . . . . Hiện tại cái bộ dạng này của ta khó coi, khó coi, ngươi không thể thấy.” Hần bắt lấy đầu tóc chính mình, từ trong cổ họng phát ra một tiếng thét chói tai. Tiếng thét chói tai kia không giống như âm thanh người có thể phát ra, Châu Châu hoàn toàn dọa sợ.

Ánh mắt nàng hoảng sợ mà nhìn lương Thiệu ngôn, thân thể nhịn không được run rẩy lên.

Lương Thiệu ngôn thét chói tai xong liền chạy vào trong phòng, Châu Châu thấy thế, vội vàng hướng cửa bỏ đi, chỉ là nàng thử thử mở cửa, thất bại, cửa bị khóa lại từ bên ngoài.

“Bạch cô! Bạch cô! Ngươi còn ở bên ngoài sao?” Châu Châu thử kêu người, nhưng ngoài cửa im ắng, bạch cô như là đã rời đi.

Châu Châu cắn môi, chậm rãi đem thân thể dựa vào trên cửa, nàng ôm cả người thành một khối. Lý Bảo Chương đi đến chỗ lương đế, không biết khi nào sẽ trở về, chờ hần trở về, hần là sẽ phát hiện không thấy mình, đến lúc đó chắc chắn tới tìm nàng. Thị vệ Bồ đề điện đã nhìn nàng đi cùng bạch cô, Lý Bảo Chương chỉ cần cẩn thận đề ra nghi vấn một phen, khẳng định có thể phát hiện nàng ở chỗ này.

Lương Thiệu ngôn vào nội gian, không biết đang làm cái gì, bên trong không ngừng truyền đến thanh âm. Châu Châu nhịn không được bưng kín lỗ tai, trong lòng nàng kỳ thật thực sợ hãi, hiện tại cảm giác lương Thiệu ngôn thật đáng sợ.

Nàng lại nghĩ đến lần trước gặp mặt, lương Thiệu ngôn nói nhất định phải giết nàng.

Châu Châu nhịn không được run lên, trong lòng âm thầm cầu nguyện Lý Bảo Chương nhanh đến.

Bất quá Lý Bảo Chương không có tới, lương Thiệu ngôn lại ra trước.

Hần từ trong gian thất tha thút thểu mà đi ra, tay còn dính máu, Châu Châu liếc mắt một cái, lại vội vàng quay đầu lại, nàng muốn giảm cảm giác tồn tại của bản thân xuống thấp nhất, nhưng không có dễ dàng như vậy.

Lương Thiệu ngôn thấy Châu Châu một cục ở cửa, hần ngẩng người xong, theo sau lộ ra một cái mỉm cười. Hần bước nhanh đi lên trước, ngồi xổm trước người Châu Châu, còn lấy tay dính máu sờ lên mặt Châu Châu, “Tiểu hồ ly, thật là ngươi a, ngươi tới gặp ta a.”

Châu Châu cắn môi, chớp mũi nàng đã ngửi được mùi máu tươi.

Tay Lương Thiệu ngôn một chút sờ qua cằm và cổ Châu Châu, ánh mắt dần dần chuyển lạnh lần thứ hai, “Ngươi vì sao lại muốn tới đây? Có phải tới xem ta rồi chê cười không hả? Ngươi nhìn thấy cái dạng này hiện giờ của ta có phải rất vui hay không? Ngươi chắc đang trong lòng nói đáng kiếp đi.” Lời nói đến âm cuối, hần đột nhiên bóp lấy cổ Châu Châu, thanh âm trở nên lạnh lẽo đáng sợ, “Đều tại ngươi, là ngươi hại ta biến thành như vậy, ta muốn giết ngươi!”

Châu Châu đột nhiên bị véo, nàng giãy giụa dùng hai tay kéo tay lương Thiệu ngôn ra, chỉ là sức lực lương Thiệu ngôn quá lớn, hành động này của nàng bất quá chỉ là lấy trứng chọi đá. Nàng bị bắt hé miệng, khó chịu đến không biết làm sao, bởi vì sợ hãi, nước mắt không khỏi mà rơi xuống.

Nước mắt từ gương mặt Châu Châu chảy xuống, rơi trên tay lương Thiệu ngôn. Một cái chớp mắt kia, lương Thiệu ngôn phảng phất như bị thứ gì đánh vào, không tự giác mà buông tay ra.

Châu Châu vừa được tự do, đầu tiên là kịch liệt mà ho khan, theo sau liền vừa khóc vừa nghĩ cách né tránh lương Thiệu ngôn.

Lương Thiệu ngôn ngo ngẩn mà nhìn Châu Châu, chờ đến lúc Châu Châu khóc lóc dùng tay gõ cửa, hần mới phản ứng lại. Lương Thiệu ngôn tiến lên đột nhiên ôm lấy Châu Châu, trong thanh âm mang theo âm rung, “Thực xin lỗi, ta sai rồi, tiểu hồ ly, thực xin lỗi, ta không phải muốn giết ngươi, ta. . . . . Ta không không chế được chính mình, ngươi không cần giận ta. Ta sẽ đối tốt với ngươi, ngươi đừng giận.”

Châu Châu trong lòng chỉ cảm thấy hoảng sợ, nàng dùng sức muốn tránh khỏi lương Thiệu ngôn, nhưng chỉ có thể bị đối phương càng ôm càng chặt. Nàng cuối cùng nhịn không được, khóc lên tiếng. Nàng bị lương Thiệu ngôn mạnh mẽ ôm vào trong ngực, nhỏ giọng mà khóc nức nở, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Lương Thiệu ngôn nghe được tiếng khóc của Châu Châu, càng đem người ôm chặt, tay hần còn dính máu, máu khác trên làn váy Châu Châu, giống từng đóa hải đường nở rộ.

“Ta sẽ không thương tổn ngươi, ngươi yên tâm.” Lương Thiệu ngôn ở bên người Châu Châu lẩm bẩm tự nói, “Ta sẽ không thương tổn ngươi, ngươi

đừng rời khỏi ta.”

Châu Châu càng nghe càng sợ hãi, nước mắt càng rơi càng nhiều, như là ngăn không được.

Lương Thiệu ngôn mới vừa rời dùng hai tay dính máu kia sờ soạng cảm cùng cổ nàng, hiện tại cảm cùng trên cổ nàng cũng có vết máu. Nàng chặt vật bất kham, như một đóa hoa mạnh mẽ bị người từ trên đầu tháo xuống.

Lương Thiệu ngôn phảng phất giống như uống rượu độc giải khát, hắn chỉ nghĩ đem Châu Châu giam cầm trong lòng ngực chính mình, chẳng nghĩ đến đối phương sợ hãi đến mức vẫn luôn khóc thút thít. Hắn ôm Châu Châu, phảng phất mới cảm thấy chính trái tim yên lặng xuống. Hắn đem cảm để trên đỉnh đầu Châu Châu, nhìn không được nhắm mắt lại, chỉ cần nàng bởi hắn là được, hắn hiện tại cái gì cũng từ bỏ, chỉ cần nàng.

Không biết qua bao lâu, Châu Châu khóc mệt mỏi, nàng mỗi một bất kham mà oa trong lòng ngực lương Thiệu ngôn, ánh mắt cũng có vài phần hoảng hốt. Lương Thiệu ngôn rốt cuộc dùng hương gì vậy? Cái mùi hương liệu kia thật không dễ ngủ, Châu Châu nghĩ trong lòng. Hương liệu kia không chỉ không dễ ngủ, còn làm người ta cảm giác thập phần mệt.

Lương Thiệu ngôn không nói chuyện nữa, hắn chỉ ôm Châu Châu, nếu Châu Châu giật mình, hắn liền lập tức đem người ôm đến càng chặt. Châu Châu cảm thấy chân mình đã tê rần, nàng cực kỳ thông thả mà chớp hạ mắt, sau đó chậm rãi nhắm lại mắt.

Lương Thiệu ngôn một lát sau mới phát hiện Châu Châu ngủ rồi, hắn hô Châu Châu một tiếng, lại thò đầu qua xem, chờ hắn phát hiện Châu Châu ngủ sau, liền ngáy ngủ, sau đó lộ ra tươi cười có vài phần tính trẻ con. Hắn nhìn chăm chăm mặt Châu Châu, lông mi run rẩy, sau đó duỗi tay sờ sờ mặt đối phương, chờ đến khi hắn phát hiện vết máu của mình dính lên khuôn mặt Châu Châu, lại vội vàng thay đổi tay.

Khi hắn sờ mặt Châu Châu phảng phất như đang sờ trên bảo thể gian.

“Tiểu hồ ly, ta hình như sắp chết rồi.” Hắn đỏ hốc mắt, “Ta giết thật nhiều thật nhiều người a. Những nô tài đó đều bị ta giết, ta kỳ thật biết, những người đó đều nói ta điên rồi. Ta cảm thấy ta không điên, chính là ta không khống chế được chính mình, phải làm sao bây giờ? Tiểu hồ ly, bằng không chúng ta cùng chết đi? Ngươi cùng bởi ta được không?”

Hắn nhẹ giọng nói, hiển nhiên không ai đáp lại hắn.

Lương Thiệu ngôn trầm mặc một chớp mắt, hắn nhắm mắt, roi xuống một giọt nước mắt.

Chờ hắn lại mở mắt ra, cảm xúc trong mắt lại dần dần chuyển thành điên cuồng, hắn nhìn chăm chăm Châu Châu, nhẹ nhàng cười một tiếng. Tiếng cười trong điện trống vắng có vẻ cực kỳ khủng bố.

Tay hắn lạnh lẽo sờ lên cổ Châu Châu, vừa sờ vừa nhẹ giọng nói: “Ngoan, đừng khóc, một chút cũng không đau, tiểu hồ ly.”

Thời điểm Lương Thiệu ngôn đang muốn dùng sức, cửa điện bị chân của một người đá văng ra.

Lý Bảo Chương đứng ngoài điện, hắn thấy rõ tình huống trong điện, đồng tử đột nhiên phóng đại, sau đó hắn lập tức vọt tiến vào, trực tiếp đem lương Thiệu ngôn đá văng ra, hắn đặt chân cực tàn nhẫn, lương Thiệu ngôn bị hắn đá đến ngã trên mặt đất, miệng phù to, liền nói không nên lời.

Lý Bảo Chương nhìn cũng không nhìn lương Thiệu ngôn, bế Châu Châu trên mặt đất liền đi.

Lương Thiệu ngôn nhìn thấy, ngực hắn cực đau, vô pháp đứng lên, chỉ là bò đi tới, “Ngươi buông ra nàng, nàng là của ta!”

Lương Thiệu ngôn kêu lên chói tai, thê thảm xé rách, Lý Bảo Chương không khỏi ngừng lại, hắn quay đầu nhìn Lương Thiệu Ngôn bò trên mặt đất, nhấp môi dưới. Lương Thiệu ngôn cả người đều phát run, nhưng còn hướng Lý Bảo Chương bên này bò, mười ngón của hắn đều xuất huyết đầy mặt đất, “Ngươi không được mang nàng đi, nàng là của ta!”

Lý Bảo Chương nhìn lương Thiệu ngôn, kinh Phật có hai chữ là —— “Từ bi.” Hắn sinh từ tâm mà đem thả Châu Châu xuống, hướng đến chỗ lương Thiệu ngôn. Lương Thiệu ngôn nhìn thấy Lý Bảo Chương hướng đến gần hắn, vốn dĩ muốn đánh Lý Bảo Chương, nhưng hiện tại hắn gầy trơ xương như que tăm, sao có thể là đối thủ của Lý Bảo Chương. Lý Bảo Chương dễ như trở bàn tay áp chế lương Thiệu ngôn, một bàn tay ấn lên mạch của lương Thiệu ngôn.

Chờ hắn bắt mạch xong, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Lương Quang Vũ thế nhưng ra tay nặng như vậy, hắn cũng không ngờ.

Lý Bảo Chương nghĩ được mùi hương trên người lương Thiệu ngôn, không khỏi nhíu mi, hắn kéo lương Thiệu ngôn đi đến nội gian, từ màn lụa xé xuống một dải đường dài, đem lương Thiệu ngôn trói chặt, thấy hắn vẫn luôn thét chói tai không ngừng, liền lại xé xuống thêm một dải ngăn chặn miệng lương Thiệu ngôn.

Lý Bảo Chương làm xong hết thấy này liền ở nội gian tắt điện lương Thiệu ngôn dạo qua một vòng, lương Thiệu ngôn nhìn ánh mắt Lý Bảo Chương phảng phất như dao nhỏ, bên trong mang theo ánh nhìn ác độc, Lý Bảo Chương dạo qua một vòng, thoáng nhìn lương Thiệu ngôn hung tợn đang nhìn hắn, cười lạnh một tiếng, đánh một cái tát xuống.

Trước kia lương Thiệu ngôn thương hắn một cái tát, hắn cũng chưa quên.

Trên mặt Lương Thiệu ngôn bị đánh, trong miệng truyền đến mùi máu tươi.

Lý Bảo Chương lười lại để ý đến hắn, tầm mắt chuyển hướng lên lư hương trên bàn. Hắn đi lên trước, đem cái lư hương mở ra, bên trong còn có chút hương tro. Hắn duỗi tay dính một ít, đặt ở chóp mũi cẩn thận ngửi, thần sắc không khỏi hiện ra vài phần hiểu rõ. Vậy mà là Quên Thần đan.

Quên thần đan cũng không phải thứ tốt gì, nó có tác dụng trợ miên tiêu sầu, nhưng nếu dùng lâu dài quên thần đan, đó là tổn thương thần trí, quên hết thầy, cuối cùng biến thành một kẻ điên.

Xem ra lương Thiệu ngôn dùng không ít, mới biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như hiện tại.

Lý Bảo Chương xoay người, hắn nhìn Lương Thiệu Ngôn bị hắn trói chặt, trong lòng không khỏi do dự. Hắn biết rõ lương Quang Vũ vì cái gì muốn lương Thiệu ngôn chết, chỉ cần lương Thiệu ngôn đã chết, Hoàng hậu đang bị giam cầm biết việc này, chắc chắn đau đớn muốn chết, thậm chí có thể sẽ tự sát. Mà Hoàng Hậu tự sát, đoạn rớt Thái Tử kia, đó chỉ là việc sớm muộn.

Lương Quang Vũ lại chờ Lý Bảo Chương bên này thu vớ, hắn liền có thể trực tiếp lên làm Hoàng Thượng. Theo Lý Bảo Chương biết, lương Quang Vũ đã lung lạc rất nhiều đại thần.

Lương đế ngu ngốc, dù loại quan lại sớm đã có phê bình kín đáo.

Lương Thiệu ngôn đã chết, đối với việc báo thù của Lý Bảo Chương, trăm lợi mà không một hại.

Chỉ là lương Thiệu ngôn vô tội sao? Hắn quả thật cũng là vô tội, hắn cùng thù của Phương gia năm đó, thù của điệp thành mậu nửa điểm quan hệ cũng không có.

Lý Bảo Chương rũ mắt xuống, cảm xúc trong mắt không khỏi phức tạp lên.

Là làm như không thấy có tai như diếc, hay là cứu?

*Hân Hân: Ui hồi hộp thế, theo mình là sẽ cứu chẳng, bản thân Lý Bảo Chương là người lương thiện, chưa kể còn có Châu Châu.*

*Hân Hân: Chương này siêu dài, cố làm cho sớm sớm cho mọi người đó! □*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51: Việc thiện

Editor: Hân Hân

Châu Châu vừa tỉnh liền nhìn thấy Lý Bảo Chương, nàng còn chưa nói chuyện, trong mắt đã đầy nước mắt. Lý Bảo Chương thấy thế, vội vàng đem người ôm vào lòng ngực, ôn thanh an ủi nói: "Không có việc gì, đừng khóc, muội đã an toàn."

Châu Châu đưa tay trắng nhỏ ra bắt lấy quần áo Lý Bảo Chương, đôi mắt hồng hồng giống con thỏ, thanh âm nàng nh糯 nh糯, "Lương Thiệu Ngôn hiện tại thế nào?"

Lý Bảo Chương không nghĩ tới Châu Châu tỉnh lại câu nói ra đầu tiên là hỏi tình hình Lương Thiệu Ngôn trước, không khỏi trầm ánh mắt, ngữ khí chậm chậm, "Muội vẫn còn đi quan tâm người khác, hôm qua hắn thiếu chút nữa đã giết muội."

Châu Châu hơi hơi ngẩng đầu, hôm qua khóc lâu rồi, hôm nay mới khóc một chút, đôi mắt liền vô cùng đau đớn, "Hắn..... Hắn hẳn là cũng không cố ý, chỉ là tại sao hắn lại biến thành như vậy?"

Lương Thiệu Ngôn đó bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ thật sự quá dọa người.

Châu Châu hiện tại hồi tưởng, cảm thấy sợ hãi như cũ.

Nàng cho rằng nàng thật sự sẽ chết trong tay Lương Thiệu Ngôn.

"Ta đã gọi mấy thái y đi qua giúp hắn chẩn trị, có thể chữa khỏi hay không, ta cũng không có cách nào bảo đảm." Lý Bảo Chương nói, "Còn muội đó, lần sau đừng đi theo người khác nữa, cung nữ mang muội đi đó, đã phát hiện thi thể, hôm qua nàng tự sát đầu giếng."

"Hả?" Châu Châu ngây ngẩn cả người, nàng nghĩ đến Bạch Thảo của trước đây ôn nhu chải đầu giúp nàng, lại nghĩ đến hôm qua nàng ấy cố ý đẩy mình vào tầm điện của Lương Thiệu Ngôn, Bạch Thảo nhất định là hận nàng, cho nên hy vọng Lương Thiệu Ngôn giết nàng, mà chính Bạch Thảo, cũng biết

việc này cuối cùng cũng bị người khác biết được, liền đứt khoát tự sát ở đầu giếng.

Nàng chỉ là cảm thấy rất khổ sở.

Châu Châu cúi đầu vào trong lòng ngực Lý Bảo Chương, "Ca ca, báo thù chính là phải trải qua việc đó sao?"

Lý Bảo Chương nhắm mắt, "Có lẽ vậy."

Sự việc Lý Bảo Chương gọi thái y đi chẩn trị cho Lương Thiệu Ngôn tự nhiên không thể gạt được Lương Quang Vũ.

Lương Quang Vũ trực tiếp cho thị vệ truyền lời nhắn đến Lý Bảo Chương, ước định giờ sùu (1h-3h sáng) gặp mặt ở cung điện của Lương Quang Vũ.

Thời điểm Lý Bảo Chương đến, Lương Quang Vũ đang uống rượu, thấy hắn tới, còn cười cười.

"Huyền tịch đại sư, muốn uống hai ly không?"

"Không cần, ngoại có việc nói thẳng đi." Âm thanh Lý Bảo Chương lạnh lùng nói.

Lương Quang Vũ thở dài, trong tay hắn cầm chén rượu, quơ quơ, từ từ nói, "Ngoại chắc cảm thấy ta là người nhẫn tâm đúng không? Nhưng ngoại cũng biết ta khó xử?"

"Đều là vì chiếc ghế đế quân kia, việc làm tàn nhẫn độc ác như thế, ta đây không biết Cửu hoàng tử cùng Hoàng Thượng Hoàng Hậu có gì khác nhau." Lý Bảo Chương âm thanh lạnh lùng nói.

Lương Quang Vũ nhìn về phía Lý Bảo Chương, thần sắc tự nhiên, "Thôi, ngoại nếu muốn quan tâm Lương Thiệu Ngôn một chút, ta cũng cũng không ép ngoại, bất quá cũng chỉ một lần này. Ngoại phải biết rằng, nếu ngoại nhân từ nương tay, kẻ chết kia liền không phải bọn họ, mà là chúng ta. Ngoại không sợ chết, Châu Châu kia có sợ không? Chờ ngoại đã chết, Châu Châu đến lúc đó lại đến bên người Lương Thiệu Ngôn, ngoại muốn nhìn thấy một màn này à?" Hắn dừng một chút, lại nhẹ nhấp một ngụm rượu, "Chẳng qua sợ là Hoàng Hậu cũng không tha cho nàng."

Lý Bảo Chương nhíu lại ấn đường, một lát sau, hắn nói, "Ta đã biết."

Lương Quang Vũ thấy Lý Bảo Chương muốn đi, lại bồi thêm một câu, "Huyền tịch đại sư, Lương Thiệu Ngôn chính là hy vọng ngoại chết."

Rõ ràng, lúc trước khi Lý Bảo Chương sai thái giám bên người nằm vùng ở trong cung, Lương Thiệu Ngôn năm lần bảy lượt xem hắn không quen, tự giữ thân phận chủ tử. Lý Bảo Chương trong lòng phiền muộn, liền trực tiếp vội vàng rời đi.

Trở lại bỏ đề điện, hắn nhìn đến Châu Châu ở trên giường ngủ say, trong lòng phiền muộn mới vơi đi vài phần.

Lần này hắn cứu Lương Thiệu Ngôn, có lẽ sẽ sinh chuyện, nhưng làm cũng làm rồi, hối hận cũng không giải quyết gì được, hắn cũng coi như không làm thất vọng lương tâm chính mình. Chẳng qua, hắn rõ ràng sợ hãi việc thiện lần này mình làm sẽ hại đến Châu Châu.

Châu Châu ngủ say, nàng nằm nghiêng người, một khuôn mặt ngủ đến phần nộn, thoát nhìn thập phần tiểu lệ đáng yêu.

Lý Bảo Chương đuổi tay muốn nhấn ấn đường của nàng một chút, nhưng sợ quá nhiều đến đối phương, vẫn lùi về tay.

Lý Bảo Chương đang định thu hồi tay, không biết như thế nào, Châu Châu thức nhưng tỉnh. Nàng mơ mơ màng màng mà nhìn Lý Bảo Chương liếc mắt một cái, liền đối với hắn cười cười, cười xong lại khép mắt lại ngủ. Lý Bảo Chương trở mắt một chút, sau đó đuổi tay sờ sờ đầu Châu Châu.

Châu Châu bị kinh hách, mấy ngày mới hoàn toàn khôi phục lại đây. Nàng tự mình tận lực quên việc của Lương Thiệu Ngôn. Lý Bảo Chương càng thêm bận rộn lên, Châu Châu cũng không rõ hắn vội chút cái gì lắm, mặt trời đã chính thức tiến vào thời điểm ngày mùa thu, lương đề hạ chỉ giải trừ giam cầm của Thái Tử Lương Tấn Bách.

Nghe nói Lương Tấn Bách viết một phong thư hồi cáo cho lương đế, từ ngữ trên thư thật tình thật ý, làm lương đế vì hành động này mà cảm động, liền giải trừ giam cầm của hắn.

Thời điểm Lương Tấn Bách bị giam cầm tuy rằng biết được tin tức Hoàng Hậu bị giam cầm, nhưng lại không biết sự tình Lương Thiệu Ngôn bệnh nặng, thời điểm hắn tiến đến thăm, Lương Thiệu Ngôn khóc trên giường, thân hình mảnh dẻ, phảng phất chỉ như một bộ xương bọc da.

"Thiệu ngôn, ngoại đây là?" Lương Tấn Bách vừa kinh vừa giận, vội vàng tiến lên cầm tay Lương Thiệu Ngôn. Hắn vẫn không ngờ, bất quá ngắn ngủn mấy ngày thôi, ấu đệ của hắn thế nhưng thành dáng vẻ này.

Kỳ thật nguyên nhân Lương Thiệu Ngôn còn gầy so với trước kia là vì hắn hiện tại đang từ bỏ quên thần đan, quên thần đan này dễ dàng làm người nghiện, từ bỏ lại cực kỳ khó. Thời điểm Lương Thiệu Ngôn phát tác còn phải cho người trói cả người hắn lại mới được.

"Hoàng huynh, ta hiện tại đã khá hơn nhiều." Lương Thiệu Ngôn đối Lương Tấn Bách hơi hơi mỉm cười, "Lại qua chút thời gian, ta có thể hoàn toàn tốt lên."

Đôi mắt Lương Tấn Bách nóng lên, chặt vật mà quay mặt đi, một lát sau, hắn mới quay lại đầu, ngữ khí trầm trọng, "Thiệu ngôn, ai làm hại ngoại biến

thành như vậy? Nói cho hoàng huynh. Hoàng huynh nhất định giúp người báo thù này."

Lương Thiệu Ngôn thông thả mà chớp hạ mắt, hần nhớ tới thiếu nữ ngày ấy bị hần ôm vào trong ngực.

Thiếu nữ ấy giống như một đóa hoa, nở rộ ở trong lòng ngực hần, chẳng qua hần còn không ôm được bao lâu, đã bị người đoạt đi, trong lòng ngực hần liền chỉ còn lại lưu lại mùi hương.

"Huyền tịch." Lương Thiệu Ngôn từng câu từng chữ mà nói, "Hần hại ta biến thành bộ dạng người không ra người, quý không ra quý này."

*Hân Hân: Minh ghét kiểu đồ thừa như vậy, đúng là lấy oán báo ân mà!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52: Hận hay không hận

Editor: Hân Hân

Châu Châu sau khi biết được tin Thái Tử Lương Tấn Bách được giải trừ lệnh cấm, trong lòng âm thầm vui vẻ một chút.

Cũng không biết Lương Thiệu Ngôn bệnh thế nào rồi, sau khi Lương Tấn Bách ra, hần là có thể chiếu cố hần tốt hơn.

Nàng chuyển mắt nhìn về phía Lý Bảo Chương đang xem thư, từ sau khi Lương Tấn Bách được giải trừ lệnh cấm, Lý Bảo Chương gần như toàn bộ thời gian chỉ ở bờ đề điện, càng ít ra khỏi cửa. Châu Châu đi đến bên cạnh hần, thấy ghế dựa Lý Bảo Chương đang ngồi còn có chút chỗ trống, liền mạnh mẽ đặt nửa cái mông vào. Lý Bảo Chương bất đắc dĩ mà dịch ra khỏi chỗ Châu Châu, "Bên cạnh không phải còn ghế sao? Sao phải một hai đoạt một cái với ta?"

Châu Châu đem đầu thò lại gần nhìn xuống Lý Bảo Chương đang xem cái gì, sau khi phát hiện nàng căn bản xem không hiểu, liền lùi đầu về, chỉ là tay tự động quán lên cánh tay Lý Bảo Chương.

"Ca ca, chúng ta còn ở chỗ nào bao lâu nữa?"

Lý Bảo Chương nghe được Châu Châu hỏi như vậy, ánh mắt khẽ nhúc nhích, hần đem sách trong tay buông, ngược lại nhìn về phía Châu Châu, "Châu Châu, ta hỏi muội một việc, muội trả lời đúng sự thật cho ta nha."

Châu Châu hồi lâu không thấy Lý Bảo Chương nghiêm túc như vậy, liền ngoan ngoãn gật gật đầu.

"Người hận Hoàng Hậu sao?" Hần nhẹ giọng nói.

Châu Châu suy nghĩ hạ, thần sắc có vài phần buồn rầu, hồi lâu lúc sau nàng mới nói: "Không hận."

"Nàng giết phụ thân của muội, muội cũng không hận?" Tốc độ Lý Bảo Chương nói nhanh vài phần.

Một đôi mắt lục của Châu Châu thập phần thanh triệt, phảng phất giống như dùng nước gột rửa qua, "Muội và phụ thân Muội chưa từng gặp mặt, hơn nữa ông ta vứt bỏ mẫu thân muội, muội đối với ông ấy cũng không có cảm tình."

"Vậy nếu Hoàng Hậu giết ta, muội sẽ hận bà ta sao?"

Châu Châu nghe thấy cái vấn đề này, mày nhăn thành một đoàn, nàng tựa hồ thập phần không muốn trả lời vấn đề này. Lý Bảo Chương giờ tay sờ soạng đầu nhỏ Châu Châu, "Ta hiện tại cùng Hoàng Hậu là quan hệ tử địch, nếu ta giết không được bà ta, bà ta liền sẽ tới giết ta, muội muốn giúp ai?"

Châu Châu nhấp môi dưới, trực tiếp ôm eo Lý Bảo Chương, "Huynh sẽ không chết."

"Nếu ta thật sự bị bà ta giết?"

"Vậy muội sẽ hận bà ta." Châu Châu lần này trả lời thật sự mau.

Lý Bảo Chương bên môi hơi lộ ra vài phần ý cười, một lát sau, hần ở ẩn đường Châu Châu rơi xuống một cái hôn khẽ, "Cho nên, chúng ta vẫn chưa thể đi. Châu Châu, nếu hiện tại chúng ta rời cung, Hoàng Hậu bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta, ta chỉ có trừ bỏ hậu hoạn, như vậy chúng ta mới có thể vô ưu lo toan mà sống sót."

Hần không nói ra lời, hần và Châu Châu không giống nhau, thù của Phương gia, hần nhất định phải báo.

Ánh mắt Châu Châu có chút bất an, nàng gần nhất luôn gặp ác mộng, nhưng sau khi tỉnh, đã mơ thấy gì cũng nhớ không rõ. Nàng có chút sợ hãi, nàng chỉ có Lý Bảo Chương, nếu Lý Bảo Chương xảy ra chuyện, nàng cũng không biết chính mình bây giờ nên làm cái gì.

“Vậy thế nào mới là trừ bỏ hậu họa?” Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Chương.

Báo thù, đến tận cùng là đạt được tình trạng gì mới xem là báo thù thành công.

Ánh mắt Lý Bảo Chương phóng tới nơi xa, cũng không có trả lời vấn đề này của Châu Châu. Sau khi vào thu, thời tiết lạnh rất nhiều, trong không khí truyền đến mùi hương hoa quế, một tia, từng sợi, phiêu tiến vào lòng người. Đèn lồng màu đỏ chỗ hành lang dài bị gió thổi đến lắc qua lắc lại, đảo mắt liền đã vào cuối thu.

Châu Châu đến tuổi mười bảy.

Sinh nhật nàng chỉ có Lý Bảo Chương biết, lương đế chưa bao giờ đem ngoại thất nữ này là nàng để vào mắt, càng sẽ không vì nàng mà làm yển hội chúc mừng.

Ngày đó sinh nhật Châu Châu, Lý Bảo Chương tự mình xuống bếp vì Châu Châu làm một bàn ăn ngon, còn vì Châu Châu tặng một kiện lễ vật.

Một cái hộp gấm.

Trong lúc Châu Châu dùng bữa, đưa mắt ngắm rất nhiều lần đến hộp gấm, nhưng Lý Bảo Chương muốn nàng com nước xong xuôi mới có thể mở ra.

“Ngoan ngoãn dùng bữa, mắt đừng loạn xem.” Lý Bảo Chương dùng đũa ngọc gắp một miếng thịt bỏ vào trong chén Châu Châu, thấy nàng vẫn ngắm hộp gấm, bất đắc dĩ mà nói, “Cũng không phải không cho muội, ngoan, dùng bữa trước.”

Châu Châu “Đạ” một tiếng, cầm lấy đũa ngọc đem thịt Lý Bảo Chương kẹp cho nàng, một ngụm ăn luôn.

Lý Bảo Chương trù nghệ thực đỉnh, đòi trước hấn ở Ngự Thiện Phòng làm việc qua một thời gian. Châu Châu liền ăn thật nhiều, gặp phải Lý Bảo Chương tự mình xuống bếp, liền không cẩn thận ăn càng nhiều, chờ đến lúc Lý Bảo Chương gọi người đem chén đũa xuống, Châu Châu đã vuốt bụng dựa ngồi trên giường mỹ nhân, trong tay còn cầm hộp gấm.

“Ca ca, bụng ta có chút khó chịu.” Châu Châu bị căng đến muốn phun.

Lý Bảo Chương trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ai bảo muội ăn nhiều như vậy?” Ngừ khí hấn hung dữ, thân thể lại không như vậy. Không chỉ có lập tức đi lên phía trước xem mạch cho Châu Châu, còn giúp Châu Châu sờ bụng, “Đi tản bộ bên ngoài đi, để tiêu thực.”

Châu Châu suy nghĩ xong, nàng đem hộp gấm đặt lên bàn nhỏ trên giường, “Vậy muội đợi lát nữa trở về sẽ xem.”

Tuy rằng là rất muốn biết Lý Bảo Chương tặng cho nàng lễ vật gì, nhưng nàng lại muốn đem kinh hi lưu tại cuối cùng.

Lý Bảo Chương trong mắt hiện lên vài phần ý cười, hấn điều Châu Châu xuống giường. Lý Bảo Chương mang theo Châu Châu rời bỏ đề điện, Châu Châu hồi lâu không ra điện, thấy phong cảnh bên ngoài đều cảm thấy thập phần thú vị, nhìn trái nhìn phải. Lý Bảo Chương tay trái cầm theo một chiếc đèn lung linh, tay phải gắt gao mà nắm tay Châu Châu. Đây vẫn là lần đầu tiên hai người bọn họ quang minh chính đại như thế này mà đi cùng một chỗ ở trong cung.

Châu Châu đi được một đoạn đường, đột nhiên nhớ tới một việc, nàng nhìn qua đầu Lý Bảo Chương trụi lủi, sau lại nhìn đến mặt Lý Bảo Chương dịch dung, “Chúng ta đi như vậy, có phải quá đường hoàng không?” Dù sao hiện tại Lý Bảo Chương vẫn là một hòa thượng.

Mới vừa có thị vệ đi qua tuần tra, xa xa mà thấy hai người bọn họ, liền thay đổi đường tuần tra ngay.

“Vẫn ổn.” Lý Bảo Chương mặt không đổi sắc mà nói.

Châu Châu xem như thực trì độn.

Hiện tại trong cung đồn đại với hai người Lý Bảo Chương cùng Châu Châu, nhiều đến không thể nhiều hơn. Lý Bảo Chương không hề bụng cách nói đó, mà lương đế thấy Lý Bảo Chương đối Châu Châu đặc biệt, trong lòng ngược lại cảm thấy chính mình bất được nhược điểm của Lý Bảo Chương, chỉ cần Châu Châu lưu lại trong cung, Lý Bảo Chương liền sẽ tiếp tục giúp hấn làm thuốc trường sinh bất lão.

Sau khoảng nửa canh giờ, Châu Châu liền muốn trở về.

Nàng lôi kéo tay Lý Bảo Chương, “Chúng ta trở về đi, muội còn muốn xem lễ vật hộp gấm nữa.”

Lý Bảo Chương thấy cũng đã đi được một đoạn đường, cũng liền đồng ý. Chỉ là hai người mới vừa đi đến chỗ một tòa núi giả, trước mặt xuất hiện mấy kẻ hắc y. Những hắc y nhân đó thấy Lý Bảo Chương cùng Châu Châu liền rút kiếm đâm đến.

Ánh mắt Lý Bảo Chương rung mình, sau khi bắt được Châu Châu liền chạy, vừa chạy vừa gọi người, chỉ là những hắc y nhân đó là người biết võ, lập tức liền đuổi theo. Lý Bảo Chương chỉ có thể đem Châu Châu bảo vệ ở phía sau mình, ngừ khí lạnh lẽo, “Ai phải các người đến đây?”

Châu Châu chưa từng gặp qua một màn làm cho người ta sợ hãi như vậy, tay nàng gắt gao mà bắt lấy ống tay áo Lý Bảo Chương, thân thể run nhè nhẹ, “Ca ca, bọn họ là tới giết chúng ta sao?”

Lý Bảo Chương không có trả lời Châu Châu, mà nói với những hắc y nhân đó: “Mục tiêu của các ngươi là ta, để nàng đi.”

Những hắc y nhân đó vây quanh Lý Bảo Chương cùng Châu Châu, lấy kiếm chia về phía bọn họ, trong đó một kẻ tràn ra một tiếng cười lạnh trong miệng, thanh âm nghẹn ngào khó nghe, như là cố ý thay đổi giọng, “Huyền tịch đại sư, nếu ngươi giao ra cách phối thuốc trường sinh bất lão, chúng ta liền buông tha cô nương phía sau ngươi, bằng không, cả hai người các ngươi cùng chết.”

Lý Bảo Chương nhíu mi, nhưng thực mau hắn liền nói, “Các ngươi để nàng đi, ta liền nói cho các ngươi cách phối thuốc.”

Hắc y nhân nói chuyện ban nãy nghe vậy trực tiếp rút kiếm hướng về Lý Bảo Chương, Lý Bảo Chương cũng không thể tránh, bởi vì hắn trốn rồi, này kiếm liền sẽ thương đến Châu Châu phía sau hắn. Hắc y nhân kia tựa hồ đều chỉ là vì dọa Lý Bảo Chương một cái, một kiếm này chỉ làm bị thương cánh tay trái của Lý Bảo Chương.

“Huyền tịch đại sư, ngươi vẫn đừng nên nói điều kiện với chúng ta, mau nói!”

Lý Bảo Chương mặt trắng một chút, “Các ngươi có bản lĩnh liền trực tiếp giết ta, xem các ngươi lấy cái gì báo cáo cho chủ tử các ngươi kết quả công tác.”

Mới vừa rồi đối thoại ngắn ngủn vài câu, Lý Bảo Chương vẫn luôn đoán đoán hắc y nhân này là ai phái đến. Bọn họ có thể hành sự kiêu ngạo như thế ngay trong hoàng cung này, không vội mà giết hắn, muốn thuốc trường sinh bất lão, bọn họ biết tầm quan trọng của Châu Châu đối với hắn, chủ tử phía sau những người này là Thái Tử Lương Tần Bách hay là Cửu hoàng tử Lương Quang Vũ?

*Hân Hân: Rất thông minh mọi người nhĩ?!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Bị ám sát

Editor: Hân Hân

Ống tay áo của Lý Bảo Chương bị thủng một lỗ, một miệng vết thương bị đâm thật sâu, máu thấm ra không ngừng từ miệng vết thương, thực mau, miệng vết thương dưới ống tay áo đều bị máu nhiễm đỏ. Sau khi Lý Bảo Chương giả dạng thành hòa thượng, thường mặc áo bào trắng, hôm nay cũng không ngoại lệ. Trên áo bào trắng nhiễm máu tươi, hết sức chói mắt. Châu Châu liếc mắt một cái, sợ tới mức nước mắt đều lăn xuống.

Nàng cắn môi, nhìn rõ ràng hắc y nhân, tuy rằng sợ hãi, nhưng thực kiên định mà nói: "Ca ca, muội muốn ở cùng huynh."

Cùng lắm thì, cùng chết.

Lý Bảo Chương cảnh giác mà nhìn hắc y nhân, đối với lời nói của Châu Châu, hắn không có đáp lại, nhưng trong mắt hiện ra vài phần ấm áp.

Hắc y nhân cảm đầu nhíu mi lại, hắn có chút không kiên nhẫn mà nhìn Lý Bảo Chương, "Ý của Huyền tịch đại sư là muốn cho tiểu mỹ nhân này đi theo huyền tịch đại sư cùng chết sao?"

"Ta đã nói, các ngươi để nàng đi, ta liền nói cho các ngươi cách phối thuốc." Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói, "Các ngươi không thả người, ta đây đành phải không thể phụng cáo."

Mấy hắc y nhân nhìn nhau liếc mắt một cái, đột nhiên rút kiếm vọt lên. Lý Bảo Chương vẫn luôn nhìn chăm chăm động tác của bọn họ, thấy thế, vội vàng xoay người, dùng người bảo vệ Châu Châu.

Châu Châu bị hộ trong lòng ngực Lý Bảo Chương, nàng nhìn không được nhắm mắt lại, bắt lấy quần áo Lý Bảo Chương thật gắt gao. Lý Bảo Chương cắn răng, hắn cảm giác được có cái gì đâm vào eo sườn hắn, hắn cực lực không để mình phát ra âm thanh.

Tiểu cô nương trong lòng ngực có lá gan nhỏ như vậy, nếu hắn la lên tiếng, nàng chắc chắn càng sợ hãi.

Tới tận giờ khắc này, hắn tức khắc mới phát hiện hồi ý trong lòng mình.

Là hắn hại Châu Châu, Châu Châu không muốn báo thù, nhưng hắn lại muốn, hắn làm liên lụy Châu Châu rơi vào vũng nước đục này, lại vô lực bảo hộ đối phương.

"Đình --"

Âm thanh binh khí va chạm.

Lý Bảo Chương thật sững sốt, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện mấy hắc y nhân tựa hồ nội chiến. Trong đó một hắc y nhân kiếm thuật thập phần cao minh, thân hình hần giống như quỷ mị, vài cái đã đánh bay kiếm của hắc y nhân cầm đầu, hần che chở phía trước Lý Bảo Chương cùng Châu Châu, chọn kiếm như hoa, huy kiếm như mưa, chỉ qua vài cái, toàn bộ mấy hắc y nhân đều bị hần giết chết, mà hắc y nhân cầm đầu thấy tình thế không ổn, muốn trốn, nhưng hắc y nhân kia mũi chân chỉ hơi nhích, thân thể nhẹ nhàng nhảy, bay lên giữa không trung, một kiếm đâm vào ngực hắc y nhân cầm đầu.

Hắc y nhân kia xử lý mấy hắc y nhân khác thoải mái như xắt rau, chờ đến lúc hần lại hướng Lý Bảo Chương bên này, Lý Bảo Chương không kịp được mang ánh mắt nhìn kỹ nhìn hần.

"Người là người phương nào?"

Bước chân hắc y nhân ngừng lại, hần cúi đầu hành lễ Lý Bảo Chương. "Nô tài là người của Cửu hoàng tử."

"Cửu hoàng tử điện hạ?" Lý Bảo Chương bởi vì mất máu, sắc mặt có chút tái nhợt, "Vậy những người này là người nào?"

Hắc y nhân đưa mắt thi thể trên mặt đất, trầm giọng đáp, "Họ đều là thân vệ của Thái Tử, nô tài từ rất sớm đã trà trộn vào bên trong thân vệ của Thái Tử, bởi vì Cửu hoàng tử biết Thái Tử muốn gây bất lợi với đại sư, liền lên báo nô tài báo hộ đại sư."

Lương Quang Vũ thể nhưng còn có bản lĩnh đem người trà trộn vào bên trong thân vệ của Thái Tử Lương Tấn Bách, cục diện này sợ là hần đã sớm bày ra, hần có tâm đoạt vị, cũng không phải chỉ từ khi Hoàng Hậu bày mưu để hần mạng binh tấn công Vạn Quốc mới có.

Lý Bảo Chương từ trên mặt đất nhặt lên một thanh kiếm, đối với hắc y nhân kia nói: "Người đi đi."

Hắc y nhân quả nhiên nghe lệnh rời đi, mà chờ đến khi tuần tra thị vệ phát hiện Lý Bảo Chương cùng Châu Châu, tự nhiên cũng thấy được thi thể đầy đất.

.....

Trong lúc Lương đế đang ôm tâm sùng phi điên loạn đảo phương, thái giám tổng quản ở bên ngoài trường đề thấp thanh âm nói: "Hoàng Thượng, huyền tịch đại sư nơi đó đã xảy ra chuyện."

Thái giám tổng quản vừa dứt lời, lương đế tay liền vén màn trường lên, sắc mặt khó coi, "Cái gì?"

Sùng phi kia kinh hô một tiếng, vội vàng cầm chăn che dấu đi thân thể chính mình, chờ đến lúc nàng phát hiện lương đế trực tiếp đứng dậy phải đi, muốn giữ người lại, "Hoàng Thượng!"

Lương đế nhíu mày, càng thêm đi nhanh về phía trước, thái giám tổng quản nhìn thấy sắc mặt của Lương đế, lập tức giật giật tay với tiểu thái giám phía sau. Vị phi tử đêm nay này sao còn không nhìn đến tính tình của lương đế. Từ sau khi lương đế hóa trẻ lại, thói quen có mới nới cũ của hần càng lợi hại hơn, chỉ cần chỗ nào có phi tần hơi làm hần không vừa ý, lương đế trực tiếp đem người ném vào lãnh cung.

Hiện tại hần trường sinh bất lão, hà tất để ý phạm phu tục tử đó.

Thời điểm Lương đế đến bờ đề điện, Lý Bảo Chương nằm trên giường, nơi bị thương đã được thái y băng bó tốt.

"Huyền tịch, người làm sao vậy?" Người hiện tại Lương đế để ý nhất chính là Lý Bảo Chương, nếu Lý Bảo Chương xảy ra chuyện, ai làm cho hần thuốc trường sinh bất lão.

Lý Bảo Chương sắc mặt tái nhợt, nhưng thần sắc vẫn còn tốt, hần thấy lương đế dò hỏi, ra vẻ bi thống, "Hoàng Thượng, vì thần sợ là không thể ở bên cạnh hầu hạ Hoàng Thượng nữa."

"Nói bậy gì đó?" Lương đế nóng nảy, "Huyền tịch, người chính là người quan trọng nhất của Trẫm, người sẽ không có việc gì."

Hần quay đầu nhìn qua các thái y đang quỳ trên mặt đất, lập tức chất vấn nói: "Huyền tịch đây là làm sao vậy?"

Bạch thái y hôm nay vốn là nghỉ tắm gội, vội vàng từ trong nhà chạy tới, tóc đều có chút hỗn loạn, hần phủ phục trên mặt đất, cung kính và tiểu tâm mà đáp lời, "Thương trên người đại sư đều là bị thương ngoài da, cũng không gây nguy hiểm đến tính mạng."

Lương đế nghe Lý Bảo Chương sẽ không chết, cả một mồm to khí, nhưng người nào có gan lớn như vậy dám hành thích ở trong cung? Lương đế gọi thủ lĩnh cấm vệ quân tới, thủ lĩnh cấm vệ quân chỉ nói là thị vệ tuần tra phát hiện, mà mấy thi thể kia không phải người trong cung, cũng không biết là người phương nào phải tới.

Lương đế kinh giật, lệnh người tra rõ việc này. Sau khi toàn bộ mọi người rời đi, Châu Châu mới từ trong một góc tiến đến trước giường Lý Bảo Chương. Lý Bảo Chương thấy nàng, liền cười một chút. Chỉ là hần cười được một nửa, liền thấy Châu Châu xạc xạc mà rót nước mắt.

"Khóc cái gì? Ta không phải còn sống sao?" Lý Bảo Chương ôn thanh mà nói, hần muốn vì Châu Châu lau nước mắt, nhưng bởi vì thương thể không có cách nào nhúc nhích.



Châu Châu lấy mu bàn tay lau nước mắt, thoát nhìn thập phần đáng thương, "Về sau muội không bao giờ muốn làm sinh nhật nữa."

Lý Bảo Chương nghe vậy dờ khóc dờ cười, dứt khoát xoay qua đề tài khác, "Bây giờ muội có thể mở hộp gắm ra nhìn xem ta tặng muội lễ vật sinh nhật gì nào."

Châu Châu ngưng hai mắt đắm lệ liếc hần một cái, nhưng vẫn đứng dậy đi lấy hộp gắm. Nàng cố ý mang lại đây, mở ra trước mặt Lý Bảo Chương. Vừa mở ra, Châu Châu liền sững sờ. Nàng từ bên trong lấy ra cái lễ vật kia, soi soi dưới ánh nến.

"Đây là khóa trường mệnh, trên cổ ta cũng có một cái, cái này, là ta tự mình làm." Lúc Lý Bảo Chương nói đến nửa câu sau, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, tựa hồ có chút hơi xấu hổ.

Khóa trường mệnh kia được làm thập phần tinh xảo, Châu Châu càng xem càng thích, nàng từ nhỏ đến lớn cũng không nhận được lễ vật nào, càng không tính đến là của người khác tự mình làm.

Nàng biết khóa trường mệnh khóa là thứ gì.

Là sau khi hài tử sinh ra, cha mẹ mang cho hài tử, ngụ ý là cầu mong hài tử khỏe mạnh.

Châu Châu là cô nhi, sinh ra liền không cha không mẹ, chưa từng nghĩ đến có một ngày, nàng cũng có thể đeo khóa trường mệnh.

Châu Châu nghĩ đến đây, mũi càng cay, nàng như hàm chứa hai phao nước mắt, cúi đầu hôn lên môi Lý Bảo Chương một cái, "Cảm ơn, muội thực thích."

Lý Bảo Chương khoe môi cười cười.

Tiểu cô nương của hắn thật là ngây thơ, về sau thật sự muốn nhìn chăm chăm nhiều chút, bằng không người khác tùy tiện là có thể lừa đi rồi.

Châu Châu đứng trước gương đồng tự mình mang khóa trường mệnh lên, bởi vì sợ đụng đến miệng vết thương của Lý Bảo Chương, nàng cố ý ôm chần ngủ ở gian ngoài, phòng trong có diêm động tĩnh nào, nàng liền lập tức bừng tỉnh, cứ vậy một đêm ngủ đến đại hừng đông, chưa từng có cảnh giác đến vậy, nàng sợ Lý Bảo Chương ban đêm khát, hoặc là miệng vết thương lại đau.

Châu Châu còn học bạch thái y chăm thuốc men cho Lý Bảo Chương, bộ dáng cẩn thận nghiêm túc kia dừng trong mắt Lý Bảo Chương, hắn muốn bắt Châu Châu, đem người thân một trận, nhưng lại sợ cử chỉ này của chính mình quá mức tàn nhẫn.

Lý Bảo Chương bị thương, lương đế lập tức điều rất nhiều thi vệ bảo hộ trong cung đến bảo hộ Lý Bảo Chương an toàn. Nhưng không được bao lâu, trong cung lại xảy ra chuyện.

Bạch thái y chết trong Thái Y Viện.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54: Phương thuốc ai cũng muốn

Editor: Hân Hân

Bạch thái y chết thật khó coi.

Hắn là người sống sờ sờ bị giết chết, người giết hắn tựa hồ sợ hắn giãy giụa, còn chém đứt tay của hắn.

Tuy các thái y đã nhìn quen thương hoạn, ánh mắt đầu tiên đi vào nhìn liền phun ra, cũng không phải con số ít.

Lương đế không nghĩ tới trong cung lại liên tiếp xảy ra chuyện như vậy, đều là đại sự giết người. Thủ lĩnh cấm vệ quân không thể tra ra kẻ phía sau màn hành thích Lý Bảo Chương, trong cung lại chết một vị Bạch thái y. Lương đế tức giận đến trực tiếp cách chức thủ lĩnh cấm vệ quân thủ lĩnh.

Lý Bảo Chương biết tin tức bạch thái y chết, chỉ là kinh ngạc một chút. Châu Châu lại có chút bất an hỏi Lý Bảo Chương "Ca ca, nếu không chúng ta rời nơi này đi?"

Nàng hiện tại cảm thấy hoàng cung này càng ngày càng khủng bố, thật là cái địa phương ăn thịt người.

Lý Bảo Chương thấy Châu Châu vẻ mặt sợ hãi, liền ôn thanh an ủi nàng, "Không có việc gì, chúng ta hiện tại cả ngày ở trong điện bỏ đề, ai còn có thể làm bị thương chúng ta?"

“Cả bạch thái y kia cũng là bị giết trong Thái Y Viện, Thái Y Viện còn có sắp xếp thái giám làm việc, hẳn lại lặng yên vô tức mà bị giết, người nọ công phu phải cao nhường nào?”

Châu Châu nói những lời này, lại làm Lý Bảo Chương nhớ tới hắc y nhân cứu bọn họ đêm đó.

Hắc y nhân kia võ công thật sự lợi hại, tuy rằng hẳn là người ngoài nghề, nhưng hắc y nhân dễ như trở bàn tay mà giết những người đó, phảng phất không cần tốn nhiều sức.

Nếu người kia ản vào Thái Y Viện, thật có khả năng ở tình huống không kinh động người khác giết bạch thái y.

Chẳng qua nếu hẳn là người Lương Quang Vũ, thật sự không cần thiết giết chết bạch thái y, bởi vì bạch thái y là người của bọn họ.

Bạch thái y làm viện đầu của Thái Y Viện, dược liệu của thuốc trường sinh bất lão đều là từ hắc tự mình xét duyệt ổn thỏa, lại lệnh vài vị thái y cộng đồng đưa đến đây, bảo đảm trung gian sẽ không xảy ra sự cố. Hiện giờ bạch thái y vừa chết, lương đế đành phải tuyển một vị thái y khác tới ngồi vào vị trí viện đầu Thái Y Viện, mà việc xét duyệt dược liệu thuốc trường sinh bất lão này tự nhiên cũng rơi lên người vị tân viện đầu Thái Y Viện.

Vị tân viện đầu Thái Y Viện này họ Chung, Chung thái y so Bạch thái y còn lớn hơn mười mấy tuổi. Thời điểm hắc tự đổi thuốc cho Lý Bảo Chương, Châu Châu ở bên cạnh nhìn một chút, cảm thấy vị Chung thái y này so với Bạch thái y trước kia nghiêm túc hơn rất nhiều.

Lý Bảo Chương bị thương, nghiên cứu chế tạo thuốc trường sinh bất lão liền chậm lại.

Lương đế trong lòng vô cùng lo lắng, hẳn nhìn chăm chăm gương, quả nhiên cảm thấy đã nhiều ngày không ăn thuốc trường sinh bất lão, tựa hồ lại hiện lên dấu hiệu già nua, liền luôn phái thái giám mang theo một đồng hồ vật đi an ủi Lý Bảo Chương, hạ lệnh để Thái Y Viện nhanh chóng chữa khỏi hẳn cho thân thể Lý Bảo Chương.

Nhưng trừ việc đó ra, lương đế trong lòng cũng sinh ra ý tưởng.

Nếu hẳn biết phương thuốc trường sinh bất lão được này, không cần Lý Bảo Chương cũng có thể tự mình làm.

Lương đế nghĩ vậy, liền tự mình đi một chuyến đến bờ đề điện, nhưng lại thất vọng mà về.

“Hoàng Thượng có điều không biết, thuốc trường sinh bất lão này có một loại thuốc dẫn cực kỳ quan trọng, là máu của vi thần, mỗi một lô thuốc cần tí ni lấy một mẻ máu mới của thân, người khác đều không thể.” Lý Bảo Chương nói như thế.

Lương đế ngượng ngừng cười, ngồi một hồi liền rời đi.

Lý Bảo Chương nói tự nhiên là lời nói dối, phương thuốc trường sinh bất lão này, hẳn sao có thể nói cho lương đế.

Dược liệu của thuốc trường sinh bất lão tuy rằng đều do Thái Y Viện cung cấp, nhưng Lý Bảo Chương chưa bao giờ lộ ra liều thuốc, hơn nữa hẳn còn cố ý giấu đi tên một loại thuốc.

Lúc nửa tháng sau, Lý Bảo Chương rốt cuộc tốt đến không khác gì trước đây. Lương Quang Vũ cũng nhờ người vào điện hẹn Lý Bảo Chương nói chuyện.

“Ngươi thương thế sao rồi? “Lương Quang Vũ chọn một chỗ cực kỳ yên tĩnh nói chuyện.

Lý Bảo Chương nhìn lương Quang Vũ, “Tốt đến không khác gì trước đây lắm, lần trước thật đa tạ Cửu hoàng tử.”

Lương Quang Vũ khẽ cười một tiếng, “Ngươi là minh hữu của ta, ta tự nhiên là muốn cứu ngươi.” Lời nói hẳn hơi ngừng lại, đề tài sau đó vừa chuyển, “Nhưng chúng ta hiện tại không thể không phản kích. Chung thái y là người của Thái Tử, gần đây ta đã tra được Thái Tử ở đằng liên hợp gia tộc cũ, hẳn ngo ngoe rục rịch, lần trước giết ngươi không tòi, định còn sẽ có tiếp theo.”

Lý Bảo Chương trầm mặc một lát, mới nói: “Bạch thái y là do ngươi giết.”

Lương Quang Vũ trực tiếp thừa nhận, “Hắn biết quá nhiều việc, hơn nữa can đảm không đủ, ta không thể mạo hiểm.”

“Trừ việc đó ra, ngươi cũng là tự dâng cho Thái Tử cơ hội động thủ đi.” Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói, “Thay đổi người, thuốc kia liền có thể động tay chân.”

Lương Quang Vũ thấy ánh mắt Lý Bảo Chương nhiều vài phần thương thức, hẳn than nhẹ một tiếng, chuyển mắt nhìn về phía cái cây bên cạnh, “Ta tự nhiên phải cho hắn cơ hội động thủ, bằng không sao có thể xử từ từ địa của hắn.” (Là cho kẻ địch cơ hội, nhưng mình nắm hết và từ đó lật kèo, dễ dàng hạ đối thủ)

Lý Bảo Chương rũ xuống mắt, thần sắc phức tạp, một lát sau, hẳn nói: “Sớm ngày kết thúc cũng tốt, Cửu hoàng tử, việc này kết thúc, ta liền mang theo huynh trưởng ta cùng Châu Châu rời khỏi kinh thành, cuộc đời này sẽ không vào kinh nữa.”

Lương Quang Vũ hạ mị, nói thẳng nói: “Như thế, rất tốt.”

Lý Bảo Chương hơi hơi gật đầu, xoay người rồi đi.

Lý Bảo Chương một lần nữa vì lương đế làm thuốc trường sinh bất lão, hắn vẫn luôn đề phòng Chung thái y hạ độc, nhưng chung thái y thập phần ngời được, đưa mấy lượt thuốc đều không có bất luận vấn đề gì.

Châu Châu mấy ngày này cảm thấy Lý Bảo Chương tựa hồ có chút khác thường, hắn luôn đứng trước cửa sổ, không biết suy nghĩ cái chuyện gì, có đôi khi Châu Châu cùng hắn nói chuyện, hắn đều thất thần.

Châu Châu suy nghĩ, có phải do lần trước hắn bị thương, nên đầu óc bị thương luôn rồi.

Châu Châu cả ngày ở trong bồ đề điện này, hiện tại Lý Bảo Chương lại công việc lu bù lên, nàng liền thập phần nhàm chán, ban ngày người cùng nàng nói chuyện cũng không có. Trong cung xảy ra một việc thật náo nhiệt.

Lương đế quyết định đi thu săn (Săn vào mùa thu).

Đi thu săn này đã nhiều năm không có cử hành, bởi vì lương đế cảm thấy mình tuổi đã lớn, nếu đi thu săn, liền quá sức. Nhưng hắn hiện tại đã hóa trẻ, liền nổi lên ý tưởng thu săn.

Lý Bảo Chương là người tâm phúc bên người lương đế, tự nhiên là có mặt trên danh sách thu săn. Châu Châu biết sắp đi thu săn, vui vẻ đến không được. Nàng chưa từng được đi săn, đến độ một đêm trước khi đi ra ngoài hưng phấn đến độ không ngủ được.

Nàng nằm bên cạnh Lý Bảo Chương, có chút hưng phấn mà nói: “Ca ca, huynh nói muội có thể săn được không?”

Lý Bảo Chương ngáp một cái, trở mình. Mấy vấn đề này, Châu Châu từ sau khi biết mình sắp được đi săn, liền vẫn luôn hỏi đến không ngừng.

Châu Châu xem Lý Bảo Chương cứ nhiên xoay người, liền dứt khoát bò lên trên người Lý Bảo Chương, tay nàng ôm cổ Lý Bảo Chương, đem mặt dán chỗ ngực Lý Bảo Chương, “Ngươi trả lời ta nha.”

Lý Bảo Chương khụ một tiếng, “Ta làm sao biết muội có thể săn được hay không, đêm đã khuya, ngủ đi.”

Châu Châu ngẩng đầu, có chút bất mãn mà nhìn chằm chằm Lý Bảo Chương, nhưng nàng nhìn chằm chằm mặt Lý Bảo Chương lâu rồi, lại nhớ tới một sự kiện khác.

“Ca ca, chúng ta đã lâu không có làm cái việc kia.”

Đoạn thời gian trước bận quá, Lý Bảo Chương lại bị thương, nàng đều quên cái đại sự nàng muốn ngủ Lý Bảo Chương này.

Lý Bảo Chương đôi mắt lập tức tròn tròn, hắn nhìn chằm chằm Châu Châu một cái chớp mắt, sau đó lập tức ho khan lên, hắn một bên ho khan một bên đem Châu Châu từ trên người mình kéo xuống, “Khụ khụ. . . . . Ta hình như cảm nhiễm phong hàn.”

“Hả?” Châu Châu nghe được Lý Bảo Chương nói mình bị phong hàn, vội vàng lại bò lên, còn lấy trán mình dán lên cái trán Lý Bảo Chương, sau khi phát hiện trán Lý Bảo Chương cũng không có nóng, có chút ngạc nhiên, “Là cảm nhiễm phong hàn sao? Hình như đâu có nóng lên a?”

“Chắc ta mới vừa nhiễm phong hàn, sẽ chưa nóng lên.” Lý Bảo Chương nghiêm mặt nói, “Chúng ta vẫn là nhanh lên ngủ, bằng không bệnh tình ta nghiêm trọng, ngày mai ngươi liền không thể khởi hành đi săn thú.”

Châu Châu chớp hạ mắt, lập tức ngoan ngoãn từ trên người Lý Bảo Chương bò xuống, nàng thành thành thật thật nằm im, còn giúp Lý Bảo Chương đè ép áp chân.

Lý Bảo Chương thấy thế, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Châu Châu dậy đặc biệt sớm, nàng trước tiên bò lên người Lý Bảo Chương, sờ sờ trán đối phương, sau khi thấy không có nóng lên, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lý Bảo Chương bị nàng sờ một cái, tỉnh lại. Hắn nửa mở mắt thấy Châu Châu liếc mắt một cái, đem người ôm sát chút, “Sao hôm nay muội lại tỉnh sớm như vậy?”

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương lại muốn nhắm mắt lại, vội vàng lấy ra hai tay dán lên mặt Lý Bảo Chương, “Ca ca, đừng ngủ, chúng ta sắp đi thu săn.”

Lý Bảo Chương khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt nói: “Gấp cái gì.”

Lương đế đi thu săn là đi về hướng khu vực săn bắn ngoại ô. Lý Bảo Chương cuối cùng vẫn là bị Châu Châu nháo đến sớm mà rời khỏi giường, hắn mang theo Châu Châu dùng đồ ăn sáng, mới ra khỏi bồ đề điện.

Tới giờ Thìn (7h-9h sáng) rồi, Lý Bảo Chương mang theo Châu Châu ngồi trên xe ngựa đi hướng ngoại ô.

Xe ngựa bọn họ ở giữa đội ngũ, xếp hạng phía trước bọn họ đều là mấy chiếc xe ngựa của hoàng tử.

Châu Châu hơn nửa năm không ra cung, lần này ra cung hưng phấn đến không được, nàng xốc màn xe lên, nhìn cảnh sắc bên ngoài, chính thời điểm cảm

thấy thú vị, một đôi con người thâm trầm âm lãnh đối diện nhìn nhau.

*Hân Hân: Sắp có chuyện lớn đó mọi người! ◯\_\_◯*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 55: Lạc vào rừng

Editor: Hân Hân

Cặp mắt kia thuộc về Lương Thiệu Ngôn.

Hắn ăn mặc một thân áo gấm màu đỏ thẫm, cổ đeo một vòng cổ bạc hạt châu, một đầu tóc đen nổi bật lên khỏi toàn bộ ngọc quan màu trắng, trên mặt nửa phần biểu tình cũng không có.

Hắn cười ngửa, đôi mắt lạnh lẽo mà nhìn chăm chăm Châu Châu, phảng phất giống như đang nhìn vật chết nào đó.

Châu Châu bỗng dung đối mắt với hắn, lông mi run lên, mà lúc này một cánh tay bạch ngọc từ bên cạnh vươn ra đem màn xe thả xuống.

Lý Bảo Chương buông màn xe, đem Lương Thiệu Ngôn ngăn cách bên ngoài sau đó đem Châu Châu ôm vào trong ngực.

Hắn có thể cảm nhận rõ được người trong lòng ngực run rẩy, khẽ thở dài, một bên vỗ nhẹ đầu đối phương, một bên an ủi nói: “Không có việc gì, ta ở đây, ta sẽ không để hắn lại thương tổn muội.”

Châu Châu không hé răng, chỉ là càng thêm chôn đầu mình vào hướng lòng ngực Lý Bảo Chương.

Ngày đó, đối với Châu Châu tạo thành bóng ma quá lớn, làm nàng đến nay nhìn thấy Lương Thiệu Ngôn còn cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt Lương Thiệu Ngôn âm trầm mà nhìn chăm chăm xe ngựa, một lát sau, hắn cười nhạt một tiếng, đuôi tay sờ bên môi đang rỉ máu. Nên là hắn, tất cả đều là của hắn, hắn không vội.

Sau khi đã tới được khu vực săn bắn, Lý Bảo Chương mang theo Châu Châu xuống xe ngựa.

Hai bọn họ ngày thường đều chỉ ở trong bỏ đề điện, mà hiện nay xem như cùng nhau xuất hiện trước mặt mọi người. Lý Bảo Chương như cũ vận một thân áo bào trắng, rõ ràng hắn giả trang thành một hòa thượng, nhưng bởi vì hắn dịch dung ra một khuôn mặt hỗn huyết (con lai), có vẻ mang vài phần yêu dị. Mà Châu Châu càng thu hút, nàng hôm nay bởi vì muốn đi săn thú, cố ý thay sang kỳ trang (trang phục cưỡi ngựa) nhẹ nhàng tiện di chuyển, kỳ trang tuy rằng là trang phục để đi chuyển, nhưng có một đặc điểm là đặc biệt bó sát người. Một thân kỳ trang này đem eo nhỏ chân dài của Châu Châu đều hiện rõ ra. Hôm nay nàng buộc chặt toàn bộ tóc lên, trang bị kia càng làm khuôn mặt nàng thêm vẻ phong tình, vừa thoải mái thanh tân lại vừa yêu kiều.

Hai người này, chỉ một người xuất hiện đã đủ câu dẫn sự chú ý, huống chi lúc này là hai người cùng nhau xuất hiện.

Lương Thiệu Ngôn tránh phía sau mọi người nhìn một hồi, câu môi dưới.

“Thiệu Ngôn, nhìn cái gì vậy?” Thái Tử Lương Tấn Bách không biết từ chỗ nào đã đi tới, hắn đầu tiên là đứng bên người Lương Thiệu Ngôn một hồi, thấy ánh mắt hắn sáng quắc nhìn một chỗ, không khỏi cũng nhìn qua đó.

Lương Thiệu Ngôn khẽ cười một tiếng, rõ ràng là cười, nhưng trong mắt hắn lại hoàn toàn không chứa ý cười.

“Hoàng huynh, ta đang nhìn con mồi của ta.”

Lương Tấn Bách nhìn đến chỗ Châu Châu đứng cùng Lý Bảo Chương, sắc mặt trầm xuống. Hắn nhìn về phía Lương Thiệu Ngôn, mấy ngày này, Lương Thiệu Ngôn tuy rằng tốt hơn nhiều, nhưng cũng không hoàn toàn trở lại bộ dáng ban đầu, thậm chí có thể vĩnh viễn không trở về được. Trước kia một Lương Thiệu Ngôn kiêu ngạo ương ngạnh, không ai bì nổi như thế lại trở thành một Lương Thiệu Ngôn âm trầm khủng bố.

Hắn luôn lạnh lùng mà nhìn chung quanh hết thấy, cặp mắt kia lạnh băng làm cho người ta sợ hãi, giống như đôi mắt của rắn.

“Thiệu Ngôn, chúng ta đi qua chỗ phụ hoàng bên kia đi.” Lương Tấn Bách nhẹ giọng nói.

Lương Thiệu Ngôn đưa mắt nhìn Lương Tấn Bách, Lương Thiệu Ngôn hiện tại vẫn gầy, quần áo này mặc trên người đều có vẻ trống rỗng. Lương Tấn Bách vốn dĩ không muốn dẫn hắn tới, nhưng Lương Thiệu Ngôn nhất định phải tới, nhưng hiện tại, Lương Tấn Bách rất sợ hôm nay Lương Thiệu Ngôn không muốn đi săn thú.

Lương Thiệu Ngôn vốn dĩ sinh ra tuần tử, sau đó nay lại gầy như vậy, đôi mắt càng lớn hơn, thời điểm hần như nhắm mắt nhìn người khác, thế nhưng có vài phần yêu khí, “Không đi, hoàng huynh muốn đi thì mình mình đi đi.”

Nói xong, hần một lần nữa nhìn về phía phương hướng của Châu Châu.

Lương Tấn Bách trầm mặc một cái chớp mắt, giữ chặt cánh tay Lương Thiệu Ngôn, “Vô luận thế nào, đừng xúc động.”

Lương Thiệu Ngôn chớp hạ mắt, như đã đáp lại. Lương Tấn Bách đành phải thôi, xoay người rời đi.

Châu Châu xuống xe ngựa sau đấy lại bắt đầu một lần nữa lâm vào hưng phấn. Lý Bảo Chương thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng không muốn quấy rầy hứng thú của nàng. Châu Châu không biết cưỡi ngựa, Lý Bảo Chương liền cô ý chọn một con ngựa mẹ ngoan ngoan, đỡ Châu Châu lên, sau đó hần dắt ngựa mang Châu Châu đi săn thú.

Bởi vì thân phận hiện tại của Lý Bảo Chương, phía sau hai bọn họ còn có một đám thị vệ đi theo.

Châu Châu lần đầu tiên cưỡi ngựa, cảm thấy thập phần mới lạ. Nàng bắt lấy cung tiễn trong tay, tròng mắt nhìn tới nhìn lui, muốn tìm được động vật có thể săn. Lý Bảo Chương kiếp trước đã từng đi săn thú, cho nên đối với khu vực săn bắn này cũng coi như có vài phần quen thuộc. Hần không dám mang Châu Châu đi qua chỗ địa phương quá sâu, chỉ đưa Châu Châu đi đi bên ngoài tràng.

Bởi vì bên ngoài tràng, chỉ có thể săn được động vật cực nhỏ, ngẫu nhiên có hai ba con thỏ hoang, Châu Châu còn chưa kịp nhìn đến, cũng đã bị người bên cạnh bắn trúng.

Chuyện này xảy ra nhiều hơn một lần, đầu Châu Châu liền rũ xuống.

Cái gì mà săn thú chứ, nàng ngay cả cơ hội khai cung cũng không có.

Lý Bảo Chương liếc mắt Châu Châu một cái, bất đắc dĩ cười nói: “Muội lần đầu tiên săn thú, về tình cảm có thể tha thứ, yên tâm, đợi lát nữa nhất định có động vật cho muội bắn.”

Tiếng hần nói vừa dứt, đột nhiên có một con chim từ chỗ sâu trong rừng cây bay ra, Châu Châu vừa thấy, vội vàng kéo cung, nhưng thời điểm nàng kéo cung, hai chân nhện không được kẹp chặt con ngựa, con ngựa kia tựa hồ bị kinh hách, Châu Châu mới vừa bắn cung tiễn ra, con ngựa kia trực tiếp phóng về phía trước. Lý Bảo Chương tuy lời kéo dây cương, nhưng hần vừa rồi toàn lực đặt chú ý lên con chim Châu Châu bắn kia, lúc con ngựa vùng đi, dây cương trong tay hần cũng không nắm chặt.

Chờ đến khi hần phản ứng lại, con ngựa kia đã mang theo Châu Châu chạy về chỗ sâu trong rừng cây.

“Ca ca!” Lúc Châu Châu bị con ngựa mang đi, chỉ kịp kêu Lý Bảo Chương một tiếng.

Lý Bảo Chương thấy thế, vội vàng đoạt con ngựa của thị vệ bên cạnh, xoay người lên ngựa, trực tiếp đuổi theo.

Châu Châu bởi vì sợ hãi, nhện không được cúi xuống ôm lấy cổ và thân con ngựa, nàng không biết con ngựa chạy bao lâu, chỉ cảm thấy đến lúc chung quanh càng ngày càng an tĩnh, vốn đang có thể nghe được âm thanh Lý Bảo Chương kêu nàng, hiện tại cả âm thanh cũng không nghe thấy.

Nàng trên thân con ngựa vẫn còn cấp tốc chạy như điên, tựa hồ giống như vĩnh viễn sẽ không dừng lại. Châu Châu một bên nhắm hai mắt, một bên kêu cứu mạng, mà lúc này, con ngựa trên người nàng đột nhiên hí một tiếng, hai cái móng trước nâng lên cao cao, Châu Châu một ôm cả một đường, lúc này đã sớm không có sức lực, khi con ngựa kia ngựa cao đầu, Châu Châu liền té xuống khỏi người con ngựa.

Thời điểm Châu Châu ngã xuống, vẫn còn bận nghĩ đừng để bị vó ngựa dẫm trúng. Vừa ngã xuống, vội lăn về hướng bên cạnh.

Nàng kêu rên một tiếng, đầu đụng trúng một thân cây.

Con ngựa kia chạy đi rồi.

Châu Châu đau đến mặt đều trắng, cung tiễn đã sớm ở thời điểm con ngựa kia chạy như bay một đường không biết bay đến đâu luôn rồi. Nàng nhăn khuôn mặt nhỏ, nghĩ thầm sớm đừng nên đi săn thú, thật là đáng sợ.

Châu Châu muốn bò dậy, nhưng cả người đều đau, nàng động một chút, đều đau đến không được, không biết có phải bị quăng ngã đến xương cốt bị chặt đứt. Nàng duỗi tay sờ sờ đầu mình, vừa đưa tay ra liền thấy, phát hiện đầu ngón tay có chút vết máu.

Đại khái trong lúc mới vừa rồi lăn, trên mặt đất có rất nhiều cục đá, mà đầu nàng lại hung hăng đụng vào cây, cho nên xuất huyết.

Châu Châu thở phì phò, đang lúc nàng nỗ lực mười phần muốn bò dậy, nghe được tiếng bước chân.

Là âm thanh giầy đạp lên lá rụng, “Sàn sạt” rất nhỏ.

Châu Châu xoay đầu nhìn phía địa phương âm thanh truyền tới, cả người nháy mắt cứng đờ.

Khuôn mặt nàng hoàn toàn trắng, xoay đầu muốn chạy trốn, nhưng nàng trốn chẳng qua là bỏ một hai cái về phía sau.

Quần áo người nọ kéo qua lá rụng, chậm rãi xuất hiện trong mi mắt Châu Châu. Châu Châu thấy quần áo trên người nọ, thân thể nhịn không được run rẩy lên, nàng run đến lợi hại, hàm răng đều phát ra âm thanh.

"Không, không cần." Âm thanh Châu Châu mang theo khóc nức nở, mới vừa rồi nàng ngã, nàng cũng chưa khóc, nhưng thời điểm này thấy người nọ, nàng lại lập tức liền khóc ra.

Không chỉ thân thể sợ hãi đối phương, càng là linh hồn nàng sợ hãi.

Người nọ chậm rãi ngồi xổm xuống dưới, vươn một bàn tay nâng mặt Châu Châu lên.

*Hân Hân: Mọi người đoán ra đó là ai không nào?! Mỗi ngày giống như hoàn thành bài tập vậy, cố gắng để được 2 chương.*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56: Nếu móc đi đôi mắt...

Editor: Hân Hân

Lương Thiệu Ngôn nhìn chằm chằm Châu Châu, thấy nàng bối vì sợ hãi rơi nước mắt, thấy mặt nàng tái nhợt. Hắn trầm mặc mà vươn tay quệt một giọt nước mắt, bỏ vào trong miệng của mình. Hắn liếm một ngụm, phát hiện nước mắt mặn mặn, ăn cũng không ngon.

Lương Thiệu Ngôn im lặng nhìn về phía Châu Châu, hắn không nói lời nào, như là đang đợi Châu Châu mở miệng trước. Châu Châu nâng tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, chỉ là nàng căn bản không không chế được thân thể mình run rẩy.

"Lương Thiệu Ngôn, người giúp ta đi gọi người được không? Ta bị thương, hiện tại rất đau." Châu Châu nhìn Lương Thiệu Ngôn, thật cẩn thận mà nói.

Lương Thiệu Ngôn nghe vậy nhìn xuống dưới, gương mặt tuấn tú mang vẻ xanh trắng hiện ra một chút ý cười, chính là hắn vẫn không nói lời nào.

Châu Châu sợ cái bộ dạng này của Lương Thiệu Ngôn cực kỳ, nàng nghĩ đến Lương Thiệu Ngôn trước kia thiếu chút nữa bóp chết nàng, hiện tại lại không biết sẽ làm ra chuyện gì.

"Lương Thiệu Ngôn?" Châu Châu nhẹ gọi hắn một tiếng.

Lương Thiệu Ngôn lại cười một chút, nhưng lần này ý cười của hắn rút đi thật sự mau. Hắn duỗi tay sờ sờ đầu Châu Châu, ngữ khí thập phần ôn nhu, "Người muốn ta giúp người kêu ai?"

"Ta....." Châu Châu còn chưa nói ra lời, miệng đã bị bưng kín.

Lương Thiệu Ngôn đưa tay bưng kín môi Châu Châu, thấy Châu Châu còn muốn nói chuyện, sức lực trên tay lặng yên mà tăng thêm. Hắn nhẹ nhàng liếc Châu Châu, trong mắt mang theo không chút để ý cùng châm chọc nhàn nhạt, "Ta biết, người muốn ta giúp người kêu huyền tịch của người đúng không? Yên tâm, ta sẽ giúp người kêu, bất quá là chờ sau khi hắn chết đã."

Đôi mắt Châu Châu nháy mắt tròn tròn, nàng hoảng sợ mà nhìn Lương Thiệu Ngôn. Lương Thiệu Ngôn cong mắt đối với Châu Châu cười cười, rõ ràng lời nói lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi như thế, nhưng hắn lại cười đến thập phần thiên chân, phảng phất giống như chỉ thảo luận những việc bình thường nhất.

"Người nói ta nên giết hắn như thế nào? Như vậy đi, người thích hắn như vậy, ta đem hắn giết, lại nấu thành một nồi nước, ép người uống một chút được không?"

*Hân Hân: Sao biến thái quá vậy, như đem Cám làm mồi cho mẹ Cám ăn ấy.*

Châu Châu sợ tới mức giấy giũa lên, sắc mặt Lương Thiệu Ngôn biến đổi, mặt đầy ý cười. Hắn mạnh mẽ đem Châu Châu ôm lên, hướng chỗ sâu trong rừng cây mà đi, Châu Châu sử dụng tay cùng chân mà giũa giũa, còn không dừng mà la to, Lương Thiệu Ngôn như là bực, hắn trực tiếp giơ tay chém xuống sau cổ Châu Châu. Châu Châu bị đánh hôn mê, mặt hắn không biểu tình mà ôm Châu Châu đi về phía trước, vừa đi, hắn một bên nhẹ giọng ngâm một đoạn đồng dao.

"Tiểu hồ ly, hai cái tai,

Tiểu tiêm mặt, mắt to,

Cả người trắng, bốn cái chân,

.....

Bắt về nhà, làm thành da."

Một Lý Bảo Chương đi rồi, lại tới một Huyền Tịch, dù sao ánh mắt của nàng vĩnh viễn sẽ không dừng trên người mình, vậy nàng vì sao phải còn có đôi mắt? *(Hân Hân: What!!!)*

Lương Thiệu Ngôn nghĩ thầm.

Nếu nàng không có đôi mắt, vậy ai cũng không nhìn thấy, hắn không cần lo lắng, nàng coi trọng những người khác.

Nếu đôi mắt nàng chỉ còn lại lỗ hồng, không còn một đôi mắt màu xanh lục tươi đẹp động lòng người kia, hắn là cũng không có người coi trọng nàng, sẽ tới cùng mình đoạt người đi.

Lương Thiệu Ngôn nhìn không được cười cười, hắn cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ trong lòng ngực.

Nàng lúc này mềm mại mà ngã vào trong lòng ngực hắn, hai người bọn họ phảng phất là người thân mật nhất trên đời.

"Tiêu hồ ly, chúng ta nhất định phải vĩnh viễn ở bên nhau." Lương Thiệu Ngôn nhẹ giọng nói, "Ai cũng không thể, từ bên người ta cướp người đi, ai cũng không thể!"

Nói xong một câu cuối cùng, ngữ khí hắn đột nhiên thay đổi, phảng phất ngưng tụ rất nhiều sát khí.

Lúc này Lương Thiệu Ngôn chẳng qua là khoác một tầng da ma.

Hắn dựa vào quên thần đan mà nhập ma, chẳng sợ thoát ly khống chế của quên thần đan, nhưng tâm lý hắn đã vận vẹo, hắn rút cuộc trở về không được nữa.

Hắn tùy ý mà nổi điên, thậm chí vì chính mình điên, tìm hoàn mỹ lấy cớ.

Kỳ thật hắn đã sớm điên rồi, bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên hắn nhìn thấy Châu Châu, hắn bắt lấy gà chết hương trong miệng Châu Châu tái, lại há là việc người bình thường làm.

.....

Lý Bảo Chương tìm được ngựa mẹ thất lạc kia của Châu Châu rồi, nhưng hắn ở chung quanh tìm một vòng đều không thể tìm thấy Châu Châu, tức giận đến mức hắn đánh mạnh một quyền lên thân cây. Những thị vệ đó đuổi theo, "Huyền tịch đại sư, vẫn chưa tìm được quận chúa."

Tay Lý Bảo Chương không ngừng nhỏ máu, hắn lại vô tâm đi quản, "Đi tìm, vô luận tìm bao lâu, nhất định phải tìm được người."

Châu Châu lá gan nhỏ như vậy, nàng hiện tại nhất định thực sợ hãi.

Sâu bên trong rừng cây này còn có thú dữ.

Lý Bảo Chương quả thực không dám nghĩ tiếp.

Hắn không nên mang Châu Châu đến đây săn thú, sao hắn không nghĩ tới nơi chốn săn thú này là chỗ nguy hiểm, hắn vậy mà lại một lần nữa để Châu Châu lâm vào nguy hiểm. Lý Bảo Chương cảm thấy cả người hắn đều là lạnh, từ mũi chân lạnh tới đỉnh đầu. Hắn nhắm mắt lại, trong miệng có mùi máu tươi.

Thời gian một chút qua đi, chờ thái dương đều đã xuống núi, phía biên chân trời xa xa chỉ còn lại có màu vàng hoàng hôn ảm áp, Lý Bảo Chương cũng không tìm được Châu Châu, mà lương đế bên kia đã khai tiệc tối, phái người tới thỉnh Lý Bảo Chương dự tiệc.

Lý Bảo Chương nhìn tới thái giám đến thỉnh hắn, ánh mắt khê nhúc nhích, lập tức cười ngựa chạy hướng đến nơi hoàng đế hạ trại. Chờ đến lúc hắn nhìn thấy đám người, lập tức xoay người xuống ngựa, hắn bước nhanh đi đến trước người lương đế, phất áo choàng, quỳ xuống.

Từ sau khi dịch dung rồi tiến cung, hắn đã không còn quỳ trước Lương đế nữa.

Từ sau khi hắn biết lương đế là kẻ thù diệt môn của hắn, hắn từng thề không bao giờ quỳ trước lương đế, nhưng hắn hiện tại bất chấp nhiều như vậy.

Lương đế thấy Lý Bảo Chương quỳ xuống, sừng sốt một chút, sau đó bật cười nói: "Huyền tịch, người làm sao vậy? Không săn được con mồi, cũng không cần quỳ tạ đâu."

Lý Bảo Chương lúc này không có tâm tình nào cùng lương đế nói chuyện phiếm, hắn gấp đến độ giống như có người đem tâm hắn đặt nướng trên liệ hỏa, "Hoàng Thượng, vì thần có việc cầu Hoàng Thượng."

Lương đế hơi hạ mi, hơi hơi nghiêm mặt nói: "Nói đi, chuyện gì?"

"Châu..... Diệp Mật quận chúa buổi chiều cười ngơ, bởi vì con ngựa chấn kinh, hiện tại người chẳng biết đi đâu, hy vọng Hoàng Thượng phái cấm vệ quân đi tìm người. Nếu là canh giờ lại trễ thêm một ít, chỉ sợ....." Câu nói kế tiếp Lý Bảo Chương cơ hồ nói không nên lời.

Lương đế nghe vậy nhủ hạ mi, lần này sẵn thu đi ra ngoài, đều là đại quan quý nhân, hoàng thân quốc thích, cấm vệ quân muốn hộ mọi người an nguy, nếu điều đại bộ phận đi tìm người, vậy chẳng phải an nguy của hân đều không được bảo đảm

Mà cái nha đầu biến mất kia, bắt quả chi là một Mị Nô.

Nghĩ đến đây, lương đế thở dài, ra về khó xử nói: "Huyền tịch, không phải trẫm không muốn, chỉ là cấm vệ quân này còn phải che chở mọi người an nguy, thật sự điều đi không được, như vậy đi, bên người trẫm còn có mấy tiểu thái giám hầu hạ, người để bọn họ đi tìm đi." Hân còn duỗi tay kéo Lý Bảo Chương lên, "Người một ngày này cũng mệt mỏi, trước ngồi xuống nghỉ ngơi, nha đầu kia khẳng định là thấy chung quanh chỗ này phong cảnh xinh đẹp, nhất thời đã quên thời gian thôi, đợi lát nữa liền trở lại ấy mà."

Lý Bảo Chương nghe được lương đế nói như vậy, tức giận đến trực tiếp ném tay lương đế ra.

Lương đế sắc mặt đột biến.

Lý Bảo Chương cùng lương đế giằng co một trận, vẫn là hân cúi đầu trước, "Vi thần không mệt, cảm ơn ý tốt của Hoàng Thượng. Vi thần hôm nay liền không dự tiệc, chúc Hoàng Thượng cùng chư vị quý nhân tận hứng."

Lương đế lúc này cũng bức, quay mặt đi không muốn lại nhìn Lý Bảo Chương, hân tùy ý xuy tay xuống, "Đi đi."

.....

Đứng ở cách đó không xa Lương Thiệu Ngôn thấy hết thảy này, hân bụng chén rượu trước mặt lên, nhẹ nhấp một ngụm, trong mắt hiện ra ý cười. Hôm nay thật là một ngày tốt à nha.

*Hân Hân: Chuỗi ngày đau khổ của bé Heo đã bắt đầu =(*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 57: Cấn nát lỗ tai

Editor: Hân Hân

Lương Tấn Bách chú ý tới một màn này Lương đế cùng Lý Bảo Chương, hân đứng cách đó không xa lắm, hai người đối thoại gì, hân nghe được bảy tám phần mười.

Châu Châu không thấy đâu?

Biết tin tức này, Lương Tấn Bách trước tiên nhìn về phía đệ đệ ruột của mình.

Hân phát hiện Lương Thiệu Ngôn cư nhiên đang cười uống rượu, trong lòng càng cảm thấy cổ quái. Hân đứng dậy, bước đi qua, ngồi xuống bên cạnh Lương Thiệu Ngôn.

"Thiệu Ngôn, Diệp Mật không thấy đâu, việc này ngươi có biết không?" Lương Tấn Bách sợ người khác nghe thấy, cố ý đè thấp âm thanh.

Lương Thiệu Ngôn nghe vậy, khinh phiêu phiêu mà nhìn Lương Tấn Bách liếc mắt một cái, trong mắt hân không chút để ý, phảng phất hân cùng việc này không có quan hệ gì, đối với việc Châu Châu mất tích giống như không thêm quan tâm, "Hoàng huynh, Diệp Mật không thấy đâu, quan hệ gì với ta chứ?"

Lương Tấn Bách thấy cái dạng này của Lương Thiệu Ngôn, càng cảm thấy không thích hợp. Rõ ràng lúc trước hân còn dùng cái loại ánh mắt nhìn con mồi này mà nhìn Châu Châu, sao bây giờ lại mang vẻ mặt biểu tình không thêm quan tâm chứ?

"Thiệu Ngôn, nếu nàng bị người mang đi, người không thể mạnh động." Lương Tấn Bách chỉ có thể tận lực khuyên bảo, "Chúng ta hiện tại còn không biết Diệp Mật ở chỗ này làm gì, Huyền Tịch đối với nàng đề ý như thế....."

Lương Thiệu Ngôn cười nhạo một tiếng, hân buồn cười mà nhìn Lương Tấn Bách, "Hoàng huynh, người làm đề mất ta rồi, ta làm sao có bản lĩnh lớn như vậy mà đi bắt cóc người, yên tâm, nếu ta nhìn thấy Diệp Mật, ta nhất định đem người giao cho hoàng huynh."



Chỉ tiếc chính là, tiểu hồ ly của hắn cũng không phải Diệp Mật.

Lương Tấn Bách không yên tâm mà nhìn Lương Thiệu Ngôn, nhưng rốt cuộc Lương Thiệu Ngôn là đệ đệ hắn. Hắn thật vất vả mới vui vẻ hơn một chút, nếu hắn cùng việc Châu Châu biến mất không liên quan, mình lại làm như vậy, chẳng phải là oan uổng hắn? Bệnh tình của Lương Thiệu Ngôn mới chuyển biến tốt đẹp một ít, mình không thể kích thích hắn.

Lương Tấn Bách đứng dậy rời đi.

Lương Thiệu Ngôn hừ cười một tiếng, hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, trong miệng lại nhin không được ngâm nga câu đồng dao hắn xướng trước kia, chỉ là kết cục của đồng dao bị hắn bỏ dở.

Hắn cứ xướng một đoạn lại một đoạn, cho đến hắn phát hiện có người nhìn chăm chăm hắn.

Lương Thiệu Ngôn ngẩng đầu, thẳng tắp mà hướng tầm mắt nhìn qua chỗ có ánh mắt kia, chờ hắn thấy rõ người nọ, liền nhin không được cười lên tiếng. Lương Thiệu Ngôn vươn đầu lưỡi liếm cánh môi dưới, nguyên lai là Cửu ca, hắn thiếu chút nữa liền đã quên hắn. Cửu ca cho hắn thứ đồ tốt như Quên thần đan, sao mình lại có thể quên đại ân nhân này chứ?

Lương Thiệu Ngôn nghĩ đến đây, liền tự rót cho mình một chén rượu. Lúc hắn đứng dậy, thân thể còn lung lay một chút.

Lương Quang Vũ đã lâu chưa thấy Lương Thiệu Ngôn, lần này hắn phát hiện Lương Thiệu Ngôn tới tham gia thu sản, trong lòng cũng có vài phần kinh ngạc. Trên yến hội, hắn nhin không được nhìn Lương Thiệu Ngôn nhiều thêm vài lần, tựa hồ bị đối phương phát hiện.

Lương Quang Vũ nhìn Lương Thiệu Ngôn giờ chén rượu, cùng lúc thân thể lung lay mà đi qua bên này của hắn, trong mắt hiện lên một phần kinh ngạc, theo sau liền treo lên tươi cười ấm áp của ngày xưa, chờ đến khi Lương Thiệu Ngôn đến gần, hắn liền ôn nhu mà gọi đối phương một tiếng, “Thiệu Ngôn.”

Lương Thiệu Ngôn ha ha cười, giờ chén rượu, “Cửu ca, đã lâu không gặp, ta kính ngươi một ly.”

Lương Quang Vũ thấy thế, cũng bung chén rượu lên, đứng lên, “Thiệu Ngôn khách khí rồi, thật ra, ta gần đây bận quá, không có cách nào đi thăm Thiệu Ngôn, sau khi ta uống ly rượu này, Thiệu Ngôn cũng không thể phát giận Cửu ca a.”

Khỏe môi Lương Thiệu Ngôn ý cười càng sâu, hắn nghiêng răng, lộ ra một hàng răng tuyết trắng, mềm nhẹ mà phun ra hai chữ, “Dĩ nhiên.”

Lương Quang Vũ thật sâu mà nhìn Lương Thiệu Ngôn liếc mắt một cái, ngẩng đầu đem rượu trong tay uống một hơi cạn sạch. Chỉ là rượu này uống được một nửa, Lương Quang Vũ liền cảm giác được lỗ tai truyền đến cơn đau, hắn nhin không được kêu lên.

Chờ đến khi mọi người đem Lương Thiệu Ngôn kéo xuống, Lương Quang Vũ kinh ngạc mà nhìn Lương Thiệu Ngôn một miệng toàn máu, mới bất tri bất giác phát hiện Lương Thiệu Ngôn vậy mà lại cắn xuống nửa cái lỗ tai sống sờ sờ của hắn.

Lương Thiệu Ngôn cắn xuống nửa cái lỗ tai của Lương Quang Vũ, còn cười mà chậm rãi nhai nát thịt trong miệng. Lương Quang Vũ lúc này trong lòng phần nộ cộng thêm hắn quá đau đớn, trong mắt hắn ngưng tụ lại sát ý. Lương Thiệu Ngôn tựa hồ cảm thấy thịt kia không thể ăn, lại “Phi” một tiếng phun ra trên mặt đất.

Hắn nhìn rõ ràng sát ý nổi lên của Lương Quang Vũ, vẻ mặt cười cười ngây thơ hồn nhiên, “Cửu ca vì sao nhìn ta với bộ dáng này? Thật dọa người a.”

Lương Tấn Bách xông tới liền thấy một màn như vậy, Lương đế chậm chút công phu mới lại đây. Lương Tấn Bách lập tức lôi kéo Lương Thiệu Ngôn quý xuống, sợ hãi mà nói: “Phụ hoàng, Thiệu Ngôn trước đây vẫn luôn sinh bệnh, hắn đây là bệnh hồ đồ.”

Lương Quang Vũ lúc này đã bình tĩnh xuống, hắn che lại lỗ tai của mình, máu theo tay hắn chảy xuống, ngữ khí trấn định mà nói, “Phụ hoàng, Thiệu Ngôn có thể là thật sự bị bệnh hồ đồ rồi, xem lỗ tai ta thành thịt nướng mà ăn.”

Lương đế chưa từng nghĩ mình sẽ thấy một màn như vậy, ngay người một cái chớp mắt, tâm đều bị tức giận đến vặn thành một đoàn.

Một người là nhi tử hắn coi trọng nhất, một người là nhi tử hắn từng thương yêu nhất, nhưng nhi tử hắn thương yêu nhất lại cắn rứt nửa cái lỗ tai của nhi tử chính mình coi trọng nhất?

Thật là điên rồi.

“Người đâu!” Lương đế tức giận hô, Lương Tấn Bách vội vàng hô: “Phụ hoàng, Thiệu Ngôn là thật sự sinh bệnh, hắn cũng không phải ý định muốn làm như vậy.”

Lương Quang Vũ nhìn Lương Tấn Bách liếc mắt một cái, cũng quý xuống, “Phụ hoàng, Thái Tử nói có đạo lý, Thiệu Ngôn bị bệnh hồ đồ, nhất thời không biết chính mình đang làm cái gì, về tình cảm có thể tha thứ.”

Thời điểm Lương Tấn Bách cùng Lương Quang Vũ nói chuyện, Lương Thiệu Ngôn chỉ trầm mặc mà quý trên mặt đất, phảng phất như việc này hết thảy cùng hắn không có nửa điểm quan hệ.

Lương đế thấy bộ dạng Lương Thiệu Ngôn, lại nghe được Lương Quang Vũ nói, dần dần đem tầm mắt chuyển tới trên người con vợ cả của mình,

“Quang Vũ nói đúng, Thiệu Ngôn bị bệnh hồ đồ, không biết chính mình đang làm cái gì, nhưng Thái Tử làm trưởng huynh, quân thức không tốt đệ đệ chính mình, đệ đệ đệ mình trước mặt mọi người nổi điên, phải bị tội gì?”

Lương Thiệu Ngôn nghe được Lương đế nói lời này, lập tức muốn nói chuyện. Lương Tấn Bách hung hăng mà giữ chặt tay Lương Thiệu Ngôn, giành nói, “Là nhi thần quân thức không nghiêm, mới để Thiệu Ngôn làm ra việc sai trái này.”

Lương đế tức giận đến cả người phát run, vì sao mấy nhi tử này của hắn bây giờ lại biến thành cái dạng này? Hắn thấy bộ dạng Lương Quang Vũ che lỗ tai lại, trong lòng liền nhin không được đau xót, đó là nhi tử hắn đặc ý nhất, hắn tuy ở trong cung, nhưng cũng biết mỹ danh của đứa con trai này ở kinh thành.

“Nay đã quyết, hủy bỏ chỉ vị Thái Tử của Lương Tấn Bách, lập tức dọn ra Đông Cung.” Lương đế lạnh âm thanh nói.

*Hân Hân: Tên này điên rồi, làm liên lụy anh hai, cũng đáng kiếp lắm!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 58: Giam cầm

Editor: Hân Hân

Lương Thiệu Ngôn muốn nói gì đó, nhưng Thái Tử Lương Tấn Bách đã đập đầu tạ ơn. Hắn liền sững sờ tại chỗ, hơn nửa ngày mới nhìn về phía Lương Quang Vũ quỳ gối bên cạnh.

Lương Quang Vũ biểu tình bình tĩnh, phảng phất hết thảy này cùng hắn một chút quan hệ đều không có.

Lương Thiệu Ngôn cười nhạo một tiếng, mà tiếng cười cổ quái này lại bị Lương đế nghe vào lỗ tai.

Lương đế tức giận, “Lương Thiệu Ngôn, ngươi có gì bất mãn với ý chỉ của Trẫm sao?”

Lương Thiệu Ngôn ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Nhi thần cũng không bất mãn.”

Lương Tấn Bách nhẹ nhàng liếc Lương Thiệu Ngôn liếc mắt một cái, ánh mắt cảnh cáo hắn chớ nhiều lời, Lương Thiệu Ngôn đành phải một lần nữa cúi đầu, không hề nói gì tiếp.

.....

Châu Châu cảm thấy mình có cảm giác tựa hồ ngủ thật lâu, lâu đến xương cốt cả người nàng đều đau.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, phát hiện trước mắt tự nhiên là một mảnh đen thui, nhin không được lại nhắm mắt lại, lại mở, vẫn là đen.

Châu Châu có chút luống cuống, nàng muốn bò dậy, lại phát hiện tay chân mình đều bị trói lại, động cũng không động được, muốn nói chuyện, yết hầu lại phát không ra tiếng.

Nàng đã chết rồi sao?

Không đúng, nàng còn chưa chết.

Bên tai nàng vẫn có thể nghe được một ít âm thanh, âm thanh rất nhỏ, không biết là côn trùng kêu vang hay là cái gì.

Châu Châu hồi tưởng lại trước khi mình ngất xỉu đã thấy, là Lương Thiệu Ngôn đánh hôn mê nàng. Hắn trói nàng lại, còn đem nàng ném ở nơi này.

Đây là địa phương nào?

Châu Châu lấy mắt cọ xuống địa phương nàng đang nằm, phát hiện tựa hồ là khối thảm. Nhưng việc nàng có thể làm cũng chỉ giới hạn như vậy, nàng cái gì đều nhìn không thấy, không thể nói chuyện, muốn động đều rất khó. Châu Châu chỉ có thể tận lực để chính mình không cần quá khẩn trương. Lương Thiệu Ngôn tuy rằng thực dọa người, nhưng không nhất định sẽ làm cái gì nàng.

Cho dù Châu Châu an ủi chính mình như vậy, nhưng nàng lại nhin không được nhớ tới, sự tình lần trước Lương Thiệu Ngôn thiếu chút nữa đem nàng bóp chết.

Hắn là thật sự động sát ý.

Không biết qua bao lâu, Châu Châu đột nhiên nghe được tiếng bước chân. Nàng mở to hai mắt nhìn, lại phát hiện chính mình vẫn không nhìn rõ một cái gì. Tiếng bước chân kia cách nàng càng ngày càng gần, cuối cùng ngừng lại bên người nàng.

Châu Châu cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo kia, từ chân mải cho đến đỉnh đầu.

Nàng cảm thấy chính mình không cần hỏi đối phương là ai, nàng đã đoán được.

“Tiểu hồ ly, ngươi tỉnh rồi.” Âm thanh Lương Thiệu Ngôn vang lên, Châu Châu cảm giác được có một bàn tay sờ lên mặt nàng, nàng sợ tới mức vội vàng hướng bên cạnh trốn, chỉ là Lương Thiệu Ngôn ấn nàng xuống.

“Trốn cái gì? Chỉ cho phép con thiên câu kia cùng thứ yêu tăng kia sờ sao?” Lương Thiệu Ngôn không khách khí mà cười nhạo một tiếng, một bàn tay hất từ mặt Châu Châu sờ luôn đến cổ, thậm chí cảm thấy chỗ quần áo ở cổ chặn tay hắn, hắn trực tiếp động thủ gỡ ra.

Châu Châu khóp hàm run lên, nỗ lực để mình không khóc ra. Nàng muốn nói chuyện, chính là không thể nói, chỉ có thể nghe Lương Thiệu Ngôn nói.

“Chuyện ngươi cùng Huyền Tịch phá, ta đều đã biết, nguyên lai ngươi thích Lý Bảo Chương, ta xem như ngươi là thiếu niên không hiểu chuyện, thôi, nhưng ngươi cố tình lại thích Huyền Tịch, còn giúp hắn tới đối phó chúng ta. Ta thật sự không nghĩ ra vì cái gì, ngươi cùng Huyền Tịch cũng không quen biết, đơn giản vì các ngươi đều có huyết thống người Hồ dơ bẩn kia thôi sao?” Lương Thiệu Ngôn chậm rãi nói, tay hắn đột nhiên bóp lấy cổ Châu Châu, tuy rằng còn chưa dùng sức, nhưng hắn đã có thể cảm thấy người dưới thân run lên như cái sàng, phảng phất cực kỳ sợ.

Lương Thiệu Ngôn thấp thấp mà cười lên tiếng, “Đúng rồi, hắn là sợ hãi ta. Tiểu hồ ly, ngươi biết không? Hoàng huynh ta không có chi vị Thái Tử, ta nhìn thông thấu rồi, phụ hoàng chính là không muốn cho Diệp gia chúng ta sống, chỉ cần có huyết thống Diệp gia, liền một người hắn đều không bỏ qua, ta chẳng qua là cần Lương Quang Vũ một cái thôi, hắn liền biếm đi chi vị Thái Tử của hoàng huynh.”

Hắn lại nhai mà nói, nói càng lộn xộn, “Lương Quang Vũ hại ta thảm như vậy, ta cần hắn thì thế nào? Ta còn muốn đem cái lỗ tai kia của hắn cũng cần rách.”

Châu Châu nghe được một phen lời nói này của hắn, phảng phất hàn ý đã thấm vào xương cốt nàng.

Lương Thiệu Ngôn điên rồi.

Hắn hoàn toàn điên mất rồi.

Nàng muốn nói chuyện nhưng chỉ phí công, âm thanh gì cũng không phát ra.

Châu Châu từ bỏ, nàng nhắm mắt lại.

Lần này, Lý Bảo Chương không nhất định có thể tìm được nàng.

Lương Thiệu Ngôn tựa hồ phát hiện trên Châu Châu có cảm xúc không đúng, hắn trầm mặc một hồi, thu hồi tay, lạnh âm thanh nói: “Ngươi sợ ta? Không liên quan, chờ ta giết Huyền Tịch, ngươi liền sẽ không sợ ta, nếu ta giết không được hắn, chúng ta đây liền cùng chết, dù sao ta cũng không muốn sống nữa.”

Châu Châu nghe thấy Lương Thiệu Ngôn nói, đột nhiên mở bừng mắt.

Hắn muốn giết Lý Bảo Chương, không được!

Lương Thiệu Ngôn phát hiện thiếu nữ trước mặt đột nhiên kích động lên, nàng hé miệng nói chuyện, chỉ là âm thanh gì cũng không phát ra, một đôi con ngươi xinh đẹp phi công mà mở to. Hắn nhìn không được thấp thấp cười, hắn ép Châu Châu dùng được, khiến nàng nhìn không thấy, nói không nên lời. Nàng tựa như tiểu động vật đáng thương, vì hắn tra tấn mà đau khổ giãy giụa, cái dạng này, thật là mỹ lệ cực kỳ.

Lương Thiệu Ngôn nhắm mắt lại, thậm chí đáy lòng có ần ần kích động.

Vô luận việc này thành hay bại, tiểu hồ ly đều là của hắn.

Sống là người của hắn, chết là quỷ của hắn, bọn họ cùng nhau xuống hoàng tuyền.

Chén canh của Mạnh Bà kia, cũng không cho tiểu hồ ly uống, nàng đòi đòi kiếp kiếp đều không thể quên hắn.

Nếu nàng không yêu hắn, vậy liền vĩnh viễn nhớ kỹ hắn.

Làm loại sợ hãi này khắc vào trong xương cốt, đời này của nàng đều không thể xóa bỏ nó.

Lương Thiệu Ngôn cười ha ha.

.....

Châu Châu không biết thời gian biến ảo, nàng không biết mình bị nhốt mấy ngày, chỉ có thể phán đoán số lần Lương Thiệu Ngôn tới.

Hắn tới ba lần, mỗi lần lại đẩy lại ép nàng ăn cùng uống một chút.

Châu Châu muốn sống mà thoát, chỉ có thể phối hợp hắn, bắt quá Lương Thiệu Ngôn mỗi lần ép nàng ăn cái gì, không ăn được bao lâu, hắn liền sẽ nổi điên.

Hắn sẽ một bên mắng nàng hạ tiện, một bên véo lên cổ nàng, tuy rằng không dùng lực, nhưng lại có thể dọa Châu Châu. Lương Thiệu Ngôn tựa hồ căn bản không thể không chế được mình nổi cơn điên đại.

Véo xong cổ Châu Châu, hắn lại muốn cưỡng chế đem Châu Châu ôm vào trong lòng ngực, tả một câu tiêu hồ ly, hữu một câu ngoan ngoãn, hắn tựa hồ cũng không xem Châu Châu là người, chỉ xem nàng như một con sùng vật.

.....

Lý Bảo Chương chỉ qua ba bốn ngày đã gầy một vòng, vốn dĩ quần áo đang vừa người lúc này có vẻ thập phần rộng rãi. Mặt hắn cũng gầy đến trơ xương, mỗi ngày không thể không dùng được dịch dung để thay đổi.

Đã nhiều ngày, hắn vẫn luôn không thể tìm được Châu Châu.

Săn thu tổng cộng có bảy ngày, hiện tại thời gian đã qua hơn phân nửa, qua thời gian bảy ngày, Lương để liền sẽ hồi kinh.

Lý Bảo Chương cắn răng, đôi mắt đỏ đậm, hắn phái người ra, cả tung tích Châu Châu biến mất đều tìm không thấy, hắn mỗi ngày đều ở chỗ rừng cây Châu Châu biến mất tìm kiếm, như cũ không có một chút tiến triển.

Châu Châu tay trái gà không chặt, một mình nàng lưu lạc nơi hoang vu ngoài kia, căn bản không cách nào sống sót.

“Huyền Tịch đại sư.” Lương Quang Vũ đứng phía sau chậm rãi ra tiếng.

Từ sau yến hội ngày ấy, một bên lỗi tai hắn liền mang thêm bộ cụ kim sắc, dùng để che khuất lỗi tai tàn khuyết của hắn.

Lương Quang Vũ tựa hồ cũng không để ý nữa cái lỗi tai tàn khuyết của hắn, rốt cuộc Lương Tấn Bách vì thế ném đi chỉ vị Thái Tử.

Lý Bảo Chương quay đầu lại, hai mắt hắn tối nghĩa, âm thanh nghẹn thanh, “Cửu hoàng tử, có người bắt Châu Châu đi.”

Bằng không, sau tất cả lại không tìm được cái gì, vô luận là sống, hay là chết, dù cho bị dã thú ăn, cũng sẽ dư lại chút quần áo, nhưng cái gì cũng không có.

*Hân Hân: Anh Chương thông minh dễ sợ hen.*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59: Chỉ cần có thể sống sót

Editor: Hân Hân

Thời điểm Lương Thiệu Ngôn tới lần thứ tư, hắn bế Châu Châu lên đi ra ngoài.

Châu Châu không biết bọn họ muốn đi đâu, nàng cái gì đều nhìn không thấy, chung quanh hết thảy im ắng, phảng phất chỉ có hai người bọn họ.

Lương Thiệu Ngôn ôm Châu Châu, vừa đi một bên thấp giọng nói: "Ta mang ngươi đi tắm."

Châu Châu sùng sốt hạ, sau đó liền muốn giãy giụa, chỉ là nàng trong khoảng thời gian này đều chỉ uống chút cháo, không hề cập tới sức lực nàng vốn dĩ đã không lớn, so với Lương Thiệu Ngôn, nàng quả thực giống như tự cào ngựa cho Lương Thiệu Ngôn.

Lương Thiệu Ngôn nhẹ nhàng mà chế trụ Châu Châu, đôi mắt Châu Châu trừng đến tròn tròn, thân thể nhịn không được khẽ run, không biết Lương Thiệu Ngôn ôm nàng đi được bao lâu, bên tai nàng nghe thấy được âm thanh nước chảy.

Phụ cận chỗ này có nguồn nước?

Vậy hiện tại nàng còn ở gần khu vực săn bắn sao?

Lương Thiệu Ngôn đem Châu Châu thả xuống dưới, hắn động thủ mở dây thừng trói tay chân Châu Châu ra, vừa cởi bỏ, Châu Châu liền muốn đẩy

Lương Thiệu Ngôn ra, nhưng Lương Thiệu Ngôn chế trụ thủ đoạn của Châu Châu, nhẹ giọng nói: "Người trốn cái gì? Nơi này người nào đều không có, không có người có thể cứu người."

Châu Châu tay nhịn không được nắm thành nắm tay, trong mắt rốt cuộc nhịn không được xuất hiện hận ý.

Nàng lần đầu tiên hận một người.

Lương Thiệu Ngôn tựa hồ nhìn thấy, cười nhạt một tiếng, hần kéo Châu Châu đi về phía trước, Châu Châu còn chưa phản ứng lại, cả người liền ngã vào nước lạnh. Thời tiết càng ngày càng lạnh, Châu Châu một ngã vào nước lạnh, liền vội vàng bò lên, chính là nàng lại nhìn không thấy, bò dậy, lại không cẩn thận lần thứ hai ngã xuống.

Này không biết là hồ hay là dòng suối nhỏ, nước có chút thấp, nàng hần là còn ở mép nước, nước đã tới phía dưới đầu gối nàng rồi.

Đang trong lúc Châu Châu muốn nỗ lực bò dậy đứng vững, eo nàng đột nhiên bị người chế trụ.

Âm thanh Lương Thiệu Ngôn vang lên trên đỉnh đầu nàng, "Nên cởi quần áo."

Hần vừa nói vừa cởi bỏ đai lưng của Châu Châu, Châu Châu hoàn toàn hoảng sợ, nàng dùng sức lực toàn thân lớn nhất của nàng để giãy giụa, chỉ là dù nàng ngã xuống nước, cũng trốn không thoát động tác của Lương Thiệu Ngôn. Lông mi Châu Châu run lên, nước mắt đột nhiên rơi xuống, nàng muốn cầu Lương Thiệu Ngôn buông tha nàng, chỉ là nàng không có cách nào nói chuyện.

Nàng đều không thể thấy hiện tại nàng ở nơi nào.

Thời điểm Châu Châu bị cởi đến chỉ còn áo trong, nàng hung hăng mà cắn cánh tay Lương Thiệu Ngôn, nàng hạ miệng cực tàn nhẫn, đến lúc trong miệng đều nếm được toàn mùi máu tươi, nàng mới như bị dọa mà buông lỏng miệng ra. Nàng không chú ý Lương Thiệu Ngôn cho dù bị nàng cắn, cũng không có phản ứng, hần thậm chí kêu lên một tiếng cũng không có.

Châu Châu cả người run lên, nàng sợ Lương Thiệu Ngôn nổi giận, sợ Lương Thiệu Ngôn dùng biện pháp mạnh tới trừng phạt nàng.

Nàng quay đầu liền chạy, tuy rằng nàng cũng không biết nàng chạy đi đâu.

Mực nước càng ngày càng thấp, cuối cùng đến khi tới được phần eo Châu Châu, nàng ngừng lại.

Nàng nhắm mắt, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Nàng hiện tại vừa lạnh lại vừa đói, nhìn không thấy, nói không nên lời, không khác một phế nhân lắm.

Có thân thể ấm áp từ phía sau ôm chặt nàng, giọng người nọ vang lên bên tai nàng, "Trốn đủ rồi?"

Lương Thiệu Ngôn kiêu kiêu khoe môi, hần vừa lòng mà thương thức bộ dáng thân thể trong lòng ngực mình đang run rẩy, nàng tựa như ấu thú bất lực, trốn không thoát, chỉ có thể đáng thương mà chảy nước mắt.

"Sẽ không có ai tới giúp người, người đời này đều trốn không thoát khỏi ta. Người muốn chết sao? Chúng ta cùng nhau chết được không?" Lương Thiệu Ngôn ở bên tai Châu Châu dụ dỗ, "Chết rồi, liền sẽ không thống khổ, sẽ không cảm thấy lạnh, sẽ không cảm thấy khổ sở, cái gì cũng sẽ không cảm thấy."

Dứt lời, hần ôm Châu Châu ngưỡng mặt ngã vào trong nước.

Lương Thiệu Ngôn nhắm hai mắt lại, lộ ra một nụ cười cực kỳ ngọt ngào.

.....

Chờ đến khi Châu Châu bị Lương Thiệu Ngôn bế lên bờ, nàng đã đông lạnh đến không chịu được.

Lúc Lương Thiệu Ngôn thấy Châu Châu hít thở không thông, mới đem nàng từ trong nước kéo ra, Châu Châu bị tra tấn đến sức lực để cử động ngón tay cũng không có, nàng mặt kệ để Lương Thiệu Ngôn cởi hết quần áo trên người nàng, trong lòng chỉ muốn là, vô luận như thế nào, nàng muốn sống sót, chỉ cần sống sót, liền có hi vọng, Lý Bảo Chương từng nói, chờ sau khi sự tình kết thúc, liền mạng nàng rời khỏi kinh thành.

Đến lúc đó trời cao mặc chim bay, nàng muốn đi nơi nào đều có thể.

Nàng thật sự rất rất chán ghét kinh thành, một chút cũng không thích nơi này.

Lương Thiệu Ngôn tựa hồ mặc cho nàng quần áo nam nhân, quần áo kia to rộng, mà nàng cũng chỉ có một bộ quần áo kia. Hần một lần nữa ôm nàng trở về, Châu Châu an tĩnh mà rúc trong lòng ngực hần, bất động cũng không khóc. Lương Thiệu Ngôn tựa hồ lại đem nàng tới chỗ trước kia. Thời điểm Châu Châu ngồi lên thảm, liền rụt thân thể vào, nàng quá lạnh.

Châu Châu đột nhiên cảm giác được có thứ gì chạm vào dưới chân nàng, sợ tới mức nàng rụt lại, nhưng thứ đó giống như là tay của Lương Thiệu Ngôn, hần găt gao mà bắt lấy chân Châu Châu, âm thanh cực kỳ ôn nhu, "Đừng nhúc nhích, chân người quá lạnh, ta giúp người sưởi ấm."

Lương Thiệu Ngôn lấy đôi tay sười ảm cho chân Châu Châu.

Hắn cúi đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy ngón chân Châu Châu đều sinh ra thật tinh xảo đáng yêu, phảng phất như từng viên trân châu.

Lương Thiệu Ngôn ngẩn ra, hắn ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trước mặt.

Tóc Châu Châu hãy còn ngấm nước, từng sợi tóc dính trên khuôn mặt nhỏ tuyết trắng của nàng, hốc mắt nàng hồng nhuận, như là mặt phấn. Nàng mặc quần áo của hắn, như là vật mà hắn sở hữu.

Lương Thiệu Ngôn cúi môi dưới, lần thứ hai hắn chậm rãi cúi đầu.

Châu Châu cảm giác được mũi chân mình truyền đến cảm giác ngứa, nàng sững sốt hạ, môi cũng hơi hơi tách ra, chờ đến khi nàng phản ứng lại, sắc mặt lập tức càng trắng. Nàng muốn lùi chân mình về, nhưng giây tiếp theo, móng tay nàng liền chế trụ vào da thịt chính mình.

"Thực ngọt a." Lương Thiệu Ngôn để sát vào bên môi Châu Châu nói, hắn nhẹ lẩm bầm nói, "Tiểu hồ ly, ta yêu ngươi."

Tay hắn sờ lên khuôn mặt Châu Châu, ánh mắt dần dần trở nên si mê, nếu có người nhìn thấy biểu tình của Lương Thiệu Ngôn lúc này, chắc chắn sợ tới mức chạy trốn chết, còn may là Châu Châu không thể nhìn thấy.

Nàng không nhìn thấy Lương Thiệu Ngôn là dùng ánh mắt gì nhìn nàng.

Lương Thiệu Ngôn khi nào rời đi, Châu Châu đã không nhớ rõ. Nàng chỉ biết mặt nàng sau bị Lương Thiệu Ngôn ôm vào trong ngực, nàng thực lạnh, mà Lương Thiệu Ngôn trên người cũng thực băng, cho dù hai người ôm nhau, cũng không có cảm giác được bất luận ấm áp gì.

Nếu nàng sống sót, nàng nhất định phải đánh Lương Thiệu Ngôn một trận, nàng muốn đem Lương Thiệu Ngôn bó lên, để hắn nếm thử tư vị của chính mình lúc này.

Châu Châu nghĩ đến đây, nước mắt không ngừng rơi xuống.

.....

Ngày thứ năm, Lý Bảo Chương phái người theo dõi Thái Tử Lương Tấn Bách cùng Lương Thiệu Ngôn.

Từ sau khi Lương Tấn Bách bị biếm, liền hành động ít đi rất nhiều, mỗi ngày chỉ đi tìm Lương Thiệu Ngôn, mà Lương Thiệu Ngôn ban ngày chỉ ở tại màn của mình, chưa bao giờ ra khỏi.

"Ngươi cảm thấy là Lương Thiệu Ngôn?" Lương Quang Vũ hỏi.

Lý Bảo Chương ánh mắt sâu thẳm, "Chỉ có thể là hắn, Cửu hoàng tử, phiền toái ngươi phái ra ám vệ đi theo hắn, vô luận ban ngày hay đêm tối."

Châu Châu hiện tại ở đâu?

Không biết có được ăn cơm không?

Hắn nhất định sẽ tìm được nàng.

*Hân Hân: Like ủng hộ đi mấy bạn ơi!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 60: Giăng bấy

Editor: Hân Hân

Màn đêm vừa buông xuống, ám vệ của Lương Quang Vũ liền hồi bẩm, hắn phát hiện Lương Thiệu Ngôn trong lúc nửa đêm rời khỏi doanh địa đóng quân, liền đi theo, phát hiện Lương Thiệu Ngôn vào một loại hầm địa phương, bởi vì sợ kinh động Lương Thiệu Ngôn không dám tiến lại gần hầm, nhưng nghe được bên trong không chỉ có động tĩnh của một người.

Lý Bảo Chương biết tin tức này, lập tức cắn răng nói: "Hắn đem Châu Châu nhốt lại."

Lương Quang Vũ ừm một tiếng, mới nói: "Ám vệ của ta vốn định đi vào điều tra, nhưng Lương Thiệu Ngôn vẫn luôn ở trong đó, liền về trước để bẩm

báo tin tức, người chuẩn bị làm sao bây giờ? Ta nhắc nhở người một câu, chính diện cùng kẻ điên Lương Thiệu Ngôn kia chạm trán, không phải là cách hay."

Lý Bảo Chương cau mày, qua một hồi lâu mới nói: "Ta không thể bảo đảm hẳn có thương tổn Châu Châu hay không, ta chờ không được, ta hiện tại liền phải đi."

Lương Quang Vũ tựa hồ đoán được Lý Bảo Chương nhất định sẽ cứu người, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: "Vậy được, ta sẽ phải nhiều hơn mấy ám vệ cùng đến, nhưng vô luận người gặp được cái gì, người không thể giết Lương Thiệu Ngôn." Hắn dừng một chút, biểu tình chợt trở nên âm trầm khủng bố, "Bởi vì mệnh của hắn hiện tại thuộc về ta."

Mà làm Lý Bảo Chương thất vọng chính là, thời điểm hắn đi theo ám vệ tiến đến, cái hẻm kia người nào cũng không có, nhưng xem bên trong có dấu vết, đích xác có người từng ở bên trong, hắn khom lưng từ trên mặt đất nhặt lên một đoạn dây thừng, dây thừng kia có mấy chỗ đều bị sờn rách.

Cái dây thừng này là để trói Châu Châu lại hay sao?

Lý Bảo Chương nhắm mắt, hắn trong lòng dâng lên nồng đậm hồi hận, hắn kỳ thật có rất nhiều cơ hội mang Châu Châu rời khỏi nơi này, nhưng vì hắn báo thù, hắn không đi, còn trấn an Châu Châu, làm nằng tin tưởng hắn, nhưng hiện tại hắn đều tìm không thấy nàng, mấy ngày nay, hắn cũng không biết nàng bị bao nhiêu khổ.

Lý Bảo Chương trên mặt đất hằm đứng hồi lâu, mới đi ra ngoài.

Lương Thiệu Ngôn nếu không giết Châu Châu, hiện tại dời người đi, chỉ sợ là bởi vì bị ám vệ kinh động, cũng có khả năng bởi vì đội ngũ sắp hồi kinh, hắn muốn đem Châu Châu mang đi.

Hiện tại chỗ Châu Châu bị giam cầm vô cùng có khả năng là ở gần chỗ của Lương Thiệu Ngôn, thậm chí là ở ngay lều trại của hắn, chỉ là hắn không thể tùy tiện xông vào.

Mà đến đêm khuya ngày thứ sáu, ám vệ hồi bẩm, nói nhìn thấy mấy tiểu thái giám hầu hạ Lương Thiệu Ngôn từ sổ hành lý của Lương Thiệu Ngôn trên xe ngựa, nâng một cái rương quần áo lớn tiến vào lều trại của Lương Thiệu Ngôn, đến nay cũng chưa nâng ra.

"Mấy ngày trước đây có từng mang cái rương vào lều trại?" Lương Quang Vũ hỏi.

Ám vệ kia đáp: "Cũng không có." Hắn suy nghĩ rồi nói, "Đại hoàng tử đem ám vệ hiện tại bên người mình đặt ở bên người thập lục hoàng tử, thuộc hạ hiện tại không có cách nào đi xác nhận cái rương quần áo đó có phải Châu Châu cô nương hay không."

Hắn trong miệng Đại hoàng tử chỉ chính là Thái Tử Lương Tấn Bách lúc trước.

Lương Quang Vũ mắt nhìn rõ ràng sắc mặt lo âu của Lý Bảo Chương, "Người chuẩn bị làm sao bây giờ? Buổi chiều mai liền sẽ lên đường về, hiện tại thời gian có thể nghĩ cách cứu viện Châu Châu không tới năm canh giờ. Nếu để Lương Thiệu Ngôn đem Châu Châu mang về trong cung....."

"Kẻ điên đó sẽ không mang nàng mang về." Lý Bảo Chương như là cực lực nhấn nại cảm xúc chính mình. Lương Thiệu Ngôn lần này lớn mật như thế để bắt cóc, nếu hắn đem người mang về, ở trong cung, Châu Châu chỉ cần tồn tại, kiểu gì cũng bị phát hiện, hắn hiện tại còn hành hiểm chiêu, thậm chí hại trường huynh chính mình mất đi chỉ vị Thái Tử, trong lòng hắn không có khả năng không hận, cho dù hắn thích Châu Châu, nhưng Lương Thiệu Ngôn càng sẽ lợi dụng Châu Châu tới xử lý hắn.

"Hắn đem người dời đi, chỉ sợ là trong lúc đêm qua đã biết chúng ta biết hắn đem người giấu ở nơi đó, hiện tại lại chối lợi sai thái giám nâng người, vô cùng có khả năng là kẻ sách dụ địch, nếu ta không đoán sai, sáng mai giữa thanh thiên bạch nhật cái rương kia sẽ từ lều trại được nâng ra để trên xe ngựa, đến lúc đó xe ngựa kia sẽ đi thẳng đến giữa núi rừng, không người giục ngựa." Lý Bảo Chương nói đến mấy chữ "Không người giục ngựa" này, tay nhện không được nắm thành quyền, "Nếu sáng mai đúng như ta suy đoán, hắn chính là muốn lợi dụng Châu Châu giết ta, hoặc muốn đánh cuộc một kèo xem ta có thể cứu người hay không."

Ngày ấy, hắn đi trước Lương Thiệu Ngôn cung điện cứu Châu Châu, chỉ sợ hắn cùng Châu Châu hai người chỉ gian cầm tình chỉ thâm hận, đã bị Lương Thiệu Ngôn nhìn ra chút manh mối.

Đời trước, hắn nhớ rõ Lương Thiệu Ngôn cũng không điên bệnh như vậy, hắn thông minh tài trí cao xa hơn Thái Tử Lương Tấn Bách, hiện giờ hắn điên rồi, nhưng chỉ sợ trí lực cũng hoàn toàn không thấp, chỉ là hành sự lớn mật kiêu ngạo, không chút che dấu nào.

Lần này đánh bạc Lương Thiệu Ngôn chỉ có thắng không có bại.

Không cứu, Lương Thiệu Ngôn không tổn hao gì cả, cứu, Lương Thiệu Ngôn có lẽ ở trên xe ngựa kia đã bố trí hết thiên la địa võng, chỉ chờ hắn mắc câu.

Huyền Tịch ngoài ý muốn tử vong, không trách được bất kì kẻ nào.

Mà Huyền Tịch đã chết, trên đời này có ai chế tạo thuốc trường sinh bất lão cho Lương đế được nữa?

Lương đế không thể trường sinh được, ngôi vị hoàng đế này chỉ có thể truyền xuống.

"Vậy người định thế nào?" Lương Quang Vũ cũng là người thông minh, Lý Bảo Chương nói ngắn gọn vài câu, hắn đã minh bạch.

Lý Bảo Chương trầm mặc một lát, mới từng câu từng chữ mà nói: "Ta bởi hắn đánh cuộc một phen."

Hắn không thể để Châu Châu xảy ra chuyện.

Hôm sau sắc trời mới vừa tờ mờ sáng, mấy tiểu thái giám hầu hạ Lương Thiệu Ngôn từ lều trại của Lương Thiệu Ngôn nâng ra một cái rương lớn, bọn họ mới vừa lên xe ngựa, liền xuống dưới, theo sau có tiểu thái giám còn lại ngồi phía trước xe ngựa, hắn điều khiển ngựa đi về hướng chỗ sâu trong núi, trong lúc gặp được tuần tra thị vệ, hắn liền từ bên hông lấy ra đai lưng của Lương Thiệu Ngôn.

Bọn thị vệ không dám cản, tiểu thái giám kia liền điều khiển ngựa một đường đi về hướng núi rừng.

Không biết đã điều khiển ngựa được bao lâu, tiểu thái giám kia liền ngừng lại, hắn từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải, lấy ra chủy thủ liền đâm xuống móng ngựa. Ngựa phát ra một tiếng kêu thảm thiết, lập tức chạy nhanh như bay về phía trước. Mà còn lại mình tiểu thái giám lại đem phục sức thái giám trên người xé xuống, tìm cái hố chôn.

Tiểu thái giám kia làm xong việc này, liền lập tức bay lên trên cây. Hắn ngậm chủy thủ trong miệng, mắt thấu hàn quang mà nhìn chăm chăm xung quanh.

.....

Lương Quang Vũ vẫn luôn chờ ở lều trại, chờ đến khi hắn uống xong bầu rượu thứ hai, có người từ bên ngoài đi vào.

"Điện hạ, Huyền Tịch đại sư đã ngã xuống cùng xe ngựa."

Chén rượu của Lương Quang Vũ lung lay một cái, chênh chút dịch rượu ra ngoài, nửa ngày, hắn mới nói: "Đã biết."

Hắn từ vị trí bên trên đứng lên, đi nhanh ra ngoài, "Đi, chúng ta đi bắt bảo phụ hoàng, cướp việc này trước khi Lương Thiệu Ngôn hủy thi diệt tích."

Thời điểm bước vào trong ánh mặt trời, Lương Quang Vũ khóe môi hơi cười.

Hắn rút cuộc cũng chờ đến ngày thu vông này rồi.

*Hân Hân: Like đi mấy bạn, nản quá mình chậm edit nha~*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 61: Thoát nạn

Editor: Hân Hân

Châu Châu đột nhiên bùng tỉnh, nàng nỗ lực mà mở to tròn mắt, trước mắt như cũ là một mảnh đen thui.

Nhưng nàng ngửi được mùi hương không giống.

Bởi vì nhìn không thấy, nàng không phân định được đâu là ban ngày đâu là ban đêm, không cách nào phân biệt thời gian. Nàng trước kia giống như bị cắt vào trong một cái rương, đầu chóp mũi ngửi được toàn là mùi hương của gỗ, sau đó nàng liền mất đi ý thức.

Lại tỉnh lại, đầu chóp mũi không ngửi thấy toàn mùi hương gỗ nữa, mà là mùi tùng hương, hình như là mùi hương tinh khiết trên quần áo.

"Châu Châu." Đột nhiên có một giọng nam vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Châu Châu sùng sốt hạ, tiếp theo nháy mắt, nàng lập tức vươn tay, "Ca ca!"

Một cánh tay lạnh băng nắm lấy tay nàng, đối phương phảng phất ngồi xuống bên cạnh nàng, "Là ta, muội ngủ đã lâu, ước chừng đã bảy ngày."

Lý Bảo Chương nhìn thiếu nữ đang nằm ở trên giường gầy yếu, hốc mắt dần dần đỏ, nhưng hiện tại Châu Châu không nhìn thấy, không thấy rõ bộ dáng chật vật lúc này của hắn. Hắn mới có thể không cần quá khắc chế, nếu không hắn thật sự không biết chính mình sẽ lấy cái bộ mặt gì đối mặt với Châu Châu.

Lương Thiệu Ngôn hạ thuốc trên người Châu Châu, làm nàng mù, mà bảy ngày trước, hắn còn hạ độc Châu Châu một tầng độc khác, độc này nếu không có giải thuốc để loại bỏ, trúng độc liền vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.



Lý Bảo Chương nghiên cứu chế tạo hồi lâu, mới nghiên cứu chế tạo ra giải thuốc, nhưng đôi mắt Châu Châu dính độc vẫn không có biện pháp hoàn toàn giải.

Lương Thiệu Ngôn hạ thuốc đôi mắt của Châu Châu là mỗi ngày gia tăng một chút, độc tính đã quá nghiêm trọng.

Châu Châu chỉ sợ phải đường thượng nửa năm, đôi mắt mới có thể hoàn toàn thấy được.

Ngày ấy, hần âm thầm đuổi theo chiếc xe ngựa kia, nhưng bên trong cái rương kia trên xe ngựa, bên trong cũng không có người. Mà trong lúc hần đang tra xét, có một người đột nhiên từ trên cây bay xuống, cũng may là hần cùng Lương Quang Vũ đã sớm làm tốt chuẩn bị, ám vệ của Lương Quang Vũ đem người đi treo cổ, lại phát hiện trang phục thái giám người nọ ngấm chôn, eo bài của Lương Thiệu Ngôn cũng ở bên trong.

Hần cùng Lương Quang Vũ tương kế tựu kế, thiết kế cái bẫy rập tiếp theo cho Lương Thiệu Ngôn.

Bọn họ bình chia làm hai đường.

Một đường truy đuổi xe ngựa của Lương Thiệu Ngôn, một đường khấn nhìn chăm chăm hành tung của Lương Thiệu Ngôn.

.....

Lý Bảo Chương đứng trên vách núi, hần đi xuống nhìn thoáng qua, liền sai sử ánh mắt với người bên cạnh.

Xe ngựa mang theo người của Lương Thiệu Ngôn có bộ dạng bị dịch dung thành Huyền Tịch rơi vào huyền nhai.

Mặc kệ có cứu Châu Châu ra hay không, hần đều phải khiến cho cái thân phận Huyền Tịch này hôm nay chết đi, như vậy, hần mới có thể khiến Lương đề đổi đứa con trai này đau mà hạ sát thủ.

Người kia bị dịch dung đã ở trong tay sát thủ còn cầm lấy eo bài của Lương Thiệu Ngôn.

Cũng may chính là tin tức của Lương Quang Vũ bên kia không làm hần thất vọng, bọn họ nhân lúc thời điểm Lương Thiệu Ngôn đi thăm lương tấn bách, xâm nhập lều trại của Lương Thiệu Ngôn, ở dưới đáy giường có rương gỗ tìm được Châu Châu đang hôn mê.

Lý Bảo Chương mang theo Châu Châu lên lút đi khỏi doanh địa, hiện tại ở một cái trấn nhỏ bên ngoài kinh thành.

Hần đem phương thuốc trường sinh bắt lão để lại cho Lương Quang Vũ.

.....

"Ca ca, ta....." Châu Châu trương trương môi, nằng mở to đôi mắt sương mù mênh mang, ánh mắt không có tiêu cự, "Thật sự là huynh sao?"

"Là ta, Châu Châu." Lý Bảo Chương cúi đầu hôn hôn lên đầu ngón tay mảnh khảnh của Châu Châu.

Châu Châu tựa hồ ngậy người một chút, theo sau nước mắt từ hốc mắt nàng mãnh liệt chảy ra. Nàng không tiếng động mà khóc thút thít, Lý Bảo Chương nhìn lập tức luống cuống, hần vội vàng đem người ôm vào trong lòng ngực, "Châu Châu, làm sao vậy? Có phải chỗ nào còn đau không?"

Châu Châu vươn tay bắt lấy quần áo Lý Bảo Chương, nàng khịt khịt một tiếng, "Muội..... Muội cho rằng muội sẽ không còn được gặp lại huynh nữa, muội sợ quá a."

Nàng thật cho rằng nàng sẽ chết ở trong tay Lương Thiệu Ngôn.

Lý Bảo Chương trong lòng đau xót, động tác hần mềm nhẹ mà ôm đối phương, bởi vì sợ đối phương phát hiện mình khác thường, liền nỗ lực điều chỉnh hô hấp, an ủi đối phương, "Nói lời ngốc ngếch gì vậy, muội còn muốn cùng ta ở chung cả đời, sao có thể không thấy ta được. Còn có đôi mắt của người, qua một đoạn thời gian cũng sẽ tốt lên. Châu Châu, người đã an toàn, cái gì cũng tốt lên."

Châu Châu đem mặt vùi vào trong lòng ngực Lý Bảo Chương, nàng giống như là phát tiết, khóc đã lâu, chỉ là lúc ban đầu nàng khóc, tiếng khóc so với bây giờ thảm hại hơn, hiện tại khóc, nhưng thật ra không phát ra âm thanh.

Lý Bảo Chương nhắm mắt, hần đối với Lương Thiệu Ngôn càng thêm một tầng.

Đương nhiên, hần càng hận chính mình, nếu không phải hần nhất thời nhân từ, cứu Lương Thiệu Ngôn, Lương Thiệu Ngôn làm sao còn có cơ hội thương tổn Châu Châu chứ.

Châu Châu khóc mệt mỏi, liền lại ngủ. Lý Bảo Chương bụng nước ầm cùng khăn lông tơi, đem khăn lông làm ướt lau khô nước mắt trên mặt Châu Châu, lại đem tay Châu Châu xoa xoa, làm xong hết thấy này hần mới bụng chậ nước, đứng dậy đi ra ngoài. Mới vừa đi ra ngoài, trước mặt liền có một người đi tới, là ca ca của Lý Bảo Chương Văn Hạc.

Văn Hạc bởi vì hàng năm lấy chính mình thử thuốc trường sinh bắt lão, thân thể đã kém đến cùng cực, hơn nữa hần hiện tại lại không ăn thuốc trường sinh bắt lão, rõ ràng còn trước đây còn trắng niên, lại lập tức già cả đi rất nhiều, thậm chí cả mái tóc đen dài đều hóa trắng.

Thuốc trường sinh bất lão kia là có vấn đề, tuy có thể cải lão hoàn đồng, nhưng cứ ăn thì độc tính trong cơ thể sẽ gia tăng từng chút, cho đến độc phát thân vong, mà trên đường nếu ngừng thuốc, thân thể không chỉ có tàn lưu độc tính, càng so với trước khi uống thuốc càng thêm già cả hơn.

"Châu Châu tỉnh rồi?" Văn Hạc đề thấp âm thanh.

Lý Bảo Chương gật gù đầu, "Tỉnh một hồi, lại ngủ rồi."

Độc trên người Châu Châu còn không chưa sạch hoàn toàn.

Văn Hạc thở dài, lại an ủi Lý Bảo Chương, "Người không cần quá lo lắng, cơ thể đã tỉnh, liền chứng minh sẽ có chuyển biến tốt đẹp."

Lý Bảo Chương rũ xuống mắt, hẩn nhìn chăm chăm chậu nước trong tay, nửa sau mới nói: "Ca, trong kinh có tin tức gì không?"

Từ ngày ấy hẩn già chết rồi đi đã trôi qua tận bảy ngày.

Hẩn dùng chính mình giả chết để cho người một nhà Hoàng Hậu lễ vật cuối cùng, kỳ thật hẩn nghĩ ra một chiêu giả chết này không chỉ bởi vì Lương Thiệu Ngôn điên cuồng đối địch việc hẩn trả thù Hoàng Hậu cùng Lương đế, hẩn càng nhìn ra rất rõ dã tâm của Lương Quang Vũ.

Mẹ đẻ Lương Quang Vũ cùng Hoàng Hậu là đường tỷ muội (chị em họ), hẩn là lớn lên cùng với Lương Thiệu Ngôn, nhưng hẩn như cũ có thể bỏ tình thân mà hạ sát thủ Lương Thiệu Ngôn, hẩn tâm chi ngoan độc chỉ có người phi thường có khả năng với tới.

Hẩn kịp thời thoát thân, cũng là muốn tránh cho Lương Quang Vũ sau khi sự thành đối với bọn họ hạ sát thủ, rồi cuộc mình cùng Văn Hạc đều biết được quá nhiều, cũng tham dự vào quá nhiều.

Hẩn đem hết thầy sở hữu chấp tay cho đi, ý muốn làm suy yếu sát ý của Lương Quang Vũ đối với hẩn.

Lý Bảo Chương dùng hành động nói cho Lương Quang Vũ, hẩn vừa không tham tài cũng không quan tâm quyền, càng không có tâm cơ tham dự vào cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của bọn họ, hẩn chỉ vì báo thù mà đến.

"Lương Thiệu Ngôn hiện tại đã bị đánh nhốt vào thiên lao." Văn Hạc nói, "Nghe nói hẩn ở thiên lao đã điên rồi, các bá tánh đều lan truyền."

Lý Bảo Chương nghe vậy châm chọc mà cười, "Điên rồi? Vậy chẳng phải là tiện nghi hẩn."

Nếu có thể, hẩn rất muốn tự mình thay thế Châu Châu báo thù.

Cái kẻ điên kia, hạ độc Châu Châu nặng nề như vậy, hẩn cơ hồ không muốn cho Châu Châu sống.

Lý Bảo Chương quả thực không cách nào hình dung, ánh mắt hẩn đầu tiên nhìn thấy khi Châu Châu được cứu ra là cái tâm tình gì.

Cổ tay nặng cùng mắt cá chân đều bị dây thừng xiết mạnh, thậm chí người còn phát sốt.

Cho dù Lương Thiệu Ngôn chết một vạn lần, cũng không đủ để so với thương tổn hẩn tạo thành cho Châu Châu.

Lý Bảo Chương giấu đi hận ý nơi đáy mắt, lúc trước hẩn cứu Lương Thiệu Ngôn, chẳng qua là cứu một cái miệng độc, trên thực tế, Lương Thiệu Ngôn cùng Hoàng Hậu cũng không khác nhau.

Bọn họ đều là tàn bạo đao phủ, cầm đao bỏ về phía người vô tội.

Văn Hạc như là nhận thấy được cái gì, đột nhiên vươn tay bắt được cánh tay Lý Bảo Chương. "Đệ đệ, người không cần lại đi kinh thành, quá nguy hiểm."

Hẩn vốn dĩ không nghĩ sẽ đem Lý Bảo Chương liên lụy vào trận báo thù này, hẩn tính toán tự mình tiến cung báo thù, nào biết thái độ Lý Bảo Chương thập phần kiên quyết, thậm chí ngày ấy tiến cung còn hạ mê thuốc lên hẩn.

Văn Hạc hiện tại kéo thân thể tàn bại này, tự mình đi báo thù, đã tính tới việc mạng này của hẩn đã không còn gì, nhưng Lý Bảo Chương còn trẻ, hẩn thậm chí còn có cô nương mình yêu thương. Hẩn không thể tàn nhẫn như vậy, để đệ đệ mình hy sinh hết thảy đi báo thù.

Lý Bảo Chương thật vất vả mới thoát thân khỏi nơi đó, trăm triệu không thể lại nhúng tay vào đó.

Lý Bảo Chương đối Văn Hạc bài trừ một nụ cười, "Yên tâm đi, ca, ta sẽ không đi, ta còn muốn chăm sóc Châu Châu mà."

*Hân Hân: Like đi mấy bạn ơi, lượt đọc nhiều hơn lượt vote, buồn lắm.*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 62: Âm sắc thuốc

Editor: Hân Hân

Châu Châu cảm thấy mình hiện tại biến thành cái âm sắc thuốc, mỗi ngày Lý Bảo Chương đều bắt nàng uống thật nhiều thuốc, lại còn không thể không uống, dù làm nũng cũng không cách nào lừa dối qua chuyện được.

“Ngoan, đem thuốc uống lên, đôi mắt mới có thể tốt.”

Châu Châu bên tai nghe được âm thanh Lý Bảo Chương, nàng nhủ cái mũi, liền chui vào trong chăn, âm thanh từ trong chăn truyền ra tới, rầu rĩ, “Muội không muốn uống, thật đáng a.”

Nàng bẻ ngón tay tính qua, nàng mỗi ngày ước chừng uống đến bảy chén thuốc, mỗi một chén thuốc đều đắng đến nỗi đầu lưỡi nàng không còn vị giác, sau khi uống thuốc, ăn cái gì cũng không được ăn.

Châu Châu trốn vào trong chăn, nhưng thực mau đã bị người từ ngoài chăn đào ra. Lý Bảo Chương đem người mạnh mẽ ôm tới trên đùi mình, thấy một đôi mắt mênh mông sưng mù kia của Châu Châu, trong lòng lại là một trận đau lòng, hắn ôn thanh khuyên giải an ủi: “Châu Châu, nghe lời, chờ đôi mắt muội có thể thấy, cũng tới đầu xuân, đến lúc đó ta mang muội đi ra ngoài chơi được không? Không phải muội nói ở trong cung chán đến buồn sao? Hiện tại chúng ta không ở trong cung, đến lúc đó muội muốn đi chơi chỗ nào đều có thể.”

Châu Châu bẹp môi dưới, tựa hồ có chút không vui, một lát sau, nàng mới nhỏ giọng mà nói: “Ca ca, đôi mắt muội thật sự sẽ tốt lên sao? Vì sao muội đã uống nhiều ngày thuốc như vậy, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Đương nhiên sẽ.” Lý Bảo Chương nói, “Đầu xuân, đôi mắt sẽ tốt rồi.”

Châu Châu nghe vậy thấp hèn gật đầu, “Vậy được.”

Sau khi uống xong thuốc, cả mứt hoa quả cũng không thể ăn, bởi vì Lý Bảo Chương nói sợ làm giảm công hiệu của thuốc, cho nên Châu Châu uống thuốc chỉ có thể uống nước giải điểm cay đắng, nàng nằm trên giường, tâm tình lại buồn lại khổ. Lý Bảo Chương bưng chén thuốc đi ra ngoài, trước khi hắn đi ra ngoài có nói hắn muốn đi ra hiệu thuốc mua vài vị thuốc cho Châu Châu, để Châu Châu ngoan ngoãn ở trong phòng.

Châu Châu trở mình, nàng hiện tại cái gì đều nhìn không thấy, thính lực liền trở nên nhạy bén lên, nàng nghe được từ phòng ngoài đình viện có động tĩnh, suy nghĩ, cảm thấy hẳn là huynh trưởng của Lý Bảo Chương Văn Hạc. Văn Hạc đã nhiều ngày cũng lại đây thăm Châu Châu, nói chút an ủi, liền rời đi.

Châu Châu vươn tay ở trước mắt quơ quơ, cái gì đều nhìn không thấy, một chút ánh sáng đều không có, trước mắt đen như mực. Kiểu này đã liên tục hơn phân nửa tháng, nàng có đôi khi suy nghĩ có phải Lý Bảo Chương an ủi nàng, lừa nàng đôi mắt sẽ tốt lên.

Nghĩ đến đôi mắt, Châu Châu liền nghĩ tới Lương Thiệu Ngôn, kẻ kia hại mình nhìn không thấy người. Nàng hỏi Lý Bảo Chương, vì sao nàng được cứu, hơn nữa hiện tại còn ở ngoài cung, bất quá Lý Bảo Chương đều không nói với nàng, mỗi lần hỏi đều hàm hồ đánh lạc hướng. Hiện tại nàng ở trong nhà nhỏ này, mỗi ngày thấy người chỉ có Lý Bảo Chương, ngẫu nhiên thêm Văn Hạc, bên ngoài đã xảy ra cái gì, nàng là hoàn toàn không biết.

Hiện tại trời đã vào đông, Lý Bảo Chương mang mũ ni đi ở lên chợ, chẳng sợ không có tóc, lúc này thật cũng không có tạo ra sự chú ý nào, hắn thay đổi thành một khuôn mặt cực kỳ bình thường, chính là sợ khiến cho người khác chú ý.

“A, ngài đã tới.” Tiểu đồng tiệm bán thuốc Lý Bảo Chương tiến vào từ ngoài cửa, liền thẳng lưng lên nói lời tiếp đón, “Lần trước thuốc đã dùng xong rồi sao?”

“Đúng vậy, phiền toái lại lấy một phần, cùng lần trước giống nhau như đúc là được.” Lý Bảo Chương đứng ở trước quầy, chờ tiểu đồng giúp hắn bốc thuốc. Thời gian chờ đợi, lại có hai khách nhân tiến vào, hai khách nhân kia vừa nói chuyện vừa đi vào.

“Gần nhất nhìn đáng vẻ là thời tiết muốn thay đổi.”

“Hừ, lời này người cũng nói.”

Lý Bảo Chương tâm thần rung mình, ngưng thần nghe xong, bất quá hai khách nhân kia chỉ thì thầm hai câu này, liền im miệng không nói. Lý Bảo Chương nhủ hạ mi, mà lúc này tiểu đồng đem thuốc đưa tới, hắn đem tiền bạc đưa qua, liền lập tức đi ra tiệm bán thuốc. Hắn cố ý không có trực tiếp trở về, mà là đi trà lâu, quả nhiên lúc này trà lâu đang có một người kể chuyện đang đọc sách, trước mặt vây quanh một đoàn khách nhân, mấy khách nhân đó vừa nghe sách vừa nói chuyện phiếm. Lý Bảo Chương vào trong đó ngồi xuống một bàn, liền nghe thấy bàn cách vách hai người nhỏ giọng mà nói.

“Vị bị bệnh kia, người biết chứ? A, vậy lại không biết muốn lẫn lộn xảy ra chuyện gì đâu?”

“Đúng vậy, nhiều nhừ từ như vậy, còn không biết ai có thể đoạt thắng.”

Xem ra Lương Quang Vũ đã hành động, hơn nữa động tĩnh còn có chút lớn, dân gian đều bắt đầu lan truyền. Ngày gần đây, hắn đã không còn cùng

Lương Quang Vũ liên hệ, còn mang theo Châu Châu thay đổi chỗ ở, kỳ thật cũng là tránh Lương Quang Vũ.

Lý Bảo Chương lại ngồi một hồi, mới đứng dậy trở về nhà.

“Ca.” Lý Bảo Chương đi vào phòng bếp cùng Văn Hạc mở lời tiếp đón, Văn Hạc cười một chút, “Ngươi tới vừa lúc, thuốc này cũng vừa nấu xong, ngươi vừa lúc mang cho Châu Châu cô nương đi.”

“Vâng.” Lý Bảo Chương gật gật đầu, lại nói, “Ca, huynh gần đây thân thể thế nào? Thuốc của huynh huynh có kiên trì dùng không?”

Văn Hạc vẫy vẫy tay, “Ngươi cũng đừng nhọc lòng ta, thân thể của ta ta tự mình biết, có thể nín kéo mấy ngày chính là mấy ngày, ta đã không cưỡng ép, ngay từ đầu ta đã làm tốt chuẩn bị, cũng đã sớm cùng ngươi nói, ngươi đừng nhắc ta mãi, quan tâm Châu Châu cô nương nhiều vào, nàng là một tiểu cô nương không dễ dàng, nếu không phải bởi vì chúng ta, cũng sẽ không bị liên lụy vào, hơn nữa nàng vẫn là huyết mạch duy nhất của Thành Mậu huynh.” Nói tới đây, Văn Hạc thở dài một hồi, “Ta chỉ sợ ta xuống dưới chín suối không mặt mũi nào đối mặt với Thành Mậu huynh.”

Lý Bảo Chương nhấp khăn môi, không nói lời nào.

Văn Hạc liếc nhìn hẩn một cái, lại nói đến một chuyện khác, “Châu Châu cô nương ở cùng ngươi cũng có một thời gian, ban đầu ở trong cung đi theo ngươi chịu khổ, hiện tại ở bên ngoài cũng đi theo ngươi chịu khổ, ngươi có tính qua kế hoạch khi nào cùng nàng thành hôn chưa?”

Thành hôn?

Ánh mắt Lý Bảo Chương vừa động, vành tai hẩn lặng yên chuyển hồng, có chút xấu hổ mà nói: “Ta còn chưa nghĩ tới.”

“Sao chứ? Ngươi còn như vậy?” Văn Hạc sinh khí, “Một tiểu cô nương nhà người ta còn chưa nói cái gì đâu, hết hy vọng đi theo ngươi, ngươi còn không có nghĩ tới?”

“Không phải, ca, ta chỉ là muốn chờ nàng lại lớn hơn một chút, hơn nữa đôi mắt nàng còn chưa tốt lên, ta muốn chờ đến khi đôi mắt nàng tốt lên, ta lại cùng nàng thương lượng.” Lý Bảo Chương giải thích nói.

Văn Hạc tức giận mà nói, “Ngươi đừng ra sức khước từ, đôi mắt tốt lên liền thành hôn, ngươi chạy nhanh đi tìm đồ vật đính hôn, đừng dây dưa dây cà.” Văn Hạc nói xong liền phất tay áo đi ra ngoài, chỉ là đi được hai bước, liền ngừng lại, đối với phòng bếp nói, “Ngươi kéo dài lâu như vậy, ta cũng không biết ta có thể sống lâu như vậy không, ta còn muốn nhìn thấy cháu trai nhỏ của ta, tiểu chất nữ, nếu có thể tự mình ôm một cái thì càng tốt, cũng có chút mặt mũi đi gặp song thân.”

Lý Bảo Chương nghe vậy nhú hạ mi, muốn nói cái gì, nhưng vẫn là không nói. Một lát sau, Lý Bảo Chương mới bưng chén thuốc vào phòng Châu Châu, hẩn vào phòng, Châu Châu liền nghe được vị thuốc, vội vàng chui vào trong chăn.

“Châu Châu, ngoan.” Lý Bảo Chương đứng ở mép giường nói dụ dỗ.

Châu Châu qua một hồi lâu mới từ trong chăn toát cái đầu ra, “Muội có thể chờ một chút rồi uống được không?” Đôi mắt nàng nhìn không thấy, một đôi mắt lục không có tiêu cự, lúc này thoạt nhìn càng đáng thương hề hề.

Lý Bảo Chương do dự một lát vẫn là đồng ý, hẩn cầm chén thuốc đặt ở trên bàn, “Vậy đợi lát nữa lại uống.”

Châu Châu thấy Lý Bảo Chương đồng ý, trên mặt lộ ra một chút ý cười, “Ca ca, huynh thật tốt.”

Nàng dứt lời, lại nghe thấy Lý Bảo Chương trả lại một câu, “Không, ta không tốt.”

*Hân Hân: Like đi mấy bạn, sắp hết truyện rồi, đừng đọc chùa nha~*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63: Cầu hôn ♥

Editor: Hân Hân

“Hử?” Châu Châu sững sốt một chút.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, nàng liền cảm thấy Lý Bảo Chương đi tới mép giường, bước chân hẩn rất chậm, phảng phất như chứa đầy tâm sự.

Mấy ngày nay hẩn vẫn luôn suy nghĩ, có phải chính hẩn quá ích kỷ không, làm Châu Châu liên lụy vào bên trong trận bão thù này, hơn nữa chính mình thậm chí cũng không có thể kiểm soát tốt chính mình, vẫn là làm ra hành vi mạo phạm Châu Châu.

“Châu Châu, muội nguyện ý.....” Lý Bảo Chương nói đến một nửa, liền nói không được nữa, hắn cảm thấy chính mình thật sự không nên ngay lúc này mở miệng, Châu Châu thân thể còn chưa tốt lên, nếu hiện tại hắn nói ra, cảm giác như mình giấu đồ bí mật. Văn Hạc nói muốn nhìn thấy hài tử của hắn cùng Châu Châu, nhưng cái này cũng cần Châu Châu đồng ý mới được, Châu Châu hiện tại tuổi còn chưa lớn, Lý Bảo Chương từ sau khi đọc sách y, cũng xem qua không ít phụ kinh (sách y về nữ giới), nhìn thấy không ít phụ nhân bởi vì sinh sản mà bỏ mạng, hắn không dám mạo hiểm lớn như vậy.

“Ca ca, huynh nói cái gì?” Châu Châu chỉ nghe được nửa câu, không nhận được muốn biết nửa câu sau, nhưng Lý Bảo Chương lại không hề nói.

“Không có gì, chỉ là muội đợi lát nữa nhớ nhất định phải ngoan ngoãn uống thuốc, không được làm nũng.”

“Không đúng, vừa mới rõ ràng huynh nói không phải cái này.” Châu Châu nhún nhún mày.

Lý Bảo Chương chỉ nói: “Muội nghe lầm rồi.”

Châu Châu có chút không vui, từ sau khi đôi mắt nàng nhìn không thấy, Lý Bảo Chương càng thêm muốn đối đãi với nàng giống như một hài tử, nàng đã mười bảy, cũng không còn nhỏ nữa rồi.

“Ca ca, muội không thích việc huynh luôn gạt muội.” Châu Châu nhỏ giọng mà nói, “Như vậy sẽ làm muội cảm thấy muội cách huynh rất xa.”

Lý Bảo Chương im lặng, liền nghe được Châu Châu tiếp tục nói.

“Muội bị trời cũng không phải tại huynh, vì sao huynh vẫn luôn cảm thấy muốn thực xin lỗi muội chứ? Là muội tự mình muốn đi săn thú, cũng là tự muội làm cho con ngựa bị sợ hãi, muội đã trưởng thành, không phải hài tử.”

Lý Bảo Chương nghe vậy, phi thường kinh ngạc mà nhìn Châu Châu, nhưng biểu tình của Châu Châu lại phi thường nghiêm túc, thậm chí ả ả còn có ý tức tức giận, chẳng qua đôi mắt nàng nhìn không thấy, rồi lại phòng mặt lên, bộ dáng lạnh lẽo trùng trùng mắt, trông thế nào cũng cảm thấy đáng yêu.

Nghĩ như vậy Lý Bảo Chương nhận không được cười.

Châu Châu không nghĩ tới mình nghiêm túc nói chuyện như vậy, thậm chí còn sinh khí, Lý Bảo Chương cư nhiên còn chê cười nàng, Châu Châu tức giận đến mức thiếu chút nữa khóc ra, nàng oán hận mà đẩy một cái, chui vào trước chần còn không quên ném xuống một câu nói tàn nhẫn, “Muội không quan tâm huynh nữa.”

Một lát sau, Châu Châu liền cảm giác được đầu chân mình đang che đầu nhẹ nhàng bị kéo ra.

“Muội còn nói mình trưởng thành, mới vừa rồi lời nói ấu trĩ kia chẳng phải chỉ có tiểu hài tử mới có thể nói, người lớn cũng không nói như vậy.”

Châu Châu mở to một đôi mắt lục, còn muốn lý giải, “Lời nói còn phân lời của người lớn và lời nói của tiểu hài tử mới có thể nói sao?”

“Đúng vậy.” Lý Bảo Chương nghĩ đến việc Châu Châu là người Hồ, chỉ sợ không hiểu lắm thói quen của người Hán bên này, cho nên cũng dưỡng thành tâm tính của hài tử, nữ giới người Hán trọng quy củ, mỗi tiếng nói cử động đều không lộ ra tật xấu nào, một đám đẹp đến giống như hoa trong đình viện tỉ mỉ dưỡng ra thành, mà Châu Châu thì càng như hoa ngoài đình viện, cô đại sinh trưởng tốt ven đường, tuy rằng mỗi tiếng nói cử động đều là lung tung rồi loạn, lại cũng có vẻ đẹp tùy ý.

Mỗi người một vẻ.

“Vậy người lớn sẽ nói như thế nào?” Châu Châu hỏi.

Lý Bảo Chương suy nghĩ, sau một lúc lâu mới đáp: “Nếu là người lớn, nếu muốn không tiếp tục kết giao với một người, thì là cái gì cũng không nói, chỉ xoay người rồi đi là xong.”

Hắn vừa mới nói xong, liền cảm giác được thân thể Châu Châu hướng hắn bên này xê dịch đến, thậm chí một bàn tay sờ soạng bắt lấy góc áo hắn, “Không được, huynh không thể nói câu đó, ta..... Ta sợ.” Nói tới đây, trong mắt Châu Châu ả ả lóe ánh nước.

Lý Bảo Chương thấy thế, bật cười mà nói: “Ta làm sao có thể rời khỏi muội, ta còn phải chờ muội lớn lên nữa.”

Châu Châu như có chút yên tâm, nàng gật gật đầu, “Chờ muội lớn lên, muội liền sinh bảo bảo cho huynh.”

Lý Bảo Chương đột nhiên khụ một tiếng, mặt dần dần đỏ, hắn trùng mắt nhìn qua đôi mắt ngây thơ nhưng lại phát ngôn kinh người của Châu Châu, “Đừng nói mê sảng, trước tiên muội dưỡng tốt đôi mắt rồi nói sau.”

Châu Châu lại đem góc áo Lý Bảo Chương vắn đến càng xoắn, vốn dĩ Lý Bảo Chương cũng không có phản ứng lại, chờ hắn phát hiện ánh nước trong mắt Châu Châu vẫn luôn không biến mất, mới phát hiện không đúng. Hắn cẩn thận suy tư một hồi, đột nhiên hiểu rõ Châu Châu đang sợ cái gì.

Cha ruột của Châu Châu vứt bỏ mẫu thân Châu Châu, mà nàng là Mị Nô, cũng nghe nhiều chuyện trước đây Mị Nô lớn bụng thì bị đuổi đi, nàng mới vừa nói lời kia, chỉ sợ cũng là đang sợ Lý Bảo Chương vứt bỏ nàng, rốt cuộc nhiều người Hán đem Mị Nô nuôi trở thành mỹ thiếp bên người, hiếm khi để Mị Nô mang thai, thậm chí việc đối đãi như chính thể như bây giờ. Lý Bảo Chương đột nhiên minh bạch vì sao huynh trưởng hắn muốn mình sớm ngày cưới Châu Châu, chỉ sợ người chân chính không hiểu chuyện là mình mới phải.

Châu Châu hiện tại khẳng định là không có cảm giác an toàn, không chỉ bởi vì đôi mắt nàng.

Nghĩ đến đây, Lý Bảo Chương hận chính bản thân hồ đồ, cũng càng thêm đau lòng Châu Châu. Hắn thật cẩn thận mà cầm tay Châu Châu, nhẹ giọng nói: “Châu Châu, người có nguyện ý gả cho ta hay không?”

Châu Châu tựa hồ ngây dại, nàng ngơ ngác mà mở to mắt, qua một hồi lâu, mới thông thả mà chớp chớp mắt, Lý Bảo Chương đang tự mình nghĩ có phải âm thanh mới vừa nói có phải còn quá nhỏ hay không, thì Châu Châu đột nhiên ôm lấy Lý Bảo Chương, nàng nhìn không rõ, dù sao vron tay lung tung ôm một cái. Lý Bảo Chương cười đem tư thế Châu Châu điều chỉnh lại, lại hỏi: “Muội còn chưa có trả lời ta đâu? Gả hay là không gả?”

Châu Châu nhấp môi dưới, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn bay lên mây đỏ, âm thanh nàng so với tiếng muỗi chẳng khác biệt lắm, “Muội. .... Gả!”

Châu Châu đáp lời là gả, Lý Bảo Chương liền thật sự bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Hôn lễ của hai bọn họ không giống những người khác có tam môi lục sinh, giản lược đến chỉ có một bước, chính là thành thân.

Bất quá Lý Bảo Chương lại không muốn ủy khuất Châu Châu, vì chuẩn bị hôn lễ mỗi ngày vợ đến chân không chạm đất, mà Châu Châu biết Lý Bảo Chương vội vàng chuyện của hai bọn họ, cũng bắt đầu ngoan ngoãn tự mình uống thuốc.

.....

Lương Quang Vũ nhìn tin tức thám tử đưa đến, cười cười, liền đem tin phóng tới ngọn lửa thiêu cháy mắt, “Bọn họ còn chuẩn bị thành thân?”

Thám tử quỳ trên mặt đất, “Hồi bẩm chủ tử, đúng vậy, nô tài mấy ngày này nhìn hai huynh đệ kia chuẩn bị việc này.”

Lương Quang Vũ nhìn ngọn lửa nhảy lên, ánh mắt trở nên phức tạp rất nhiều, “Hắn vậy nhưng thật đủ tiêu sái, cái gì đều không cần, cũng cái gì đều không ngại, cưới một Mị Nô về nhà.” Nói đến này, hắn cười một chút, “Cũng đúng, năm đó cô nhi của Phương gia thành một hoạn quan, còn có thể kén cá chọn canh gì chứ.”

Sau khi Lương Quang Vũ cho thám tử lui xuống, liền thay đổi một thân quần áo, đi đến chỗ Lương đế.

Hai ngày trước Thái Tử lương tấn bách vừa đi (chết), Lương đế chính vì điều này thương tâm không thôi, trong một đêm phảng phất già đi hơn mười tuổi.

Thời điểm Lương Quang Vũ tiến đến, còn nghe thấy màn truyền đến âm thanh ho khan.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lương Quang Vũ thực hiện một cái đại lễ đúng tiêu chuẩn, một lát sau, hắn mới nghe được từ màn truyền đến âm thanh suy yếu của Lương đế.

“Quang Vũ, người qua xem Thiệu ngôn nhưng không thấy?”

Trưởng tử vừa chết, Lương đế liền bắt đầu nhớ thương lại ấu tử ngày thường yêu thương.

Lương Quang Vũ hơi hơi mỉm cười, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia không vui, “Đêm hôm qua nhi thần liền đi qua xem, Thiệu ngôn hắn. .... Đã biết việc của đại hoàng huynh, nhưng hắn lại nổi điên, sáng sớm nay thiếu chút nữa cắn chết một cai ngục rồi.” Hắn dừng một chút, “Nhi thần nghĩ, nếu hiện tại để Thiệu ngôn ra khỏi thiên lao, lại để Hoàng Hậu nương nương nhìn thấy, chỉ sợ sẽ kích thích đến Hoàng Hậu nương nương, cho nên không bằng ở thiên lao bày trí một nhà gian, cũng để thái y mỗi ngày đến xem bệnh cho Thiệu Ngôn, chờ bệnh tình hắn tốt lên một chút, phụ hoàng lại gặp hắn cũng không muộn.”

Lương đế trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Thôi, để cho hắn tiếp tục ở bên trong đi.”

Chờ sau khi Lương Quang Vũ rời khỏi, đại thái giám ngày thường hầu hạ Lương đế mới đi đến phía trước, “Hoàng Thượng, nên uống thuốc.”

Lương đế nhìn mặt trời sáng rõ bên ngoài màn, lại nói: “Đây không phải là thời tiết muốn thay đổi sao?”

Đại thái giám ra bên ngoài nhìn thoáng qua, “Quả thật trời sắp chuyển gió, Hoàng Thượng thật tinh tường.”

*Hân Hân: Like đi nhaa!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64: May áo cưới □

Editor: Hân Hân

Lý Bảo Chương tìm tú nương thêu công tốt nhất trong trấn tới làm áo cưới cho Châu Châu, thời điểm tú nương kia thấy Châu Châu liền hoảng sợ. Đôi mắt Châu Châu nhìn không thấy, chỉ ngoan ngoãn mà ngồi trên ghế, nghe thấy động tĩnh liền hơi hơi nghiêng tai, “Ca ca?”

Lý Bảo Chương nghe thấy Châu Châu kêu hân liền bước nhanh đi qua, “Châu Châu, hôm nay đo kích cỡ người để làm áo cưới cho muội, lát nữa ngoan ngoãn a.”

Châu Châu vừa nghe phải làm áo cưới, vội vàng gật gật đầu.

“Đây chính là tân nương tử? Sinh ra cũng quá mức xinh đẹp.” Tú nương cười tủm tỉm mà nói, nàng làm áo cưới đã có gần hai mươi năm năm, nhưng thật ra chưa từng gặp qua cô nương đẹp như vậy, nàng còn chưa từng làm áo cưới cho người Hồ. Tú nương nhìn nhìn Lý Bảo Chương đứng bên cạnh Châu Châu liếc mắt một cái, vị tiểu công tử này sinh ra tướng mạo tuấn tú, ra giá cũng hào phóng, thật không ngờ lại cưới một Mị Nô làm chính thê, chuyện thể này là lần đầu tiên nàng thấy.

Trong trấn này cũng có không ít Mị Nô, nhưng đó hầu hết là mỹ thiếp của người giàu có nuôi dưỡng trong nhà, ngày thường cơ hội ra cửa cũng không có.

Mà vị này tú nương lại nhìn kỹ, liền phát hiện vị tân nương tử này lại là người mù. Tức khắc tâm tình nàng liền có chút phức tạp, vậy mà không chỉ là người Hồ, còn là người mù, vị tiểu công tử này sợ là thật tình yêu quý vị tân nương tử này, tuy đôi phương mắt mù, cũng không có không cưới nàng.

Tú nương kinh nghiệm phong phú, không tốn bao nhiêu thời gian liền đo xong kích cỡ trên người, nàng lại lấy ra quyển sách đồ án ngày thường làm áo cưới, vốn chuẩn bị đưa cho tân nương tử xem, nhưng hiện tại tân nương tử nhìn không thấy, liền trực tiếp đưa qua cho Lý Bảo Chương.

“Công tử, người nhìn xem đến lúc đó trên áo cưới thêu hoa văn gì.”

Lý Bảo Chương nghe vậy tỉnh tề đem quyển sách một bên lật dở, Châu Châu bên cạnh vậy nhưng cũng có hứng thú, nàng không tránh người mà quán lấy cánh tay Lý Bảo Chương, kiều thanh nói: “Ca ca, có hoa văn gì vậy? Muội cũng muốn chọn.”

“Được, chúng ta cùng nhau chọn.” Lý Bảo Chương câu môi dưới, hân nhìn một đám hoa văn trong đồ án cấp giảng cho Châu Châu nghe, Châu Châu nghe xong một hồi lâu, đột nhiên nói: “Ca ca, ta có thể muốn hoa của người Hồ chúng ta được không a?”

“Được chứ.” Lý Bảo Chương cả do dự cũng không có mà trả lời Châu Châu.

Châu Châu rõ ràng vui vẻ cực kỳ, ý cười bên môi muốn nén đều nén không được, nhưng không quá một hồi, nàng liền cúi đầu xụ mặt, “Nhưng muội cũng không vẽ được.”

“Ta về.” Lý Bảo Chương nhẹ giọng nói.

Hắn sau khi tự trọng sinh, liền học tập rất nhiều phong thổ của người Hồ bên kia, kinh thành có thư tịch do người Hồ biên soạn, chỉ là bên trên đều viết Hồ ngữ, người có thể xem được không nhiều lắm, mà Lý Bảo Chương đòi trước đi theo Châu Châu có học qua Hồ ngữ, đọc những thư tịch đó thật ra lại không khó, hắn cũng xem qua rất nhiều thứ theo lời Châu Châu, trong đó có hoa của người Hồ.

Lý Bảo Chương lấy bút mực, tự mình vẽ một cái hoa văn cho tú nương, tú nương vừa thấy, nhưng thật kinh diễm, “Ta còn chưa thấy qua hoa văn đẹp như vậy, đến lúc đó thêu trên áo cưới nhất định sẽ rất đẹp.”

“Vậy phiền toái ngài rồi, đúng rồi, áo cưới này chế tác yêu cầu bao nhiêu lâu?” Lý Bảo Chương hỏi.

Tú nương suy nghĩ hạ, “Cái này nhanh nhất cũng cần ba tháng, muốn nhanh hơn cũng không được, vậy sẽ không làm được áo cưới đẹp.”

Lý Bảo Chương suy tư qua một phen, liền thanh toán tiền đặt cọc, mới đưa tú nương đi ra ngoài, chờ hắn trở lại phòng, Châu Châu đang vuốt trên bàn bút, nàng nhìn không thấy, mực nước dính lên ống tay áo cũng không biết. Lý Bảo Chương bật cười mà đi lên trước, thấp giọng hỏi: “Muội muốn dùng bút viết cái gì sao?”

Châu Châu gật gật đầu, “Ta muốn viết thư tình cho ca ca, bên chỗ chúng ta đều sẽ viết.”

Thư tình?

Lý Bảo Chương lần đầu tiên nghe nói tới cái này, người Hán nhiều rụt rè, dù lớn mật nhiệt liệt thông báo cũng bất quá chỉ là đưa túi thơm và đưa ngọc bội, người Hồ nhưng thật ra thập phần trực tiếp lớn mật. Châu Châu nói muốn viết thư tình cho hắn, Lý Bảo Chương liền kiên nhẫn mà ngồi xuống bên cạnh, cuối cùng nhìn Châu Châu vẽ một bữa chú đạo quý trên giấy, trên tay còn dính không ít mực nước, hai cái móng vuốt thoạt nhìn dơ đến buồn cười.

Lý Bảo Chương buồn cười, Châu Châu nhưng lại nghiêm túc vẽ ra bữa vẽ quý, cách một hồi còn hỏi Lý Bảo Chương mình viết có tốt không.

“Tốt, tốt đến không thể tốt hơn.” Lý Bảo Chương lấy khăn tay ra xoa xoa mặt Châu Châu, viết thật nghiêm túc, trên mặt đều có điểm mực lên rồi, “Viết xong rồi sao? Đừng để mình mệt mỏi là được.”

Châu Châu gật đầu, “Viết xong rồi.” Nàng đem bút buông xuống, ngượng ngùng cười với Lý Bảo Chương, thần sắc trên mặt lại có vài phần kiều ngạo,

tựa hồ mình hoàn thành rất nhiều việc vậy. Lý Bảo Chương nhìn thoáng qua nàng vẻ trông như bùa vẽ quỷ, hơi hơi mỉm cười, “Châu Châu viết thư tình cho ta, ta đây cần phải bảo quản thích đáng.” Hắn tìm tới một cái túi thơm, đem tờ giấy gấp bỏ vào, liền đem túi thơm treo ở trên người.

Làm xong cái này, Lý Bảo Chương liền đi lấy một chậu nước, trước dùng khăn lông tinh tế mà lau mấy vệt mực trên mặt Châu Châu đi, lại đem hai cái móng vuốt dơ đến buồn cười kia của nàng lau khô, cuối cùng thay cho Châu Châu một kiện xiêm y sạch sẽ. Lý Bảo Chương cảm quần áo bị dơ liền chuẩn bị đi giặt sạch trước, mới ra cửa liền gặp phải Văn Hạc, Văn Hạc từ bên ngoài trở về, sắc mặt cũng không dễ nhìn gì, nhìn thấy Lý Bảo Chương vội vàng đem người kéo đến một bên, hẩn đề thấp âm thanh, “Kính thành đã xảy ra chuyện.”

Lý Bảo Chương ấn đường hơi hơi nhảy dựng, “Xảy ra chuyện gì?”

Văn Hạc tuy rằng đã rời khỏi kính thành, nhưng vẫn vì không yên tâm, mà ở trong kính chôn xuống âm tuyến.

“Hoàng Hậu chết rồi.”

Lý Bảo Chương vừa nghe, đầu tiên là trầm mặc một cái chớp mắt, lại nhẹ giọng nói: “Vậy không phải chuyện tốt sao?”

“Nhưng tên cầu hoàng đế kia bởi vì sự tình của Hoàng Hậu, đem kẻ điên là Lương Thiệu Ngôn kia cho thoát ra.” Văn Hạc thở dài, “Hiện tại chỉ có thể hy vọng Lương Quang Vũ có thể chế được kẻ điên đó, bằng không ta sợ hắn sẽ lại xuống tay với Châu Châu.”

Lý Bảo Chương nhấn chặt mày, lúc trước Lương Quang Vũ đáp ứng hắn sẽ giết Lương Thiệu Ngôn, nhưng sau đó Lương Thiệu Ngôn bị nhốt ở thiên lao, thật không ngờ, hiện tại còn ra ngoài. Trong mắt Lý Bảo Chương không khỏi hiện lên một tia sát ý. Văn Hạc ở bên nhìn thấy rõ ràng, bắt lấy tay Lý Bảo Chương không khỏi nắm thật chặt, “Đệ đệ, ngươi cũng không nên xúc động.”

“Ta sẽ không xúc động.” Lý Bảo Chương miệng phun một hơi, “Trước xem tình huống đã, thật sự không được, chúng ta liền dọn đi. Lương Thiệu Ngôn hiện tại hẳn là sẽ càn hận Lương Quang Vũ, rốt cuộc Lương Quang Vũ đã giết mẹ và giết huynh của hắn, giữa hai người đã có huyết hải thâm thù.”

*Hân Hân: Còn 2 chương nữa là hết truyện rồi, like đi chị em!*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 65: Ác ma lại đến

Editor: Hân Hân

Châu Châu cũng chưa biết Lý Bảo Chương cùng Văn Hạc đang lo lắng cái gì, nàng gần đây đều thập phần vui vẻ, bởi vì nàng lập tức liền phải cùng Lý Bảo Chương thành thân.

Buổi tối còn thường cười đến tỉnh dậy.

Nhưng nàng liền có một việc sầu lo, chính là đôi mắt nàng, nàng muốn đôi mắt của nàng nhanh tốt lên, bởi vì nàng muốn trong một ngày thành thân kia tận mắt nhìn thấy được Lý Bảo Chương. Nàng nghĩ một ngày kia, Lý Bảo Chương khẳng định là tân lang đẹp nhất, không có so với tân lang của nàng đẹp hơn được.

Châu Châu liền bắt đầu thành thân thật thật mà uống thuốc, đều không cần Lý Bảo Chương thúc ép.

Lý Bảo Chương có chút kinh ngạc, còn trộm uống một ngụm thuốc của Châu Châu, vẫn là đắng như cũ, hắn sợ vị giác Châu Châu hỏng rồi, xem thuốc trở thành canh, còn gọi Văn Hạc đến bắt mạch cho nàng. Văn Hạc bắt mạch xong, lại kiểm tra đến đầu lưỡi Châu Châu, liền đối với Lý Bảo Chương lắc đầu.

Lý Bảo Chương yên tâm mà hạ chân mày, liền cùng Văn Hạc cùng nhau ra phòng.

"Nàng gần nhất uống thuốc uống chủ động như vậy, ta lại sợ có chuyện gì."

Văn Hạc tự hỏi một phen, cười, "Không nhất định là có chuyện gì, Châu Châu tuy rằng thoát nhìn chuyện gì đều không hiểu lắm, lại rất hiểu rõ chính mình muốn cái gì, ban đầu nàng không muốn uống thuốc, chỉ là bởi vì cảm thấy thuốc đắng, hiện tại chịu uống, bởi vì xuất hiện chuyện càng quan trọng hơn việc thuốc đắng đó. Nàng bắt đầu chủ động uống thuốc là từ khi nào?"

Lý Bảo Chương nghe vậy, ấn đường dần dần giãn ra, hẩn nhấp môi cười, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, là hắn suy nghĩ nhiều quá.

"Được, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, liền chuẩn bị làm tân lang của ngươi đi, đối xử tốt với Châu Châu." Văn Hạc nói, "Ta đi mua chút loại thuốc, thuốc gần hết rồi, ngươi ở nhà chiếu cố Châu Châu đi."



Nhưng Lý Bảo Chương không nghĩ tới chính là, Văn Hạc này vừa ra khỏi cửa liền chậm chạp không có trở về.

Đến đêm, Lý Bảo Chương chờ không nổi nữa, hẩn ngồi bên cái bàn thành thật lấy cái muống đút cháo cho Châu Châu, lại nhìn qua sắc trời bên ngoài. Đêm giữa đông, phong cao nguyệt hắc, ngoài cửa sổ đen nghìn nghịt, gió lạnh thổi như quạt bên cửa sổ. Ở trong phòng hẩn có đốt than, cũng không tính là đặc biệt lạnh.

"Châu Châu, ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi ngoan ngoãn ở nhà được không?" Lý Bảo Chương vẫn là không yên lòng.

Văn Hạc chưa bao giờ đi ra ngoài lâu như vậy, thân thể hẩn không tốt, hơn nữa chỗ mua thuốc cách chỗ ở của bọn họ không tính là đặc biệt xa, không đến mức ra cửa một mạch mấy canh giờ còn chưa trở về.

Châu Châu nghe vậy, cặp mắt lục kia chớp hạ, "Được."

Lý Bảo Chương mặc cừu y vào, lại mang mũ ni lên, thời điểm chuẩn bị đi ra cửa, hẩn lại xoay trở về, hẩn đưa cái đạn tín hiệu cho Châu Châu, "Châu Châu, đây là đạn tín hiệu." Hẩn cầm tay nàng sờ sờ cơ quan, "Nếu có người tới, không phải ta cùng ca ta, muội liền đem cái này rút ra bắn lên không trung, nhớ rõ đừng tự làm bị thương mình."

Châu Châu gật gật đầu.

Lý Bảo Chương rũ mắt, hẩn nhấp môi dưới, sờ sờ mặt Châu Châu, vẫn là xoay người đi ra ngoài.

Châu Châu lưu tại trong phòng đã uống cháo xong, liền sờ soạn đi tới mép giường, nàng cởi giày mình ra, bò tới trên giường. Nàng biết Lý Bảo Chương là đi tìm Văn Hạc, hẩn không tiện mang theo mình ra ngoài, rốt cuộc đôi mắt nàng nhìn không thấy. Châu Châu nghe lời mà ngồi ở trong phòng chờ, không biết đợi bao lâu, nàng đột nhiên nghe được tiếng mở cửa.

Nàng từ màn đưa đầu ra, "Ca ca?"

Không ai đáp lời nàng.

Nhưng nàng cảm giác được gió lạnh thổi từ cửa vào.

Châu Châu trong lòng nhảy dựng, nàng sờ đạn tín hiệu trong lòng ngực, lén lút đem ra. Nàng đem đạn tín hiệu giấu vào trong tay áo, hướng giường rút rút.

Cửa tựa hồ lại bị đóng lại, nàng nghe được âm thanh rất nhỏ.

Châu Châu có chút sợ hãi, rõ ràng có người đi vào.

Nếu là Lý Bảo Chương cùng Văn Hạc, nghe được tiếng nàng khẳng định sẽ trả lời, mà người mới vào này vì cái gì không nói lời nào?

Từ sau khi Châu Châu nhìn không thấy, thính lực liền nhạy bén rất nhiều, nàng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, tiếng bước chân này cách nàng càng ngày càng gần.

Cuối cùng dừng lại.

Người đến không phải đã đứng ở mép giường rồi chứ?

Châu Châu nghĩ đến này khả năng, mặt trắng bệch.

Tựa hồ để xác nhận ý tưởng này của nàng, đối phương mở miệng.

"Châu Châu."

Châu Châu nghe được âm thanh này, cả người như bị rót nước đá từ đỉnh đầu tới tận mũi chân, âm thanh này rất quen thuộc, mấy ngày nàng bị giam cầm, mỗi ngày nàng đều nghe được âm thanh này. Nàng sợ hãi mà run run lên, đã bị người ôm chặt.

"Đừng sợ, ta tới cứu ngươi." Người nọ đưa một bàn tay ra sờ sờ đôi mắt nàng, "Hẩn khi dễ ngươi có phải không? Không sao, ta mang ngươi hồi cung, ta sẽ giết hẩn báo thù cho ngươi."

"Lương Thiệu Ngôn." Châu Châu khóp hàm run lên mà phát ra tên của đối phương, "Ngươi..... Ngươi làm sao lại ở chỗ này?"

Là tên ác ma này.

Hẩn lại xuất hiện.

Nàng đã cho rằng nàng có thể trải qua những tháng ngày an ổn.

Lương Thiệu Ngôn cơ hồ là dùng ánh mắt tham lam nhìn thiếu nữ trước mặt, ánh mắt hẩn một tắc mà đảo qua khuôn mặt trắng nõn trơn mềm của đối

phương, khi xem đến đôi mắt lục không có tiêu cự của đôi phương, ánh mắt trở nên tối lại, "Châu Châu, ta mang người về nhà a. Nơi này không phải chỗ để người ở, nơi này nghèo như vậy, tàn tạ như vậy." Hắn sờ soạng đệm giường dưới thân, phát ra một tiếng cười nhạt, "Người đó không có năng lực đối tốt với người, ta sẽ đối tốt với người."

Nói xong hắn liền đem Châu Châu trên giường ôm lên.

Châu Châu đột nhiên giãy giụa, "Người đừng chạm vào ta!" Nàng sợ hãi đến muốn khóc, nhưng nàng không quên bắt lấy đạn tín hiệu từ dưới cổ tay áo.

Sức lực của Lương Thiệu Ngôn so nàng lớn hơn rất nhiều, hai tay hắn giống như bằng thiết, hoàn toàn tránh không được, hắn thấy Châu Châu giãy giụa, lại không nổi giận, chỉ là mạnh mẽ đem người ôm đi ra ngoài. Bên ngoài có tuyết rơi, những bông tuyết đó rơi xuống trên đầu tóc Châu Châu cùng trên mặt, Lương Thiệu Ngôn sợ nàng lạnh, dứt khoát dùng áo choàng của mình đem người bao lên.

Châu Châu thừa lúc hắn không chú ý, phóng ra đạn tín hiệu.

"Chú~ --"

Lương Thiệu Ngôn ngẩng đầu nhìn tín hiệu nổ tung giữa không trung, xả môi dưới, "Châu Châu, người vẫn là ngốc như vậy, người kêu hắn trở về, ta vừa dập tắt phiền toái vừa lúc giết hắn."

Châu Châu nghe vậy, cả khuôn mặt nháy mắt mất đi huyết sắc, lúc lâu, nàng mới tìm về giọng nói của mình, nàng cầu Lương Thiệu Ngôn, "Không, không cần, người không cần giết hắn, ta đi theo người, ta đi theo người, ta cùng người hồi cung."

.....

Lương Thiệu Ngôn tựa hồ ôm nàng lên xe ngựa, màn xe cách đi rét lạnh.

Châu Châu rút vào trong góc, trên mặt còn treo nước mắt. Nàng nghe Lương Thiệu Ngôn phân phó người ngoài xe ngựa, nghe được thời điểm hắn nói đám người trở về liền giết, Châu Châu bất chấp hết thảy, vờn một bàn tay vớt vớt giữa không trung, thật vất vả bắt được ống tay áo của Lương Thiệu Ngôn, nàng liền vội nói: "Lương Thiệu Ngôn, ta cầu người, người không cần giết hắn."

Lương Thiệu Ngôn quay đầu lại nhìn nàng một cái, hắn nhìn thấy nước mắt trên mặt Châu Châu, cười một chút, dùng tay lau đi nước mắt trên mặt Châu Châu, "Không có việc gì, người đừng sợ, ta nhất định sẽ giết hắn, chuyện hắn với Cửu ca, ta đều đã biết, bọn họ đem ta biến thành kẻ điên, ta liền điên cho bọn hắn xem, để xem cuối cùng là ta sống hay là bọn họ sống."

*Hân Hân: Nuốt lời rất tinh, bé Châu thế mà cũng tin lời tên này, mà không tin cũng bị bắt đi thôi.*

Bạn đang đọc truyện [Ngon Tinh] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: Sọt lê gửi tặng

Editor: Hân Hân

Cũng không thúc đẩy xe ngựa.

Lương Thiệu Ngôn tựa hồ đang đợi Lý Bảo Chương trở về.

Châu Châu rút vào trong góc, đã nghĩ Lý Bảo Chương có thể cứu nàng, nhưng lại sợ Lương Thiệu Ngôn gây bất lợi cho hắn. Lương Thiệu Ngôn tựa hồ mang theo những người này tới, nàng nghe thấy âm thanh hắn phân phó những người đó.

Thời gian từng giọt từng giọt mà qua đi.

Lương Thiệu Ngôn nhìn Châu Châu liếc mắt một cái, quen thuộc mà đem chỗ tóc mai trên gương mặt Châu Châu vén ra sau tai, hắn năm nay mới mười tám tuổi, nhưng sau mấy biến cố đã làm hắn biến thành một người khác. Hắn ở thiên lao ngày người mấy tháng, mỗi một canh giờ đều dài giống như một ngày, giống như một tháng. Những ngày thường đó, hắn đều không muốn nhìn một đám câu nô tài ý vào Lương Quang Vũ liền dám khinh nhục trên đầu của hắn, sau khi hắn từ thiên lao ra ngoài, những kẻ đã từng khinh nhục qua người của hắn, hắn đem toàn bộ một đám bọn họ tan xương nát thịt, đừng nói toàn thân, ngay cả khối da tốt một chút cũng tìm không ra. Hắn mới thống khoái hơn chút.

Nhưng người hắn chân chính muốn trả thù không phải câu nô tài đó, mà là Lương Quang Vũ, còn có kẻ lấy thân phận giả trà trộn vào trong cung Lý Bảo Chương kia.

Mẫu hậu hắn vì giữ được hắn, tự sát, còn đem ám vệ của mình cùng át chủ bài ở Diệp gia mà bà sở hữu đều cho hắn. Hắn phái người theo dõi Lương Quang Vũ, phát hiện Lương Quang Vũ vẫn luôn phái người giám sát một cái trấn nhỏ ở khu xa xôi kinh thành, cũng phái người lại đây, mà sau khi thám

tử đến khi, liền nói cho hắn một bí mật lớn.

Châu Châu cư nhiên cùng Lý Bảo Chương ở bên nhau, hơn nữa bên người bọn họ còn có một người nam nhân.

Nam nhân kia vậy mà hắn đã từng gặp qua, đệ nhất Khánh Nguyệt lâu - Văn Hạc.

Lúc này mới đào ra một mặt bí mật ngăm ẩn sâu.

Lúc biết quan hệ của Văn Hạc và Lý Bảo Chương, lại sau khi phát hiện Lý Bảo Chương đã dịch dung, Lương Thiệu Ngôn mới đem một ít đồ vật liên hệ lại.

Những người này xem hắn như đồ ngọc, còn mang hắn đi làm đao, bức tử mẫu hậu hắn cùng huynh trưởng.

Lương Thiệu Ngôn thấp thấp cười, những người này, hắn một người đều sẽ không bỏ qua, hắn hận không thể tự mình uống máu của bọn họ, ăn thịt của bọn họ.

"Tên cầu nô tài Lý Bảo Chương kia khi nào trở về? Châu Châu ngươi biết không?" Lương Thiệu Ngôn ôn thanh hỏi.

Châu Châu cánh môi khẽ run, nằng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, hô hấp nặng hơn một ít, "Lương Thiệu Ngôn, ngươi buông tha hắn được không?"

"Không được." Lương Thiệu Ngôn nói, "Ta buông tha bọn họ, bọn họ cũng sẽ không buông tha ta, Thái Tử ca ca cùng mẫu hậu ta đều đã chết, bị bọn họ hại chết, ta hiện tại nhưng thật ra cái gì cũng không sợ, đầu trục đầu sợ bị nắm tóc, ta phải nhìn xem ta cùng Cửu ca, ai lợi hại hơn ai."

Hắn nói xong còn sờ sờ mặt Châu Châu, "Ngươi yên tâm, ta lần này là thật thanh tỉnh, ta sẽ không thương tổn ngươi."

Châu Châu lục mắt mờ to chút, nằng nhìn không thấy Lương Thiệu Ngôn, cho nên cũng nhìn không thấy khuôn mặt xanh trắng của hắn, hắn ở thiên lao những ngày ấy cũng không phải là ngày lành, còn chịu mấy ngày thủy lao, thời điểm ra ngoài không khác gì chỉ còn một hơi thở, vết thương trên người hắn không thể đếm nổi, hắn cho rằng mình sẽ chết trong đó, nhưng hắn vẫn là ra được.

"Ta..... Ta biết ta nói cái gì, ngươi cũng sẽ không nghe, nhưng ta thật sự cầu xin ngươi, ngươi buông tha Lý Bảo Chương, hắn cũng không có đối với ngươi làm cái gì." Châu Châu hốc mắt nổi lên nước mắt, "Hắn là người tốt, lần trước ngươi phát bệnh, hắn còn cứu ngươi."

Ánh mắt Lương Thiệu Ngôn tối sầm lại, hắn ép chặt mặt Châu Châu, nhỏ giọng mà nói: "Đừng khóc, ta sẽ đối tốt với ngươi, ngươi không cần nhớ hắn."

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến một đạo âm thanh.

"Công tử, có người tới."

Lương Thiệu Ngôn ừ một tiếng, không nhanh không chậm rút ra một đoạn tay áo, hắn dùng tay áo trói tay Châu Châu lại, lại cầm một khối khăn lụa nhét vào trong miệng nằng, làm nằng không có cách nào lên tiếng. Lúc hắn làm tốt hết thầy này, lẳng lặng mà nhìn Châu Châu một hồi, sau đó trên trán Châu Châu rơi xuống một cái khe hờn.

"Châu Châu, thực xin lỗi." Hắn nhẹ giọng nói.

Châu Châu ô một tiếng, nhưng Lương Thiệu Ngôn đã đứng dậy xuống xe ngựa.

Nằng nhìn không thấy, cũng phát không ra âm thanh, chỉ có thể ngồi trên xe ngựa.

Nằng không biết qua bao lâu, tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh đao kiếm va chạm, nằng muốn kêu tên Lý Bảo Chương, nhưng chỉ có thể phí công mà phát ra âm thanh ô ô. Nước mắt nằng theo khóe mắt chảy xuống, bởi vì muốn tránh tay áo trong tay, nửa thân thể nằng ngã xuống trên xe ngựa. Nằng dùng đệm mềm dưới thân lau đi nước mắt, không biết có phải kích thích quá độ không, nằng đột nhiên phát hiện trước mắt phẳng phất có điểm ánh sáng.

Ánh sáng phi thường mỏng manh.

Nằng nhắm mắt, lại mở mắt.

Không phải nằng ảo giác.

Thật sự nhìn thấy được một chút ánh sáng mỏng manh.

Nằng hô hấp nặng hơn rất nhiều, mở to hai mắt, mà lúc này, nơi xe ngựa đột nhiên bị thứ gì đụng một chút, nằng còn nghe được một tiếng ngựa. Đồ vật kia nặng nề mà đụng vào xe ngựa, sau đó dừng lại.

Châu Châu xoay đầu đi nhìn, chỉ là ánh sáng nằng có thể thấy quá mỏng manh, nằng thấy không rõ đó là thứ gì.

Bên ngoài âm thanh gió tuyết lớn hơn nữa.

Bên ngoài âm thanh đao kiếm lại dần dần thấp xuống, cuối cùng đã biến mất.

Châu Châu một lòng nhấc lên, nằng sợ hãi sự tình kế tiếp phát sinh, sợ hãi đợi lát nữa nhìn thấy mặt Lương Thiệu Ngôn, càng sợ hãi chính là nhìn thấy thi thể của Lý Bảo Chương. Lương Thiệu Ngôn hận bọn hắn.

Thời gian từng giọt từng giọt mà trôi đi.

Tuyết dần dần lớn lên, chúng nó rào rạt mà rơi xuống mặt đất, khoảng đất lớn biến thành một mảnh trắng xóa.

Châu Châu cảm giác được có người lên xe ngựa, nằng lập tức giật mình, mở to hai mắt nhìn chăm chăm màn xe. Màn xe tựa hồ bị một bàn tay vén lên, nằng nhìn không rõ, nằng chỉ có thể mở to hai mắt, cẩn thận phân biệt, gió từ bên ngoài thổi vào, khi gió lạnh quét trên mặt nằng, nằng nghe được âm thanh của đối phương.

"Châu Châu."

Một âm thanh nằng cực kỳ quen thuộc.

Nháy mắt tiếp theo, khăn lụa nơi miệng nằng đã bị lấy ra.

Người tới một bên giúp nằng cởi bỏ tay áo đang trôi tay nằng, một bên thấp giọng an ủi nằng, "Không có việc gì, ngoan, đã không có việc gì."

Châu Châu duỗi tay bắt lấy quần áo đối phương, "Ca ca, Lương Thiệu Ngôn đâu?"

Lý Bảo Chương trên mặt dính chút máu, hấn giờ tay dùng mu bàn tay lau vết máu đi, khi nói chuyện có sương mù mang khí lạnh màu trắng bay ra, "Hắn..... Đã chết."

"Cái gì?" Châu Châu ngây ngẩn cả người.

Lý Bảo Chương đoán được phản ứng của Châu Châu, hấn thở dài, có chút đau lòng đem người ôm vào trong lòng ngực. So với Lương Quang Vũ lòng dạ thâm trầm, Lương Thiệu Ngôn vẫn là quá non, sau khi hấn biết Châu Châu ở chỗ này, liền không màng đến thuộc hạ phản đối, ngang ngạnh muốn đích thân tới nơi này, mà Lương Quang Vũ là người nào chứ? Hấn căn bản là cố ý lộ ra tin tức dụ dỗ Lương Thiệu Ngôn đến, hấn biết Lương Thiệu Ngôn chấp niệm với Châu Châu, liền dứt khoát lập cái bẫy chờ Lương Thiệu Ngôn. Ở thiên lao, hấn không thể trắng trợn tảo bạo mà giết Lương Thiệu Ngôn, nhưng ngoài kinh thành liền không giống nhau, lương để bảo vệ không được tiêu nhi từ này.

Buổi chiều hôm nay Văn Hạc đi ra ngoài, là gặp phải người Lương Quang Vũ.

Bọn họ mang Văn Hạc đi, lấy cái này dụ dỗ Lý Bảo Chương ra cửa, chờ tới lúc Lương Thiệu Ngôn tới, liền sẽ thấy một mình Châu Châu ở trong phòng.

Người của Lương Quang Vũ vốn là trên đường chuẩn bị phục kích Lương Thiệu Ngôn, nào biết Lương Thiệu Ngôn quyết định trước hết giết Lý Bảo Chương, vì thế bọn họ cùng Lý Bảo Chương và Văn Hạc thương lượng một chút, liền sai một ám vệ dịch dung thành bộ dáng Lý Bảo Chương, tiến đến dụ dỗ.

.....

"Hắn đã chết?" Châu Châu nắm chặt quần áo Lý Bảo Chương, yết hầu có chút khàn khàn.

Lý Bảo Chương nhẹ nhàng mà lên tiếng.

Thiên hạ này rất nhanh chính là của Lương Quang Vũ, hấn nhất định sẽ trước tiên diệt trừ Lương Thiệu Ngôn tại đây. Vô luận là Lý Bảo Chương hay là Châu Châu, bọn họ bất quá chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ trong ván cờ này của Lương Quang Vũ mà thôi, Lý Bảo Chương bất quá có thể làm là bảo vệ Châu Châu.

Châu Châu cũng không có nhìn đến xác chết Lương Thiệu Ngôn, bọn họ suốt đêm rời khỏi địa phương này, Văn Hạc đánh xe, Lý Bảo Chương ngồi ở trong xe ngựa bởi Châu Châu. Nằng có chút mệt mỏi mà nằm trên đùi Lý Bảo Chương, không biết qua bao lâu, nằng nhẹ nhàng bắt được tay Lý Bảo Chương, "Ca ca, chúng ta thật sự rời khỏi kinh thành sao? Ta mệt mỏi quá a."

Lý Bảo Chương ngăn ra một chút, hấn cúi đầu nhìn Châu Châu, thấy trong mắt nằng ánh lệ lập loè, trong lòng đau xót, hấn nhẹ nhàng hít một hơi, dùng sức mà cầm lại tay Châu Châu, "Chúng ta lần này là thật sự rời đi."

Người của Lương Quang Vũ giám thị bọn họ đều đi rồi, trước khi đi còn đưa cho hấn một đồ vật.

Một sọt trái cây không hợp mùa -- quả lê.

"Điện hạ sai chúng ta đem cái này chuyển cho Châu Châu cô nương, cả người chúng ta đầy máu sợ sẽ kinh hãi Châu Châu cô nương, vẫn là từ ngài chuyển giao đi."

.....

"Cửu biểu ca, cây lê này kết trái, đến lúc đó huynh có thể cho cung nữ đưa cho muội mấy trái được không a?"

"Được, ta chắc chắn sẽ cho Mật Nhi biểu muội mấy quả lê vừa thơm vừa ngọt."

"Cửu biểu ca, cũng đừng quên."

"Sẽ không."

Lương Quang Vũ đứng trước cây lê nơi đình viện, khẽ cười một tiếng, hấn dùng tay sờ soạng vỏ cây thô ráp, người làm vua, có những thứ nên vứt bỏ thì hãy vứt bỏ.

*Hân Hân: Đọc tới đây mình thấy ngọt ngào dễ sợ, sâu trong tâm kẻ lãnh huyết cũng có chút tình. =)*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67: Thành hôn ♥ □

Editor: Hân Hân

Lần này, bọn họ đi làng chài nơi Châu Châu lớn lên, cũng định cư ở nơi đó.

Đôi mắt Châu Châu dần dần tốt lên, Lý Bảo Chương rời đi một vài ngày, vì đi lấy kiện áo cưới kia cho Châu Châu. Thôn trang này có không ít Mị Nô cư ngụ, bọn họ đều là cô nhi, sau đó bị người nuôi nấng, chờ sau khi lớn lên lại bán đi.

Bọn họ ở nơi này, đã xảy ra một sự kiện, Văn Hạc cùng một Mị Nô hơn ba mươi tuổi có cảm tình, Lý Bảo Chương cùng Châu Châu cũng không biết khi nào bọn họ bắt đầu thích đối phương, Mị Nô kia lớn lên thật xinh đẹp, tuy rằng hơi lớn tuổi, nàng đã từng là tiểu thiếp của một phú thương, bởi vì lớn lên quá xinh đẹp nên bị chủ mẫu ghen ghét, đã bị đuổi ra. Nàng liền tự mình thu thập tiền, về tới làng chài.

Văn Hạc mặt có chút hồng, nhưng hấn lại nắm tay Mị Nô kia, "Về sau ta cũng không phải người cô đơn, nàng không chê ta mệnh đoản, ta đã cảm thấy tốt rồi."

Mị Nô kia ôn nhu cười.

Lý Bảo Chương nhìn trông mắt Châu Châu, hấn tự nhiên không có ý kiến, chính hấn cũng thích huynh trưởng mình tìm được hạnh phúc.

Châu Châu chớp hạ mắt, chủ động đi qua dắt lấy tay Mị Nô kia, "Tỷ tỷ, người tên là gì a?"

"Bích Lộ." Mị Nô kia ôn thanh đáp.

Một ngày đó Lý Bảo Chương cùng Châu Châu thành thân, thỉnh một ít hàng xóm láng giềng, ý muốn cùng nhau náo nhiệt.

Văn Hạc là trưởng bối duy nhất, ngồi ở vị trí ở giữa.

Châu Châu đội khăn voan đỏ, thật cẩn thận mà hành lễ, nàng nghe chung quanh tiếng cười của mọi người xung quanh, chính mình cũng nhịn không được nở nụ cười.

"Phu thê giao bái." Có người hô.

Nàng chậm rãi xoay người, bởi vì đội khăn voan đỏ, nàng chỉ có thể nhìn thấy vị trí dưới vòng eo Lý Bảo Chương, nàng nhìn chăm chăm trên giày của đối phương, cong lưng xuống.

"Nương tử."

Lúc cúi đầu, nàng đột nhiên nghe được âm thanh Lý Bảo Chương.

Châu Châu nhấp môi cười, "Dạ, tướg công."

Đây là bí mật nho nhỏ của riêng hai bọn họ, ai cũng không phát hiện.

Lý Bảo Chương thật nhanh mà nắm tay Châu Châu, chờ đến khi thẳng eo lên, sớm đã buông tay ra.

"Đưa vào động phòng!"

Một tiếng thét to thật dài.

Châu Châu được Bích Lộ đỡ vào hôn phòng, Lý Bảo Chương muốn ở bên ngoài mở tiệc chiêu đãi khách khứa, ít nhất cũng buổi tối mới có thể vào được. Lý Bảo Chương hôm qua đã nói cùng nàng, nói nàng không cần chờ, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, nhưng Châu Châu cũng không chuẩn bị làm vậy. Nàng giờ tay sờ soạng khăn voan đỏ của mình, nàng nghĩ kỹ rồi, nàng nhất định phải chờ đến khi Lý Bảo Chương trở về mở khăn voan đỏ cho nàng.

Ở bên ngoài Lý Bảo Chương bị người thay phiên chuốc rượu, nhưng hắn vẫn luôn mang ý cười trên miệng, nguyên nhân thật dễ đoán, hắn hôm nay thật sự cao hứng.

Hắn sống hai đời, hôm nay là ngày hắn vui sướng nhất, bởi vì hắn rốt cuộc cưới được Châu Châu rồi. Hắn đã không còn muốn cừu hận việc gì, trong kinh thành phát sinh sự tình gì đã không còn quan hệ cùng hắn, thậm chí đời trước rốt cuộc là ai giết hắn, hắn cũng không có hứng thú muốn biết. Ông trời cho hắn sống lại một đời, cũng không phải để hắn vẫn luôn sống trong cừu hận, Lý Bảo Chương muốn, hắn trọng sinh tới một đời này có lẽ là vì thực hiện việc đời trước chưa làm được.

Hắn muốn đối tốt với Châu Châu.

Lại một đời này, cũng như thế.

Chẳng sợ đến ngàn vạn đời nữa, hắn vẫn sẽ đối tốt với nàng.

Hắn uống một chén rượu, trong mắt ý cười càng sâu.

Hắn biết lúc này có người đang đợi hắn.

Chờ đến ban đêm, khách khứa tan đi, Lý Bảo Chương mới bước chân suy yếu mà đi vào hôn phòng, hắn hiện giờ tóc dài quá, tuy rằng mới cập vai. Quần áo màu đỏ làm sắc mặt hắn càng trắng nõn như ngọc, bởi vì uống lên rất nhiều rượu, trên má hắn như phủ hai áng mây đỏ.

Hắn từng bước một mà đi hướng mép giường, chờ đến lúc hắn dừng lại, người đã đứng ở mép giường.

Lý Bảo Chương lẳng lặng mà nhìn người ngồi ở mép giường một hồi, chậm rãi ngồi xổm xuống. Hắn đem đầu dựa vào trên đùi đối phương, vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay nhỏ của đối phương, “Châu Châu, ta thật là cao hứng.” Hắn nhẹ giọng nói.

Châu Châu cúi đầu, nàng hiện tại có thể nhìn thấy đỉnh đầu Lý Bảo Chương.

“Thiếp cũng vậy.” Châu Châu nhỏ giọng mà đáp một câu.

Lý Bảo Chương cười một tiếng, hắn ngẩng đầu, một phen xóc lên khăn voan đỏ của Châu Châu.

Châu Châu nhìn không được chớp mắt, mà chỉ một cái chớp mắt, môi nàng đã bị áp lên.

Lý Bảo Chương nhìn biểu tình trên mặt thiếu nữ trước mặt từ kinh ngạc dần dần chuyển thành ngượng ngùng, hắn nhẹ nhàng đem người áp đảo trên giường, đưa một bàn tay ra cời bỏ màn móc. Lúc hắn đang chuẩn bị cời bỏ đai lưng Châu Châu, nghe được một tiếng cực kỳ vang “Ọt ọt ọt~ ——”.

Mặt Châu Châu hiện một chút đỏ, nàng quần bách mà vuốt bụng chính mình.

Lý Bảo Chương sùng sốt một chút, không nề hà mà cười. Trong mắt hắn toàn bộ đều là ý cười, phảng phất như từng ngôi sao đều chứa bên trong. “Vậy, ăn một ít trước đi.”

Hắn bò dậy cố ý làm cho Châu Châu một chén mì, Châu Châu đứng bên cạnh hắn, nhỏ giọng mà nói thầm, “Lại nhiều thêm tí thịt đi.”

“Được.” Lý Bảo Chương đáp.

“Còn có hơi ít mì, thiếp đói bụng, thật đói.” Châu Châu lại nói.

“Được.” Lý Bảo Chương vẫn là đáp như vậy.

Đêm nay, Châu Châu ước chừng ăn hai chén mì bí đao rải thịt miếng thật lớn.

Lý Bảo Chương chống cằm, ánh mắt ôn nhu mà nhìn tận xương tủy của mình.

Sau khi Châu Châu ăn xong, giường mất nhìn Lý Bảo Chương, nàng nghĩ nghĩ, thò qua muốn hôn hôn Lý Bảo Chương một cái, nàng muốn cảm ơn Lý Bảo Chương nửa đêm nấu mì cho nàng ăn.

Miệng Lý Bảo Chương bị hôn nên dính bẩn, biểu tình có chút cứng đờ, nhưng vẫn là chỉ có thể bất đắc dĩ cười, hắn lấy ra khăn tay trước tiên lau miệng và lau tay cho Châu Châu, rồi mới lau vết bẩn trên môi mình.

Châu Châu nhìn một phen động tác này của hắn, nhẹ nhàng chớp mắt, “Ca ca, thiếp rất thích chàng a.”

Lý Bảo Chương đứng dậy, trực tiếp đem Châu Châu ôm ngang lên, “Đợi lát nữa lên giường rồi nói, nàng nói bao nhiêu lần ta đều nghe bấy nhiêu.”

“Hả?” Châu Châu sững sốt, bất quá nàng thực mau liền phản ứng lại, đôi tay trực tiếp cuốn lấy Lý Bảo Chương, “Được a, được a.”

Nàng nhiệt tình trắng ra liền làm Lý Bảo Chương có chút chống đỡ không được, mặt hần đỏ hồng, nhưng nghĩ tới cuộc hần là nam tử, liền gất gao mà nháp môi, không nói một lời, ôm Châu Châu hướng về phía giường.

Một đêm nay, nền đỏ thiêu đốt hồi lâu.

- -----HOÀN CHÍNH VĂN-----

*Hân Hân: Ta da, hết 67 chương rồi, hai anh chị cũng đã hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Cảm ơn mọi người đã cùng mình đi đến đây nha. Like đi nha, động lực cho mình đó ♥️👍*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Mị Hoạn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 68: Phiên ngoại - Đời trước

Editor: Hân Hân

Châu Châu vẫn luôn cảm thấy mình rất may mắn, bởi vì nàng gặp được một người đối xử với nàng rất tốt.

Người kia tên là Lý Bảo Chương, là một thái giám.

Nàng từ nhỏ không cha không mẹ, đi theo A Đạt lớn lên, mãi đến khi hơn mười tuổi, A Đạt liền nuôi không nổi các nàng, muốn đem một đám Mị Nô các nàng đều bán đi. Hần nói bị bán đi so với đi theo hần đối mà chết còn tốt hơn, nếu gặp được một người tốt, đó là phúc đời trước tích được.

Châu Châu là con lai của người Hán cùng người Hồ, so với các Mị Nô khác, nàng còn càng khó bán đi hơn tí, huống hồ tuổi nàng là nhỏ nhất trong nhóm người Mị Nô này, mua về còn phải nuôi dưỡng mấy năm, chỉ sợ người ta không chờ lâu được như vậy. Nàng đã quỳ trên chợ được vài ngày rồi, một ngày cuối cùng, mới có người mua nàng đi. Người mua nàng là một nam nhân mặc đồ trắng khá lớn tuổi, hần xem xét Châu Châu vài lần, liền mua người đi luôn. Châu Châu vốn tưởng rằng chính mình về sau liền đi theo hần, nhưng hần lại nói người mua nàng lúc này đang ở bên tường kia chờ nàng.

Sau nàng mới biết được người nam nhân này nói tường là chỉ tường của hoàng cung.

Thời điểm ánh mắt đầu tiên Châu Châu nhìn thấy Lý Bảo Chương là sững sốt, bởi vì đối phương lớn lên rất đẹp, đặc biệt là chỗ ẩn đường có nốt chu sa, tựa như ngọn lửa thiêu đốt, như thiêu đốt nhân tâm.

“Người về sau gọi ta là ca ca là được.” Hần đi đến bên cạnh Châu Châu, hiện ra một gương mặt đẹp phiếm hồng nhạt.

Châu Châu gật gật đầu, lộ ra một cái tươi cười ngoan ngoãn.

Qua mấy ngày, Châu Châu mới bắt tri bắt giác được mình đi theo một thái giám.

Lý Bảo Chương thực cần mẫn, cơ hồ chuyện gì đều không cho nàng làm, thậm chí quần áo bên người nàng đều biến thành hần giặt sạch, hần nói nước lạnh, sợ đông lạnh hư tay nàng. Châu Châu lần đầu gặp được người đối với nàng tốt như vậy, nàng muốn cùng hần đi qua cả đời.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Mị Nô trong cung cứ cách mỗi nửa năm phải đi đăng ký kiểm tra toàn thân một lần, bởi vì các chủ tử sợ những Mị Nô do thái giám nuôi dưỡng này thân thể nhiễm bệnh, lây bệnh cho mình. Trong một lần kiểm tra theo lệ, Châu Châu đụng phải một nam nhân quần áo hoa lệ, hần trùng hợp đi ngang qua, lại liếc mắt thấy được Châu Châu. Một là bởi vì diện mạo Châu Châu không giống các Mị Nô khác, hần kêu người lại, cẩn thận mà đánh giá một phen, “Người tên là gì?”

Hần trầm giọng hỏi.

Châu Châu quỳ trên mặt đất, có chút sợ hãi, nàng nghe nói chủ tử trong cung này đều là âm tình bất định, “Nô tỳ tên là Châu Châu.”

“Châu Châu?” Hần đem ngày hai chữ nhắm lại một lần, liền đi về phía trước.

Chờ hần rời đi, Châu Châu mới biết được người nam nhân này nguyên lai chính là Thái Tử đương triều Lương Tấn Bách.

Sau đó, Châu Châu lại lần nữa gặp được Thái Tử, là bị người ép đi qua, ngoại trừ nhìn thấy Thái Tử, nàng còn gặp được một nữ nhân có chút lớn tuổi, nữ nhân kia tuy rằng lớn tuổi, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra khi còn trẻ rất mỹ mạo, nàng nhìn thấy Châu Châu trong nháy mắt, liền mở to hai mắt, trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, sau một lúc lâu, nàng nhìn về phía Thái Tử đứng ở một bên, “Tần Bách, người đem nàng mang đến là có ý tứ gì?”

Thái Tử khoanh tay mà đứng, ngữ khí bình tĩnh, “Mẫu hậu, người còn nhớ rõ lời nhi thần từng nói cùng người chứ, ngài muốn Thiệu Ngôn cả đời này hảo hảo tồn tại, quan trọng nhất một người chính là nàng.”

Nữ nhân sùng sốt lên, nàng tựa hồ có chút không tin, “Mẫu hậu không phải không tin những lời người nói đó, nhưng chúng quá mức mơ hồ, người nói để để người. ....”

Thái Tử đánh gãy lời nữ nhân kia đang nói, “Mẫu hậu.”

Nữ nhân thở dài một hơi, giống như thỏa hiệp, “Được, được, mẫu hậu sẽ đối xử với nàng tốt, người muốn làm cái gì liền đi làm đi, những sự tình đó trong mộng của người thật là đáng sợ, ngàn vạn không thể phát sinh.”

Châu Châu không hiểu ra sao, căn bản nghe không hiểu hai người bọn họ đang nói cái gì.

Bất quá nàng thực mau liền biết nữ nhân kia là ai, nàng là đương kim Hoàng Hậu, còn nói Châu Châu là chất nữ của nàng, là huyết mạch duy nhất của đế đế nàng. Châu Châu quả thực không thể tin được chuyện này, nhưng Hoàng Hậu nói nàng cùng mẫu thân nàng lớn lên rất giống, một khối dưới mũi kia càng cực kỳ giống cha ruột nàng - Diệp Thành Mậu. Châu Châu sau lại còn gặp được một thiếu niên, thiếu niên kia môi hồng răng trắng, sinh ra với một ngoại hình thật đẹp, nhưng tính cách quái đản, Châu Châu cùng hắn gặp mặt lần đầu tiên đã bị hắn dùng thủ đoạn chế trụ.

“Oa, hồ ly thật sự có thể thành tinh.”

Thái Tử nghe vậy một chương chụp lên đầu thiếu niên kia, đánh đến thiếu niên ngao ngao kêu, “Nói hươu nói vượn.”

Thiếu niên kia là thập lục hoàng tử Lương Thiệu Ngôn, nhưng Châu Châu thực không thích hắn, bởi vì hắn thực phiền.

Hoàng Hậu muốn đem Châu Châu nhận tới ở bên người, nhưng Châu Châu nghĩ đến Lý Bảo Chương, không muốn đi, chỉ là kéo dài thời gian, nhưng có một ngày, nàng nghe trộm được Hoàng Hậu cùng Thái Tử đang nói chuyện, bọn họ nói nếu là Châu Châu không nghe lời, dứt khoát liền đem tên thái giám kia giết. Nàng biết bọn họ nói chính là ai.

Châu Châu sợ hãi, nàng không muốn hại Lý Bảo Chương, cho nên chủ động đưa ra ý muốn đến bên người Hoàng Hậu, vì thế nàng cố ý giả bộ dạng mình ghét bỏ Lý Bảo Chương, muốn cho Lý Bảo Chương nản lòng thoái chí với mình, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới đêm hôm đó Lý Bảo Chương sẽ đến tìm nàng.

Người bên người Hoàng Hậu đều gạt nàng, nhưng đêm hôm đó Châu Châu thật hoảng hốt, nàng muốn đi tìm Lý Bảo Chương lại bị người dưới ngăn cản, các cung nữ không cho nàng đi ra ngoài. Sau đó, Lương Thiệu Ngôn tới, nàng lừa gạt tốt nhất là lừa Lương Thiệu Ngôn, “Người giúp ta tìm người được không? Thập lục hoàng tử.”

Lương Thiệu Ngôn hạ mi, “Giúp người tìm người có chỗ tốt gì?”

Châu Châu khó xử, “Người muốn chỗ tốt gì?”

Lương Thiệu Ngôn khụ hai tiếng, “Nếu không ta giúp người tìm được người, người hôn ta một chút? Lên mặt là được.”

Châu Châu trầm mặc một cái chớp mắt, gật đầu đáp ứng.

Nhưng Lương Thiệu Ngôn tìm một phen, lại nói cho nàng, nàng muốn tìm được tiểu thái giám có nốt chu sa giữa ấn đường nhưng nửa tháng trước đã chết đuối bỏ mình rồi.

Bởi vì không tìm được người, Lương Thiệu Ngôn cũng ngượng ngùng đòi hôn, trực tiếp đi khỏi, mà màn đêm buông xuống, Châu Châu tự sát.

Nàng nghĩ không còn có người nào có thể đối với nàng tốt như vậy được nữa.

-----

*Hân Hân: Ủa vậy là cũng không biết kiếp trước ai giết anh Chương luôn? Chắc bên Hoàng hậu ra tay rồi!*

*Hết truyện nha~*

*15:35 Sun, Jun 30 2019. Đà Nẵng*

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Mị Hoạn được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



